

AZ ÉV LEGFELKAVARÓBB VALLOMÁSA

MARGAUX FRAGOSO

CSAK HA TE IS AKAROD

*A lány 7 éves volt.
A férfi 51.
Volt egy titkuk.*

NYITOTT
KÖNYVMŰHELY

*Olyan, mintha megbabonáznának.
És mikor véget ér, olyan, mint leszokni
a heroinról: évekig semmi másra nem vagy
képes, csak küzdesz ennek az állapotnak
a kísértetével. Mintha felperzselték volna
a földet, és soha többé nem nőne vissza a fű.*

Fordította Bozai Ágota

*Bizonyos személyek nevét és azonosítható
Jellegzetességeit a szerző megváltoztatta.*

*Edvige Giuntának, mert gondozta a magot
és John Vernonnak, mert a beérett
termést türelmesen aratta le.*

„Tigris! Tigris! éjszakánk
Erdejében sárga láng,
Mely örök kéz szabta rád
Rettentő szimmetriád?”

William Blake: *A tigris*
(Szabó Lőrinc fordítása)

Áruld el nekem, Uram, miként hagyhattál
annyira magára egy gyermeket,
hogyan megtalálja az utat hozzám?”

Toni Morrison: *Nagyonkék*
(Lázár Júlia fordítása)

Előszó

Péter Curran halála utáni nyáron kezdtem el írni ezt a könyvet. Hétéves voltam, amikor Péter Currant megismertem, és azt követően tizenöt évig, hatvanhat éves korában elkövetett öngyilkosságáig volt viszonyunk.

Azért kezdtem el leírni életem történetét, mert reméltem, hogy megérthetem, ami velem és vele, ami köztünk történt. És amikor nem dolgoztam ezen az íráson, amikor egy polcon kucorogtam gardróbzsobámban, éreztem jelenlétét; éreztem abban a kétségbeesésben, ami pontosan délután két órakor szokott rám törni, amikor Péter értem jött és autókázni vitt; éreztem délután öt órakor is, amikor fejemet mellkasára téve felolvastam neki; és este hétkor is, amikor magához ölelt; és kilenckor, amikor éjszakai kocsikázásunk kezdődött a weehawkeni Boulevard Easttől a River Roadon át a Royal Cliffs Diner nevű helyig, ahol vettem egy kávé mindig hét cukorral és jó sok tejszínnel, és hozzá mazsolás-tejszínes piskótát vagy rizspudingot, ha egy kis változatosságot akart. Amikor visszaértem a kocsinhoz (Granada, Cimarron, Escort vagy fekete Mazda), elindultunk, amerre jöttünk, a River Roadon, a Boulevard Eastre, végig a drága Anna- és Viktória-korabeli és neogót házak előtt, és közben bámultunk át a Hudson folyó túlsópartjára, ahol a felhőkarcolók szelvényei ezernyi tükörként szórták a fényt; máskor meg leparkoltunk, és néztük a vihart.

Egyik búcsúüzenetében Péter azt javasolta, hogy írjak visszaemlékezést az együtt töltött időnkéről, amit ironikusnak találtam. A mi világunk csak titkolózásban létezhetett; ha elvették volna belőle a hazugságokat, a titkos nyelvet, a lopott pillantásokat, a jeleket és a felzaklató kísértéseket, akkor nem maradt volna belőle

semmi; és ha mindezt akkor vették volna el, amikor húsz vagy tizenöt vagy tizenkét éves voltam, akkor megöltem volna magamat, és akkor most nem lenne látható a hazugságoknak, a titkos nyelvnek, a lopott pillantásoknak, a jeleknek és a felzaklató kísértéseknek e kis szigete. Mindezek a titkos dolgok együtt valamiféle mesterkulcsot alkottak; és persze, ha megkérdezel egy lakatost, vajon létezik-e olyan mesterkulcs, amely a világ minden zárát kinyitja, nyilván azt mondja, hogy nincs ilyen, de olyan kulcsot lehet készíteni, ami egy épületen belül minden zárát nyit. Lehet úgy tervezni a zárbetétek apró fogait, hogy megfeleljenek a szóban forgó kulcs tollainak, de lehetetlen olyan kulcsot reszelni, amely minden már meglévő zárát nyitni képes. Péter tudta ezt, mert egyszer egy egész kórháznak tervezett mesterkulcsot; autodidakta lakatos volt, esténként könyvtárakban tanulta a szakmát, és persze a gyakorlatban is, miután beügyeskedte magát erre a terepre.

Képzeld el egy hét év körüli kislányt, aki az automatából kijövő gumilabdák közül a pirosakat szereti, de hátrahagyja a kéküket és a zöldeket; egy kislányt, akinek tornacipője fűzőtlen, akinek combja pénzbedobós fém pónilovak oldalát szorítja a Pathmark Super Centerben; egy kislányt, aki fél a jokertől a kártyapakliban és ragaszkodik hozzá, hogy vegyék ki azokat játék előtt; egy kislányt, aki félve tiszteli az apját és nem szereti a kirakós játékokat (unalmasak!); egy gyereket, aki szereti a kutyákat, a nyulakat, az iguánát és az olasz krémfagylaltot; egy kislányt, aki szeret motorozni, bár a hétéves kislányoknak ritkán van lehetőségük motorozni; egy kislányt, aki (soha) nem szeret hazamenni, mert Péter háza olyan, mint egy állatkert, de legfőképpen azért nem szeret hazamenni, mert Péterrel jó lenni, Péter olyan, mint ő, csak nagyobb és olyasmiket tud tenni, amiket ő nem.

Talán tudta, hogy az ember sejtjei hétévente megújulnak, hogy minden hétéves ciklus után más ember alakul ki az atomok régi hálózatából. Tegyük fel, hogy a következő hét évben ez a férfi, Péter, átprogramozta ennek a kislánytestnek az összes zsiszegő sejtjét.

Hogy okosan memorizálta a lány útját az örömhöz, és követte a vágyhoz vezető könnyű ösvényeken, a jégkrémek és egyéb nyalánkságok iránti vágyában, abban, hogy meztelen felsőtesttel járjon, mint a fiúk, és abban, hogy szerette kutyák rózsaszín nyelvét érezni az arcán és nézni, ahogy nyulak rágcsálnak ropogós, zöld ennivalót. Később ez a Péter szorgalmasan tanulta a Madonna-számok szövegeit, még később pedig húsz Nirvana-dal címét magolta be.

Négy hónappal Péter halála után interjút készítettem egy börtönőrrel, pontosabban egy nevelőtiszttel az egyetemi lapnak. A Journal Square környékén, a nő műteremlakásában ücsörögtünk, Jersey Cityben; kamillateát iszogattunk és csevegtünk. Említettem, hogy könyvet írok éppen. Tudni akarta, milyen könyvet, és megmondtam, hogy egy pedofilról szól, de még csak vázlat... Még nagyon elnagyolt a szöveg. Megkérdeztem tőle, hogy a munkájából adódóan ismer-e pedofilokat.

– Pedofilokat? Persze. Ők a legjobb rabok. –A legjobbak?

– Persze. Kedvesek, udvariasak, nem csinálnak semmi botrányt. Igen, asszonyom, nem, asszonyom. Ilyen a stílusuk.

Volt valami a nyugalmában, ami arra készítetett, hogy beszéljek.

– Azt olvastam valahol, a pedofilok azzal racionalizálják, amit tesznek, hogy úgy gondolják, kölcsönös beleegyezéssel teszik, akkor is, ha kényszerítéssel érik el.

Ezt a tényt a pszichopatológia-könyvemben olvastam, és megdöbbenőnek találtam, milyen jól illik Péter gondolkodására. A következő mondatom azonban nem a könyvből származott, bár úgy tettem, mintha az is idézet lenne.

– Azt is olvastam, hogy ha az ember egy pedofillel tölti az időt, az olyan tud lenni, mint a drogos kábulat. Volt egy lány, aki azt mondta, a pedofil olyan, mintha valamiféle fantasztikus valóságban élne, és hogy ez a káprázat mindent megfertőz. Mintha ő is gyerek lenne, csak tele olyan tudással, ami a gyerekeknek nincs meg. A pedofilok képzelőereje a gyerekekénél is erősebb, és olyan valóságokat tudnak

felépíteni, amilyenről a gyerekek álmodni sem lennének képesek. A gyerekek világát... valahogy olyan mámorítóvá tudják tenni. És amikor vége, azoknak, akik benne voltak, olyan, mint leszokni a heroinról: évekig semmi másra nem vagy képes, csak küzdesz ennek az állapotnak a kísértetével. Egy lány azt mondta, olyan volt, mintha felperzselték volna a földet, és soha többé nem nőne vissza a fű. És a föld pusztá és kopár, de a parázs sem hunyt még ki teljesen.

– Nagyon szomorú – mondta Olivia, és látszott rajta, hogy komolyan beszél.

Furcsa csend lett, aztán a többi rabtípusról beszélgettünk és arról, hogy általában milyen a börtönben dolgozni. Beszélgetésünk közben felkavarodott a gyomrom, mintha a környezet, a konyha, ami kezdetben olyan meghittnek tűnt, ellenséges terület lenne. Mivel évekig nagyon kevés kapcsolatom volt a világgal azon kívül, amit Péterrel megteremtettünk magunknak, mindig is nagyon pontosak voltak az érzéseim.

Olivia konyhájában azon a napon úgy éreztem, hogy bekapcsolódott bennem valami, mintha felkapcsolták volna a világot, és a világ üvöltene rám.

Azt mondják, a New Jersey állambeli Union City, ahol felnőttem, az Egyesült Államok legsűrűbben lakott városa. Nehéz ezt pusztán leírás által érzékeltetni. Nem jön át a lényeg az állott reggeli vajás zsemlekből és a kisméretű papír kávéspoharakból, sem a henger alakúra nyújtott fánkokból, ahogy Manhattant sem lehet érezni egyszerűen abból, hogy a Port Authority buszpályaudvaron árult kebabot, a Strand Bookstore mérföldnyi hosszú könyvespolcait vagy a Washington Square Park gördeszkáit emlegetjük.

Megpróbálkozhatsz azzal, hogy elképzeled a galambokat, a bárakat, az éjszakát, a klubokat, a kilátszó boxeralsóval, bő nadrágban flangáló fiatal „gengsztereket”, a szorosan egymás mellé parkolt autókat és egyes utcák bizzar keskenységét, ahol nem ritka, hogy a visszapillantó tükröt elviszik a mellettünk elhaladó kamionok. Mindenféle korú férfiak füttyögnek minden nő után, aki elmúlt már

tizenkét éves; a gyümölcsös standokon olcsó papaya, mangó és avokádó kapható (apám imádta az avokádót, azt mondogatta, az a hosszú élet titka), a járda betonjába taposott rágógumi galacsinok régen megfeketedtek. Nem szokatlan, hogy gyerekek kántálják: „Ki repedésre toppan, anyja háta roppan!” és én, aki babonás voltam, mint apám, kötelességtudóan elkerültem a repedéseket, ami elég nehéz volt, mert olyan cikcakkosan futottak a járdán, mint gyűrött térképen a folyók. Hasonló gondossággal kerültem, hogy az árnyékomra lépjek, nehogy a saját lelkemre tapossak.

Ha ellátogatsz ebbe a városba, ne feledd befogni az orrod a New York Avenue és Bergenline között, a Polleria Jorge élőbaromfi piac mellett; csak így védekezhetsz a bűz ellen. Menj át az úton oda, ahol mióta az eszemet tudom, a Panda Shoes üzlet áll, és máris az El Pollo Supremo előtt vagy. Ott sülő csirke lassú tűzön sercegő zöldségek, babos rizs és sült banán illata fogad, mint az Atlanti-óceán elixírje. Oda jártunk enni, Péter és én, és egy magányos, esős Halloweenkor az alatt a két év alatt, amíg szüleim nem engedtek hozzá, Péter egyedül ült az egyik bokszbán, és nyolc órán keresztül bámulta az esőverte ablakot abban a reményben, hogy ha csak egy pillanatra is, de megláthat, ahogy csokit kéregetni megyek anyámmal.”¹

Még őrök tizenkét spirálmappát, amelyekben a levelei vannak, mindegyiken ott a dátum, és úgy kezdődik, hogy „Kedves hercegnő!” Péter x-szel jelölte a csókot, o-val az ölelést. Mindegyik levélben szerepel az ITOYOALYA szó; rövidítés: „I think of you often and love you always” – „Gyakran gondolok rád, mindig szeretni foglak.” Hét, szintén dátumozott videoszalagom van: *Margaux görkörcsolyázik, Margaux és Paws; Margaux motoron, integet*

---

¹ Az Egyesült Államokban a Halloween elképzelhetetlen az édességet kéregető gyerekek nélkül. Ez egy eredendően keresztény szokás, amely már a IX. században is létezett. A korai keresztények november 2-án házról házra jártak „Lélekszüteményért”. Ezért cserébe imádkoztak az adományozó családjában elhunytak lelkéért. (*A szerk.*)

Élete vége felé Péter minden nap megnézte ezeket: Margaux a porban birkózik Pawszal, Margaux banditát játszik a díványon, Margaux a fa tetejéről integet, Margaux csókot dob. Ma már senki nem nézi Margaux-t. Még maga Margaux is unja a fejpántos Margaux-t, a levágott szárú farmernadrágban feszítő Margaux-t, a vizes hajú Margaux-t a bálványfa mellett, amin a fehér függőágy lógni szokott.

Ez volt Péter vallása. Senki nem találta volna érdekesnek azt a húsz fotóalbumot, amelyeknek képein én szerepeltem egyedül vagy Pawszal, Karennel vagy anyámmal. A nyolcadikos technikaórán készített fadobozban pikánsabb képek vannak, de azok is hasonlóképpen érdektelenek. Van még két összefont hajfűrt, az egyik barna, a másik ősz, laminálva, hogy örökké tartson. Egy album őszi levelekkel, alattuk a felirat, hogy milyen fáról származnak: juharfa, tölgy, gumifa. Az én csillogó varázspálcám; az én kicsi szürke nemezegerem, amit Peter egyszer egy veszekedés hevében kidobott, de később kihalászta a szemétből; a vas álkulcs, amit a kikötőben találtunk; ezüst karkötőim és nagy hamis arany keresztet, amit a West Village-ből hoztam; a fekete sztreccsnadrág (ő Madonna-nadrágnak nevezte); ezüstszíves fekete sálam, vörös csipkés bodym és a biciklisnadrág, amit nekem vett; egy Wicca átok könyv és kazetták: Nirvana, Hole, Veruca Sait, amiket autókázásaink során hallgattunk; Nirvana kalózvideók, szintén a West Village-ből; kazetták, melyekre négy regényünket vettük fel (mindegyik szereplő szövegét más hangon); fa amulett, ábra van rajta: egy tündér néz a kristálygömbbe, Pétertől kaptam. Mindez egy törött lakatú, nagy, fekete ládában, amit az ágya lábánál tartott.

Peter, életed vége felé nem tudtál néhány háztömbnél messzebb menni gyalog, és már nem tudtál motorozni sem. Megtettél néhány lépést a Palisades Park sziklájának széléig, leugrottal onnan és száz métert zuhantál; legalábbis a Parkway Police jelentésében ez áll. Borítékot dobtál a postaládámba, benne tíz üzenet, hogy öngyilkos leszel, és vonalas füzetlapon más üzenetek meg egy nyilatkozat,

hogy rám hagyod a kocsidat. Térképet is rajzoltál, hogy hol hagyta a fekete Mazdát, ne kelljen a vontatásért és a tárolásért fizetnem. A borítékba a másolt kulcsot is beletetted nekem; az eredetit ki sem vetted a kocsiból. Huszonkét éves voltam. Te hatvanhat.

Első rész

1.

Játszhatok veled?

Ezerkilencszáznyolcvanöt. Tavasz volt, ha szél fúj, hullottak a cseresznyevirágok. Virágok nyíltak, és éreztem a loncbódító illatát; édes növényi aromákat hozott a szél, frissen szakított rózsaszín-fehér cseresznyeszirmokat és fehér pityangpihét. A szemetesedények és édes italok körül zsongó sárga darazsak ideje volt. Hároméves koromban egy darázs megcsípte az orrom hegyét, és az orrom a kétszeresére dagadt, anyám azóta is vadul gyűlölte ezt a rovar.

– Menjetez innen! – kiáltott és hadonászott a hivatlanul érkező darazsak felé; éppen piknikeztünk a Liberty State Parkban a szüleimmel és barátaikkal, Mariával és Pedróval meg a fiukkal, Jeffel.

Apa egy kis Pepsit ügyeskedett a szívószálba és letette a vörös-zöld mintás takaróra. A darazsak mind a szívószálhoz gyűltek, és apa szélesen vigyorgott.

– Látjátok, *én* józan ésszel oldom meg a problémákat. Szeretik a cukrot, és amíg az a cukorforrás ott van, mindig a szívószál mellett maradnak. Érted, Keesy?

Apa még totyogós koromban rászokott, hogy Kissynek nevezzen (amit ő a spanyolos kiejtésével Keesynek mondott). Puszika. Azért kaptam ezt a nevet, mert mikor megtanított, hogy jó éjt puszit adjak

neki, egy ideig mindent megpuszítottam: az összes babámat, a kitömött állatokat, sőt a saját tükörképemet is. Apa csak akkor hívott Keesynek, és néha Baby Bow-nak, ha elégedett volt velem. Ha dühös volt rám, nem mondta a nevemet, nem hívott semminek; ilyenkor harmadik személyben beszélt rólam. Ritkán mondta ki a keresztnévemet, hogy Margaux (ejtsd margó), bár ő adta nekem egy 1976-os évjáratú francia Château Margaux után, amit egyszer ivott. Anyámat sosem nevezte Cassie-nek, sosem csókolta, sosem ölelte meg. Nem gondoltam, hogy más családoknál ez másképpen lehet, amíg nem láttam, hogy más szülők megcsókolják egymást, mint Jeff szülei is, és az igazat megvallva úgy éreztem, ők a nem normálisak.

Maria anyám legjobb barátnője volt, és időnként ő vigyázott rám. Jeff hétéves volt, egy évvel idősebb nálam. Jefféknél, ha beleegyezett, hogy „ki tud nagyobb hazudni”-t játszunk, hajlandó voltam katonákkal és Transformersekkel játszani. A háborút farsztónak találtam, Jeff pedig utált barkochbázni, mert abban nem volt semmi játékszer; ezek az alkuk tették működőképpé a barátságunkat.

Anya és Maria olyasmikről beszélgettek, amikről az anyák szoktak csevegni: a C-vitamin előnyeiről, arról, hogy az Orchard Beachről elraboltak egy gyereket, hogy egy kisfiú rollerezés közben meghalt.

– Micsoda szégyen! – szokta mondani anyám. – Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Anyám egy kis spirálfüzetbe jegyzetelt, többek között feljegyzett minden katasztrófát, amit a rádióban vagy a tévében hallott. Így mindig volt valami fontos téma, amiről beszélhetett, ha barátokkal beszélt telefonon vagy vendégségben. A noteszt Ténykönyvnek nevezte. Apa gyűlölte a Ténykönyvet. Ha anyám megbetegedett, éhező gyerekekről és a világ egyéb szörnyűségeiről kezdett beszélni. Otthon folyton a *Sunshine* című lemezt hallgatta, amin egy halálos csontrákban szenvedő fiatal nő mondja el végső búcsúját a férjének és a lányának. Anya ezt nagyon romantikusnak találta.

Hallottam, ahogy Maria azt mondja, hogy több csirkét és zöldséget kellene ennem, anyám pedig feljegyezte ezt a Ténykönyvbe. Nem tudtak megegyezni abban, hogy mi hízal jobban: a csirke vagy a marha. Apa könyökkel oldalba bökte Pedrót és azt mondta:

– Mit tudnak ezek az asszonyok? Én többet tudok náluk. A lányoknak nem szabad túl sok húst adni, mert a tehén hormonjai a szervezetükbe kerülnek. Vörös bab, rizs, gyümölcs, spagetti; ez kell nekik. Nem akarunk túl sovány gyereket, mert még azt hihetik, hogy éheztetjük. De azt sem akarjuk, hogy a kislány idősebbnek látszon a koránál. Ezért nem szabad a lányoknak túl sok marha- és disznóhúst adni. A tengeri herkentyúk közül... mindent lehet. A fiúknak viszont erősnek kell lenniük. A fiúkat... sok-sok disznóhússal kell etetni. A tiednek talán túl sok disznóhúst is adtok – mondta apa és mosolygott. Képes volt úgy megsérteni embereket, hogy mégse sértődjenek meg. – Én a magam részéről salátán élek. Sok pisztáciát eszem és időnként papayát. A vitamin. Nem mondom azt, hogy a fiad kövér. Csak azt, hogy ráférne, hogy néhány kilót leadjon; remélem, nem veszed rossz néven. Mindig megmondom az igazat a barátaimnak. De erős, egészséges, jóképű fiú!

Jeff erre odahajolt hozzám és a fülembé suttogott: – Vézna, vézna, csirkelábú! Kot! Kot! Kot!

– Fogd be!

– Kot-kot! Kot-kot! – hadonászott. – Úgy futsz, mint a csirke! Kot-kot! Kot-kot! Kot-kot!

A csirkevékony láb nem zavart annyira, de amikor azt mondta, hogy úgy futok, mint a csirke, pofon vágtam.

– Fogd be a szádat, dagadt! Dögölj meg, juss a pokolra!

\

Mindenki rám nézett, és amikor Maria meglátta a tekintetemet, elfordult.

Apa elvigyorodott és azt mondta:

– Fiúk, rettegjétek a lányomtól!

– Louie! – kiáltott anya. – Ne tanítsd arra, hogy másokat bántson!

Ekkor egy darázs jelent meg anya arca előtt, és Jeff a nagymenőt játszva bottal akarta elhessegetni. Lecsapott a darázsra, és a sikertől felbuzdulva hangos kiáltásokkal suhintott a többi felé. A darázsok nekítámadtak, elejtette a botot. A felnőttek kiáltoztak, a felbolydult sárga rovarok pedig válogatás nélkül mindenkire rárepültek. Darázsok szálltak a fejemre, a karomra, a kezemre, a mellemre. Apa a szemembe nézett és azt mondta:

– Ne mozdulj, Keesy, ne mozdulj, különben megszúrnak! Éreztem apró lábaikat, potrohúkat. Engedelmeskedtem.

Aznap csak apát és engem nem csíptek meg a darázsok.

Életem első hét évében a szüleim és én a Harminckettedik utca egyik narancssárga színű téglalapú épületében éltünk. Egyszobás kis lakásunkban hemzsegték a csótányok, amiket apa egész arzenálnyi Raid és Combat Roach szerrel sem tudott kiirtani.

– A szomszéd lakásokból jönnek. Az ajtó alatt masíroznak be. Ebben a házban vademberek laknak. A városnak ezen a részén csak mocskos vademberek laknak. A felsővárosban jobb a helyzet. Itt csak drogosok élnek, lecsúszott elemek. Alig várom, hogy elkerüljünk innen.

Apa utálta a falfirkákat, a tűzlétrákat, a szeméttel teleszórt üres telkeket, a fityülő kamaszokat, a hordozható magnókat, azt, hogy az emberek folyton szemeteltek. De szeretett elsétálni néhány háztömbnyire, a Bergenline Avenue-ra espresso kávéért és vajjas zsemleért (amiből mindig falatokat tört nekem és azt is megengedte, hogy belekortyoljak a kávéjába). Szerette, hogy mindenki spanyolul beszélt, mert nagyon megalázónak tartotta, hogy akár egyetlen angol szót is rosszul ejtsen, ha ételt rendel. Egyszer, amikor még csak jártak, anya évődött velem a miatt, ahogy a „shoes” szót ejtette (choos, vagyis nem cipő, hanem szipő), és apám egész nap nem szólt hozzá.

Apa sosem biztatta anyát, sem engem, hogy tanuljunk meg spanyolul, amiben anyám szándékosságot sejtett. Nem akarta, hogy értsük, mit beszél telefonon. Ezt nem vettem jó néven tőle. Aki nem

tud spanyolul, az nem érti az üzletek többségének feliratait, nem tud ételt rendelni helyi éttermekben és büfékben. Union Cityben mindenki azt hitte, hogy kubai vagy spanyol vagyok, nem félig Puerto Ricó-i, mert világos a bőröm. Anyámban norvég, svéd és japán vér keveredik. Úgy hiszem, fekete szememet japán nagyapámtól örököltem; arcom szív alakú, ajkam telt, egyenes szálú barna hajam van.

Kicsi koromban véletlenszerűen megütöttem nőket a buszon vagy az utcán; anyám azt mondta, ez azért van, mert láttam, ahogy apám őt veri. Azt mondta, hároméves koromban szemtanúja voltam, ahogy apám egy nagy képkeretet eltört a hátán, de túl kicsi voltam ahhoz, hogy erre emlékezsek is. Arra emlékszem, hogy apám fel-le kapcsolgatta a villanyt és gúnyt üzött anyám zavart elmeállapotából. Anyám, apám és én együtt aludtunk egy nagy ágyban, mert folyton rosszat álmodtam és rettegettem egyedül aludni. Apám, hogy aludni tudjon, egy régi atlétatrikóból kivágott csíkot kötött a szeme elé, és úgy találtam, hogy gesztenyebarna szakállával és kicsit hosszúra hagyott gesztenyebarna hajával úgy néz ki, mint valami bandita. Reggelenként, ha jókedvében volt, mesélt nekem egy csintalan majomról, egy gonosz békáról és egy nagyon nyugodt fehér elefántról; a mese Puerto Ricóban, Carolina városban játszódott, ahol felnőtt. Vagy néha a kisfiú koráról mesélt. Gyakran mászott fel a karcsú törzsű kókuszpálmákra; egész testével a fatörzshöz simult, szorosán ölelte, araszonként húzta felfele magát.

Apám nagyon szeretett mesélni. Szeretett túlozni és hevesen gesztikulálni. Otthon ő végezte a házimunkát: főzött, takarított; azt mondta, anyám csak arra képes, hogy levigye a ruhákat az alagsori mosókonyhába és mosson, meg bevásároljon a közeli boltban. Anyám kis piros kézikocsival húzta haza az árut, mert autót vezetni nem tudott. De mindig többet vett és többet költött a kellesténél, amiért apa kiabált vele.

Apa mindig is impulzív ember volt, és sosem értettem, hogyan volt képes olyan munkát végezni, amihez egész nap ülnie kellett.

Ékszerész volt, tervezésre és gyártásra szakosodott. Ékköveket is tudott csiszolni, befoglalni és polírozni, valamint értett a javításhoz is. A nyolcvanas években az ékszerészek még nem ergonomikus munkapadon dolgoztak, egész nap kényelmetlenül görnyedtek.

Amikor apa hazajött, olyan ingerlékeny volt, mint a láncról elengedett kutya. Ez az ingerlékenység néha örömben nyilvánult meg, és miközben a vacsorát főzte, megivott egy-két Heinekent, majd énekelve vette ki a fűszereket a kis fiókokból meg az egyéb hozzávalókat a szekrényből, és később a kanalat felém nyújtva megkóstoltatta velem az ételt, vagy odaadta a rizses lábost, hogy kikapargathassam belőle a kissé odakozmált, ropogós rizsszemeket, amelyeket „pattogatott rizsnek” nevezett. Ha jókedvében volt, sokszor megdörzsölgette az orromat; ezzel mutatta ki a szeretetét, mivel ritkán csókolt meg. Anyám a hálósobában volt, John Lennon-lemezeket hallgatott vagy a *West Side Story* zenéjét, a *Sunshine* albumot, Simon and Garfunkelt. Nem jött ki, míg készen nem volt a vacsora. Tudta, hogy amint apám meglátja, elkomorul. Anyám

azt mondta, hogy egyszer, amikor az ablaknál vetkőzött, apám gyorsan behúzta a függönyt és azt mondta: „Már nem vagy szép lány; kövér tehén vagy, és senki sem kíváncsi rád.”

Ha apa rossz hangulatban jött haza, behúzódtam a hálósobába anya mellé és felhangosítottam a Gibson lemezjátszót, így a zenébe burkoltuk magunkat, mintha erőd lenne a hangerő, és a fejünkre húztuk a takarót. Rögtönzött sátrunkban (öt-hat éves koromban is) a cumimat szoptam és arcomhoz szorítottam egy sárga kitömött kutyát, amelynek tarka pamut-füle elszakadt, annyit rángattam. Apa üvöltve sorolta, hogy a főnöke hogyan alázta meg, vagy milyen rossz a piac. Apának legalább évente egyszer nem volt munkája, mivel az ékszerpiac karácsony után mindig nagyon leül.

Tirádái egy idő után lendületet kaptak, és órákig tartó, fékezhetetlen düh vett rajta erőt. Ilyenkor olyan volt, mint valami megszállott; nem mertünk a közelébe menni. Azt üvöltözte, hogy nyomorult életre kárhoztattuk, és sosem lesz már szabad, hogy Isten

nem tudja a pokolba vetni őt, mert eleve a földi pokolban él, és nem tudja, mit követett el, mivel érdemelte ki, hogy két sorscsapást is hordoznia kelljen: a beteg feleségét és a vadóc lányát. Gyakran kívántam, bárcsak spanyolul üvöltözne, hogy ne értsük, mit mond.

Azon a nyáron, amikor betöltöttem a hetedik évemet, még mindig a Harminckettedik utcában laktunk, és sok háztömbnyit kellett gyalogolni a Negyvenötödik utcai uszodáig. A vizet erősen klórozták, felszínén döglött bogarak sodródtak, és a medence csak százhusz centi mély volt. A kölykök Pisatónak nevezték. Szégyellem bevallani, de ehhez a névhez én is hozzájárultam; a medence kék oldalához húzódtam, mintha mi sem történt volna, és körbepillantottam, hogy nem néz-e valaki.

A medence vize tiszta, világos, szélesre tárt kékség volt, ami megnyílt, hogy befogadja nedves, golyósebesen beletoccsanó testemet; kezemet, combomat összeszorítottam, összezárt lábaimat hosszú uszonyként ívbe feszítettem; számat szorosan összecsucsktam, hogy bennmaradjon a levegő, mint csukott erszényben a pénz; sellő énem, aranyhal énem, delfin énem, súlytalan énem. Amikor a felszínre bukkantam levegőért, úgy éreztem, mintha az agyam könnyű lenne az örömtől. Néhány pillanat múlva anyámra néztem; ott ült, vállán átvetett szíjú, hóna alá szorított retiküllel. Sosem tette le, mert félt, hogy ellopják. Néha, amikor meguntam saját játékaimat, csak álltam a medence közepén és körbenéztem. Ilyenkor mindenki – a csoportokba gyűlt gyerekek, kisgyerekes anyák, kar-úszós kölykök, a medencébe ugrálást tiltó jelnél a medencébe ugró fiúk – mintha a semmiből bukkant volna elő. És hirtelen felszínre törtek a hangok: csobogás, fröcsögés, fütty, madárhangok és a zöldre festett kerítés mögül motorzaj, autó-tülkölés.

Azon a napon, amikor Péterrel megismerkedtem, két fiút láttam, az apjukkal birkóztak a medence túlsó oldalán; fröcsköltek, nevettek. Az egyik fiú nagyon jóképű volt. Ő volt kettőjük közül az alacsonyabb, úgy kilenc-tíz éves lehetett, sovány volt, barna haja hosszabbra hagyva. Nem csak szép volt; boldogság áradt belőle.

Élénkség volt az arcán, keze-lába finom, gyors mozgású; tekintete olyan barátságos, amelyet fiúknál ritkán látni. A bátyja is boldognak tűnt, de nem olyan élénknek.

Apjuknak kissé felnagyított, elől hosszabbra hagyott, őszes homokszínű haja volt, a hatvanas évek divatja, majdnem olyan, mint a Beatles tagjainak frizurája. Ajka telt, orra hosszú, hegyes, ami csúnyán nézett volna ki másokon, de neki jól állt; álla hetyke, markáns.

Amikor rám nézett, láttam, hogy szeme élénk akvamarin-kék. Rám mosolygott; homlokán, szeme körül, állánál ráncok jelentek meg. Tudtam, hogy idős lehet, mert ráncai vannak, őszül a haja és a nyakán megereszkedett a bőr, de olyan sok energia és olyan nagy élénkség volt benne, hogy nem tűnt öregnek. Még csak felnőttnak sem látszott abban az értelemben, amilyen természetes elkülönüléssel viszonyulnak a felnőttek a gyerekekhez. A gyerekek megértik a távolságot köztük és a felnőttek között, ahogy a kutyák is tudják, hogy mások, mint az emberek, és bár a felnőttek játszhatnak gyerekjátékokat, mindig megmarad az érzés, hogy nem olyanok, mint ők. Azt hiszem, száz hasonló alkatú, hasonló beállítottságú férfi közül is kiszúrtam és megszólítottam volna: „Játszhatok veled?”

Odamentem hozzá a medence túlsó felére, és azt kérdeztem tőle:

– Játszhatok veletek? Azt válaszolta:

– Persze.

Azzal rögtön az arcomba fröcskölt, és úgy mókázott velem, mintha a saját gyereke lennék. A fiúkat fröcskölttem, ők meg engem, mintha egyáltalán nem bánták volna, hogy egy sokkal fiatalabb gyerekekkel, ráadásul lánnyal kell játszaniuk. A szebbik fiú egyszer lágyan a víz alá nyomta a fejemet, és amikor feljöttem, olyan erősen nevettem, hogy egy pillanatra azt hittem, nem hallok mást, csak a saját nevetésemet. Aztán az apa könnyeden a hónom alá nyúlt és körbe forgatott, és úgy nevetett, mint egy nagy gyerek. Amikor megállt, a világ kicsit kizökkent, és furcsa fehérség vette körül, mintha fénygyűrűben állna.

Később, amikor az úszómesterek mindenkit kiküldtek a vízből, mert az uszoda zárni készült, az apa, akit Péternek hívtak, bemutatott minket egy kedves spanyol nőnek; amíg mi játszottunk, Inês a medence sekély részében járkált egyedül. Péter tréfálkozott vele, amiért mindig a medence pereménél akart maradni; nekem és anyámnak tréfásan megjegyezte, hogy Inês olyasmik miatt ideges, ami miatt senki nem aggódik, például nem mer körhintára ülni és biciklizni sem. Inêsnek furcsamód szép arca volt; szeme álmodozó, arcbőre barna, hosszú haja a tövénél sötét volt, de a vége felé már festett barackszín árnyalatú; nézése lágy, kissé suta, mint az őzborjú tekintete. Lila műkörmei közül kettő hiányzott, a többire apró fekete békejel volt festve.

Péter bemutatott mindenkit: az idősebb fiú, Miguel tizenkét-tizenhárom éves lehetett, a fiatalabb, Ricky nálam csak egy-két évvel idősebb. A nap végére elfelejtettem a neveket, csak a szülők nevének első betűjére emlékeztem: P és I.

Sokat gondoltam rájuk, P-re és I-re, és az ígéretükre, hogy meghívják minket, vagyis engem és anyámat magukhoz. Eltelt néhány nap, de semmi nem történt, és szinte teljesen kihullottak az emlékezetemből.

Végképp el is felejthettem volna őket, ha nem lett volna az örömnél az a halvány lenyomata, amit ez a találkozás keltett bennem. Apa 1979-es Chevyjében ültünk, amikor anya elmondta, hogy felhívták, illetve Péter hívta fel.

– Meghívtak minket magukhoz. Hát nem kedves tőlük? Apa nem szólt, ezért anya folytatta.

– Péter és Inês. És a fiúk, Ricky és Miguel. Miguel és Ricky. Olyan kedves srácok! Nagyon jól neveltek. Egyáltalán nem durvák. Gyönyörű család.

– Magukhoz? A házukba? Itt laknak a környéken?

– Nem messze. A telefonban Péter azt mondta, hogy Weehawkenben laknak, itt, közvetlenül Union City mellett. Csak kíváncsi voltam, mit gondolsz.

- Miről?
- Arról, hogy elmenjünk-e hozzájuk. Pénteken, míg te dolgozol.
- Nekem mindegy.
- Gondoltam, azért szólok.
- Nekem mindegy. Menjetek, ha akartok. Ezek az emberek, ugye, nem baltás gyilkosok, vagy ilyesmi?
- Nagyon kedves család. Rendes emberek. Nagyszerű emberek.
- Neked minden nagyon jó. Mindenki nagyon kedves. Minden nagyszerű.
- Ezek szerint mehetünk – mondta anya. – Péntek délben.

2.

A kétszintes ház

Az ikerház előtt kétszintes szökőkút állt és három nagy Amúgyanta szobor: egy rózsaszín medve, egy szárnyas fekete labrador és egy sellő. A medvét félig benőtte a repkény. A furcsa, sötét, tekergő vadborostyán körbefonta a sellő farkát is, és felfelé kúszott a ház egyik oldalán; a csorba lila zsindelek úgy merültek el benne, mintha vadember szakála alól látszanának; a kusza repkényből a talajon hosszú szárú, piros és rózsaszín rózsák bukkantak ki. Egy oszlopon rongyos vörösarany spanyol zászló lengett, a lábtörlő két oldalán virágcserepek. Anyám megnyomta a csengőt. Mivel hangot nem hallott, inkább a súlyos aranyszínű kopogatóval próbálkozott.

A lépcsőn előttünk haladó vékony, ruganyos mozgású férfiban az elején nem ismertem fel a medencében játszó apát. Anyám utasításával dacolva a mahagóni korlátba kapaszkodtam. „Fortélyosnak” nevezte a kanyargó lépcsőt. Egyszer majdnem elestem, mert annyira el voltam foglalva a nézelődéssel; felfelé menet végig az aranykulcs díszítést követtem a falon; olyan volt, mintha mindegyik kulcs nagyobb lett volna, mint az alatta levő.

– Gyilkos lépcső – mondta a férfi, és csípőre tette a kezét. – Bárcsak a földszinten laknánk! De a lakás túl kicsi, nem férünk el benne mind. Ráadásul a ház nem a legjobb állapotban van. Azt a szintet most bérbe sem tudom adni. Folyton tervezem, hogy felújítatom, de túl sok tennivaló van odafent. Majd meglátjátok.

A lépcső tetején egy tükör állt. Anyám rákérdezett, honnan való.

– Amerikai kristálytükör. A tetején a szövetségi sas. Minden évben bearanyozom, hogy jól nézzen ki. A bolhapiacon vettem. Antik darab – mondta a férfi és felnevetett. – Ahogy én is. A mi házunkban minden antik darab. A tűzhelyünk Bengal. 1955-ben volt új. És van egy régi oroszlánlábás fürdőkádunk is, olyan mély, amelyet manapság már nem látni. Van egy dupla mosogatómedencénk is: az egyik az edényeknek, a másik a ruháknak.

Megéreztem, hogy valami okból tétovázik kinyitni a faajtót, amikor felértünk; hogy mint minden felnőtt, ő is élvezi, ha megvárakoztathatja a gyerekeket. Befurakodtam közé és anyám közé, majd a lehető legszigorúbb és legkedvesebb ajakbiggyesztéssel megszólítottam:

– Mi is a neved?

– Péter. Nem emlékszel?

– Péter, kinyitnád azt az ajtót? Kérlek!

És Péter gyorsan, reklámmosollyal az arcán a szememre tette széles, kedves kezét.

– Ne less! Hirtelen fogom elvenni a kezemet, és ha megteszem, csodálatos dolgot fogsz látni. Rendben? De ígérd meg, hogy addig nem leselkedsz!

– Megígérem.

Hallottam, hogy nyílik az ajtó, és lesni próbáltam, de ujjai rései közt nem láttam mást, csak fényt.

– Készen állsz?

– Igen.

A szoba közepén négyzet alakú üvegtartály állt, akkora, mint egy szerényebb méretű kanapé. Benne nagy, barna ágak, az ágakon tüskés fejű iguánák; egy kis, piszkos vizű akváriumban bajszos törpeharcsa úszkált. Az ablakok mellett ülő rudakon papagájok és pintyőkék tollázkodtak; a padló újságpapírral volt leterítve, hogy arra potyogjon a madárürülék; a falak mentén beépített madáretetők, a mennyezetről madárjátékok lógtak: csengők és festett kövek. Lógó

nyelvű, nagy kutya jött oda hozzám, hogy simogassam, és én kezemmel hosszú, barna bundájába túrtam; az állat kéjesen terült el a padlón, hanyatt dobta magát, hogy simogassam és vakargassam lágy fehér hasát.

– Ő Paws – közölte Péter. – A legbarátságosabb kutya a világon; félig golden retriever, félig collie.

– Ő, nagyon jó fajták! – mondta anyám, és bár allergiája volt, nem tudta megállni, hogy meg ne simogassa az állatot.

Péter ezután a konyhába vezetett minket, ahol terráriumban kicsi ékszerteknős mozgott. A teknős kukacokat eszik, közölte Péter, és megmutatta a szürke kockákat, amik tényleg kukacok voltak, csak kiszárítva és formára préselve. Levette a dróthálót a terrárium tetejéről, így belejuthettem a szürke kockát, és láttam, hogy a lapos, ráncos fejű teknős ráveti magát és bekapja. A teknős terráriumja és a szobában álló terrárium is furcsa, tömény szagot árasztott, amihez még sok minden vegyült: madárürülék és toll, régi újságok és Paws bundájának meleg, koszos kutyaszaga. A kutya mindenhová követett, és nedves szemével folyton minket nézett. A madáracsicsergésbe a konyha linóleumán kopogó kutyaláb léptek hangja vegyült; farkát idétlen-boldogan csóválva csapta oda mindenhez, ami mellett csak elhaladt. Folyton mozgott az egész hátsó fertálya.

– Olyan, mintha táncolna – jegyeztem meg.

A nappaliba mentünk. Vörös szőnyeggel volt borítva a padló, a kanapé vörös bársony, a székek vörössel kárpitozottak.

Három hatalmas, könyvekkel tömött polc is volt a helyiségben. A földön kis drótketrec állt, benne zömök, barna-fehér aranyhörcsög. Az ablaknál az előző szobában látottnál sokkal kisebb akváriumban fekete pöttyös, narancssárga testű aranyhalak úszkáltak. Vízinövények, kőkunyhó, kősellő és kőbéka volt a vízben, szélmalom alakú levegőztetőből szálltak fel a buborékok. Az akváriumtól balra egy másik, kisebb üvegtartály állt, és Péter mosolyogva ehhez vezetett minket. A benne heverő kis aligátorra mutatott.

– Kajmán. Félig aligátor, félig krokodil – magyarázta. Láttam, hogy az állat fele olyan hosszú, mint a karom, de talán egy kicsit szélesebb. Bőre csupa barázda, ősrégi, szemhéjatlan szemerezenéstelen. Olyan mozdulatlan volt, mintha kőből lenne.

– Hogyan lehet ilyen kicsi? – kérdeztem.

– Hát, a természetben nagyobbra nőne – felelte Péter. – De itt, fogságban csak akkorára nő, amekkorára a terráriumban lehetséges. Teste ösztönösen tudja, hogyha nagyobbra nőne, kinőné a környezetét. Tudod, itt boldog; megvan a kis vízforrása és ott ücsöröghet azon az ágon: ennél nagyobb sosem lesz. Hacsak nem szerzek neki nagyobb üvegtartályt.

– És megteszed? – néztem rá mosolyogva. – Szerzel neki nagyobb üvegtartályt?

– Igen, lehet, hogy egyszer szerzek neki. De ekkorának szeretem. Akarsz látni egy igazi trükköt?

– Igen!

Péter erre belenyúlt a terráriumba, mire anya és én felszisszentünk. De ő csak mosolygott és végigsimított a kis aligátor testén. Közelebb húzódtam és láttam a sima, fehér, csíkos hasát és a tömzsi lábait: az állat teljesen alávetette magát gazdájának; és az a furcsa pofája mintha derűs vigyorra húzódott volna, kilátszottak az apró, háromszög alakú fogak. A fogak, bár aprók voltak, nagyon veszélyesnek tüntek, a szívem hevesebben vert, aggódtam Péter kezéért. A könyvtárból kivett olvasmányaimra gondoltam, arra, amit a tigrisekről és az egyéb nagymacskákról tanultam; végtelenül érdekelt a téma. A mocsaras vízben rejtőzködő krokodil állítólag képes hirtelen előugrani, kis, veszedelmes fogaival elkapni az éppen ivó tigris nyakát a dús, narancsszín bundán át, és lehúzni a nagymacskát a mélybe.

De Péter nyugodtan simogatta az aligátor hasát, és én néztem, csak néztem, ahogy a halvány, tiszta hullőszem tágra nyílik. Majd anya és én csodálkozva láttuk, hogy a kajmán szeme teljesen becsukódik, és Péter súgva azt mondta:

– Alszik.

– Azt hittem, megharap. Féltem – súgtam.

– Minden állat szereti, ha a hasát simogatják. Ebben nincs kivétel.

– Hogy hívják?

– Warden.

– Tényleg úgy néz ki, mint egy parancsnok – mondta anya. – Jut eszembe, Péter, hogy jut időd gondozni ennyi állatot?

Péter rágyújtott egy King 100 szivarra. Tudtam, hogy anyám aggódik a passzív dohányzás miatt, nem akarja, hogy füstöt kelljen belélegeznem, de nem szólt.

– Hadirokkant vagyok. Az a dolgom, hogy vigyázzak a házra és fenntartsam, mert, mint látjátok, itt mindig van valami javítanivaló. Kitanultam az ács szakmát is, így sok mindent meg tudok reparálni. – Füstkarikákat fűjt, beléjük dugtam az ujjamat és nevetve néztem, ahogy eloszlanak. – A koreai háború idején a hadseregben dolgoztam ácsként, és kocsival lefelé mentem egy hegyről esőben, amikor egy teherautó nekem jött. Gerinccsigolya-törés. Úgy kellett összerakni. Néha hátmerevítőt kell viselnem, de nem hagyom, hogy ez megtörjön. Elfoglalom magamat. Javítgatom a házat és gondozom az állatokat.

Ha ez a munka nem lenne, nagyon unatkoznék. De az ember egy ilyen helyen sosem fogy ki a munkából – mondta, aztán elhallgatott, de nemsokára folytatta. – Tudjátok, milyen régi ez a ház?

– Milyen régi? – kérdezte anya. Én köröket kezdtem rajzolni az alvó kajmán terráriumára.

– Több mint százéves. A polgárháború idején építették; Weehawken egyik legrégebbi épülete. Inês örökölte a férjétől. A gyerekek még pelenkások voltak, amikor a férje autóbalesetben meghalt.

Anyám szeme tágra nyílt.

– Tudtad, hogy naponta több mint száz ember hal meg autóbalesetben? Ezért mondom mindig Margaux-nak, hogy kapcsolja be a biztonsági övet az autóban. A férjem erre nem hajlandó – ingatta

a fejét. – Inêst biztosan nagyon megviselte a baleset. Elképzelni sem tudom, milyen lehetett.

Péter bólintott.

– Igen. Inês számára nagy trauma volt. Akárhogy is, Miguel-nek és Rickynek apa kellett, és Inês... Nem tudom, hogyan boldogult volna, ha nincs valaki, aki segít neki fenntartani ezt a helyet. Higgyétek el, ez az állapot egy örök... ó, alig találok szavakat. Szétesőben van. Inês a *Pennysavernél* dolgozik; többek között az a feladata, hogy begépelje az apróhirdetéseket. Úgy döntött, hogy magának is felad egyet, de volt valami keveredés, és a hirdetésnek nem kellett volna aznap megjelennie. De valami okból mégis megjelent. Azt hiszem, vannak sorsszerű események. A te neved, Cassie, ugye a Cassandra rövidítése?

– Igen. Cassandra Jean. Apám adta a keresztnévemet. Sandynek szokott hívni.

– Nem bánnád, ha én is így neveznék, Sandy? Azt hiszem, fontos közel maradni a gyerekkorunkhoz. A gyerekkor az ember legfontosabb időszak.

– Igen, ebben egyetértünk. Nyugodtan hívj csak Sandynek.

– Van egy kis vers, amit még az iskolában tanultam és még ma is emlékszem rá. Furcsa, mi mindenre emlékszik az ember, így szól: „Áldás reád kis ember, / Mezítlábas, napcserzett. / Nadrágszárad felhajtva, / Füttyörészel vidáman. / Ajkad piros, s pirosabb, / Friss számóca csókolta. / Napfény cikáz arcodon, / Könnyesen is mosolyogsz. / Szívből legyen örömed, / Én voltam ilyen gyerek.” írta: John Greenleaf Whittier.

– Bravó! – szólt anya. – Minden szót pontosan idéztél. Péter köhécselt.

– Egész életemben ezt a szemléletet akartam szem előtt tartani. Nem akarom elveszíteni a vidámságomat. Nem érezted még, Sandy, hogy bármi is történt felnőtt életedben, a kis-lánylelked megmaradt? Látom rajtad, hogy így van.

Anya elpirult, és egy ideig nem szólt. Amikor megszólalt, halkra fogta a hangját. Azt hitte, annyira lefoglal a kajmán csodálása, hogy nem figyelek.

– Lehet, hogy gyerek vagyok még, legalábbis abból ítélve, ahogy a férjem bánik velem. Mindig azt mondja, hogy semmit nem tudok rendesen elvégezni. Kislány koromban apám sok felelősséget ruházott rám. Minden este én mosogattam el, és apám huszonöt centet adott a munkáért – mondta ragyogó arccal. – Én voltam a legfiatalabb gyerek a családban, apám kedvence.

– Lefogadom, hogy úgy néztél ki, mint Shirley Temple.

– Ez egy állatkert és te vagy az állatkertes! – kiáltottam fel.

– Így is lehet mondani. Akarsz még állatot látni?

– Igen!

– A manzárdszobában van egy tengerimalac. Azt még nem mutattam meg. A manzárd Miguel és Ricky szobája. És a kertben, ketrecekben nyulak vannak.

– Hol van ma Miguel és Ricky? – kérdezte anya. – Reméltem, hogy Margaux játszhat velük.

– A Big Mouth árkádsoron, azt hiszem. Elvesztegetik ezt a szép napot.

– Inészel?

– Nem. Inês csak úgy fél hat körül ér haza a munkából. Az utóbbi időben túlórázik. Nem fizetnek érte plusz pénzt, de ő soha nem szól semmit – mondta kissé feszengve.

– A nyulakat akarom látni! – kiáltottam fel és megfogtam Péter kezét. – Kérlek! Kérlek!

– Menjünk!

Előreszaladtam, de még hallottam, ahogy Péter azt mondja:

– Ez tetszik. Szeretem, ha a gyerekek előreszaladnak. A legártatlanabb, leggondtalanabb dolog, amit az ember tehet, az, ha előreszalad.

Amikor hazaértünk, a konyhában rögtön felkaptam a tárcsás telefont.

– Hívjuk fel Pétert! Kérdezzük meg tőle, mikor látogathatjuk meg újra!

– Odaadom a számát. Hívd fel te! Nem akarom, hogy túl mohónak látszunk – felelte anyám.

A telefonban azt mondtam:

– Péter, elmehetünk hozzád megint? Tudom, hogy nem udvarias dolog ilyen hamar kérni, de annyira tetszett nálad és olyan jó veled, és nagyon szeretem Pawst, ó, nagyon szeretem, és Wardent is, bár ő egy kicsit szeszélyesnek tűnik, és a nyuszikat... olyan puhák, és szeretem a pici, fúrge orrukat is. Szeretem Peachest és Porridge-ot! Életem végéig minden nap szeretnék átmenni hozzád!

Elhallgattam. Anyám mindig azt mondta, nagyon fontos a rendszeresség.

– Szeretném, ha megmondanád, melyik napokon mehetünk át hozzád.

Nem tudom megmagyarázni, miért éreztem úgy, hogy nyugodtan lehetek ilyen bátor Péterrel; csak tudtam, hogy szabad.

Péter felnevetett.

– Te mindig eléred, amit akarsz, ugye? Add anyádat! Egy örökkévalóságnak tűnt, mire meghallottam, hogy anyám felnevet, és azt mondja:

– Rendben. Akkor legyen hétfő és péntek. Nekünk így jó. A férjem hétvégeként visz kirándulni minket, így ez megfelel – elhallgatott, aztán folytatta. – Nagyon jól tudsz bánni a gyerekekkel; Margaux nagyon megkedvelt téged. Persze, vannak nevelt gyerekeid. Ez jó. Mindig csodáltam azokat, akik jót tesznek. Bárcsak én is jót tehetnék! De a férjem nem hisz a jótékonyásban, ilyesmire nem ad ki pénzt. Igen, tedd másnak, amit...

3.

Rossz szokás

Már három hétfőn és pénteken voltunk Péter házában délelőtt tíztől délután fél ötig, hogy otthon legyünk, mire apa hazaér, amikor egyszer csak Péter elé álltam és elkezdtem játszani a hajammal, olyan furcsán, ahogy apa utálja... Tincseket különítettem el és tekertem az ujjamra. Néha olyan vadul csináltam, hogy lehetetlen gloknikba állt össze a hajam, és anya hiába próbálta kifésülni. Az udvaron voltunk, anya egy kerti székből üldögélt, én a madárfürdő mellett álltam. Éppen abbahagytam a játszadozást Pawszal.

Anyám sietett megjegyezni:

– Ó, a férjem és én igyekszünk leszoktatni erről. Többször is mondtuk Margaux-nak, hogy ne csinálja. De bárcsak ne lenne olyan kritikus vele az apja! Ideges szokás, mint a körömrágás.

– Az ég szerelmére, hiszen csak hétéves! Szerintem nagyon aranyos, amikor ezt csinálja. Olyan gondtalan és boldog. Nem fogom fel, miért helyezik a felnőttek olyan nagy nyomás alá a gyerekeket ilyen dolgokban.

Anyá vállat vont, Péter pedig azt mondta:

– Margaux, hadd lássam! Csináld csak! Itt, ezen az udvaron szabad vagy. Azt csinálsz, amit akarsz. Nyugodtan játssz csak a hajaddal, ha jól esik!

Nem akartam. Az, hogy Péter előtt játsszak a hajammal, bár ő kifejezetten erre biztatott, és azt mondta, szeretné látni, még nagyobb szégyent keltett bennem, mint az, ahogy apa szidott érte. Csak azt

nem kedveltem Péterben, hogy olyan tolakodó volt. Ezért úgy döntöttem, azzal vonom el a figyelmét, hogy az ölébe ülök, fél oldalvást, szinte kidöntve a kerti székből.

– Óvatosan! – szólt rám anya. – Tudod, hogy Péternek fáj a háta!

Péter nem haragudott meg; csak csiklandozni kezdett. Egyszer csak Ricky toppant a kertbe, és Péter odaadta neki a kerti slagot, hogy lelocsolhasson engem. Kergetett minket, míg Ricky el nem fáradt és ki nem ment a kertből. Teltek az órák, az udvaron hosszabbodtak az árnyékok. Egy idő után anyám emlegetni kezdte, hogy talán haza kellene mennünk vacsorára. Péter azonban azt mondta:

– Miért nem rendezünk itt egy kis kerti sütést? Azt mondtad, Louie péntekenként maradékot hagy nektek vacsorára?

– Igen. Péntekenként munka után a bárba megy – mondta anya, és Péter erre a fejét ingatta.

Miközben Péter hot dog virslit sütött grillen, Inês jött az udvarba, kezében papírtányéron szendvics.

– Nem kérsz inkább hot dogot? – kérdezte Péter.

– Nem. Olívás kenyér – felelte Inês és egy könyvvel a kezében lefeküdt a virágos törölközőre, olvasás közben majszolta a szendvicset.

– Csináltam a pasiknak is – mondta. Mindig „pasiknak” nevezte a fiait.

Később Inês felkelt telefonálni. A szendvicse több mint a felét a törölközőn hagyta. Mi közben grillezett virslit és lönchúskonzervet ettünk zöldbabbal. Hazafelé menet anyám azt mondta, hogy miközben Inês mellett ment el, látta, hogy a szendvicset apró, nyüzsgő hangyák borították; nyilvánvalóan úgy ette, hogy észre sem vette.

– Inês éppen olyan álmodozó, mint te vagy – mondta anyám.

Anyám néha szerette megdöbbeneni Pétert azzal, hogy arról mesélt, milyen borzasztó férfi apa. Egy idő után én is csatlakoztam hozzá, és egyik pénteken hármásban gúnyoltuk apát, miközben a

Blimpie-ben, a Bergenline Avenue-n ettünk. Anya rozsköretes tonhalat rendelt, Péter és én olajjal és ecettel átitatott olasz kenyeret szalámmal és provolone sajttal, és anya elkezdett arról beszélni, hogy apa mennyire odavan a konyhaszekrény egyik rekeszéért.

– Mindent olyan szépen elrendez abban a fiókban! Minden tollnak szigorú rendben kell állnia, és van egy konyharuha, amit Madridból hozott, meg matchboxok minden országból, ahol katonaként járt. Mindennek muszáj a maga helyén lennie. Margaux hároméves lehetett, nagyon kis ördög tudott lenni, mikor egyszer felmászott a konyhapultra és mindent összekavart. Amikor a férjem hazajött... nekem persze fogalmam sem volt, mit csinált a lányom... és a férjem egyetlen pillantást vetett csak a konyhaszekrényre, és máris indult a szobába a nadrágszíjáért. Tudtam, mennyire fél Margaux az apja nadrágszíjától, ezért megpróbáltam közéjük állni, és a férjem engem vert meg a szíjjal, de Margaux-nak legalább nem esett bántódása. Péter, talán el sem hiszed, de a férjemnek nuncsakuja van... ismersz olyan embert, aki nuncsakut tart a házban? Szórakozik ezzel a fegyverrel, hogy csodálják; feltűnési viszketegsége van.

En pedig ott, a Blimpie étterem kellős közepén Péter és anya előtt gúnyoltam apa legszebb mozdulatait, ahogy a nuncsakuval hadonászik, ők pedig valósággal dőltek a nevetéstőli. Azon az estén, amikor apával találkoztam, büntudatom volt. Tudtam, hogy csak az én szórakoztatásomra csinálja, és hogy meggyőzzön, meg tud védeni minket a betörők ellen.

Apa, anya és én a Westchester étterem napernyője alatt ültünk. Apa szeretett megállni egy kosárnyi párolt kagylóra a City Island felé menet; vacsorára homárt ettünk vagy sült kagylót piros-fehér papírzacskóból Tony parti éttermében.

Tony éttermében voltak videojátékok is, és folyton apához rohagáltam negyeddollárosokért, amivel tele volt a zsebe. Heineken sört ivott, szivarozott és anyával beszélgetett. Otthon nem sokat beszélgetett velem, csak üvöltözött, de ha étteremben ettünk, mindenféle témáról hajlandó volt beszélgetni. Talán egyszerűen nem

szerette a lakásunkat, vagy boldog volt a hétvégén, amikor nem kellett dolgoznia. Akárhogy is, ha nem otthon voltunk, nagyon kedves volt anyával; pina coladát vett neki rum nélkül (alkoholt nem ihatott a gyógyszerei miatt), és a kedvenc ételét rendelte, sült garnélarákot tartármártással meg káposztasalátával. Még mindig úgy bánt vele, mintha kisgyerek lenne, papírszalvétát tett elé partedlinek, megtörölgette az arcát, és láttam anyán, hogy mintha ezt szeretné, bár gyakran panaszkodott Péternek miatta:

– Ki nem állhatom, amikor úgy bánik velem, mintha nem a felesége, hanem a lánya lennék.

Nyilvánvalóan mindig nagyon élvezte azt is, hogy apát dicséretekkel halmozta el:

„Ó, Louie, úgy főzöl, hogy egy ötcsillagos étteremben sem ehetnék finomabbat!” Vagy: „Louie, megmutatnád még egyszer azt a képet, amin San Jüanban vagy? Azon úgy nézel ki, mint Róbert Redford.”

Ezt csak azért vettem észre, mert Péter előtt teljesen másképpen beszélt apáról. Apa szerette, ha dicsérik. Otthon volt egy játékunk.

– Mesélj nekem apáról! – kérte mindig.

Erre én szorosan hozzábújtam és olyasmiket mondtam, amit egy kislány hisz az apjáról: hogy ő a legnagyobb ember a világon, ő a legjóképűbb, a legbölcsebb, a legjobb. De papa szemében én nem mindig voltam a legjobb.

Ott, az étteremben megfeledkezhettem magamról, mert a hajammal kezdtem játszani, és apa rám szólt:

– Nahát! Mindenki őt nézi! Ez a gyerek semmit nem képes megérteni. Sem az életet, sem engem, semmit – mondta harag nélkül, szánakozva. Egy pillanatig csendben volt, elgondolkodott. Aztán folytatta. – Semmi sem rosszabb a rossz szokásnál. Rossz szokás – ismételte, és anyámra nézett. – Szerinted mivel lehetne megszüntetni ezt a rossz szokást? Ezt a szokást, ami...

Anya gyorsan beszélni kezdett; azt remélte, hogy másra terelheti a szót, mert a téma kezdett felforrósodni, és tudta – mindketten tudtuk –, hogy ha apám egyszer valamibe belekezd, sokára hagyja abba.

– Biztos vagyok benne, hogy ki fogja nőni. Dr. Gurney mindig azt mondja, hogy vannak gyerekek, akik idegesebbek, mint mások, és nem kellene olyan butaság miatt aggódnunk, hogy Margaux a hajával játszik. Azt mondta, hogy a körömrágás rosszabb, és örülünk, hogy ő nem rágja a körmét; mert attól körömszálkák és fertőzések alakulnak ki. És Puh... – mondta anya, és én egyből tudtam, hogy ez Péter családnevének kezdő szótagja, de anya egy korty narancslével gyorsan visszaszívta a hangot. Tudta, hogy apa haragszik, ha Pétert emlegetjük, kivéve, ha az életkörülményeiről van szó. Apa kérte anyát, írja le neki, milyen „az a ház”, és mosolygott, amikor anya beszámolt neki arról, hogy a vécét nem mindig lehet lehúzni, hogy az ablakpárkányon hangyák mászkálnak, és hogy Péter elmondta, szinte minden bútort lomtalanításból szerzett, aztán azzal hengegett, hogy nincs olyan, amit egy kis Krazy Glue ragasztóval vagy faglettel meg ne lehetne javítani. Apa élvezettel hallgatta, hogy a mosogató néha csordultig telik piszkos edénnyel, és nem is lehet rendesen kisikálni.

– Elviselhetetlen lehet azoknak az állatoknak a bűze – jegyezte meg akkor apa.

Apa szeme most összeszűkült a „P” hang hallatán, de nem szólt egy szót sem.

– Akárhogy is – mondta anya félrenézve –, dr. Gurney azt mondta, hogy ez a rossz szokás nem maradandó. Szó szerint azt mondta: „A gyerekek az ilyesmit kinövik.” Margaux is ki fogja nőni, hogy a hajával játszik.

– Kinövi – mondta apa, nem túl hangosan, de olyan komolysággal, ami azt jelezte, hogy ha ő rendelkezne az angol nyelv felett, ezt a szót minden szótárból kitörölné. Aztán mintha esélyt adna a kellemetlen szónak, hogy védje meg magát, kicsit másképpen próbálta kiejteni; szelídebben; közben hüvelyk- és mutatóujja közé fogott egy kagylót.

Apa idegeinek vihara mintha csillapodott volna. Torkát köszörülve megszólalt:

– Keesy elmondok neked egy történetet egy Puerto Ricó-i kislányról, akinek rossz szokásai voltak; nem olyan rossz szokásai, mint neked, de hasonlók. Apukája és anyukája nagyon aggódtak, mert a gyerekek az iskolában azt hitték, hogy ez a kislány bolond. De a kislány nem tudta, hogy a többiek nevetnek rajta, és arról sem volt fogalma, milyen szégyent és megaláztatást okoz szüleinek a rossz szokásaival – mondta és sörébe kortyolt. – Akárhogy is, mindig olyan volt, mintha álmodna, és sosem nézett arra, amerre ment. Egy napon, legalábbis így szól a történet, ez a kislány hosszú sétát tett, és séta közben énekelt és dúdolgatott. Egyszer csak vasúti sínek mellé ért, és leült, az eget bámulta és a sínen át lógálta a lábát. Annyira lefoglalta az álmodozás, hogy nem hallotta a vonatot. A masiniszta túlkölt, de a lány nem nézett fel, és a mozgó vonatot nem lehet megállítani. A vonat átment a kislány lábán és levágta idáig – mutatott a csípőjére. – Igen, Keesy, ne nézz olyan döbbenet. A vonat levágta a lábát, és ott maradt a sínek között a keselyűknek. És a szegény gyerekek az anyukája és az apukája legnagyobb bánatára két véres csonk maradt a lába helyén.

– Louie, ez borzalmas történet! – mondta anya. – Ne mondj ilyeneket a gyerekek!

– És mi történt vele azután, apa? Mi történt vele?

– Anyádnak igaza van, nehéz történet ez. Ha tovább mondanám, rosszakat álmodnál.

Jött a pincér, elvitte az üres üvegeket és új sört hozott apámnak. Nem tudtam másra gondolni, csak a sínen maradt két véres csonkra.

– Apa! Kérlek! Nem mondatsz mesét úgy, hogy nem fejezed be.

– Jó a fantáziád. Találd ki te a végét, Keesy!

– Részeg vagy, Louie! Egyszerűen részeg vagy és nem tudod, mit beszélsz! Nem tudod, mit beszélsz! Lehet, hogy napszúrást kaptál – mondta anyám fojtott hangon; tudta, milyen dühös lenne apa, ha

nyilvánosan megalázná. – Odabent van telefon. Felhívom dr. Gurney-t és megmondom neki, hogy ijesztgeted Margaux-t!

– Tedd azt! Pénzt is adok rá! – azzal a zsebébe nyúlt. – Tessék, egy kis apró. Hívd fel! Akkor talán nyugtom lesz tőled. Nyugodtan ülhetek az árnyékban. Menj!

Amikor anyám elment az asztaltól, gyengéden átöleltem a napernyőt tartó fém rudat. Nagyobb biztonságban éreztem magamat úgy hogy belekapaszzkodhattam.

– Ez a nő egészen nevetséges. Agyára ment a hőség. Mit gondol? Azt hiszi, rossz dolog ilyen forró napon meginni egy hideg sört. Ez a nő bolond. Egy ilyen forró napon nem szeretek vitázni. Árnyékban szeretek ülni, hideg sört iszogatni. Úgy csinál, mintha szeretném a forróságot. Utálok a kánikulát és a párás időt! Ezért jöttem el Puerto Ricóból! Ide menekültem. De aztán megismerkedtem ezzel a nővel.

– Apa, kérlek, meséld el a történet végét!

– Hát... – kezdett bele, és én csak bámultam az arcát, közben pedig arra a bogárra gondoltam, amelyet nem sokkal korábban öltem meg, csak azért, hogy lássam, milyen színű a vére. Narancsszínű volt és rossz szagú; meglepődtem, hogy nem vörös. És apám folytatta:

– Senki nem tudja pontosan. Két változat van. Az egyik szerint az anyja és az apja gondozta, míg meg nem öregedett, és meg nem halt. A második változat szerint egyik éjjel azért imádkozott, hogy az ördög hozza vissza a lábát. Istenhez is imádkozott korábban, de Isten nem válaszolt neki. Így történt, hogy az anyja, a legenda szerint, egy napon benyitott hozzá, és a lány nem volt sehol. Senki nem látta többé. De az anyja néha furcsa, topogó hangokat hallott a tetőről, ami nem eső volt, és nem is ágak koppantak a kátránypapír tetőre, hanem úgy hangzott, mintha valaki járkálna odafent. És egyesek szerint, bár ebben sosem lehetünk biztosak, mert a gyerekek hazudnak, de azok, akik az ükapám idejében voltak gyerekek azt mondják, hogy éjszakánként látták a lányt egy nagy, szarvas lénnel a tetőn, és úgy hitték, az alak maga az ördög. Táncoltak! – elhallgatott, ivott egy

korty sört és folytatta. – Nem tudom, mit higgyek. Az első verzió egy kicsit valószínűbb. De a második is igaz lehet.

Megtörtén bámultam a rongyos szalvétát az asztalon. Észre sem vettem, hogy galacsinná gyűröm a tépett szalvétadarabokat. Apám átnyúlt az asztalon, megérintette az orrom hegyét és megsimogatta az arcomat.

– A te érdekedben mondtam el ezt a történetet, Keesy. Az embernek a valóságban kell élnie és nem járhat mindig a felhőkbe bámulva. Azt akarom, hogy a lányom erős legyen, mint én, és két lábbal járjon a földön.

Apa tanmeséje ellenére azon a nyáron még álmodozóbb lettem, és egyik történet a másik után alakult a fejemben. Péter nemcsak arra kért, hogy meséljem el a történeteimet, hanem segített újakat is kitalálni. A történetünk címe a „Veszedelemtigris” volt; egy szárnyas tigrisről szólt, ami embereket mentett. Nem nagyon emlékszem, miről szólt, csak arra, hogy Péter különböző szereplőket játszott, köztük gazembereket is, míg én csak egyet, magát Veszedelemtigrist. Veszedelemtigris hím állat volt; ragaszkodtam hozzá, különben Veszedelem-anyatigrisnek kellett volna nevezni. Nem tudtam miért, de szerettem hímnemű szereplőket játszani, amikor Péterrel történetekről beszélgettünk; Péter cserébe gyakran vett fel női szerepet, és furcsa, mulatságosan magas hangon beszélt. Sokat nevettünk. Örültem, hogy anya nagyon lefoglalta magát a Ténykönyvbe való jegyzeteléssel, vagy csak pihent a nyugágyban és minket nézett, de sosem játszott velünk ilyen történetesdit. Annak is örültem, hogy Inês teljes munkaidőben dolgozott, és a fiúk gyakran gördeszkáztak, az árkádok alatt múltatták az időt vagy a padlásszobában tévéztek. Péter egyszer megemléltette anyának, hogy jó, hogy én járok hozzá, mert Ricky és Miguel egyre nagyobb lesz, és már nem akarnak olyan sok időt vele tölteni, sőt azon tréfálgozott, hogy ha hétvégén az egész családnak csinálnak programot, még ha csak a Negyvenötödik utcai uszodába mennek is, az olyan, mintha

egy csapat majmot ültetnének le teára. Labdáztam Pawszal, ők pedig a nyugágyban ültek és beszélgettek.

– A fiúk abba a korba léptek, hogy jobban érzik magukat a barátaikkal – mondta Péter. – Ricky ötödikbe megy, Miguel nyolcadikba, és azt hiszem, ez így természetes. Ti ketten sok örömet hoztatok az életembe.

Anya felnézett a Ténykönyvből és agyoncsapott egy nyári legyet.

– Köszönöm, Péter. Téged is a szerencse küldött nekünk. Péter mosolygott, de boldogtalannak tűnt.

– Kár, hogy szeptemberben iskolába megy. Cigaretára gyújtott.

– Attól még eljárhatunk hozzád – mondta anya lazán legyintve.

– Legkésőbb háromra itt lehetünk. És addig maradunk, ameddig csak akarunk. Louie örülni fog, hogy még egy este nem kell főznie. Több időt tölthet a bárban – elhallgatott, aztán folytatta. – De nagyon megterhelő lesz, ha iskolába jár majd. Olyan nehéz... egyenruhát kell venni Margaux-nak, azt csak egy bizonyos üzletben lehet kapni, az egyen cipőt egy másikban. És a könyvek! Péter, a könyveket minden évben be kell kötni, és Louie megőrül, ha megkérem rá, pedig nem könnyű! Megvan a módja, hogyan kell leszabni a papírt, és már nem jó a kézügyességem.

– Margaux könyveinek bekötésében segíthetek – mondta Péter. – Ha eljön az ideje, hozd el a könyveket és a borítókat is; megmutatom, hogyan kell könnyen, gyorsan bekötni.

– Ó, nem akarlak ezzel terhelni...

– Igazán nem gond, Sandy.

Anya azt mondta, Péter udvara a világ legnyugalmasabb helye, még a nappalijánál is nyugodtabb. Kedvenc foglalatossága az volt, hogy Pawst simogatta; nem hiszem, hogy bárkitől is több gyengédséget kapott volna az a kutya.

– Aki fáradt, nem nyugodhat – tréfálkozott, és amikor Paws végre elment tőle, hogy Péterhez vagy hozzám dörgölőzzön, folytatta a jegyzetelést a Ténykönyvbe. A kis spirálfüzet végül megtelt, ezért kénytelen volt a margókra és a keménytábla belsejére írni. Péter

végül adott neki egy másik noteszt, és meggyőzte, hogy két külön könyvbe is lehet jegyzetelni. Anyám így újra kezdte jegyezni a helyi híreket és világkatasztrófákat, a bevásárló listákat és a gyerekdalokat, az emlékeztetőket, hogy mit kell tennie és kiket kell felhívnia. Időnként megkértük Pétert, hogy használhassuk a telefonját, ilyenkor anyám felment és elkezdte hívogatni a noteszébe felírt embereket, akikkel a pszichiátriai osztályokon találkozott, és dr. Gurney-t meg a főiskolai barátait, akik, mint elpanaszolta, nem akarnak kapcsolatot tartani vele. Otthon mindig arról beszélt, hogy „feketelistára teszi” azokat a barátait, akik nem állnak szóba vele, de amennyire tudom, soha senkit nem törölt ki a könyvéből. Egyszer felhívott mindenkit, aki a noteszben volt, az öngyilkos segítségvonalakat és a Pathmark Super Centert, hogy különféle dolgok ára iránt érdeklődjön, meg a St. Mary Kórházat, hogy küldjenek neki prospektusokat a rákról vagy más komoly betegségről, mert attól tart, hogy neki ez van, vagy épp én szenvedek ebben a betegségben.

A „Veszedelemtigris” mellett Péter és én sok más olyan játékot is játszottunk, amit ő talált ki. Az egyik ilyen játék a pókcsiklandozós volt, amit úgy játszott, hogy ujjait tenyere felé fordítva kezéből két nagy, barátságos tarantulát csinált, ezekkel „mászott” végig a testemen és csiklandozott. Ilyen játék volt az örült tudós és az örült kertész is. Utóbbit a kertben játszottuk. Péter a kerti slaggal üldözött, és ha sarokba szorított, lelocsolt. Az örült tudós is csiklandozós volt, ha elkapott, akkor leszorított, és az úgynevezett „csiki kíntás” következett. Péter a harmadik fokozattal kezdte, ő nevezte harmadik fokozatnak, azaz enyhe változatnak azt a „csiki kíntást”, amelynek során a hasamat, a hónaljamat és a talpamat csiklandozta, de később magasabb (első) fokozatra váltott, ha nem adtam meg magam. Péter azt mondta, sosem találkozott még senkivel, aki egészen az első fokozatig eljutott úgy, hogy nem könyörgött kegyelemért. Amikor először mondta ezt, büszke voltam, de aztán kicsit összezavarodtam és féltékeny voltam; azt hittem, az örült tudós csak a mi játékunk, és el sem tudtam képzelni, kivel játszotta rajtam kívül.

4.

Vademberek

Kiderült, hogy apa lefoglalozott egy házat, de semmi jele nem volt a költözésnek, míg egy szeptemberi napon meg nem jelent egy nagy fehér teherautó, és zárt UPS ládák lepték el a lakást. A régi játékaimat a Harminckettedik utcai metodista egyházközségnek adományoztuk. Előző nap apa meg én rövid autókázás során szemléltük meg negyedünket, hogy rámutathasson azokra a csúnyaságokra, amelyek miatt elmenekülünk onnan, és kilenc háztömbbel odébb költözünk. Apa hívta anyát is, hogy jöjjen velünk, de anya azt mondta, inkább otthon marad és rádiót hallgat. A hálósoba meglehetősen nyomasztó volt már úgy, hogy minden holmink be volt csomagolva, és csak anya és a rádió hevert a fehér lepedőn. Anya nem öltözött fel; hosszú, kockás, elején patentkapcsokkal záródó ruhát viselt, amit egyik kórházi tartózkodásakor kapott. A kopár nappali volt a legrosszabb látvány; így, hogy minden játékom dobozokban volt, jelenlétemnek a lakásban csak halvány jele mutatkozott: a filctollfirkálás a falon azokra az alkalmakra emlékeztetett, amikor apa feldühödött a háztulajdonosra és művészi szabadságot engedélyezett nekem.

– Te mindig piszmogsz! – szólt rám apa, és gyorsan magával húzott. A vizelet- és sörszagú lépcsőházban lefelé menet azt mondta:

– Keesy, most elviszlek autókázni; jól nézz meg mindent, amit szerettél. Az a nő lusta, biztos vagyok benne, hogy nem vesződik majd azzal, hogy elsétáljon veled a városnak ebbe a szegletébe,

miután elköltözünk, és az igazat megvallva nem is hiszem, hogy kedvemre lenne, ha valaha visszajönnél ide.

Amikor a Harmincadik utcához értünk, apa leparkolt, hogy még egyszer, utoljára szivart vegyen a Havana Cigarsnál. Nekem a Chevyben nem volt más dolgom, mint kétségbeesetten bámulni a Beeline Arcade környékét, ahova játszani jártam. A lakásunktól egy háztömbnyire levő rollerpályára gondoltam, amelynek fehér téglafalára hatalmas, vörös kerekű görkorcsolya volt festve; anyám sosem engedte, hogy ott görkorizzak, mert attól félt, hogy elesek és kitéröm a nyakamat.

Már azt hittem, elkerülhetetlen, hogy sírni kezdjek, amikor apa visszajött. Kétfajta szivar volt nála: Ninfa és Senador.

– Tudod – szólt apa a kormányt erősen markolva, bár még el sem indultunk –, beszélgettem az eladóval odabent, és azt mondta, éppen időben költözünk el innen. Soha nem látott számban jelennek meg itt a drogosok, bandák és lecsúszott elemek, araszolnak felfelé a húszas és tízes utcákból. Úgy másznak elő, mint a csótányok, és nem lehet megállítani őket. Hallottam, hogy most már prostituáltak alszanak a Toys R Us parkolójában. Elképesztő. Egyenesen elképesztő!

Azzal behajtott a forgalomba. Körülnézett.

– Ez a város rossz negyede, Keesy. Nézd azt a férfit! Az utcára köp! Ha megfulladnék, sem köpnék az utcára! Ezért van nálam mindig zsebkendő; sosem köpködök, és sosem káromkodók az utcán, mint valami alantas vadember, és nem is szemetelek. Nézz oda, Keesy! Az a két galamb egy cigarettacsikken veszekszik; azt hiszik, étel! Lehangoló látvány. Ez az egész hely olyan nyomasztó! Azt hittem, egy napon egyszerűen beülhetek a kocsimba és elhajthatok innen, és bárhol élhetek, bárhol, csak nem itt. De komoly ember vagyok, van felelősségérzetem; nem hagyok el senkit és semmit csak úgy. Ki más bírna ki egy olyan nőt, mint az anyád? Mondok neked valamit, Keesy. Élvezd, míg fiatal vagy! Mert nem tudhatod, milyen fordulatot vesz az életed. Felsőhajtott, aztán folytatta:

– Nem kaphatod meg az életben mindig azt, amit akarsz. De lehetsz önmagad; olyan ember, aki bátor, aki felülkerekedik a félelmein, és végül büszkén tekinthetsz vissza a fiatalságodra. Ezért léptem be a hadseregbe tizennyolc éves koromban. Apám katona volt, a fivéremeim is szolgáltak a seregben, és tudtam, hogy rajtam a sor. Azt hiszed, élveztem, hogy ott ültem Németország közepén egy tankban, amiben legalább ötven fok meleg volt? De most boldog vagyok, hogy az a fiatalember voltam, aki majdnem kitikkadt a hőségtől abban a tankban, mert ha az a fiatalember nem állta volna ki a próbát, nem lennék az a férfi, aki ma vagyok. A legfontosabb dolog, Keesy, az önbecsülés. Mások utálhatnak; utálhatnak a munkatársaim, megvethet a főnököm, nem kedvelhetnek az utcai vademberek, de tudom, hogy benne ültem abban a tankban, hogy a seregben minden nap tökéletesen bevettem az ágyamat, és a ruházatom mindig rendben volt. Magamra nézek, és tudom, hogy betartottam az élet szerződését. Az élet szerződés, Keesy.

Apa ekkor kis időre leállította a kocsit, hátranyúlt az ülés mögé, ahol rekeszben tartotta a sört, az üres üveget egy Met bevásárlószatyorba tette és friss sört dugott a gyűrött papírtasakba. Megkínált egy korttyal, de nem kértem; azt mondtam, hogy a sört hidegen szeretem. Nevetett és megpaskolta a lábamat.

– Amikor feleségül vettem anyádat, nem tudtam, hogy egy beteg, tehetetlen asszony mellett ragadok. A nővére egy szajha, de hallgatnom kellett volna rá. Az a szajha ott Connecticutban figyelmeztetett, de nem hallgattam rá. Tudod, mit mondott nekem, Keesy? Azt mondta, észrevette, hogy amikor ő és anyád lemennek a tengerpartra, anyádon mindig fejhallgató van. Az emberek többsége a hullámok hangját akarja hallani és a szél zúgását a dűnék között, meg a sirályok rikoltásait. De anyádnak mindig zene kellett. Már ebből tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendben veled. De a fiatalok ostobák. Fogalmam sincs, miért akartam megnősülni. Boldogabb lennék, ha remeteként élnék. De gyerekeket akartam, átadni a génjeimet a következő generációnak; az élet alapöszöne

dolgozott bennem, hogy gyarapodjak és sokasodjak. Az ösztön... ne feledd, hogy az ösztön szinte mindig rosszra visz! Az a helyes, amit a barátaid és a családod mond neked. Ok mindig jobban tudják; még az idegen is, akivel az utcán találkozol, aki semmit nem tud rólad, ő is jobban tudja; csak mondd el neki a helyzetedet, és jobb tanácsot kapsz, mintha leülnél gondolkodni.

Apa elgondolkodva vezetett a Bergenline Avenue-i szokásos dugóban a Kennedy Boulevard kereszteződéséig. Elhaladtunk a Pastore Music, a Burger Pit és a Four Star Diner mellett, egészen a Searsig, és vissza. Apának igaza volt. Volt valami szomorú és lehangoló ezeken az utcákon. Talán az, hogy a Bergenline Avenue a Huszonkilencedik utca környékén elég nyomorúságos képet mutatott; az onnan nyíló utcákban már kevesebb üzlet volt, kevesebb ember, több kamasz, akik parkoló autók motorháztetőin ültek, és több öregember, akik papírzacskóba burkolt tömény szeszes üvegeket markolva lépcsőkön ücsörögtek.

– Inkább meghalnék, minthogy így lássanak az utcán, hogy olcsó whiskeyt vedelek, Keesy – hördült fel apa. – De itt, Union Cityben, ezekben a semmirekellőkben legalább van tisztelet; nem koldulnak. Csendben ülnek, és azon gondolkodnak, hogy mi ment tönkre az életükben, és ha az ember elmegy mellettük, nem szólítják meg, nem kérnek semmit, nem sajnáltatják magukat – kortyolt egyet a sörből. – Mégis, muszáj fegyvert hordanom, különben kirabolnak. Jó ékszereim vannak, és az emberek irigyek. Szeretek a lehető legjobban kinézni, és a gyengébbek megvetnek ezért, azt kívánják, hogy bárcsak nekik is lennének szép holmijaik. Gyakran gondolok arra, Keesy, hogy ha nem lenne csodálni való a szépség, mink lenne egyáltalán. Ha egy szép lány rájuk mosolyog, még ezek a szerencsétlenek is úgy érzik, helyrebillent az életük. Egy szép lány arca és egy futásra nevelt, pompás ló: csak sajnós ezek a képek nem maradandók. Elizabeth Taylor arca. És Brooke Shields arca. Vannak barátaim, akik azt mondják, olyan vagy, mint ő. De szerintem te

szebb vagy nála. Nem tetszik a szemöldöke. Keesy, álljunk meg itt egy pillanatra!

A Los Precious Supermarket előtt álltunk meg a Huszonkilencedik utcán a NJ Transit Bus Stationnel átellenben.

– Kérsz egy kis chipset?

Az üzletben apa vett magának egy kis Donita sertéspörccöt meg egy kis szárított maniókát. Nekem vaníliacukros nápolyit és Tampico Citrus Punch italt vásárolt. Mielőtt visszaültünk a Chevybe, apa ujját az állam alá téve maga felé fordította a fejemet, és azt mondta:

– Szomorúan várom azt a napot, amikor nő lesz belőled. Az itteni férfiakban nincs tisztelet. Üvöltöznek és füttyülnek, mint valami majomcsapat, mindenre, ami elhalad előttük; nem tudom, milyen családból jönnek. Bár elköltözünk, ott is lesznek ilyen állatok. Az egész város tele van vademberekkel. Bárcsak kiköltözhetnénk valamelyik kertvárosi kerületbe!

Álmodozó lett a hangulata, miközben a Beatles Rubber Soul című számát hallgattuk. Amikor a „Run for Your Life” hangzott fel, apa énekelt és a kormányon dobolt. Amikor a kazetta lejárt, elmagyarázta nekem, hogy az a dal egy féltékeny férfiről szól, aki gyanút fog, hogy a barátnője megcsalja; figyelmezteti a lányt, hogy ha rajtakapja a szeretőjével, akkor megöli.

– Miért kell megölnie azt a lányt, apa? Nem szerezhetne egyszerűen egy másik barátnőt?

– Ez nem olyan egyszerű, Keesy. Ez a becsületről szól. De nem hiszem, hogy egy férfinak meg kéne büntetnie a barátnőjét a helytelen viselkedésért. A nők könnyelműek; szeretik a könnyű életet és nem tehetnek róla, hogy a szenvedély vezérli őket. Nem gondolkodnak olyan ésszerűen, mint a férfiak. Ha egy férfi örülten feldühödik a barátnőjére, aki megcsalja, az olyan, mintha a felhőre üvöltene, mert esik az eső. Van egy barátnóm, Keesy, akiről anyád semmit nem tud.

Elhallgatott. Egy pillanatig jó érzés fogott el; megértettem, megbízik bennem, hogy nem mondom el anyának. Sokszor fogtunk

össze anya háta mögött. Amikor ketten voltunk, megengedte például, hogy az első ülésen üljek, és ne kössem be a biztonsági övemet, de amikor anya is velünk volt, be kellett kötni magamat és hátul ültem. És valahányszor magával vitt, amikor az autót átnézte a szervizben, csakis fánkot vett nekem ebédre, és azt mondta, hogy ne mondjam meg anyának. De szomorú is voltam egyben. Tudtam: annak, hogy barátnője van, köze van ahhoz, hogy sosem öleli meg, sosem csókolja anyát és sosem mondja neki, hogy „Szeretlek.” Aztán folytatta:

– Ha tudnám is, hogy a barátnőm tíz másik férfival jár, mit tehetnék ellene? Nem aggódhatok minden miatt. Lányok, nővérek, anyák... ők aggódnak, mert ők a ti véreitek, és ha egy férfi tesz velük valamit, az a férfi közvetlenül megront titeket is. Az évek során szerzett tapasztalataim és a barátaim tapasztalatai alapján arra jutottam, hogy a férfiak megrontják a nővéreinket, anyáinkat, lányainkat, átejtének és megpróbálják lerombolni más férfi becsületét, mert attól érzik magukat erősnek. Tudom, hogy két fiú van abban a családban, ahová anyáddal jártok: óvakodj a fiúktól! Játssz velük, ha más is ott van, de ne maradj kettesben velük! Ez csak afféle jó tanács egy olyan embertől, aki ismeri az életet.

Nem mertem elmondani apának, hogy a fiúkat alig látom, hogy az idő nagy részében Péterrel vagyok kettesben, vagy néha anyával.

A lakásunkhoz közeledve apa egy épület oldalára festett falfirkára mutatott, és izgatottan megszólalt:

– Nézd, ez annak a macsó alaknak, Bonesnak a műve! Azt a vandált sosem kapják el, és összepiszkítja a városunkat. Ma, Keesy, szerencsésen megszabadulunk régi barátunktól, Bonestól. Elmegyünk innen, és soha többé nem kell a nevét látnunk.

Új házunkban apa azt mondta, hogy gyorsan kell tusolnunk, nem zuhanyozhatunk olyan kényelmesen, olyan sokáig, mint a régi lakásban, ahol nem fizettünk a vízért. Új volt a bútorunk, még ki sem csomagolták a nejlomból. Apa nem szedte le a nejlont, mert attól tartott, tönkremegy a kanapé. A műanyag kényelmetlen volt, ezért

senki nem ült rá, még apa sem. A bajszos rakodómunkások mozgásán láttam, hogy a kanapé szörnyen nehéz lehetett. Oroszlánkarmos tölgyfa lábakon állt, és elég hosszú volt ahhoz, hogy apa teljes testével elnyújtózzon rajta. Az új tévé, amit apa vett nekünk, hatalmas volt és díszes mahagóni borítású, de apa ritkán ült a nappaliban; inkább a hálósobájában a régi lakásból áthozott kis tévét nézte. Megszabadultunk a régi tárcsás telefonunktól, és új, nyomógombos készülékünk lett, aminek világítottak a gombjai, ha megérintettem őket, de nekem mégis hiányzott a tárcsás telefon jellegzetes hangja. Olyan volt, mint a friss jégen sikló korcsolya karistolása, és arra emlékeztetett, amikor apa elvisz a Rockefeller Centerbe, ahol a korcsolyázókat nézzük.

Egy nap meghallottam, ahogy anya telefonon beszélt valakivel, és azt mondta, hogy azt hitte, mindannyian boldogabbak lennénk, ha egy kényelmes régi családi házban élnénk, nem abban a lepukkant, csótányos lakásban, de nem így történt, és nem tudja, miért. Ez igaz volt: úgy tűnt, hogy amióta az új házba költöztünk, apa a korábbiaknál is gyakrabban tartott háromórás üvöltő tirádákat. Habár anyának megvolt a lehetősége, hogy az egész házban bóklásszon, nem hagyott fel azzal a szokásával, hogy egyetlen szobában maradjon és rádiót hallgasson vagy a Gibson lemezejátszón adagolja magának a zenét. Apának még többet kellett takarítania és nagyobb felelőssége lett abban, hogy vigyázzon a rendre. Ha csupán egy kis víz kifolyt a fürdőszoba padlójára, apa üvölni kezdett, hogy fel fog púposodni a járólapon. Ez a lehetőség olyan nagy félelemmel töltötte el, hogy ragaszkodott hozzá, fürdés után mindig töröljük fel a vizet magunk után, aztán a biztonság okáért ő is feltörölte a padlót és közben végig üvöltözött, hogy milyen drága lenne, ha az egész padlót újra kéne burkolni. Apa bevezette azt a szabályt, hogy napközben, amikor ő nem ügyelhet a padlóburkolatra, senki sem fűrödhethet.

Ekkoriban apának a szokásosnál is komolyabb nehézségei voltak a munkában, és különösen pocsék hangulata miatt gyakrabban fakadt

ki anya nővére, Vera ellen. Gyakran nevezte „connecticuti kurvának”. Anyának két lánytestvére volt: Vera, aki három évvel idősebb volt, és a drága Bonnié néni, anya ikerhúga, aki Ohióban élt.

Egy esős napon Péter nappalijában ültünk, miután megnéztük a *Betyár, a hűséges tolvaj* című Walt Disney-filmet, amitől mind a ketten sírva fakadtunk, de anyának sikerült felvidítania minket azzal, hogy rávett, utánozzam, milyen dührohamot kapott apa egyik hétvégén, amikor hazajött a bárból és előhozta a Vera néni témát.

– Ezt nézd, Péter! – szölt anya. – Margaux jobb, mint egy humorista!

Kiálltam hát eléjük.

– Rendben, eljátszom, de ne nevesetek, mert akkor én is elnevetem magamat, és az elrontja az egészet. Oké... Az a vén connecticuti boszorka... lenéz minket, mert luxusban él azon a gazdag helyen, és egyszer meghívtam ide, de nem jött el! Valami idétlenséggel, átlátszó indokkal mentette ki magát, de tudtam, hogy nem akarja Union Citybe betenni a lábát! Remélem, elérni valami halálos nyavalya! Remélem, ágyban, üvöltve hal meg! Lenéz engem! Engem! Azt hiszi, leereszkedne, ha a főztömet enné! De én... én ismerem ezt a fajtát; nem a nyelv szeretete miatt tanult franciául, hanem azért, hogy megszerezhesse magának azt a gazdag bankár férjet! Ott laknak abban a házban... a kurva és a bankár abban a hideg házban... esküszöm, azért kapcsolta le a fűtést, amikor náluk jártunk, hogy elmenjen a kedvünk a további látogatástól! Nem értem az ilyen embereket! Én is tanultam franciául és németül, de azért, mert szerettem a nyelvet, a kultúrát és az ételeiket! Tisztelem az európai kultúrát! Szeretem a franciákat! Az a kurva eljátszotta, hogy fuvolázik, hogy megszerezze magának azt a bankárt; nem azért kezdte el, mert a vérében lenne a zene. Ki nem állhatom az alakoskodó embereket! Én azért tanulmányoztam a spanyol költészetet, mert szeretem a spanyol költőket; azért hallgatok zenét, mert szeretem! Mondok nektek valamit. Ha a pokolban fogok

sercegni, megéri, ha ott látom ezt a kurvát is! Mert a pokolra jut, ezt garantálom! Garantálom!

Azzal a szőnyegre huppantam és fetrengtem a nevetéstől.

– Margaux lehetne színésznő – mondta Péter csodálattal. – Van tehetsége a karakterutánzásához – jegyezte meg anya.

– Tudod, bárhogyan panaszkodik is a férjem Verára, az igazság az, hogy Vera segített nekünk, amikor szükségünk volt rá. Ő vigyázott Margaux-ra az első két hónapban, amikor kórházban voltam. Akkor lettem beteg, és kiderült, hogy egész életemben gyógyszeres kezelésre szorulok. A karomba sem tudtam venni a kicsi lányomat. Félttem, hogy leejtem. Olyan nyomorult kudarcötömegnek éreztem magamat! A kicsivel akartam lenni, de tudtam, hogy nem vagyok jól, folyton sírtam, és tudtam, nincs mód arra, hogy én gondozzam.

– Megnézhetnénk még egy filmet? – kérdeztem, és Péter betette a Punky Brewster-kazettát. Szerintem Péter ugyanúgy élvezte a rajzfilmet, mint én; azt mondta, a Punky és mostohaapja, Henry közötti kapcsolat a mi viszonyunkra emlékezteti.

– Büntudatom van, mert olyan sok költséget csinálok – folytatta anya. – Valahányszor kórházba kerülök, az Louie-nak ezer dollárjába kerül.

– Na és ki betegít meg? – szölt Péter és kihúzta magát ültő helyében. – Ő. Ő az, aki megbetegít a testi és lelki bántalmazásával! Agymosást alkalmaz rajtad, Sandy; azt akarja, hogy azt hidd, nem vagy jó, pedig ő az, aki nem jó. Valami baja van! Sandy, felteszek neked egy kérdést! Miért nem hagyod ott azt a férfit egyszer s mindenkorra? Hagyd ott! Szerezz egy lakást, ahol Margaux és te ellakhattok. Szép nő vagy. Megismerkedhetsz valakivel.

– Ó, Péter, köszönöm; nagyon kedves vagy, de az igazság az, hogy kövér vagyok, és senkinek nem kellenék. Nem tudok bánni a pénzzel és semmit nem tudok a háztartásvezetésről: otthon, Westportban házvezetőnőnk volt. És Louie fizeti a kórházi számláimat...

– Abból a pénzből, amit te és Margaux a társadalombiztosítástól kaptok!

Anyám járulékot kapott az elmebetegsége miatt, mert rokkantnak számított.

– Igen, abból a pénzből, amit mi kapunk, de Louie gondoskodik a gyógyszereimről és vacsorát főz meg... beteg vagyok.

Az akváriumot nézte, nem pillantott ránk, úgy folytatta:

– Nem vagyok épelméjű; többször kerülök kórházba. Úgy értem, a bíróságnak elég lenne, hogy megnézze a leleteimet, hogy hol kórházban vagyok, hol nem, és neki adják a gyerek felügyeleti jogát. Elvonnák tőlem a lányomat, Péter.

– Nem vennék el, Sandy, ha a bíróság előtt bizonyítanád, hogy rosszul bánik veletek, hogy bántalmaz téged és Margaux-t – mondta Péter és gyengéden megérintette anyám karját.

5.

Magasabbra!

Még magasabbra!

Amikor az idő kezdett igazán hidegre fordulni, és kénytelenek voltunk több időt tölteni a négy fal között, Péternek új játékokat kellett kitalálnia. Nem grillezhettünk már virslit a kertben és nem süthettünk nyárson pillecukrot, nem üldözhettük egymást a kerti slaggal, nem mászhattunk fára. A téli levegőtől anyám elerőtlenedett; elfáradt, amíg gyalog Péter házához értünk, így egyre több időt töltött a nappaliban, fülhallgatóval a fején az úszkáló halakat nézegette (Péter biztatta, hogy nézze a halakat; azt mondta, hogy ettől lejjebb megy a vérnyomása), levelet írt Bonnié néninek vagy a Tény-könyvbe jegyzetelt. Apa szörnyű ronda frizurát vágott neki, hajának többi része pedig a gyógyszerek miatt hullott ki. Arca, élénksége ellenére, beesettnek tűnt. Csak Peter házában tűnt egy kicsit elevenebbnek, mintha halványan reménykedett volna valamiben. Inês nem rajongott azért, hogy anyám a nappaliban van; hat óra tájban ért haza, hogy megmelegítse a tányér ételt, amit Péter főzött és elöl hagyott neki. Hamar visszavonult olvasni az arany-bronz lámpa alatt, amelynek vörös rojtjai hullámvonalban lógva ringatóztak. Péter bizalmasan elmondta nekem, hogy Inês az egész napi munka után nem veszi szívesen, ha társalgásra kényszerítik, de anyám nem tudta értelmezni ezeket a finom jeleket. Inês gyakran fel sem nézett a könyvből, miközben anyám folyamatosan hozzá beszélt.

Péter azt mondta, Inésnek megvan az a ritka képessége, hogy teljesen ki tudja kapcsolni a környezeti ingereket.

– Én erre képtelen vagyok – mondta egyszer. – Az emberek gyakran rendőrnek hittek, olyan élenken figyelek mindenre, ami körülöttem történik.

Péter elhatározta, hogy aktívnak és boldognak kell lennem annak ellenére, hogy az idő nagy részét kénytelenek vagyunk a házban tölteni. Külön programot állított össze nekem: filmek, táblajátékok, sőt sakkoztunk is; lassan sikerült megtanítania a játékra, hogy ne okozzon csalódást, és persze azzal is eltelt az idő, hogy segítettem neki az állatok gondozásában. Lassanként azt is megengedte, hogy a leguánokkal törődjek, pedig korábban attól félt, hogy megkarmolják az arcomat. De most azt mondta, hogy már majdnem nyolcéves vagyok, felelősségérzet alakul ki bennem és egyre érettebb vagyok. Azt mondta, látja rajtam, hogy készen állok. Vastag, fekete, ujjatlan kesztyűt adott rám, ami úgy nézett ki, mint egy bokszkesztyű, aztán átadta az egyik bölcs öreg gyíkot, ami teljesen mozdulatlanul ült, miközben lágyan simogattam. Van rólam egy kép, ami akkor készült: fejem lehajtva, szemembe fekete tincsek omlanak; a gyík tüskés feje felemelve, karmos lábát szeretetteljesen nadrágom szárára teszi... Ős öreg csecsemő; érdes bőrét a vastag kesztyűn át is éreztem finom ujjaimmal.

Volt egy ezerdarabos puzzle is, azt próbáltuk összerakni. Valahányszor valamelyikünk megtalálta egy darab helyét, körülnézett, hogy biztosan nem lát-e minket senki, aztán lágyan megcsókolta az ajkam. Miguel vagy Ricky néha a konyhába vonult ennivalóért, de szerencsére nagyon harsányak voltak, ahogy anyám is; anyám csoszogva járkált. Péter azt mondta, fontos, hogy senki ne lássa a csókot, mert az emberek manapság olyan furcsák... olyan korban élünk, amikor a szeretet minden megnyilvánulása gyanús; régen, amikor gyerek volt, az apák gyakran csókolták szájon a lányukat.

Egy januári reggelen, mely hideg volt, mint a nyitott sír, először hisztiztem Péter előtt.

– Nem bírok már a négy fal között lenni! Elegem van belőle! Utálom a telet!

Kinéztem a nappali ablakán. Miguel és Ricky odakint gördeszkáztak, ráadásul kabát nélkül.

– Nézd azokat az idétlen fiúkat! Egész évben kint vannak, és meg sem fáznak! Szerintem a megfázás csak pletyka; ostoba, csúnya pletyka, amit azért találtak ki, hogy a lányokat bekasztlizzák! Bárcsak kimehetnék a parkba! Bárcsak hintázhatnék! Hintázni akarok! Hintázni akarok! – toporzékoltam.

Anyám Péterre nézett, de nem szólt egy szót sem. Péter pedig azt mondta:

– Margaux, van egy nagyszerű ötletem. Gyere!

Követtem le a kanyargó lépcsőn; minden egyes aranykulcsot megérintettem; lefelé és felfelé menet is mindig ezt tettem. Izgatottan léptem a lenti lakás ajtaja előtti szűk előtérbe. Festetlen faajtó előtt álltunk, amit Péter kis ezüstszerű kulccsal nyitott ki. Felnyúlt, meghúzott egy hosszú zsinórt, és amikor kigyulladt a meztelen villanykörte és világos lett, intett, hogy kövessem.

– Fogd a korlátot! – figyelmeztetett, de a korlát csak a kis lépcsőház felénél kezdődött. A lépcsőket mintha régi, puhafából ácsolták volna, kicsit ingott az egész, és nekem valahogy a kalózhajók parancsnoki hídja jutott eszembe róla. Amikor Péter leért a talajszintre, újabb zsinórt húzott meg, és újabb meztelen villanykörte gyulladt fel.

– Legyen világosság! Na, mit szólsz? Nagy, jó régi rendetlenség, nemde? Inês gyűjtögető alkat. Semmit nem szeret kidobni. A férje régi ruháitól is képtelen volt megválni. Még megvan az a mokaszin, amit a leendő gyerekei apja viselt, amikor ők ketten Woodstockba mentek.

Körülnéztem: két motor, rozsdás biciklik, sílécek, pár esernyő, egy hűtőszekrény, napágyak, néhány nyitott szerszámosláda, bennük

szegek, csavarhúzó, csavarok. A padlón stószokban poros könyvek; ládák, rekeszek és kofferek keltették fel az érdeklődésemet. De legelőször is felpattantam az egyik motor bőrnyerébe és megragadtam a kormányt.

– Brrrr, brrrrr, brrrrr...

– A nyárra helyre akarom hozni ezt a motort, hogy járhassunk vele. Eljössz velem motorozni?

– Ha anya elenged, igen. Brrrr, brrrrr, brrrrr...

– Szerintem elenged. Anyád túlságosan félt téged, de azt hiszem, rá tudom beszélni, hogy elengedjen.

A pincében nagyon hideg volt, örültem, hogy anyám rám parancsolta a kötött pulóvert. Még sosem jártam pincében. Nedves, dohos szaga volt, és valamiért barlangra emlékeztetett, vagy legalábbis olyasmire, amilyenek a barlangokat képzeltem. A padló mintha fémlap lett volna, a mennyezeten hosszú fagerendák húzódtak, olyan alacsonyan, hogy Péternek le kellett hajolnia.

– Nagyon mulatságosan nézel ki így meggörnyedve – mondtam.

– Hát, régen az emberek alacsonyabbak voltak. Minden generáció az előzőnél egy kicsit magasabbra nő. Hamarosan óriások leszünk – mondta, aztán kis szünet után folytatta. – Magas lány vagy, Margaux; nagyon gyorsan nősz. Pár hónap alatt féltényérnyivel lettél magasabb. De lehet, hogy csak én képzelem így. Olyan gyorsan elrepült az idő! Néha nem kívánod, hogy bárcsak meg tudnád állítani az időt? Én igen.

Leszálltam a motorról és odaléptem a Viktória-korabeli szekrényhez. Hasonlított ahhoz, amelyik nálunk, apa hálósobájában volt. Kérdés nélkül kinyitottam és vártam, hogy Péter mondjon valamit, de nem szólt. Ezt is nagyon szerettem benne... alig volt nála szabály. Amit mindenképpen be kellett tartanom, azokhoz is anyám ragaszkodott, és azt hiszem, Péter azért akarta, hogy betartsam ezeket a szabályokat, hogy anyám kedvében járjon, nem azért, mert ő maga hitt ezekben. Néha elképzeltem, hogy az anyám egyszerűen eltűnik,

és Péter meg én magunkra maradunk, mindig csak ketten leszünk, és nem lesz már semmi szabály.

A szekrényben ruhák, kalapok, tollboák voltak. És egy koronaszerű tárgy is; Péter azt mondta, hogy tiara.

– Próbáld fel! – mondta, és én szívesebben próbáltam volna fel a poros fekete puhakalapot, a flamenco kalapot vagy a bársony pongyolát, mégis a tiarát vettem fel.

– Olyan szép vagy! – mondta Péter halkán. – Mint egy hercegnő!

– De nem vagyok hercegnő! Én a kőr dáma vagyok! Lefejezni őket! Lefejezni őket! – mondtam és jobb kezemmel hirtelen lefejező mozdulatot tettem.

Péter elkomorult.

– Nem lennél inkább hercegnő, mint valami mogorva vén királynő?

A padlóra dobtam a tiarát.

– Ez a holmi amúgy is ronda. Nem tetszenek ezek a ruhák; túl régiék és kopottak. Miért tart Inês ilyen holmit? – kérdeztem, és magam sem tudom, miért, letéptem a ruhákat a vállfákról, majd szétszórtam őket a padlón. Ránéztem, mosolyogva.

Péter döbbenten nézett.

– Szedd össze mind! Ez az ő múltja! A családja nagy része Spanyolországból származik, és sosem találkozik már velük.

Az a ruha, amit az előbb a földre dobtál, a rég halott anyja esküvői ruhája volt!

Alázatosan felszedtem őket és visszaraktam a vállfákra. Hallgattunk.

– Egyébként sem azért hoztalak le ide, hogy Inês holmiját mutassam meg neked. Azért jöttem le ide, hogy furnérlemezt vigyek fel és egy kis kötelet és smirglit, hogy lukakat fúrjak a fába. Ó, és kell egy kis festék is. Egy kis festék. Mi a kedvenc színed?

– A lila.

– Hát, nem tudom, hogy lila festék van-e. Rózsaszín is jó? – kérdezte mosolyogva.

– Nekem akarsz csinálni valamit?

– Lehet – felelte ismét mosolyogva. Odaszaladtam hozzá és megöleltem.

– Mindent nekem csinálsz! Olyan boldog vagyok! – elhallgattam.

– Gördeszkát? Gördeszkát csinálsz nekem? Mondd meg! Hideg vagy meleg?

– Hideg, mint az északi sark! Most gyere, el kell kezdenünk. De előbb csókot kell adnod, hogy legyen erőm. A hátam kezd fájni a görnyedéstől. Nem tudom, fel tudok-e menni.

Odaléptem hozzá, hogy puszit nyomjak az arcára, de elfordította a fejét, hogy csókom az ajkát érje.

Péter a kézzel készített rózsaszín hintát a padlás mennyezetére rögzítette, és ott lógott a két, nagy csomóval megkötött kötél a következő másfél évben. Gyakran ültem a hintán, amikor túl hideg volt ahhoz, hogy a szabadba menjünk, és Péter hátulról lökött.

– Magasabbra! Még magasabbra!

Kiáltoztam, kinyújtott lábam ujjaival meg tudtam érinteni a mennyezet gerendáit. Az ablakon beszűrődő fény vajszín foltokat vetett a keményfa padlóra; a fiúk emeletes ágyát néztem, a kusza csomóba gyúrt takarókat, lepedőket (senki nem noszogatta őket szobájuk rendben tartására) és láttam a fejük ovális lenyomatát a párnán. Ott, fent lakott Blackhead, a tengerimalac, és az én feladatom volt rendszeresen cserélni az ivóvizét és száraz táppal etetni. Ez amúgy Ricky dolga volt. De a fiúk már tizenhárom és tizenhat évesek voltak, és Péter szerint már jobban érdekelte őket a gördeszkázás meg a pénzbedobós videojátékok, mint az állatok gondozása. Heti két napon nemcsak a szokásos feladataik alól mentettem fel őket, hanem amikor Péter főzött, én mosogattam. Péter gyakran mondogatta, hogy tökéletes feleség lennék.

6.

Nyolc év...

a legszebb lánykakor

Peter pincéjében könnyű volt elfelejteni a külvilágot. Nem sokat hallottunk, Peter és én, a betonfalak között. Nem hallottuk az autók zaját, ahogy valaki küszködött a párhuzamos parkolással, nem hallottuk a két ujjukat szájukba véve füttyülő kamaszokat, nem hallottuk a kenyérmorzsán verekedő két galambot. Az alagsorban nem hallottam, ahogy valaki szennyes ruhát, mosott ruhát vagy élelmiszert tol a Pathmark áruház parkolójából lopott bevásárlókocsiban, és nem hallottam a sok babakocsi kerekeinek nyikorgását sem, és az anyák hangját sem, akik szeretettel szólongatták gyermekeiket.

A kóbor macskák rájöttek, hogy ételt és tejet kaphatnak, ha sikerül bejutniuk az alagsorba; volt egy aranyos tarka macska, amelyiknek a hetek folyamán nagyon megereszkedett a hasa, mígnem egy délután fáradtan lefeküdt a pince legszűkebb sarkában; amikor legközelebb láttuk, egész alomnyi kismacskát szoptatott. Peter azt mondta, Kicsi Mamának nevezte el; az a macska már másodszor ellett ebben az alagsorban. Nagyon jó volt játszani a kismacskákkal. Találtam egy kis zacskónyi üveggolyót és azokat gurítgattam a padlón; aztán figyeltem, ahogy az élénk macskakölykök mindent megpróbáltak, hogy mancsukkal megállítsák a gyors, síkos üveggolyókat, ami sosem sikerült nekik igazán.

– Erős benned az anyai ösztön – mondta mindig Péter, *amikor* a kismacskákkal játszadoztam. – Fogadni mernék, hogy arról ábrándozol, hogy egyszer neked is nagy hasad lesz. Szeretem, ha a kislányoknak nagy pocakjuk van. Olyan, mintha gyereket várnának. Hát nem erről álmodik minden lány? Hogy legyen saját gyereke, akit szerethet?

Addig nem is gondoltam erre, de Péter olyan gyakran felhozta ezt a témát, amikor kettesben voltunk, hogy egyre többször fantáziáltam arról, hogy családom lesz, mint Kicsi Mamának.

Amikor elkezdtünk a pincébe járni, Péter ragaszkodott hozzá, hogy hosszú-hosszú ideig öleljen és csókolja a számát. Amikor először csókolóztunk, mint a felnőttek, túl sokat gondoltam arra, hogy milyen nagy az arca és milyen közel van a bőre. Zavart, hogy nem tudtam rendesen lélegezni, ezért a földre feküdtem és úgy tettem, mintha én lennék az alvó Csipkerózsika. Miközben azt képzeltem, hogy tulipánszirmokkal borított ágyon fekszem, úgy éreztem, hogy valóban alszom vagy transzban vagyok, ahogy Péter csak csókolott tovább. Ezek a játékok sokkal tovább mentek szokásos játékainknál. Ahogy ott ültem és a macskakölykökkel játszottam, Péter a hátamat kezdte simogatni, aztán az arcomat, a fenekemet, a nyakamat, és lábam közét. Ha túljutottam egy küszöbön, mindig rá tudott venni, hogy több érintést fogadjak el. Amikor például a cementpadlóra roskadtam, hogy jelezzem, elég volt, dédelgetve eljárt, hogy megnyúz, ahogy a nagyvad vadászok az elejtett tigrist. Halottnak képzeltem magamat, ezért már nem éreztem a nagyon erős ingereket.

Aztán melegebbre fordult az idő, és Péter javasolta, hogy vetközzek le, majd bújócskát játszott velem. Egy szál bugyiban voltam ilyenkor. Péter tízig számolt, én meg próbáltam kitalálni, hova bújjak, mivel olyan sok búvóhely volt a nagy pincében. Néhányszor a nagy tölgyfa szekrénybe bújtam vagy bemásztam egy ládába; máskor a motorok mögé guggoltam. Furcsa és felszabadító érzés volt bugyiban szaladgálni. Aztán eljött az a nap, amikor Péter

arra kezdett biztatni, hogy vessem le a bugyimat is, mert, mint mondta, a dzsungelben a vadállatok nem viselnek ruhát. Az után az első alkalom után már nem volt gond meztelenkedni előtte; kevésbé éreztem magamnak magamat, inkább tigrisnek vagy nyúlnak képzeltem, vagy bármi másnak, aminek csak akartam. Meztelenül gyakran halkán morogtam vagy megnyaltam a Suzuki kormányát. Máskor nem voltam hajlandó kinyitni a szememet vagy felállni, míg Péter nem világított elemlámpával az arcomba. Azután megjegyezte:

– Nahát! Annyira elmerülsz a játékaidban, mintha teljesen eltűnnél. Ez egy kicsit ijesztő, kislány!

Odalent, az alagsorban néha meztelenül felmásztam a Suzukira: megragadtam a kormányt és úgy csináltam, mintha vezetnék. Péter egyszer bedugta a kulcsot a zárba és beindította a motort; dübörgést éreztem, megremegett a motor belseje, a remegés elindult kifelé, és átvette a repedezett bőrülés, attól pedig a testem, és áradt keresztül rajtam, mint az egyik fagerenda részében feszülő pókháló szálain a légmozgás. Megragadtam a kormányt és alig volt erőm megtartani, gyötrődően néztem magam elé; valami furcsát mondtam, azt, hogy úgy érzem magamat, mint amikor Kicsi Mama ellett; és aztán rám tört az a furcsa, elolvadó, égető, tébolyító érzés, mintha millió gyöngytől duzzadó zsák szakadt volna ki, mintha virágpör robbant volna a levegőbe, mintha gyermekláncfü magházai szakadtak volna le, sodródtak volna a szélbe. Bódultan szálltam le a motorról, majdnem elestem, és nem tudtam, mi történt velem.

Tavasza rosszabb lettem, mint valaha, hisztiztem, és olyan gyakran dirigáltam Pétert, hogy elkezdett Örmester kisasszonynak nevezni. Anyám gyakran mondta, hogy az utóbbi időben túl sokszor enged nekem, és ha nem vigyáz, teljesen elkényeztet. Kezdem élvezetből rosszalkodni, például elengedtem Péter kezét a játszótérre menet, és egyedül szaladtam át az úton. Csalni is kezdtem, vagyis megtévesztettem Pétert olyasmivel, hogy eltörtem valamit és elrejtettem a megsemmisült tárgyat, vagy eldugtam a cigarettáját és az öngyújtóját, aztán letagadtam, hogy tudom, hol van.

– Nem szeretem a becsapást – mondta Péter. – Most már nagyon szoros kapcsolat van közöttünk. Minden hazugság, amit csak mondasz, akár kicsi, akár nagy, repedést okoz a kapcsolatunkon. Nagyon kicsi repedést, olyan kicsit, hogy nem is lehet látni, de ezek a hazugságok... egyre rosszabb lesz. Kössünk egyezséget itt és most! Sosem hazudunk egymásnak, és soha semmilyen megállapodásunkat nem szegjük meg.

Megkötöttük az egyezséget, és valami okból nagyon komolyan is vettem, ezért nem hazudtam többet. De megmaradt az a szokásom, hogy rosszalkodjak, ami nem bosszantotta Pétert annyira, mint a hazugság, és nyílt utálatosságokat is eltűrt tőlem ... kegyetlen tréfákat, például azt, hogy amíg a fürdőszobában volt, a kávéját a mosogatóba öntöttem, vagy gúnyoltam a műfogsorát és a csúnya, benőtt lábörmeit.

Anya azt mondta Péternek, hogy sok okom van „kitombolni magamat”, és ezek a tombolások valamiféleképpen mind apával függnék össze. Nem sokkal korábban elbocsátották a munkahelyéről, így az utóbbi időben már kora reggel elkezdett inni, és ezt a tevékenységet folytatta egész nap. Rászokott, hogy az én szobámban töltse az éjszakát, míg én anyámmal a szülői hálószobában aludtam. Valahányszor bementem a szobámba ruháért, apa rám üvöltött, hogy csukjam be magam mögött az ajtót, mert a fénytől megfájdul a feje. Ha tényleg nagyon másnapos volt, annyira siettetett, hogy nem azt a ruhát vettem elő, amit akartam, például nem egy nadrágot és egy blúzt, hanem két blúzt. Anya azt mondta, apa a munkanélküliségéért az utolsó centig elitta és eljátszotta, de apa erre azt mondta, ha nem teheti ezt, olyan mély letargiába esik, hogy felöltözni is képtelen reggel.

Nem tudom, vajon tényleg csak kitomboltam-e magamat a nyolcadik születésnapomon, amikor szabadon engedtem a tengerimalacot. Péter azt mondta, menjek fel és etessem meg Blackheadet, és öntsek friss vizet az itatóüvegébe. Azt is mondta,

hogy játsszak vele egy kicsit, mert Blackhead az utóbbi időben mintha magányos lenne. Nagyon fellelkesültem, hogy felelősségem, feladatam van. Korábban Péter sosem küldött fel egyedül a padlásszobába. Talán azóta, hogy egyezséget kötöttünk az igazmondásról, jobban megbízott bennem. Rohantam fel a lépcsőn; majdnem elestem Ricky gördeszkájában, ami nagy robajjal legurult a lépcsőn, a kék, kanyargós lépcsőn, le, egyre lejjebb a fal mentén. A manzárd részen kékek voltak a falak. Sötétkékek. Nem is vettem észre, hogy a szoba kék, csak amikor először jártam ott Péter nélkül. Most, hogy nem volt velem, észrevettem azt is, milyen nagy a rendtelenség. Fiúruhák, papírtányérok, papírcsészék, kártyák heverték a padlón. Felemeltem egy kártyát és láttam, hogy a Garbage Pail Kid sorozat egyik lapja; kövér, babaszerű gyerek volt rajta, szöges ágyon feküdt. Nem tudtam, hogy Miguel és Ricky gyűjti az ilyesmit; ez a látvány jelentősen rontotta a róluk kialakult véleményemet; tudtam, hogy a fiúknak borzalmas ízlésük van, de ez nekem is túl sok volt!

Törökülésben ültem a padlón és a kártyalapokat nézegettem. Utáltam az alakok kövérségét, de úgy éreztem, képtelen vagyok ellenállni a kíváncsiságomnak. Muszáj volt közelebről megnéznem őket. Az iskolatársaim rászoktak, hogy ezeket gyűjtsék, és a lányok némelyike meg elkezdett egy hasonlóan pocsek tapsolós dalt énekelgetni:

Gyere csak ellenem, gyere, küzdj meg velem
Van jó géppisztolyunk, hát nem unatkozunk.
Kinyomom a szemed, kiontom a beled.
Kicsi koromban lányokkal harcoltam.
De már nagy vagyok, RI.Ú.K.A.T. agyalok.
Fiúk, fiúk, fiúk, fiúk, fiúk, fiúk!
Kipi-kopi kamracúg!

Azon a napon az iskolai nővérszobára gondoltam, ami a világ legnyugalmasabb helye. Az utóbbi időben sokat fáj a hasam. Mary

nővérnek, az iskolai ápolónőnek volt egy nagyon kicsi szobája az irodájában; fehér mennyezete volt és fehér falai, keményített fehér lepedők az ágyon és fehér pihe párna meg egy kis barna kereszt, rajta a megfeszített Jézus, aki úgy, széttárt karral, leszögezett lábbal és lehajtott, töviskoronás fejével is nagyon derűsnek tűnt. A rituálé, amit Mary nővér és én kialakítottunk, sosem változott: megfogta a kezemet, a fehér ágyhoz vezetett és azt mondta, feküdjek hanyatt, ne mozduljak, csak Jézust nézzem, ő megvigasztal és segít.

A fehér ágyon fekve, összeszorított bokával, kezemet az oldalam mellé simítva vártam, hogy bizseregni kezdjen a combom, hogy a vér megsűrűsödjön a lábamban. Lassan az ágy két felső sarkához nyújtottam a kezemet: jobb kar, tenyérrel felfelé; bal kar, tenyérrel felfelé. Láb egyenes, térd kissé felhúzza, lábfejem mozdulatlan; azt képzeltem, hogy szögek tartják a helyén. Mellkas, könyök, has, boka, szempilla, minden számít. Haj, köröm, csípő, sípcsont, szem, minden számít. Maradatok nyugton, ezt mondtam nekik, mint karmester a nagy zenekarnak, most az én vezényletem alatt vagytok, és az agyam dirigál nektek. Éreztem az orrom apró szőrszálaikat, és a karom, a combom és a lábszárom apró pihéit is, és éreztem, hogy mind rám hallgat, nekem engedelmeskedik. Hallottam, hogy nyílik a hatalmas mennyország óriás kapuja, és szólíttatik tenyér, szeplő, mellkas, borda, csípő, állcsont, nemi szerv. Mint Noé, aki párosával vezette az állatokat a széles cédrusfa bárkához, úgy sürgettem szívemet, dobhártyámat és köldökömet ebbe a széles fehér békébe. Amikor minden részem bekerült a bárkába, és elindultam a ringó hullámokon, eljött a béke, álmosítón, mint a napfény, melengette a keresztet, amelyen Jézus feküdt, melengette a homlokát körülvevő töviseket, körmein csillogott.

Akkor, ott, egyedül a padlásszobában megláttam a barna fonott kötélén lógó rózsaszínű hintát; kopottabbnak tűnt, mint valaha. Ráültem, lökődni kezdtem magamat, de hamar rájöttem, hogy egyedül nem tudok elég magasra jutni.

Odamentem Blackhead terráriumához és láttam, hogy a sarokban kucorog.

– Kelj fel! – mondtam az üvegen kopogva. – Kelj fel!

Amikor megláttam, hogy szőrös feje felemelkedik, felemeltem a terrárium tetejét, a keretes csibedrót. Elképzeltem, hogy felettem van a kerek lukú csibedrót, hogy hirtelen felemelkedik, lenyúl egy kéz és beteszi a testemet. Emelkedtem, a kéz olyan finoman emelt, mégis félttem. Blackhead félt. Szegény Blackhead! Megcsókoltam a bundáját, testét arcomhoz szorítottam és beszívtam meleg rágcslóillatát. Szegény, szegénypára, hogy kiemelték kellemes meleg vackából! De odakint jobb volt; odakint több hely van. Rózsaszín fülébe suttogtam, de kis szíve még mindig túl gyorsan vert a kezemben.

Visszanéztem az üvegfalú terráriumra. Sárga műanyag tál volt benne, barna száraz táppal, és egy hosszú, fém csőrös palackban víz. A faforgácsnak, amin aludt, édes, füstös illata volt.

Letettem az állatot a padlóra.

– Fuss, Blackhead! Fuss! Fuss! – kiáltottam és tapsoltam. De nem futott el; csak körben forgott és a padlót szimatolta. Tudtam, hogy vissza kellene tennem, de inkább a lépcső felé indultam.

Odalent mindenki felugrott a helyéről és kiáltozni kezdtek:

– Meglepetés! Meglepetés!

A konyhaasztalon torta volt, gyertyákkal. Péter meggyújtott egyet; aztán a meggyújtott gyertyával megérintette a többit. A körülöttem állók derűs arcát néztem. Lángocskák tükröződtek Ricky, Miguel, Inês és anyám szemében.

– Kívánj valamit! – mondta Péter, és gondolkodnom kellett, mit kívánjak.

Nagyot fújtam, a lángocskák megfeketedett gyertyakanóccsonkokká váltak. Kettő kivételével minden láng kialudt. A maradék kettőt Péter gyengéden elfújta helyettem.

– Mit kívántál? – kérdezte sűgva, aztán lehajolt hozzám, hogy a fülébe sűghassam a választ.

Rendes körülmények között nem mondtam volna el senkinek, nehogy elvegyem a kívánság erejét és ne váljon valóra, de ebben a pillanatban eléggé bódult voltam ahhoz, hogy ne gondoljak erre.

– Tigrisfarkat – feleltem.

– Nyolc év: a legszebb lánykakor – mondta Peter, miután kibontottam az ajándékaimat. – Bár szomorúsággal tölt el, hogy felnőni látlak.

Ettől egy kicsit én is szomorú voltam. Négy- és ötéves koromban is mondták, hogy fel fogok nőni, de nem hittem el. Nem hittem el, hogy gyermeki képességeimnek egyszer vége lesz... hogy egyszer majd nem ferek be az asztal, a székek alá és a szűk zugokba. Nagyra becsültem ezt az állati szabadságot, az örömet, hogy képes voltam kezemet, lábamat behúzva átsurranni a kerítés alatti lukon vagy egy hatalmas fa és téglafal közötti résen. Mint a fal repedésében élő egér vagy a barna pók, ami a mennyezet gerendái közt sző hálót és mindent lát; vagy a hangya, aminek egy egész városa van, kusza alagútrendszer a földben; mint a kedves...

– Blackhead! – kiáltottam, és arcomat kezemmel takartam el.

– Mi a baj, édesem? – Peter térdelt le mellém a konyha repedezett linóleumára és kezemet kezébe fogta.

– Szabadon engedtem a tengerimalacot!

Peter vörös melegítőnadrágján nem viselt szíjat, amivel megverhetett volna, ahogy apa nyilván tette volna ebben a helyzetben. Nem volt harag a szemében, csak riadalom, ami úgy terjedt, mint a vírus, egyik akvamarinkék szeméről a másikra, és arca elmerevült, olyan lett, amilyennek még sosem láttam. És mégis, első szavával vigasztalt.

– Ne aggódj, megkeressük – mondta, azzal talpra ugrott, olyan férfias erővel, ami minden porcikájába kisugárzott, karja őszes-szöke szőréből homokszínű-ezüst haján át fehér tornacipős, határozott lábáig. Gyorsan lerohant, hívta Rickyt és Miguelt, és amikor visszatért, hárman mentünk fel vele, négykézláb kezdtük a vadászatot. Benéztünk az emeletes ágy alá; ruhákat tettünk odébb, feldúltuk a

szekrényt; benéztünk a sarokba, felforgattuk a takarókat. Mindenhol kerestük. Péter és Miguel felemelte az emeletes ágyat, és a szegény állat ott kucorgott a legporosabb, legszárazabb, leglehangolóbb sarokban. Fényes fekete-barna-fehér szőrét por és pókháló szennyezte, amit Péter óvatosan leszedgetett róla.

– Ennek a kicsi állatnak nem lesz semmi baja – mondta Péter. – Örülök, hogy megtaláltuk.

– Ha nem találtuk volna meg – szölt Ricky izgatott, magasba sikló, mutáló hangon –, megnőhetett volna a foga. Fát kell rágcsálnia, nehogy túl hosszúra nőjön a foga. Különben túlnő a száján és nem képes enni – elhallgatott, aztán komor hangon megjegyezte: – Néhány hónap múlva már csak a csontvázát találtuk volna meg.

– Hát nem ez történt – sietett megjegyezni Péter, azzal visszatette a tengerimalacot a terráriumába, ahol az állat hálásan inni kezdett. – És nagyon izgalmas volt keresni; mintha bújócskáztunk volna. Az a legfontosabb, hogy ez a kis közjáték nem rontotta el Margaux születésnapját.

Szemem sarkából láttam, hogy Miguel pofákat vág. Egy ideig még figyeltük Blackheadet, hogy lássuk, teljesen jól van-e, és jól volt... vizet ivott, faforgácsot rugdalt a vackára és leheveredett aludni.

– Ez az élet! – nevetett Péter, és elindult lefelé.

A Remesagil Jones Farm Markét, ahova Péter egy májusi pénteken vitt el, a Bergenline Avenue-n volt, szemben az újságossal, ahol anyám gyakran szokott lottót vásárolni. Ez volt Union City egyik legnagyobb gyümölcs- és zöldségboltja; egzotikus áruk is voltak, amelyeknek nevét Péter négyyszögletes olvasószemüvege segítségével olvasta fel nekem: holland paradicsom, spárgatók, zöld, ráncos chayote (amiről azt mondtam, hogy gyurmára emlékeztet), mangold, endíviasaláta, articsóka, feketegyökér, rebarbara, josta. Nevettem a mulatságosan hangzó neveken, és amikor Peter az üzlet végében marhakáposztát és tarlórépát kezdett zacskóba rakni,

elkószáltam, hogy tépjek a kis műanyag zacskókból, egyszerre hármat, és megnyomtam a mérleget, hogy lássam, hogyan ugrik meg a piros nyíl, mint valami megriasztott nyelv. Szerettem ezt az üzletet, a buja színeket, a dús, telített illatokat, szerettem a hatalmas kantalup dinnyéket, amelyek olyanok voltak, mint megannyi kerek, göröngyös nap, de felületükről a hold jutott eszembe, és azon tűnődtem, vajon a nyüzsgő legyek asztronautáknak érzik-e magukat, amikor szempillaszerű lábaikkal a kantalup dinnyékre telepednek.

Peter odajött hozzám és azt mondta:

– Majdnem elfelejtettem. Fivér beteg.

Fivér az egyik nyúl volt; Porridge és Peaches félig felnőtt gyereke.

– Tudnál választani valamit, amitől jobban érezné magát?

– Ó ! Nagyon szereti a répát – mondtam és szaladtam répát szedni, de aztán megláttam valami zöldet, ami olyan volt, mint a manópapucs. – Illetve ezt akarom!

Peter először nem akarta megvenni nekem, azt mondta, drága; aztán, mint mindig, beadta a derekát. A zöldbabot zacskóba raktam, amit ő tartott nyitva nekem. Azt mondta, másra nincs pénze, beálltunk a pénztár előtti hosszú sor végére. Arca feszült, türelmetlen volt. Általában mosolygott. Néhányszor mondta, hogy teljes boldogságot hoztam neki, és az én szerelmem a legjobb dolog, ami valaha történt vele. Azt is mondta, hogy ha tizennyolc éves leszek, feleségül vesz; annyira tudtam már számolni, hogy tudjam, addig még tíz év van, és én is nagyon örültem, mert a házaspárok minden nap együtt vannak, nem csak hétfőn és pénteken. A házaspároknak lehet gyerekük, és ott élhetnek, ahol csak akarnak. Azt mondtam Peternek, hogy ha összeházasodunk, én Connecticut államban, Westportban, a tó mellett akarok lakni. Amikor elmondtam anyának, hogy ha betöltöm a tizennyolcadik évemet, Péterhez megyek feleségül, azt mondta: „A mennyországban hozzámehetsz.”

Péter továbbra is mondogatta, hogy nagyon szomorú, amiért nem csinálhat nekem gyereket most, mert nincs még érett petesejtem. Néha megkérdezte:

– Hogy van a pocakod?

Ez egy titkos kód volt, azt jelentette, hogy terhesnek képzeld engem. Máskor zümmögő hangot hallatott, ami pedig azt jelentette, hogy lelki szemeivel meztelennek lát. Nem tudom miért, de időnként feldühített, amikor ezt csinálta, és legszívesebben megütöttem volna.

Az alagsorba a három bejárat közül csak kettőn jártam le: télen, a laza falépcsőn, az utóbbi időben azonban, mivel melegebbre fordult az idő, a hátsó udvarból a nehéz zöld ajtón át. De Péter ezúttal kézen fogott és ahhoz a kis betonlejtőhöz vitt, ami a ház elején indult és levitt a keskeny, ovális faajtóhoz. Útközben a mogorva rózsaszín medvére pillantottam, amit még jobban benőtt a repkény, mint egy éve, és a sellő farkát már teljesen eltakarta. Péter többször említette, hogy levágja a kúszónövényt, mielőtt teljesen elrejtene a szobrokat, de erre még nem kerített sort.

– Meg vagy bolondulva? Meg vagy bolondulva? – kérdeztem, amint leértünk az alagsorba.

Abból, hogy Péter nem szólt, tudtam, hogy valami nincs rendben vele. Egy kicsit féltem, hogy kezd olyan lenni, mint apa, aki boldogból hirtelen haragosra vált, és hogy soha többé nem leszek képes kiszámítani a viselkedését és uralkodni felette.

Péter azzal lepett meg, hogy azt mondta, Fivér az alagsorban van. Napok óta beteg és el kellett különíteni a többi nyúltól.

– Szegény kis állat! Folyton egyedül van! – mondtam, azzal a Pathmark bevásárlókocsihoz rohantam, amiben Fivért tartotta. – Biztosan szomorú, hogy egyedül van itt, a sötétben.

– Nem – felelte Péter hirtelen. – Nem szomorú. A nyulak szeretik a sötétet. A vadnyulak föld alatti üregekben élnek, és ha a szabadban tartjuk őket, a ketreceiket árnyékos helyre kell tenni. Ne gondold hát, hogy Fivér boldogtalan itt; valójában nagyon nyugodt.

Nekem azonban nem tűnt nyugodtnak; szomorúnak láttam. Fejét lehajtva a sarokban kucorgott, de nem aludt. A bevásárlókocsi alja újságpapírral volt bélelve, a papíron egy tál száraz nyúltáp és hosszú, fémcsőrös vizespalack volt. Kivettem egy zöldbabot a zacskóból és

bedugtam a bevásárlókocsi fémrácsa közt, de bármennyire is hízelegtem neki, nem jött oda, hogy elvegye.

– Jobban lesz? Vagy meg fog halni? – kérdeztem, és azt vártam, hogy Péter az igazat mondja.

– Hát, azt hiszem, jobban lesz – mondta Péter, de a hangjából ítélve ebben nem volt olyan biztos. – A drágább tápot adtam neki és szemcseppentőből gyógyszerezem. Mint látod, tiszta helyen tartom, az újságját naponta cserélem, és rengeteg vizet ihat. Én nem aggódnék miatta, Kicsikém – mondta, azzal elfordult Fivértől és megfogta a kezemet. – Megtartod, amit nekem ígértél?

– Mit ígértem?

– Azt, hogy bármit megteszel. Megígérted.

– Nem emlékszem.

– A babért cserébe. Emlékszel már? Azt mondtam, túl drága ahhoz, hogy nyulat etessünk vele; azt mondtam, vegyünk neki inkább répát, és már a kezekben is volt egy csomag répa; de te azt mondtad nem, ezt akarod, és a világon bármit megtennél, hogy ezt vegyük. Emlékszel?

– Lehet. Azt hiszem. De nem emlékszem igazán.

– Pedig határozottan ezt mondtad – jelentette ki szelíden.

– Jó-

Egy pillanatig csend volt, aztán gyorsan beszélni kezdtem.

– Emlékszel Babszem Jankó történetére? Szerinted a bab hüvelynek varázssereje van? Olyan, mint valami varázstojás. Ha megeszek egyet, talán teherbe esek.

Péter elégedettnek látszott, amikor ezt mondtam, és tudtam, hogy így lesz.

– Az iskolában a többiek azt mondták, hogy ha lenyeljük a görögdinnye magját, teherbe esünk.

– Ez ostobaság. A gyerekek mindenfélét beszélnek. A szülőknek nem lenne szabad hazudniuk a gyerekeknek arról, hogyan lesz a gyerek. A gyerekeknek tudniuk kéne az igazat. A test természetes, gyönyörű dolog. Bárcsak ne lenne annyi szégyen a világban!

Feldúltak tűnt, ahogy mindig, amikor a dolgok állásáról beszélt, aztán azt mondta:

– Emlékszel, amikor elmondtam, mitől lesz a gyerek? Megmutattam neked a gyerekcsinálómat. A péniszemet.

Nem emlékszem, hogy Peterét láttam volna.

– Apáét láttam. Amikor kisebb voltam, együtt zuhanyoztunk.

– És miért nem zuhanyoztok már együtt?

– Azt mondja, kezdek túl idős lenni hozzá.

Péter a fejét ingatta és megint mondott valamit arról, hogy mi a baj a társadalommal. Aztán azt mondta:

– Nos, hogyan lesz a gyerek?

Mintha elégedett lett volna a kérdésével.

– Az embereknek vannak varázslatos szerveik. Egymásba illenek nagyon szép, nagyon élvezetes módon. Semmire nem emlékszel abból, amit mondtam?

– Nem emlékszem.

– Képzelem, hogy az általános iskolában mindent megtanítanak a gyerekeknek, amit a növények szaporodásáról tudni kell, de semmit nem mondanak arról, hogy miként fogan az ember. Mindent elfojtanak. Nem értem ezt a társadalmat. A testrészeink szépek és természetesek, és szabadon kellene mutatnunk őket, bármerre is járunk. Nekem, mert férfi vagyok, péniszem és herém vannak; neked, mert nő vagy, vaginád és csiklód van. Ezek egyáltalán nem csúnya szavak; nem bűn kimondani ezeket. Nem bűn kimondani, ami igaz. Fogadok, hogy nem ismerted a saját szaporítószerveid nevét, amíg én nem mondtam.

– Anya azt mondja, hogy az a nemi szervem. És azt mondta, hogy senki nem érintheti meg a nemi szervemet. A puncimat sem. De nem hiszem, hogy egyetértek vele – mondtam sietve. – A szüleim olyan gátlásosak!

– Ez nem vicc – szóló Péter, és ezen még jobban felhúzta magát. – Gondolj egy olyan társadalomra, ami annyira elhibázott, hogy éppen az, az érinthetetlen testrészed, amelyik a legnagyobb gyönyört adja,

és mindenki agyimosott, mert azt hiszik, hogy ez a teljesen természetes dolog rossz. És gondoldj csak bele, milyen képmutatás, hogy ezek az emberek lehúzzák a gyerekeik nadrágját, hogy elfenekeljék őket, aztán azt mondják nekik, hogy senki nem láthatja őket lehúzott nadrággal.

– Tudom! Utálom, ha elfenekelnek! És nem tudom, miért kell ahhoz letolnom a nadrágot. Miért nem tudnak nadrágon át elfenekelni?

Péter a fejét rázta.

– Ez az egész csupa ellentmondás. Biztos vagyok benne, hogy apád teljesen igazságosnak érzi, hogy lehúztatja veled a bugyidat és az ölébe fektet, hogy a nadrágszíjával verjen el; de ha rájönne, hogy valaki azt kérte tőled, hogy húzd le a bugyidat csak azért, hogy tudassa veled, hogy milyen szép vagy, vagy örömet okozzon neked, apád valószínűleg megölné azt a személyt. Semmi kétségem nincs afelől, hogy apád fogná a pisztolyát és lelőne engem, ha megtudná, hogy láttalak meztelenül, bár álszent gyerekbántalmazó! Micsoda nagy ember, aki egy védtelen gyereket megver! És ráadásul a nadrágszíjával! Van fogalmad arról, milyen beteges dolog ez? Tudom, hogy ez a kultúra része; valószínűleg vele is így bántak. Csak továbbadja. Nemzedékről nemzedékre. Senki nem gondolkodik el ezen.

Elhallgatott. Tudtam, hogy a kérdése nem kíván választ. Cigaretára gyújtott, amit egy kicsit furcsálltam, mert ritkán dohányzott az alagsorban. Szippantott néhányat, aztán a csikket az egyik fagerendán nyomta el. Járkálni kezdett.

– Azt mondják neked, hogy ez mocskos dolog; aztán azt mondják, vetközz le előttük. Iskolás koromban New York állam északi részén az apácák a zuhanyzóban korbáccsal vertek minket. A zuhanyzóban sorakoztattak fel, ott vertek. Mintha nem izgatta volna őket a meztelen testünk látványa. Tudod, miért voltak azok az apácák olyan kegyetlenek? A szexuális vágyak elfojtása miatt. A szexuális vágyak elfojtása és a düh miatt. Ez lesz a társadalomban meglévő sok

elfojtásból. Tudod, mit hiszek? Olvastam is erről. Azt hiszem, hogy ha a gyerekek a szexualitás tudásával nőnének fel, ha az normális és természetes lenne, mert az... Ha megengednék nekik, hogy örömet nyerjenek Isten adta testrészeikből, ez a világ sokkal jobb hely lenne.

– Egyetérték – mondtam. Nem tudtam követni az összes nagy szót, amit mondott, de a lényegét értettem. Hozzám hasonlóan ő is utálta a szabályokat, és ki nem állhatta, ahogy a felnőttek mindig minden fontos dologból ki akarták hagyni a gyerekeket. Mégis volt valami ebben a beszédben, ami nyugtalanná tett.

Péter folytatta:

– Afrika bizonyos részein az anyák a csecsemők nemi szerveit masszírozzák lefekvés után, hogy könnyebben elaludjanak. Ezek a törzsek a lányaikat nyolc-kilenc éves korukban férjhez adják. Bizonyos törzsekben te is férjhez adandó korban lennél – kis időre elhallgatott. – Szeretlek. Azt akarom, hogy örömet érezz, és azt akarom, hogy képes legyél örömet adni nekem. Ebben nincs semmi rossz. Megmutathatom? Mit mutattam eddig neked? A péniszemet? Nem igazán néztél rá. Azt hiszem, féltél. De azt akarom, hogy tudd, a nemi szerveink egyáltalán nem csúnyák, nem mocskosak és nem rosszak. Szépek, és neked nem kell szégyellned magadat. Akkor megmutathatom?

Bemásztam a bevásárlókocsiba Fivérhez, és azt mondtam:

– Nézd, Péter! Nyuszi vagyok!

Inni kezdtem az itatóedényből; éreztem az édes fémet és az édes, meleg vizet. Kézbe vettem a kókad, begörcbült babhüvelyt és újra odakínáltam Fivérnek; mivel megint elutasította, én ettem meg. Tetszett az érzés, amit a Pathmark bevásárlókocsijában éreztem, tetszett a nedves, erősen szagló újságpapír a tenyerem és térdem alatt, a négyszögletes alakú hely, az, ahogy a fém rudak rácsot alkotnak, és az, hogy kerekei vannak. Péter odajött hozzám és gyengéden kiemelt onnan; a talpamra állított, de rögtön négykézlábra ereszkedtem a földön, úgy másztam, mint egy csecsemő, hogy tenyerem alatt érezzem a hideg, kemény padlót.

– Kisbaba vagyok már, nem nyuszi. Nem. Mégsem. Kisnyúl vagyok! Kergess!

– Margaux – szólt szám Péter. Csalódottnak tűnt. – Nyolcéves vagy. Több eszednek kellene lenni ennél.

Utáltam, amikor a felnőttek azt mondták, hogy több eszemnek kellene lenni, vagy, hogy ennél nyilván okosabb vagyok. Péter sosem mondott még nekem ilyet, és önkéntelenül aggódni kezdtem, hogy megváltozik.

– Jól van! Jól van!

Segített felállnom.

– Bocsáss meg! Nem akartam úgy beszélni, mint az apád.

– Hát, kezdesz hasonlítani hozzá abban, amit mondasz.

– Bocsáss meg! Ezt a legkevésbé sem szeretném. Akárhogy is, tény, hogy egyre idősebb leszel. Nem mintha abba kellene hagynod a gyermeki játékokat; úgy értem, gyerek vagy, és remélem, örökké ilyen gyermeki játékokat játszhatunk. De felnőttesebb dolgokat is csinálhatunk egymással, olyasmit, ami mindkettőnknek örömet okoz. Nem sokkal ezelőtt megígértél nekem valamit: azt mondtad, bármit megteszel, és azt szeretném, ha megpróbálnál megtenni valami nagyon különleges és szép dolgot. Valamit, amit azok, akik szerelmesek egymásba, úgy, ahogy mi, meg szoktak tenni.

Ott álltam, amennyire csak tudtam mozdulatlanul, és néztem, ahogy letolja a nadrágját. Nem volt rajta alsónadrág. Ezúttal, csak hogy örüljön, egyenesen a péniszére néztem. Az egész berendezés úgy nézett ki, mint egy kifli nélküli hot dog, amihez hozzáragasztottak két majdnem teljesen leeresztett léggömböt. A pénisz és heréi körüli szőr sprödnek tűnt, mint a kutyák bundájához használt acélfésű fogai. Jobban tetszett a saját nemi szervem, mint az övé. Az enyémen nem volt szőr és úgy nézett ki, mint egy női púdertartó, amiben pirosító is van és egy kis ezüsttükör. De nem akartam ezt mondani neki; attól félttem, hogy megsértődik; ezért amikor rákérdezett, mi a véleményem róla, azt mondtam:

– Szép. Olyan, mint... – valami metaforán gondolkodtam, ami tetszene neki. – Olyan, mint egy jégkrém rúd. Mivel szeplős vagy, azt hiszem, a mogyoróval szórt jégkrémhez hasonlít jobban.

– Mogyoróval szórt jégkrém. Ilyet még soha senki nem mondott nekem. Szeretnéd megnyalni, mint a fagyaltot?

– Inkább igazi fagyaltot kérnék, Péter.

– Később ehetünk. Később ehetünk bármit, amit csak akarsz. De most játszd azt, hogy jégkrém.

Fejemet ingattam.

– Az a baj, Péter, hogy ez a valami...

– A péniszem. –Jó, pénisz.

– Ne félj a megfelelő szót kimondani. –Jó. Szóval a péniszed.

Azzal pisilsz?

– Igen. Van rajta egy kis luk. Látod? Azon pisilek.

– Akkor pisit nyálnék. Ez nagyon gusztustalan.

– Akkor miért nem csókolod meg? Csak egy csók, a hegyére.

Nagyon jó érzés.

– Nem. Nem akarom.

– Miért?

– Nem tudom megtenni.

– Miért?

Tudtam, hogy amit mondani készülök, attól Péter dühös lesz, de már én is elvesztettem a fejemet.

– Ez gusztustalan, Péter! Hagyd abba! Ne mondj többé nekem ilyet!

– Megígérted. Megígérted, hogy bármit megteszel. Most pedig visszaszívod a szavadat.

– Ez nem igazságos!

– Miért?

– Mert nem az!

– Miért nem igazságos? ígéretet tettél, és arra kérlek, hogy tartsd meg az ígéretedet. Megesküdtünk, hogy soha nem hazudunk egymásnak.

– Nem tudtam, mit fogsz kérni. Nem mondtad meg!
– Akkor nem kellett volna semmit mondanod. A semmi az semmi.
– Nem tudom megtenni! – mondtam a sírás határán. –Nem tudom megtenni! Ha megtenném, hánynék! Ha muszáj megcsókolnom a pisit, Péter, hányni fogok!

– Nincs pisi. Tiszta. A társadalom agymosottá tett a szabályaival.
– Ki nem állhatom a szabályokat!
– Olyan vagy, mint a többiek – mondta, azzal felhúzta a nadrágját és hátrálni kezdett. – Ne aggódj, nem kényszerítelek semmire! A rossz bácsi nem bánt. Nem kényszerítelek semmire. Én nem vagyok olyan! Milyen embernek képzelsz te engem?

Kinyitotta az alagsor ajtaját és elindult kifelé. –Ne! Várj, Péter! Megragadtam a pólóját.

– Eressz el!
– Most, hogy hozzászoktam a gondolathoz, talán megpróbálhatnám. Megpróbálhatom.

– Eressz el! Soha többé ne is beszéljünk róla!

– De én nem vagyok olyan, mint ők, Péter. Én egyéniség vagyok. Felhorkant.

– Igazán az vagyok, Péter! Igazán!

Ott, a ház előtt felém fordult, abban a vad napsütésben, és fojtott hangon azt súgta nekem:

– Gusztustalannak tartod a testemet. Nem tetszem neked, mert öreg vagyok. Csúnyának gondolsz.

Fivér két héttel később kimúlt. Másnap ott álltam a sorban a nagy kék játékszobában, ahol becsengetés előtt szoktunk sorakozni; kék pulóver volt rajtam, bokazokni és Buster Brown cipő. Egyik lábamról a másikra helyeztem a súlypontomat. Úgy éreztem, mintha össze akarna rogni a térdem, ezért megfeszítettem a lábamat és éreztem, hogy a vér zsibbadón árad a lábamban. Hogy lefoglaljam magamat, könnyű tavaszi dzsekim kapucnijának zsinórjával játszottam; anyám ragaszkodott hozzá, hogy vegyem fel, bár késő május volt, már meleg. Ujjam köré csavartam a zsinórt aztán

elengedtem; néztem, hogy visszacsap rám, aztán megismételtem az egészet. Amikor az egyik lábam fájni kezdett, a másikra álltam. Mary nővér ott állt fehér habitusban a közelemben. Nem is éreztem, hogy zokogok; csak akkor vettem észre, amikor átölelt.

– Mi a baj, kicsim? Mi a baj?

Képtelen voltam abba hagyni a sírást annyira, hogy meg tudjak szólalni, ráadásul nagyon tetszett az, ahogy azt kérdezte: „Mi a baj?” Azt akartam, hogy mondja még és magához ölelje a szomorúságomat. Bánatomhoz kevéske öröm vegyült, mert tudtam, hogy nem kell bemennem az órára.

Irodájának fehér falai között Mary nővér többször is megkérdezte tőlem, hogy mi a baj, de elmém furcsán kiüresedett. Arra sem emlékeztem, hogy Fivér kimúlt, míg Mary nővér arra nem kért, hogy feküdjek az ágyra és nem kezdte simogatni az arcomat.

– Szédülsz?

– Igen.

– Fáj a hasad?

– Minden. Úgy érzem, minden fáj.

– Valami gondod van? Vagy csak beteg vagy?

– A nyuszim tegnap kimúlt.

– Ó, nagyon sajnálom. Gondolj arra, hogy a nyuszi a mennyországban van. Most boldogabb, mint amikor élt. Mert a mennyország gyönyörű hely. Szép kertek vannak és patakok és olyan színes tollú madarak, amelyeneket itt csak elképzelni tudsz.

– Van ennivalója?

– Répa és saláta és fű, és minden van, amit a nyuszik esznek.

Megfogta a kezemet.

– Azt hiszem, én is meghalok. Még szorosabban fogta a kezemet.

– Ne mondj ilyeneket! Nem igaz. Csak gyászolsz. Mindannyian gyászolunk, aztán jobban leszünk.

– Egy itatóüvegből ittunk, Mary nővér. Azt hiszem, ez ragályos. És ettem valami rosszat is. Valamit, ami nem volt az enyém, amiért nem fizettem. A boltban voltunk, anya meg én, a gyümölcsöknél...

és... és elloptam egy szál zöldbabot. Megettem, amikor senki nem nézett oda. Azért vagyok ma beteg.

– Hát, örülök, hogy ezt elmondtad nekem. Megengedem, hogy ma elmenj John atyához és meggyónd neki a bűnödöt. Gyónás után sokkal jobban fogod érezni magadat. Ezért van a gyónás; hogy lemoszuk a lelkünkről a rossz dolgokat, hogy egy napon visszatérhessünk Istenhez. A lopás bocsánatos bűn. Biztos vagyok benne, hogy nem ad büntetésül sok Miatyánkot, csak néhányat kell elmondanod. És talán néhány Üdvözlégyet is. És olyan jó leszel, mintha ez az egész sosem történt volna meg.

– Nővér! Lehet, hogy Isten azzal büntet, hogy megölte a nyuszimat? Gondolja, hogy ez büntetés?

Mary nővér a hajamat simogatta.

– Nem. A büntudat beszél belőled. Elmondok neked egy kis titkot. Amikor olyan kislány voltam, mint te, elloptam valamit egy olcsó árut kínáló boltból. Nem gyóntam meg rögtön, és ugyanolyan büntudatom lett, mint neked. Fájt a gyomrom és a fejem. Tudod, néha nem a jót cselekedjük, mert természetünkönél fogva bűnösök vagyunk. Nem tehetünk róla, hogy nem vagyunk tökéletesek.

– Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, Mary nővér, de úgy érzem, hogy én vagyok a legrosszabb lány a világon.

– Nem, kicsikém, ez nem igaz. Nem. Nem, Margaux, nem.

7.

Karen, a húgom

Miután abban az évben, júniusban hazatértem Puerto Ricóból, ahol három hetet töltöttem apával (anya kórházban volt, ezért ő ebből kimaradt), rájöttem, hogy Péter házában már nem én vagyok az egyetlen kislány. Karen lett a húgom. Kifakult rózsaszín ruha volt rajta, a kezében mocskos arcú, meztelen baba. Első foga csorba volt, körmei mocskosak. Vörös jégkrém szakálla volt és olyan riszáló járással lépkedett, amit képtelen voltam utánozni. Egyik fehér bokazoknijja rendesen fel volt húzva, a másik a bokájánál letolva; haja kusza copfba fogva. Ott álltunk egymással szemben; mind a ketten különbnek éreztük magunkat a másiknál, és mind a ketten gyanakvón méregettük a másikat ott, Péter hátsó udvarában, a madárfürdő mellett. Karen kezében rozsdás, zöld locsolókanna volt: az, amivel én szoktam öntözni a paradicsompalántákat.

– Öleljétek meg egymást! – mondta Péter. – Ez a legjobb módja annak, hogy megismerkedjete. Nem is tudok kedvesebb összeismerkedésre gondolni.

Megöleltük egymást, elég mereven, és Péter ekkor mondta azt:

– Mint a nővérek! Jól ki fogtok jönni egymással. Önkéntelenül is megdöbbentem Karen viselkedésén.

A földre köpött. Káromkodott; olyan szavakat használt, amiket még sosem hallottam, bár én nyolcéves voltam, ő meg csak hat. Péter azt mondta, hogy Karen nehéz időket élt át, és türelmesnek kell lennem vele. Karen anyja drogos, és ez a negyedik átmeneti otthona. Péter szerencsés véletlennek nevezte, hogy Karen éppen akkor került

hozzájuk, amikor ő kezdett búskomorságba esni amiatt, hogy elmentem Puerto Ricóba.

– Fogalmam sem volt, mikor jössz haza – mondta nekem, amikor kettesben voltunk. – Azt sem tudhattam biztosan, hogy találkozunk-e még valaha. Karen sokat segített abban, hogy ne gondoljak mindig erre.

Aztán az arcomra pillantott és gyorsan hozzátette:

– Mert veled, kicsi kincsem, senki nem ér fel.

Nem értettem, Péternek miért van szüksége Karenre, de azt tudtam, hogy kényszeríteni fog, hogy szeressem. Egyszer már csalódást okoztam Péternek, és nem kockáztathatom, hogy megint kiessek a kegyeiből. Lehet, hogy Karen vadsága ellenére, vagy éppen amiatt szerethető lány. Péter láthatóan imádta Karent, anyám pedig azonnal megszerette; gyakran emlegette úgy, hogy „édes kicsi lány”, bár „rossz családból” származik. Anyám megkönnyebbült, hogy kijöhetett a kórházból; annak is örült, hogy apa ékszerészként új munkát talált és sokat túlórázott, hogy behozza a munkanélkülisége idején keletkezett anyagi hiányt. Éreztem, anyám örül, hogy visszaállhattunk a hétfői és pénteki Peter-látogatások rutinjába; panaszkodott, hogy a kórház unalmas volt, és átállították a gyógyszereit, amitől súlyos depresszió tört rá, sőt egy ideig üldözési mániája is volt. Szinte minden kórházi kezelésekor ez történt. Folyton új gyógyszerek jöttek, a kórházak ingyenes mintákat kaptak, amelyeket a pszichiáterek automatikusan a legújabb csodaszernek, óriási áttörésnek tekintettek. Amikor az új gyógyszer nem hatott (ez minden esetben így volt, szinte

Karen, a húgom elkerülhetetlenül), anyám megint a Zolofot és a Thorazine-t kapta. Péter dühöngött.

– Ezek az emberek kísérleti nyúlként használnak téged! Mintha neked semmi beleszólásod nem lenne!

Anyám erre vállat vont és azt mondta, hogy ilyen a rendszer. Éreztem, hogy úgy gondolja, Karen a legjobb dolog, ami történhetett velem.

– A tanárok megjegyezték, mennyire visszahúzódott lett Margaux az utóbbi időben, az iskolában – jegyezte meg anya nem sokkal az után, hogy megismertük Karent. – Talán ha egy másik kislánnyal játszik, ki tud lépni ebből a begubózdottságból.

Inês is szerette Karent, úgy, ahogy engem sosem szeretett. Júliusban kivett egy hét szabadságot, és emlékszem, láttam őket együtt az udvarban; egy virágágyás fölé hajoltak a fehér madárfürdő alatt, és Inês azt mutatta Karennek, hogyan kell a kis fém ásóval ásni, és hogyan kell a petúniapalántát behelyezni a lukba, mint valami törékeny csecsemőt. Néha földigilisztákat szedett ki a földből, sőt fehér lárvákat is, mire én sikítozni kezdtem, holott korábban sosem féltam a rovaroktól. Már nem szerettem annyira a kertészkedést, mint korábban. Karen azonban nem félt a földigilisztáktól és a lárváktól sem; egyszerűen visszatemette őket a földbe.

Azóta, hogy csalódást okoztam neki, Péter nem vitt le engem a pincébe, és ettől egyrészt megkönnyebbültem, másrészt nyugtalan voltam: ha nem visz le engem, ha nem engem visz le, az azt jelenti, hogy Karent viszi le. Vajon Karen bátrabb nálam? Megteszi, amit én nem mertem megtenni? Szüntelenül emiatt aggódtam és folyton figyeltem Karent és Pétert, nehogy együtt félrevonuljanak.

Különösen arra ügyeltem, hogy Péter nem használja-e a titkos dünnögő jelzést Karennel. Nem akartam, hogy Karent meztelenül képzelje el, és ki nem állhattam a gondolatot, hogy valamiféle különleges kapcsolat lehet közöttük. Azt mondogattam magamnak, hogy Karen túl kicsi; Péter nem kívánhatja őt. Azt mondta, a nyolc év a legszebb lánykakor, nem a hat. Megvárta, míg nyolcéves lettem, csak akkor kérte tőlem azt a különleges dolgot, amire vágyott. Ráadásul engem másképpen szeretett, mint Karent; láttam, hogy csak úgy szereti, mintha a lánya lenne. Csak bennem volt meg az a lehetőség, hogy a felesége és gyerekei anyja legyek, mert én a koromhoz képest már érett voltam, és bár korábban csalódást okoztam neki, egészen biztos voltam benne, hogy már megbocsátott.

Karen halvány szempillái túl ritkásak voltak, amitől tekintete riadtnak tűnt, de volt valami a nézésében, ami kioltotta ezt a hatást; és az ember rögtön rájött, hogy ez a kicsi lány ritkán lepődik meg bármin, és ritkán fél; ebben a gyerekekben erő, lendület, akarás van.

Egyszer, Péter egyik kerti partiján egy kancsó szőlőlével öntöttem le a ruhája elejét. Egy baba miatt veszekedtünk, és kitéptük kezét-lábát. Karen utálatos ujjongással sikítozott, hogy nála van a feje, a karok, lábak semmit sem érnek a fej nélkül! Sosem ütöttem meg, pedig gyakran akartam, ő viszont kénye-kedve szerint vert engem. Rájöttem, hogy ha uralkodom a dühömön, vele összehasonlítva angyali teremtésnek tűnök. Péter ilyenkor a hadonászó, rugdaló Karent a szobájába vonszolta; rázárta az ajtót, én pedig ott maradtam kívül, vele. Ilyenkor mindig azt mondta:

– Nagyon gyűlölöm bezárni, de kénytelen vagyok. Mi mást tehetnék? Nem hagyhatom, hogy bántalmazzon minket, és kárt tegyen benned.

Karen szobája a nappali egy elkülönített része volt; Péter falat húzott fel, ajtót épített be, hogy legyen saját szobája, mert ez volt az egyik követelmény, hogy a nevelőszülei lehessenek. A vékony gipszkarton falon át hallottuk, hogy a Karen odabent sikítozik és dobálja a holmiját, aztán sír, csak sír és sír. Egy idő után képtelen voltam elviselni a bánatát, és mindig sikerült kihízelegnem, hogy Péter adja oda a szoba kulcsát, bár ilyenkor kivétel nélkül azt mondta:

– Túlágosan engedékeny vagy, Margaux. Így sosem fog rendet tanulni.

Amint bejutottam Karen szobájába, bármit megtettem, hogy megnevettesem; báboztam neki a fejetlen Barbie babákkal (hisztériás rohamaiban mindig leszedte a fejüket) vagy csiklandoztam a hasát és a hónalját. Elég hamar sikerült feloldódnunk; néha királynősdit játszottunk, és mindig alkalmazkodtam Karenhez: én játszottam a hercegnő szerepét. Karen királynői jelmeze egy Burger King papírkorona volt, és egy lila-fehér

pomponos bottal intve utasított, hogy ezt vagy azt vigyem oda neki. Aztán Péter jött be a szobába és azt mondta:

– Jól van, Karen, már eleget voltál idebent.

Aztán Pétert két oldalról kézen fogva kimentünk. Karen gyakran odaadta neki a Burger King koronát, és azt követelte, legyen ő a király és mondja meg nekünk, mit kell tenni.

Inês neonnarancs színű bukósisakja csak egy kicsit volt nagy a fejemre. Amikor Péter először engedte felpróbálni, Karen irigy lett és hisztizni kezdett. De Péter határozott volt: azt mondta, ő még túl kicsi ahhoz, hogy motorozzon, ráadásul nem is gyártanak olyan kicsi bukósisakot, ami jó lenne rá. Kaján győzelemérzés bizsergetett meg, amikor ezt mondta. Karen maradjon csak az udvaron anyáival, míg mi motorozunk. Legyen most egy kicsit Karen szomorú, ne mindig én; mindig szomorúsággal töltött el, valahányszor el kellett hagynom Péter házát és ő maradhatott. Szomorú voltam, hogy neki szabad volt nagyon összepiszkolnia magát az udvaron, miközben nekem viszonylag tisztának kellett maradnom apa miatt. Szomorú voltam, mert Karen olyan volt, mintha Péter és Inês lánya lenne, Miguel és Ricky húga, én pedig csak egy kislány, aki hetente kétszer látogat a házba, bár Péter azt mondta, hogy engem jobban szeret, mint Karent, de ezt sose áruljam el neki.

Mindig nagy előadást rendeztem, hogy milyen szép az a bukósisak, éppen olyan, mint valami korona, a fényes narancsszín felületen fehér pöttyökként tükröződik a fény, és Pegasus- meg szivárványmatricákkal van díszítve. A valóságban kifejezetten utáltam a bukósisakot, és nélküle akartam motorozni, hogy érezzem, ahogy a szél borzolja a hajamat. Anyám kezdetben nagyon féltett, hogy leesek a motorról; de Péter megmutatta neki a bukósisakot és azt mondta, ha ilyesmi elő is fordulna, a fejem védve lenne; na de ilyesmi soha nem fordulhat elő, mert ő már harminc éve motorozik. Én pedig folyton azt hajtogattam, hogy „Csak itt, a háztömb körül! Kérlek! Kérlek!”, így anyám végül beleegyezett. A járda szélén állva

nézte, ahogy először felültem a Suzukira és ismételttem a figyelmeztetéseit:

– Nem hajolok ki nagyon. Mindig szorosan fogom Péter derekát.

Péter megtanított, hogy vele dőljek, ha kanyarodunk, de csak addig és arra, ameddig és amerre ő dől, és mindig szorítsam a derekát. A háztömb körül motorozva természetesen nem kellett sokat tudnom a bedőlésről, de később, amikor bonyolult kanyarokba hajtottunk, már igen. Úgy éreztem, mintha én vezetném a motort, és nagy büszkeséggel töltött el, amikor Péter azt mondta nekem, hogy tökéletes utas vagyok.

Megnőtt a hajam; augusztus végére már egy tenyérynivel a vállam alá ért, ami azt jelentette, hogy apa már nem fordított olyan nagy figyelmet rá; évekig ragaszkodott hozzá, hogy sose nőhessen a vállamnál lejjebb. Ha észrevette, hogy egy kicsit hosszabb, rögtön elvitt a fodrászhoz és csinos bubifrizurát nyíratott nekem, mert, mint mondta, ez jól áll a kislányoknak, bár szerintem ez hazugság volt: az osztálytársaim többségének hátközépig érő, hosszú haja volt. A társadalmi státusz jele volt, hogy a lányok haját minden nap máshogyan fésülik; iskolaidőben az én egyszerű, rakoncátlan hajamat gyakran csúfolták a lányok, akik francia copfot, dupla copfot, lófarkat és bonyolult loknikba vagy kontyocskába rendezett frizurát viseltek. Egy nap felpanaszoltam ezt Péternek; azt mondtam, félek a következő iskolaévtől, mert a lányok megint csúfolni fogják a csúnya hajamat, és Péter megígérte, hogy szerez egy olyan fésűt, amivel a legkisebb fájdalom nélkül lehet kifésülni a kusza tincseimet.

Amikor Péter először mutatta meg nekem a varázslatos lila fésűt, amit huszonöt centért vett egy bolhapiacra, valósággal megigézett. Sosem láttam még ilyet; két befelé hajló sor foga volt. Azt mondta, a hajam végénél kezdi a fésülést és felfelé halad. Az ölébe ültem a konyhában, és finoman elkezdte kifésülni a gubancot. A hajam annyira össze volt csomósodva, hogy több mint egy óráig tartott, amíg sikerült teljesen kifésülnie. De nem volt olyan rossz, mint amennyire félttem tőle, mert miközben ott ültem az ölében, a

„Veszedelemtigrisről” beszélgettünk. Közben többször szünetet is tartottunk, és ilyenkor csokis-zabpelyhes-mazsolás sütit ettünk.

Anya nézte, ahogy Péter fésüli a hajamat, és többször is mondta, mennyire csodálkozik, hogy olyan nyugton ülök. Amikor Péter végzett a művelettel, két sárga műanyag csattal fogta össze a hajamat.

– Menj, édesem, nézz a tükörbe! – mondta, és én már rohantam is az előszobába, hogy megnézzem magamat a bejárati ajtó melletti tükörben.

A nagy, fakeretes tükör faragott madarakkal volt díszítve. Péter óarany festékekkel fújta be a keretet, hogy az egész még régiesebbnek tűnjön. Ott álltam a tükör előtt, fényes hajamat simogattam. Péter lépett mögém, kezét a vállamra tette.

– Be fogom fogni, mint Karenét. Csak legyen elég hosszú.

– Péter, hosszú vagy rövid hajjal szeretsz jobban?

– Mindegy, kicsikém. De kislányoknak talán szebb a hosszú haj.

Jó egy percig állhattunk ott, és bámultuk egymást a tükörbe. Péter letérdelt mellém, arca tökéletesen egy vonalban volt az enyémmel.

Néhány nappal később a vacsoraasztalnál megláttam, hogy apa furcsán néz rám.

– Kezd megnőni a hajad – mondta komoran. – Észre sem vettem.

Feszengtem.

– Már Puerto Ricóban is hosszú volt egy kicsit. – Anyád nem gondozza a hajadat, de ott a húgomnak gondja volt rád. Látom, valaki kifésüli a hajadat. Hadd nézzem hátul!

Vonakodva elfordítottam a fejemet. Bólintott, anyám felé fordult.

– Te fésülgeted? – kérdezte, azzal a sörébe kortyolt és félbevágta a töltött paprikát.

Anyám lenyelte a falatot, csak azután válaszolt:

– Tudod, van egy újfajta fésű.

– Újfajta fésű? – kérdezte homlokát ráncolva. – Valami egészen új?

– Hát, a bolhapiacon mindenféle...

– Te mocskos bolhapiacokon vásárolsz?

– Nem, nem egészen – mondta. 7-Up volt előtte. Felemelte a poharát, de nem ivott.

Abbahagytam az evést.

– Elég pénzt kapsz, hogy minőségi holmikat vegyél. Nem arra adok pénzt, hogy használt kacatokat vásárolj össze. Nem azért adok pénzt neked, hogy olyan fésűt vegyél, ami korábban más ember hajában járt. A lányom talán tetves! Lehet, hogy tetves!

Már csak apa evett tovább, míg várta a választ.

– A fésű tiszta volt; tisztán, megmosva ért Margaux hajához. Nem is én vettem, hanem Péter. Csak huszonöt cent volt. Jó ár. Tiszta volt. Jó fésű. Tisztán használtuk; Péter megmosta.

Nem tudom miért, émelyegni kezdtem, amikor azt mondta, hogy a fésűt megtisztították.

– Ki fésülte meg a haját? Annak a férfinak a felesége? Illetve nincsenek is összeházasodva. Oké, az a nő, az a nő, akivel él? Az a hippi nő, akivel él, ő fésüli a lányod haját? Csak azért kérdezem, mert te semmire nem vagy képes. Arra sem vagy képes, hogy a lányod haját megfésüld. Azért kell rövidre vágatnom mindig, mert különben úgy nézne ki, mint egy patkány. Erre is nekem kell gondomnak lennie, mert rajtam kívül senki más nem törődik velem. Mondd csak, az a hippi nő, ő fésülte ki a hajadat? Kérdezd meg, nem tudna-e átjönni ide egyik este vacsorát főzni. Szerinted összedobna nekem egy jó sertéssültet?

– Gyűlölöm, amikor így gúnyolódsz. Főznék, ha engedné.

– Persze, és leégetné a házat. Itt én főzök. Én takarítok. Mindent én csinállok. Mindent én csinállok, és te semmit nem csinálsz. A rabszolgátok vagyok.

– Ezt nem bírom tovább hallgatni – dűnnyögte anya. –Mit mondtál?

– Semmit. Amúgy nem Inês fésülte ki a haját, hanem Péter. Jó munkát végzett. Schol egy csomó.

– Te megengeded, hogy az a férfi fésülje a lányod haját? – kérdezte. Aztán hangosabban: – Te megengeded, hogy az a férfi fésülje a lányod haját?!

– Igen. Na és?

Apa elhallgatott egy időre, aztán megszólalt:

– Találkoznom kell ezzel a férfival; ez a férfi túl sok hühót csap körülöttetek.

– Nem csap sok hühót körülöttünk. Margaux az idő nagy részében a fiúkkal és a kislánnyal van.

– Milyen kislánnyal:

– Van egy kislány náluk. Karen.

– Eddig nem volt.

– Nevelt gyerek. Szerintem szép dolog, hogy vannak, akik rossz családokból magukhoz fogadnak gyerekeket.

– Ez a lány rossz családból való? Miféle rossz családból?

– Az anyja drogos volt. Szegény

– A lányom rossz családból való emberekkel tölti az idejét?

– Péter családja nem rossz család. Nagyon jó család.

– Nem család. Nincsenek is összeházasodva.

– Na és? Attól még kedves család.

– Mondd csak, miféle értékeket próbálsz te a lányodnak tanítani? – kérdezte apa, kezét karba fonva.

– Erről most inkább nem beszélnék.

– Nahát, nahát... – apa egy pillanatra elhallgatott. – Megengeded neki, hogy ott zuhanyozzon? Ha az udvaron összepiszkolja magát, ugye nem engeded, hogy az ő kádjukat használja?

– Nem.

– Még elkaphat valami betegséget. –Nem használja.

– Tudod, mindenképpen találkozni akarok ezzel a férfival. Találkozni akarok ezzel a férfival és azzal a nővel is. Azt akarom, hogy a Benihanába jöjjenek.

– A Benihanába? Nincs annyi pénzük. Olcsóbb éttermet kell választanod, amit ők is megengedhetnek maguknak. Nem könnyű megélni három gyerekkel. Nem élnek könnyen. Egyáltalán nem.

– Megmondhatod nekik, hogy én állom a számlát. Mindkettőjükét. Én megengedhetem magamnak.

Másnap, kedden, amikor munka után hazajött, apa azt mondta, elvisz sétálni. Megkérdeztem, hova megyünk, azt mondta fagyizni. Úgy két háztömbnyit haladhattunk, amikor megéreztem, hogy hazudott; a Carvel a Harmincnegyedik utca és a Bergenline Avenue sarkán volt, de mi a Harminckilencedik utca és a Hudson Avenue sarkán jártunk. Már el kellett volna fordulnunk, mivel jobban szeretett a Bergenline sugárúton, mint az unalmas kis mellékutcákon menni. És semmiképpen nem akarhatott elmenni a Union Hill High School mellett, ahol szerinte a vademberek gyülekeztek.

– Hova megyünk, apa? Tétovázott.

– Fodrászhoz.

Megálltam, és csak álltam a járda közepén, míg apa rángatta a kezemet.

– Menjünk!

– A hajam már nem kócos!

– Menjünk. Legyél jó kislány! Utána veszek neked fagyit. Játékot. Gyere!

– Nem megyek!

Megragadta a karomat és magával húzott.

– Menjünk!

– Kérlek! Ne vágasd le!

– Te szórakozol velem? Meg akarsz alázni? – mondta halkán, vészjóslón. – Azt akarod, hogy az egész város rólam pletykáljon. Nézd! Az emberek minket néznek!

Ekkorra már teljesen erőt vett rajtam a hisztéria. Sírtam, könyörögtem, toporzékoltam a járda betonján.

Apa a Union Hill High mellett elhaladó néhány kamaszra mutatott.

– Nézd, hogy bámulnak téged!

Az épület előtt álltunk és láttam a fodrászüzletet a Hudson Avenue és a Harmincnyolcadik utca sarkán. Arra gondoltam, hogy megharapom apa kezét és Péter házához szaladok, de tudtam, hogy apa gyorsabban fut nálam.

– Hogy tehetsz ilyet velem? – sikítottam. – Miért? Miért csinálod ezt?

Elengedte a kezemet, és ott álltunk egymással szemben, farkasszemet nézve.

– Te! Te! Szégyellem, hogy az utcán így látnak. Hadd beszéljenek csak! Rólad beszélnek. Hadd nevessenek! Rajtad nevetnek. Nem rajtam. Te csinálsz bolondot magadból a nyílt utcán. Most már látom, mit tett veled az a ház. Már egy éve jársz oda, és nincs jó hatással a viselkedésedre. Ellenem fordulsz. Mondd csak... – szólt, államat felemelve, mélyen a szemembe nézve. – Mondd csak: mit tett veled az a ház? Azok az emberek? Ha nem hallgatsz rám, az apádra, gondoskodom róla, hogy nagyon megbánd! Sírni fogsz; nagyon fogsz sírni, ha nem engedlek többé oda. Tudom, hogy akkor sírni fogsz, mert ez az egyetlen, ami érdekel. Szóval jobb, ha háromszor meggondolod, hogyan döntesz.

Elindultam. Újra megfogta a kezemet. –Jól van – mondta.

Várakozás közben sem apa, sem én nem lapozgattuk a kis asztalra kirakott magazinokat. Apa erősen fogta a kezemet, a lába remegett. Féltem hozzá szólni, de aztán halkán azt mondtam:

– Kérlek, ne sokat!

– Azt mondom nekik, hogy csak egy kicsit vágjanak belőle. Töredezett a hajszálak vége. Le kell vágni belőle.

– Csak egy kicsit. Ugye, megígéred, hogy csak egy kicsit vágatsz?

– Nem ígérek semmit. Ezek a fodrásznők nagyon értik a dolgukat. Pontosan tudják, mit kell csinálni. Én férfi vagyok. Nagyon keveset tudok a hajról. Azt mondom nekik, hogy annyit vágjanak, amennyit szükségesnek találnak.

– Apa! Azt mondtad, azt mondod nekik, hogy csak egy kicsit vágjanak! Most meg teljesen mást mondasz!

– Ne kezd már megint! – mondta, és megszorította a kezemet. – Jobban teszed, ha nem hozol szégyenbe!

Nem szóltam, egészen addig, míg nem engedett a marka szorítása.

– Jó. De mondhatok valamit? Hamarosan kezdődik az iskola; a többi lánynak hosszú haja van. Én vagyok az egyetlen, akinek rövid a haja; csúfolnak emiatt. Ha túl sokat vágatsz, én igazán... szóval... nagyon... – köhécseltem és nagyon igyekeztem uralkodni magamon, nehogy sírva fakadjak – ... nagyon fogok szenvedni, apa. Nehéz, ha az ember máshogy néz ki, mint a többiek. Úgy akarok kinézni, mint a többi lány. Olyannak kell lennem, mint ők, különben kinevetnek. Csúnyának és idétlennek neveznek.

Apám egy szót sem szólt erre.

– Hallottad, apa? Még mindig nem szólt.

– Nagyon fog fájni, ha csúfolnak, apa!

– Megmondom nekik, hogy csak egy kicsit vágjanak. Ha ez megnyugtat, megmondom nekik, hogy csak a törött végeket vágják le. Rendben?

Megint megszorította a kezemet, ezúttal barátságosan, és ettől valahogy megkönnyebbültem.

A hosszú fehér körmű, bongyorra dauerolt hajú fodrásznő széles pelerinszerűséget adott rám és a hajmosó helyiségbe vezetett, ahol hátradőltem a ferde támlájú bőrszéken, és hagytam, hogy hajam a meleg vízzel teli kis medencébe hulljon. Miután megmosták a hajamat, a nagy, tiszta tükrök előtt álló egyik forgószerűséghez vezettek. Hajlakkos flakonokat, furcsa formájú fésűket, keféket és hajszárítókat láttam. Vidal Sassoon, Aqua Net. Apa spanyolul beszélt a fodrásznővel.

– Mennyit mondtál neki, apa?

– Azt mondtam, hogy vágja le a töredezett hajvégeket. Ne mozogj, míg dolgozik. Különben megvághat az olló. Ha becsukod a

szemedet, az segít. Néha elcsúszik az ember keze. Nem akarom, hogy hirtelen megmozdulj, és attól vakulj meg.

Nem csuktam be a szememet. De amikor a nyisszantások nyomán apró hajdarabkák kezdtek hullani, apa egyszerűen befogta a szememet.

Éreztem, hogy arcomon a finom szőrszálakat ingerli a hajnyesedék. Éreztem, hogy a fodrásznő balra fordítja a fejemet, aztán jobbra, majd szorosan megtartja az államot. Éreztem puha ujjait és hosszú körmeit. Éreztem a széles fekete műanyag pelerint, a merev anyagot, ahogy a hajtóka túl szorosan vágott a nyakamba.

– Maradj nyugton! Azt akarod, hogy megvágjon az olló? Eddig jól viselkedtél. Maradj nyugodtan!

– Kész.

Legelőször a hajnyesedéket láttam meg. Aztán azt, hogy a hajam csak a fülemig ér. Sikítottam.

– Csss! Hagyd abba! Viselkedj! – mondta apám, azzal befogta a számát; fogam az ujjához ért. – Jól nézel ki. Büszke vagyok rád. Ilyen haját viselhetsz. Tündérfrizurának hívják. Ez a divat. Modellarcod van. Jól áll. Sok hollywoodi lány is ilyenre vágatta a haját. A párizsi kifutók tele vannak rövid hajú lányokkal.

– Hazudtál nekem! – mondtam, miközben a fodrásznő a hátam mögé vitte a tükröt, hogy lássam, milyen lett és könnyeden a hajamba simított, miközben túlságosan élénk, erőltetett mosollyal nézett.

– Gyere, most menjünk fagyizni! Talán elsétálhatnánk a Woolworth's áruházba is; választhatsz magadnak játékot vagy kifestőkönyvet.

– Hazudtál nekem! Többet vágattál, mint amit ígértél!

– Kényelmetlen helyzetbe hozol. Majd kettesben megbeszéljük. Menjünk!

Odakint a nyári hőség a nyakamat perzselte. A hátam még viszkedett a blúzomba hullott hajtörmeléktől.

– Úgy nézek ki, mint egy fiú! Nézz rám! Nézd meg, hogy nézek ki!

– Ez annak az ostoba nőnek a hibája! Azt mondtam neki, hogy csak egy kicsit vágjon. Jellemző. Azt csinálják, amit jónak gondolnak. Ezért csak kevés borravalót kapott tőlem.

– Három dollárt adtál neki!

– Ötöt szoktam. Ezért járok én mindig ugyanahhoz a tapasztalt borbélyhoz. Ezek a lányok sosem hallgatnak a kuncsaftira.

– Spanyolul beszéltél velem, hogy ne értsem! Nem vagyok buta! – sikítottam. – Azt akarod, hogy csúfoljanak! Azt akarod, hogy csúnya legyek, mint egy fiú! Tönkre akarod tenni az életemet! Gyűlöllek! Gyűlöllek!

– Szóval gyűlölsz. Rendben. Ez elkerülhetetlen. Talán nem kellene többet abba a házba menned. Nyilván azoknak a vadembereknek a hatására lázadsz!

– Nem! Ne merészd! Ne merészd!

– Gyűlölsz. Erről van szó. Gyűlölsz engem; hát jó, rendben. Tudod mit? Ha gyűlölsz engem, én is gyűlöllek téged. Én is tudok gyűlölni. Menjünk!

– Nem érdekel, hogy gyűlölsz! Nem érdekel, hogy mit gondolsz!

– Állat vagy. Vadállat. Még csak nem is ember. Nem csoda, hogy csúfolnak. Menjünk. Nem a hajad miatt; magad miatt. Félttem attól, hogy ha ez a beteg nő nevel fel, az nem lesz jó, és tessék, igazam volt. Rossz magból vagy. Menjünk! Fogd meg a kezemet!

– Nem!

– Azonnal fogd meg a kezemet!

Amikor Péter először meglátta a frizurámat, könny gyűlt a szemébe, és láttam, hogy elszomorítja az új külsőm.

Később, amikor anya elment a Pathmarkba bevásárolni, és Karen a nappaliban a bolhapiacra vett építőjátékkal játszott, Péter azt mondta:

– Nem tudom elhinni, hogy apád ezt tette veled! Ez gyerekbántalmazás!

Karen felnézett.

- Az én hajam még hosszú! Péter tudomást sem vett róla.
- Nincs joga ilyen rövidre vágni! Nem vagy a tulajdona! Senkinek nincs joga uralkodni a tested felett!

8.

Csak ha te is akarod

Karen első osztályba ment, amikor én harmadikba. Mindenki kutálta a dőltbetűs írásgyakorlatot, de nekem ez volt a kedvencem, és még szépírási kitűzőt is kaptam, amit büszkén viseltem. Akkor, októberben Péter biztatására egy csíkos füzetlapon megírtam első történetemet. „A macska és a kutya a legjobb barátok. Együtt élnek egy szépen bebútorozott házban. Aztán a kutya egy napon hatalmas rendetlenséget csinál, feldúlja az egész házat. Mindent összekaristol, mindenbe beleharap. De azon az estén a cica csak söpör, porol, takarít, míg minden piszkos mocsok el nem tűnik, és újra boldogan élnek. Vége.”

Folytattam az írást, és már közönségem is volt. Péter gondosan összegyűjtötte ezeket a lapokat egy albumban; a *Margaux történetei* címet adta neki és a törött lakatú fekete ládában tartottakét vastag fotóalbum (*Margaux: Képek*); és egy másik, *Margaux művészete* című mappa mellett, amelyben a rajzaim voltak. Nem voltam nagyon jó a képzőművészetekben, de Péter mintha mesterműnek tekintett volna mindent, ami kikerült a kezem alól. Volt egy rajz, amit apák napjára rajzoltam neki: egy tigris és egy sas (Péter kedvenc állata) egy nagy szívben; a szív alatt a gyerekeik: szárnyas tigriskölykök. Egyik pénteken Péter kivette ezt a rajzot az albumból, óarany keretbe helyezte és felakasztotta a szobájában. Ott lógott a következő tizennégy évben.

Akkoriban nem aludtam valami jól. Ha korán ébredtem, kihasználtam az időt: halkán lementem a lépcsőn, felkapcsoltam a

tűzhely feletti halvány lámpát és órákig játszottam a papír katicabogár készlettel. Mivel apának nagyon korán fel kellett kelnie, hogy munkába menjen, már nem bóklászott a házban szokatlan időben, de egyik éjjel a fürdőszobába menet megállt a konyha közepén és engem bámult; én pedig visszanéztem rá. Arra számítottam, hogy kiabálni fog, de valami okból nem kiabált; csak úgy nézett, mintha azt kívánná, bárcsak halnék meg, aztán gyorsan elindult felfelé a lépcsőn.

Péter meg én gyakran feküdtünk a hátsó udvarban, fehér függőágyban, a hatalmas bálványfa alatt. Annak a fának olyan vastag volt a törzse, hogy én, anya és Karen egyszerre belefértünk volna. Sosem láttam még olyan vastag törzsű fát. Porridge és Peaches a ketrecben ücsörögtek, orrukát a csibedrőtnak nyomva. Jóllakottan; bÉbirÉpát és barna, száraz nyúltápot adtunk nekik enni. Az udvar másik végében InÈs virágokat ültetett; Péter azt mondta, InÈs a virágokat szereti a legjobban. Péter kedvenc virága a rózsza volt; a nagy fehérék, amiket bourbon rózsának hívtak, és a kisebbek, a ház első részénél, a babarózsák. Rózsaszínű áldás fantázianevű rózsát is nevelt; azt mondta, a rózsaszín a kedvenc színe, és talán meghozza, amit a neve ígér.

Ezzel bosszantottam egy kicsit, azt mondtam, a rózsaszín lányos szín, de mintha nem vette volna zokon; azt mondta, a lányokat senki sem szekálja, ha szeretik a kék színt, így talán neki sem kell szégyenkeznie, ha a rózsaszín tetszik neki.

Amikor a hátsó udvarban voltunk, Karen néha beugrott mellénk a függőágyba, és oda-vissza lengtünk, míg olyan érzésünk nem lett, hogy az egész mindjárt leszakad. Időnként ficáinkoltunk, csiklandoztuk vagy ki akartuk lökni egymást. De többnyire csak Péter meg én ringatóztunk abban a függőágyban; beszívtuk a virágok és a hús fekete föld illatát. Paws lukat kapart magának és a közelünkben feküdt le. Megkérdeztem Pétert, miért váj Paws lukat, hogy lefeküdjön, mire Péter azt mondta, azért, mert a felszín alatt hűvösebb a föld.

A hajvágásom óta alig beszéltem apával, és amikor nem nézett oda, az ételt, amit főzött, gyakran köptem papírszalvétába, és később kidobtam. Apa láthatóan egyáltalán nem bánta, amit tett; arra, hogy nem vettem róla tudomást, úgy reagált, hogy ő sem vett tudomást rólam, és időnként harmadik személyben üvöltött rám; állatnak és démonkölyöknek nevezett. Ha tudta volna, hogy ha felnövök, ellene fordulok, nem pazarolta volna az idejét, a pénzét és az életét rám. Egyszer, amikor a vacsoraasztal mellett üvöltözött, olyan dühös lettem, hogy lecsaptam a tányéromat, és a csirke, a sárga rizs és a zöld olívbogyó szanaszét repült az asztalon. Megragadta a karomat. Anyám sikított.

– Ne bántsd! Engedd el!

Apám erre elengedte a karomat és mellbe lökte anyámat úgy, hogy majdnem hanyatt esett. Aztán nézett, ahogy hátrálok el tőle, és azt mondta:

– Te gyáva! Menj, fuss el tőlem, te gyáva! – öklét felemelve jött felém. Hátráltam, míg a hátam a falhoz nem feszült. Apám felnevetett. – Azt hiszed, hogy megütlek? Egy ujjal sem érek hozzád. Gyáva vagy. Nem ütlek meg. Menj, bújj a falhoz, sírj, mint egy csecsemő!

Azzal felment és felöltözött, hogy a bárba menjen.

Többé nem érdekelt. Továbbra sem vettem róla tudomást. Az sem érdekelt, ha hajnali háromkor vagy négykor ébren talált, és látta, hogy szabok, ragasztok, tollhegytel papírokat lukasztok. Nem érdekelt, hogy hajnali háromkor undokul nézett rám; én is tudtam undokul nézni, és valahányszor utálattal ránéztem, egyszerűen szó nélkül felment.

Két hétig tartott, míg megrajzoltam, majd kiszíneztem az összes katicabogarat, és papíruhákat csináltam nekik: zakót, nadrágot, estélyi ruhát, pulóvert. Kis lukakat szúrtam a karoknak, lábaknak és kiszíneztem az apró részleteket, például a kardigángombokat, a ruhák pöttyeit. Minden katicabogárnak neve volt; ők voltak a szereplői a történetemnek. Volt egy lány katicabogár; úgy hívták, Mime, csak

nehezen tudtam haját csinálni neki; egy kis darab papírt hosszú, egyenes csíkokra vágtam és a fejére ragasztottam. Csináltam kis papír babakocsikat is és kicsi papírrollereket, amiknek a kerekeit anyám varrodobozából csent cérnával dekoráltam, és volt tévé is egy Sun-Maid mazsolás dobozból.

Amikor a katicabogár-kollekciót megmutattam Péternek, azt mondta:

– Nahát!

Az egészet kiterítettem a konyhaasztalra és mutogatni kezdtem neki, hogyan kell óvatosan felöltöztetni a katicákat, úgy, hogy el ne szakadjanak.

– Ez nagyon szép. De kicsim, nem lenne jobb, ha ezt otthon hagynád, és akkor játszanál vele, amikor egyedül vagy? Túl szép, hogy rám pazarold. Felnőtt vagyok. Nem tudom igazán élvezni.

– Nem kéred?

– Nem arról van szó, hanem, hogy... Szóval, úgy gondolom, nagyon élveznéd, hogy játszol velük. Sokkal jobban, mint ahogy én tudnám élvezni.

– A tied! Neked csináltam!

– Rendben, kicsim. Persze, hogy szívesen elfogadom.

– Ha nem kell, kidobom.

– Ne! Játszani fogok velük. Amikor nem vagy itt, és hiányzol, akkor játszani fogok velük.

– Biztos?

– Igen, ha pontosan megmutatod, hogyan vigyázzak rájuk, és megmondod a nevüket is. Karennel fogunk játszani velük.

– Nem! Karen mindent elront; nem vigyáz semmire!

– Igen, azt hiszem, igazad van. Karen nem szándékosan, de tönkretenné.

Péter a törött lakatú nagy fekete ládába tette a katica készletet, oda ahol a többi „én” holmit tartotta. Örökké megmaradhattak volna abban a ládában, megsárgulhattak volna az időtől, mint az a bekeretezett tigris és-sas kép, ha Karen egy éjjel nem szabadult volna

rá arra a ládára és nem tépte volna darabokra a katicákat és a kiegészítőket is. Péter könnyes szemmel mondta el, mi történt.

– Nagyon sajnálom, kicsim! Karen akkor tette ezt, amikor Inês és én aludtunk.

– Megbüntetted?

– Igen. Elnáspángoltam. Nem szeretek gyerekeket verni, és nem hiszek benne, hogy ennek bármi értelme lenne, de Karen szörnyű dolgot tett. Olyan sok időt töltöttél azokkal a katicabogarakkal, hogy az egész olyan szép legyen! Elnáspángoltam és egész nap nem engedtem ki a szobájából. Csak sírt, de nem engedtem ki.

Anyám már elengedett minket egészen a Hudson Parkig motorral. A nagy tó körüli erdőben Péter körülnézett, hogy valaki nem lát-e, és hal pusztit kért. A hal pusztis olyan, hogy úgy kell csücsöríteni az ajkunkat, mint a halak a kisállat boltban. A halcsók nem olyan gusztustalan, mint más csókok, mert az ajkak alig érintkeznek. Ekkorra már a csókok legtöbbször hozzászoktam; csak a Bazooka Joe-csókot nem szerettem. A Bazooka Joe-csók ritka volt: nyilvános helyen sosem csináltuk, mert túl sokáig tartott. Péter vett nekem egy Bazooka Joe rágógumit. Elolvastuk a rövid képregényt, aztán a számba vettem a keménygumit és puhára rágtam. Aztán átadtam a rágót Péternek, aki visszaadta nekem. A nyelvünk érintkezett és olyan érzés volt, mintha hal csapkodna a számban. Valahányszor valamilyen új csókot próbáltunk, egy pillanatra gusztustalannak találtam; aztán ez az érzés, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt. Valahányszor elvesztettem egy ilyen érzést, aznap már nem sokat tudtam érezni, sőt néha a következő néhány napban sem. Apa ekkoriban gyakran megjegyezte, hogy hideg és szívtelen vagyok, mint „az a connecticuti kurva”, és azon tűnődtem, vajon nincs-e igaza.

Abban az évben terveztük, hogy elsőáldozó leszek. Egyik sétánk alkalmával mondtam Péternek a Hudson Parkban, hogy figyelje a levelek változását. Alig várta, hogy Krisztus testének tagjává váljak

és egyesüljek Istennel. Voltak gyerekek, akik nem értették az elsőáldozás lényegét; undorítónak találták az egész folyamatot és azon gondolkodtak, vajon miért nem szabad az ostyát rágni.

– Idióták – mondtam, azzal letéptem egy barnás zöld levelet a közeli platánfáról. – Azt hiszik, beleharaphatnak az ostyába, mintha valami ócska rágógumi lenne, vagy ilyesmi. Van egy szörnyű fiú az osztályomban, aki azt mondta, hogy szándékosan ráharap. De a lányok még hülyébbek, mint a fiúk. Néha olyan filmeket kell néznünk, amelyekben Jézus meghal a kereszten, és az idétlen lányoknál mindig rengeteg papírzsebkendő van. És amikor Jézust keresztre feszítik, ezek a szemüket törölgetik, mintha szomorúak lennének.

– Anyád a múltkor azt mondta, hogy szerinte én előző életemben jézus voltam.

– Tudom. Mindig ezt mondja.

Egy szomorúfűz alatt ültünk, és Péter átölelt. Olyan lágy, olyan édes volt a levegő, annyira más, mint a városban!

– Tudod, hamarosan születésnapom lesz. Tudom, hogy nincs pénzed... ne törd magad, hogy bármit is vegyél nekem. Gondoltál már arra, hogy mit szeretnél adni nekem?

– Szerintem nem jó ötlet az ajándékokról előre beszélni – mondtam, és az új katicás játék jutott az eszembe, amin otthon dolgoztam. – Az tönkreteszi a meglepetést.

– Egyetértek. De adhatok ötletet, hogy minek örülnék?

– Igen. Elejthetsz megjegyzéseket, ha akarsz, de nekem már van ötletem arról, hogy mit akarok adni neked. Tehát ha nem pontosan azt adom, amire vágyasz, ugye nem leszel csalódott?

– Persze, hogy nem. Te nem okozhatsz nekem csalódást, kicsim!

Cigaretára gyújtott. Amikor anyám nem volt körülötte, általában többet dohányzott.

– Oké. Az első: nem kerül semmibe. Egyetlen centbe sem.

– Értem. Szóval ingyen van. Következő?

– Olyasmi, amit már egy ideje kívánok. Különleges és kedves dolog. Olyasmi, amit a szerelmesek, mint te meg én, akik egyszer majd összeházasodnak, együtt csinálnak, hogy megmutassák egymásnak, mennyire szeretik a másikat.

– Péter, azt akarod, hogy azt tegyem? – kérdeztem. Könnyebbnek tűnt egyszerűen rákérdezni, hogy legyünk már túl rajta.

– Csak akkor, ha akarod, és csak akkor, ha készen állsz rá.

– Gondolkodnom kell, Péter. Azon, hogy készen állok-e rá vagy nem.

– Nem kényszer. Csak ha te is akarod, kicsikém. Nem kényszer.

9.

Nincs abban semmi rossz, hogy szeretlek

A Péter születésnapja előtti estén véletlenül ketté téptem egy katicabogarat, miközben pulóvert akartam adni rá. Nem készülök el időben az új készlettel! Nem megy! Egy hirtelen mozdulattal lesöpörtem az összes újonnan készített katicát az asztról és ököllel vertem a deszkát. Hirtelen furcsa érzésem támadt. Hátrafordultam. Apa állt mögöttem fehér atlétatrikóban és alsónadrágban.

– Mit csinálsz? Mi a pokol ez a zaj? Nézd meg a padlót! Mi a pokol ez a zaj éjnek évadján? Te állat! Állj fel! Állj fel arról a székről!

– Nem!

– Állj fel, hogy fel tudjam söpörni ezt a szemetet! Nézd meg, mit csináltál! Most büszke vagy magadra? Állj fel!

– Nem! Ereszd el a karomat!

– Fel kell takarítanom a szemetedet! Nézz ide! Mi ez a sok papír?

– A katicáim!

Láttam, hogy a katicaházra aztán a padlóra pillant.

– Miért vannak a padlón? Miért? Mondd meg!

– Söpörd össze! Tessék! Söpörd csak össze! Dobd ki őket! Nem érdekel!

Nincs abban semmi rossz, hogy szeretlek

– Szedd fel te! Nem az én dolgom összetakarítani utánad. Szedd fel őket; tedd vissza oda, ahol voltak!

– Nem! Söpörd fel! Söpörd csak fel!

– Munkába kell mennem. Érted?! Munkába kell mennem! Mondom, munkába! Tízórás műszakban dolgozom, az Isten verje meg! Van, hogy heti hat napon át! Itt mindenki az én véremet szívja! Megszakadok, hogy főzzek és takarítsak rátok! Megszakadok! – üvöltött, közben seprűt ragadott és a leesett katicákat a személtlapátra kotorta. Amikor végzett, minden egyes darabot külön felemelt a porcicák és a morzsák közül; végtelen undorral nézegette őket. Aztán az asztalra rakta mind.

– Itt a holmid! Ne szórd le megint a padlóra! Legközelebb tiszteld a saját dolgadoit! Legalább azokat tiszteld! Ha már máséit nem tisztelel. Én vigyázok a holmimra, ezért az én holmim sokáig megmarad. Legközelebb fékezd magad! Visszafekszem. Dolgoznom kell! Nehezen alszom. Szégyelld magad, hogy nem hagysz aludni! Semmirekellő kölyök vagy, a saját önző világodban élsz. Tanulj meg másokra is gondolni! Nem csak te vagy a világon! Alkalmazkodj! Mondom, alkalmazkodj!

Azzal lassan, végig engem nézve felment a lépcsőn.

Amint eltűnt, leporoltam a katicákat és új katicaházba, egy másik tejes dobozba tettem őket. Aztán a tejes dobozt a játékládámba tettem a többi holmim mellé. Péternek igaza volt; jobb lett volna, ha otthon tartom a katicákat... így Karen nem tudta volna széttépni őket. És persze Péter felnőtt ember, és kezdtem kételkedni abban, hogy játszott volna velük, ha én nem vagyok vele.

Péter születésnapja szerdára esett, így aztán egy olyan napon látogattunk el hozzá, amikor nem szoktunk. Örömmel mentem volna hetente háromszor a szokásos kettő helyett, de aznap szörnyű gyomorfájásra ébredtem. Anya úgy ítélte meg, túl beteg vagyok ahhoz, hogy iskolába menjek, így az ágyban etetett meg egy csésze Campbell csirkehús levessel és sós keksszel, és arról vitatkoztunk, hogy így is elmenjünk-e délután Péter születésnapjára.

– Nem mehetünk, ha beteg vagy, ugye ezt tudod? Péternek ezt meg kell értenie. Pénteken is megünnepelhetjük a születésnapját.

– Azt hiszem, annyira nem vagyok beteg. Azt hiszem, inkább csak aggódok.

– Mitől? Mi aggaszt?

– Nem akarok Péterhez menni ajándék nélkül. De nincs pénzünk. Nem kérhettél volna pénzt apától? Nem magyarázhattad volna meg neki, hogy Péter születésnapjára kell?

– Ismered apádat. Nemigen kedveli Pétert mostanában. Lehet, hogy apád egy kicsit féltékeny Péterre.

– Miért lenne féltékeny rá? – kérdeztem kissé önelégülten vigyorogva.

– A figyelmedért. Apád nagyon féltékeny ember. Szereti, ha mindenki kedveli. A bárokban másokat is meghív italra, csak hogy népszerű legyen. Hát, ilyen az apád.

– Nem törődik velem. Hallottad, hogy tegnap éjjel üvöltözött velem?

– Aludtam. Az altatóktól úgy alszom, mintha a holtak földjén járnék. De nem ütött meg, ugye?

– Nem. De nagyon csúnyán kiabált velem, és csupán azért, mert papírokat ejtettem a földre.

– Papírt a földre? Nem kellene éjszakánként mászkálnia. Aludnia kellene, mint minden normális embernek. Altatót kellene szednie, mint nekem. Igen. Neki is altatót kellene szednie – elhallgatott. – Ezért vagy beteg, mert rád kiabált?

– Nem! Mindig kiabál. Nem érdekel, ha kiabál – elfordultam, nagyon bosszús voltam. – Mondtam már, hogy miért.

Hallgattunk. Aztán anyám megszólalt.

– Van húsz dollárom. Vésztartalék. Azt elkölthetjük; aztán később majd kitalálok valami kifogást. Oké?

Vártam egy kicsit a válasszal.

– Nem tudom, mit szeretne Péter. Fogalmam sincs, mit szeretnek az emberek az ő korában. Lehet, hogy jobb lenne inkább mégis itthon maradni... felhívhatod, és megmondhatod neki, hogy beteg vagyok.

– Ezt akarod? Rögtön felhívhatom.

– Nem; várj egy kicsit! Ki tudsz találni valamit? Valamit, aminek tényleg örülne.

– Mi lenne, ha vennénk neki egy szép születésnap tortát? Nagyon szereti az édességet. Elmegyünk a Sugarman pékségbe, és veszünk neki egy szép eperkrémes csokoládétortát. Piros cukormázzal ráirathatjuk, hogy „Boldog születésnapot, Péter! Szeretünk téged.”

– Rózsaszín cukormázzal. Péter szereti a rózsaszínt. Anya nevetett.

– Akkor rózsaszínnel.

Péter születésnap ünnepsége után Karen az E. T. filmet akarta nézni, ezért a nappaliba mentünk, és Péter bekapcsolta a videót. Inês, Miguel és Ricky is velünk nézte egy darabig, szerintem csak az udvariasság kedvéért, aztán egyenként kiosontak. Karen hason feküdt, bokáját keresztbe fonva, én egy ideig mellette hasaltam; rám rakta a lábát. Anya a szokásos piros bársony karosszékében kucorgott; szerette az E. T.-t.

Péter intett, hogy másszak fel hozzá a kanapéra, és ezt meg is tettem. Újra olyan ürességérzés fogott el, de most más is vegyült bele: valamiféle nyers energia. Péter azt mondta, hogy kacsintsak rá; ez volt a kód, hogy az alagsorba kell mennünk. De elfelejtettem, mi a különbség a kacsintás és a pislogás között. Halk búgó hangot hallottam és a vörös bársony függönyre néztem. A bugás mintha onnan jött volna, de mintha Péter irányából is. Valami okból a lila fésűre gondoltam. Aztán apára, a fodrász ollójára, arra, hogy apa azt mondta, ő is gyűlölni fog.

– Péter, nem akarom megnézni a következő jelenetet. Azt a jelenetet, amikor E. T.-t abba a cipzáras hullazsákba teszik. Emlékszem, milyen nyomorultul éreztem magamat, amikor a moziban láttam.

És kacsintottam. Végre eszembe jutott, hogyan kell.

Péter szólt anyának, hogy Karennel nézze végig a filmet; mi lemegyünk az alagsorba, megetetjük a macskákat és az üveggolyókkal gurigázunk nekik egy kicsit, mivel én már nem akarom nézni a filmet.

– Én is menni akarok! – szólt Karen, de Péter azt mondta: – Nem akarom, hogy legyére az alagsori lépcsőn. Kitöröd a nyakadat – azzal odaadta anyának a *Susie és a Tekergő* című filmet.

– Ha megunná az E. T.-t, tedd be neki ezt!

Karen duzzogott, de Péter egy szigorú, mit-mondtam-neked pillantással utasította rendre, így lenyugodott. Úgy tűnt, mióta Péter elfenekelte, jobban tisztelte. Én mentem elől a vörös szőnyeges lépcsőn; kézen fogva vezettem Pétert. Amikor a földszinti lakás ajtajához értünk, idegesnek tűnt.

– Biztos vagy benne? Ne tegyél semmit, amit nem akarsz. Visszamehetünk. Nem muszáj.

– Születésnapod van. Ez az én ajándékom neked.

Ez volt az első alkalom, hogy nem féltem lemenni az ingatag falépcsőn. Olyan volt, mintha semmit nem jelentene nekem. Nem volt félelem, nem volt energia, semmi. Péter többször is megkérdezte, jól vagyok-e. Bólintottam. Amint Péter felkapcsolta a villanyt, macskák rohantak elő az árnyékból. Tápért nyávogtak. Péter jó adag Meow Mix tápot lapátolt egy nagy zsákból a kerámiatálba. Teljesen mozdulatlanul álltam, vártam a zsidbadást, a bizsergést, ami azt jelentette, hogy a testem elalszik.

Péter odalépett hozzám, szemben állt velem.

– Tudod, hogy szép vagy?

Bólintottam, néztem, ahogy a macskák esznek.

– Szeretsz?

Megint csak bólintottam.

– Ki tudod mondani?

– Szeretlek.

– Ugye nem fázol?

Válaszul megráztam a fejemet, bár egy kicsit fáztam.

– Lehet, hogy mégis vissza kellene mennünk. Nem tűnsz nagyon boldognak. Nem mosolyogsz.

Vállat vontam.

– Úgy értem, nem kell semmit tenned. Az is elég, ha veled vagyok. Nem kell semmi olyat tenned, amit nem akarsz.

Még mindig nem szóltam. Arra koncentráltam, hogy boldognak és nyugodtnak tűnjek.

– Mit szeretnél tenni? Van valami elképzelésed?

– Te mondd meg! Megteszek bármit, amit akarsz. Születésnapod van és bármit megteszek neked – kis időre elhallgattam. – Boldog születésnapot!

Hirtelen megölelt, szinte túl szorosan.

– Annyira szeretlek, Margaux, hogy ezt te nem is értheted. Margaux, Margaux! Nincs hozzád hasonló! Senki! Nekem születted. Te vagy az én őrangyalom. A szerelmem. Nincs abban semmi rossz, hogy szeretlek, hiszen olyan gyönyörűség szerelemben lenni. Nincs abban semmi rossz, hogy szeretek valakit, aki ilyen gyönyörű! Egymásnak vagyunk teremtve. Felejts el mindent; csak mi számítunk ezen a világon: te meg én.

Ekkor megcsókoltam úgy, hogy nyelvemet a szájába dugtam. Egy ideig csókolóztunk. Aztán a melegítőnadrágja övrészére tettem a kezemet.

– Nem félsz tőlem, ugye? Tagadón ingattam a fejemet.

– Annyira szeretlek! Nincs senki más, Margaux. Senki, aki mellett így érezném magamat. Feltétel nélkül szeretlek. Nagy hatalmad, hihetetlen hatalmad van fölöttem, és megbízom benned. Az életemet bízom rád.

Lehúztam a nadrágját; a hirtelen mozdulat mintha meglepte volna. Pénisze nem tűnt olyan rémisztőnek és nagyknak, mint korábban. Természetes testrésznek tűnt, egyáltalán nem szégyellnivalónak; már tudtam. Megérintettem és nőni kezdett; Péter azt mondta, ne ijedjek meg tőle... ez így természetes. A bőr feszesebb lett, a vénák

merevebbek; a vénák a terráriummi növényekre emlékeztettek, csak ezek kékek voltak. A pénisz alatti szőrös zacskó is keményebbnek látszott; megérintettem, remegett a kezemben, mint egy tál hűtött gyümölcszselé. De nem ezt találtam hihetetlennek, hanem a másik dolgot, ami varázslatos módon nőni kezdett. Az Alice Csodaországban jutott eszembe, és Alice varázssitalos üvegcséi, a varázsmenta meg a varázsgomba. Bizonyos italoktól nagyobb lett, másoktól kisebb. Lehetett olyan kicsi, mint egy kisujj és olyan hatalmas, mint Godzilla vagy King Kong. Péter péniszét nem menta és nem gomba vezérelte... tudtam, hogy miattam változik. Eleget tudtam már arról, hogyan működnek a dolgok, hogy tudjam, ha nem lennék ott, nem nőne nagyobbra.

A fényes, meztelen villanykörtére néztem. Légy mászott rajta.

– Akarod, hogy megcsókoljam ott, Péter? Születésnap ajándékul?

– Nagyon szeretném, kicsim.

Megcsókoltam ott, ahol az a furcsa szem volt. Nem volt pisi, nem jött belőle pisi. Péter mondta, hogy amíg kemény, nem jön belőle pisi. Ezt mondogattam magamban, és sokszor megcsókoltam. Nincs pisi. Nincs pisi. Nincs vér, nincs vér. Nincs se zsír, se nyálka se verejték. Innen nem jöhet semmi.

– Tudnád szopogatni? Mint egy nyalókát?

Van egy történet egy régi könyvben, ami anyának megvolt kicsi korában. A könyv címe az, hogy *Mesék nagykönyve*. Most az enyém. A mese, amire ekkor gondoltam, „Az örökké tartó nyalóka” volt. Egy Johnny nevű fiúról szólt, aki addig nyalogatott egy nyalókát, míg az olyan nagy nem lett, mint ő. A hatalmas nyalókával végül már az utcát díszítették, mert akkora volt, mint egy lámpaoszlop.

Szoptam Péter péniszét, és közben a könyv meséire gondoltam. Volt egy másik, a „Rossz Kisegér.” A Rossz Kisegér egy Donnica nevű kislány barátja; igazából jó egér, kivéve hogy csak rosszalkodni tud, és tönkretesz mindent a házban. Ezért Donnica anyja megpróbálja megölni; kartondobozban akarja víz befojtani, de a doboz szétázik, és a kisegér kiúszik. Aztán sárkányrepülővel akarja

elrepiteni. Kikötözi, hogy megegye egy sas. De akárhányszor próbál megszabadulni tőle, az egér mindig sértetlenül tér vissza. Egy idő után a Rossz Kisegér elhatározza, hogy jó akar lenni. Szófogadó lesz. Elmosogat vacsora után; rendesen imádkozik, amikor kell. Talán egy pohár tejet is iszik lefekvés előtt, ahogy anya is tejet itat velem, mert, mint mondja, a szervezetemnek szüksége van a D-vitaminra. Nem voltam benne biztos, nem vagyok-e én magam is egy egér, aki éppen a macskatáliból lefetyel az alagsorban. Nem voltam benne biztos, vajon nem vagyok-e egy cudlis csecsemő, és fent, Karen mellett iszom a tejet. Fent vagyok vagy lent? Előbb erre kellett koncentrálnom. Hogy vajon fent vagyok vagy lent. A Harminckettedik utcai lakásban vagy apa új házában lakom? Hány éves vagyok, és milyen nap van? Karen vagyok-e odafent és tejet iszom, vagy Margaux odalent és macskatáliból lefetyelek? Hirtelen úgy éreztem, mintha körömnnyi kicsi lennék. Aztán rájöttem, hogy egy ujjkörmöt nézek. Péter ujjkörmét. Aztán rájöttem, hogy Péter arcát nézem. Amint ránéztem, megpaskolta a fejemet.

– Szeretlek – mondta. – Annyira szeretlek, drágám, olyan nagyon! Most abba kéne hagynod, szívem. Most hagyd abba, szívem.

Furcsa, fojtott hangon mondta ezt.

– Olyan szép vagy! Olyan szép, és nagyon kedves. Nagyon szép este volt. Köszönöm, nagyon köszönöm, kicsi drágám! Köszönöm, hogy szeretsz! Köszönöm, hogy elfogadsz – azzal széles mosolyra fakadt és gyorsan felhúzta a nadrágját. – Ez volt életem legszebb születésnapja.

– Hát, most tartozol nekem, Péter – mondtam. Hangom hirtelen érdekesebb lett, mint az iskola legnépszerűbb lányának. – Ha nekem lesz születésnapom, nagy partit akarok. A Burger Kingben! – lenéztem, hangom suttogássá gyengült. – Apa azt mondja...

– Menjünk fel! – szólt Péter hirtelen, és elég feszültnek tűnt. – Menjünk fel, mielőtt keresni kezdenek minket. Mit mondott az apád?

– Azt, hogy nem lenne szabad a Burger Kingben ennem, mert a hamburger tehénhús-szemétből van, szem és nyelv és csont van benne, az egész egy nagy gépben örölik péppé...

Péter rosszállón ingatta fejét.

– Apád bolond – a falépcsőhöz közeledtünk. – Fogd meg a kezemet, szerelmem. Tudod, hogy ingatag a lépcső.

– Apa úgylis hazug – mondtam azon a másik hangomon.

– Ha már apádról és anyádról van szó... – Péter megállt, megfordult a falépcsőn és rám nézett. Egy lépéssel voltam mögötte. – Ugye tudod, hogy ezt nem szabad nekik elmondani?

Furcsán néztem rá, ujjamat ráztam felé.

– Hányszor kell mondanom neked, Péter? Tudok titkot tartani!

– Sajnálom, kicsim. Csak senki nem értené, mit érzünk egymás iránt. Megtámadnának minket. Elválasztanának minket egymástól. Azt mondanák, hogy gusztustalan, amit csinálunk, és rosszak vagyunk, mert szeretjük egymást.

– Tudom, Péter. Tudom.

– Megmutatom neked, hogyan tartok titkot – mondta, és megfogta a kezemet. – Kis lakatot formázok. Így – azzal kisujját a számra tette, mintha lakatfül lenne. – És odaadom neked a kulcsot. Látod? – azzal egy képzeletbeli kulcsot adott a bal kezembe. – És most egy kis láncot teszek a nyakadba és a lánc végére rögzítem a kulcsot – szólt, és úgy tett, mintha tényleg azt tenné. – Amíg nálad van a kulcs, és vigyázol, hogy senki ne lopja el, nem kell aggódnod.

Homlokon csókolt.

– Az életem árán is megvédem azt a kulcsot – feleltem. Orromat az orrához dörzsöltem.

– Eszkimó puszi! Nevetett.

– Hal puszi! – súgtam és csücsörített ajkunkat érintettük össze.

– Jó – mondta és megszorította a kezemet. – Menjünk, Pillangókisasszony!

– Miért nevezel Pillangókisasszonynak? Még sosem hívtál így¹

– Mert olyan vagy, mint egy pillangó; ide-oda cikázol, és olyan törékeny vagy, hogy véletlenül sem szeretnék megsérteni; sosem akarnék fájdalmat okozni neked, mint apád. Nagyra értékelem, amit adtál nekem; kincsként őrzöm. És néha szinte megőrülök, hogy nem vehetek feleségül most, de igyekszem türelmes lenni. És tudom, hogy végül házasok leszünk; nem rendezünk nagy esküvőt, nem hiszem, hogy nagy esküvőt rendeznének, hacsak egy nap nem leszel gazdag. Biztos vagyok benne, hogy apád nem állná az esküvő költségeit – mondta vigyorogva. – Túl olcsó lenne. Nézz rám! Nézz a szemembe! Nézzünk egymásra, csak egy pillanatra!

Ekkor ránéztem, tényleg ránéztem az alacsonyan lógó, egyetlen, meztelen villanygőgő alatt. Néztem hosszú, hegyes orrát, amiről egyszer azt mondta, nem tetszik neki; a szemét, amiről azt mondta, gyerekként égszínké volt, de akvamarinkékre sötétedett; és a haját, ami valaha platinaszőke volt, de mostanra ezüstös homokszínné változott. Ötvenkét éves volt ekkor.

Csak arra tudtam gondolni, hogy futok. Amikor a pajta ajtajához értem, oda, ahol a nyúlüreg volt, a tejes karton ház ajtajához, ahhoz az ajtóhoz, amelyen a Hudson Park-i vörösbecgy ült, nyomomban a vadással, már nem nyúl voltam.

Talán ez volt az a pillanat, amikor lecsúszott a lábamról a cipő és a zoknimat is a fehér hóba rántotta. Talán ez volt az a pillanat, amikor térdre rogytam és az alacsony asztal alá bújtam. Talán ekkor volt, hogy benyúlt értem az asztal alá és megrúgtam a kezét, és üvöltöttem és gyűlöltem. Gyűlöltem, mert dudorászott. Mert a kék kalap nagyon idétlenül állt a fején és utáltam nagyon. Mert nem farmernadrág volt rajta, hanem melegítő. Mert tigris voltam már, nem nyúl.

– Menj el, menj el vadász, mert megöllek!

– Sehová nem tudsz elfutni előlem, kisnyúl! Sehová nem jutsz el... a bűvös cipőd nélkül!

Azzal a háta mögül elővette a Kangaroo cipőmet, és megint szerettem és sírva fakadtam.

– Ne félj! Elmegyek. Jó?

– Ne hagyj itt! – ugrottam ki az asztal alól és megint bevertem a fejemet. Ezúttal jobban fáj. A ruhájába kapaszkodtam. – *Soha* ne hagyj el engem!

Magához ölelt.

– Miért sírsz, szerelmem? Hiszen ez csak játék, kicsim! Csak. Mert gyűlölöm. Nagyon. Olyan nagyon fáj erre gondolnom, hogy egy pillanatra erősen vágytam arra, hogy megöljem. Látni akartam, hogy millió kék kalapdarabra szakadva robban szét a teste. Nem mondhattam ezt el neki... azt, hogy teljes valómból gyűlölöm.

– Azért sírok, mert beütöttem a fejemet. Fáj. És elvesztettem a cipőmet és fázik a lábam. Nézd, fáj!

– Ó, szegény kicsim. Tudom, hogy fáj, szerelmem. Meggyógyítom; csak én tudom meggyógyítani. Nálam van a zokni. Nedves, de itt van. Nálam van a cipő is. Csak egy kis hó ment bele. Kiszedjük belőle! Minden rendben, kicsim, én kicsi baba szerelmem, pici lánykám!

– Nem múlik el. Olyan szomorú vagyok, hogy nem múlik el.

Csókok záporoztak. A hajamra. Az arcomra.

Megcsókolta nedves, hideg lábam minden ujját. Aztán ráhúzta a nedves, csúsós zoknit. Ráhúzta a Kangaroo cipőt a szerencsétlen, meggémberegett lábra és rásimította a rózsaszín tépőzárát.

10.

Valami nagyon nincs rendben azzal az emberrel

Akkoriban sokszor eszembe jutott, hogy ötéves koromig apával zuhanyoztam. Nagyon élveztem ezeket az együtt zuhanyzásokat; a mosdókesztyűket a kád aljába csaptuk, úgy tettünk, mintha csótányok lennének és rájuk tapostunk, és közben azt az ostoba „La Cucaracha” dalt énekeltük.

Zuhanyozásaink során észrevettem a különbséget apa és köztem, de nem gondoltam rá sokat. Már nem emlékeztem rá, hogy amit Péter „babacsinálónak” nevezett, más volt-e, mint a papáé, ezért egy szombaton, amikor anya a terápiás foglalkozására ment dr. Gurney-hez, megkérdeztem apát, hogy zuhanyozhatnánk-e együtt, mint régen.

Először valami olyasmit mormogott, hogy ahhoz már túl nagy vagyok. De könyörögtem neki, így végül engedett. A gőzölgő, dzsungelszerű zuhanyzóban azon kaptam magamat, hogy apa péniszét bámulom. Láttam, hogy nézem, és eltakarta magát a kezével. Nem szóltunk, a vízcsobogás egyre hangosabbnak tűnt. Úgy éreztem, hogy mondanom kell valamit, de nem tudtam, hogy mit. Aztán megtaláltam a hangom. Nem tudtam, mit jelentettek a szavaim, csak hogy ki kellett mondanom őket. Olyan hangon mondtam, mintha az a népszerű lány mondta volna.

Valami nagyon nincs rendben azzal az emberrel

– Apa, az ott valami játék? Megfoghatom? Az a te játékod, amivel játszhatok?

Nem tudtam, honnan jöttek ezek a szavak, de olyan volt, mintha könyvből olvastam volna.

Apa elfordult. Sovány lába meghajlott.

– Nem – mormogta alig hallhatóan. – Nem.

Megérintettem, hogy jól érezze magát. Nem mondhat nemet, mert testének az a különleges része az enyém is. Az apám. A kezemre csapott, elzárta a vízcsapot. Kiszállt, megtörölközött, szó nélkül. Törölközőt tett a kád mellé, hogy kiszállhassak, aztán az ajtóhoz sietett.

Azon a télen, valamikor a zuhanyzóbeli incidens után megtörtént a dráma a Benihana étteremben. Négyen voltunk; apa fizette a teljes számlát, ahogy ígérte. Inês úgy döntött, hogy inkább nem jön. Péter sem akart menni, de tudta, hogy muszáj eljönnie. Már vagy egy héttel az előtt a péntek este előtt készülődni kezdett az eseményre. Felpróbálta egy régi öltönyét, amit esküvői és temetési öltönynek nevezett. Nagyon furcsán nézett ki zakóban, nyakkendőben. Kölnivízzel akarta illatosítani magát, de figyelmeztettem, hogy ne tegye; az olcsó boltban vette, és tudtam, egy szippantás elég lenne ahhoz, hogy örökre kiessen apa kegyeiből.

– Jobb egyáltalán nem illatosítani, mint olcsó parfümöt használni – oktattam. – És ne vágd meg magadat borotválkozás közben! Apa azt mondja, nem lehet olyan férfiban bízni, aki egy borotvát sem tud biztosan tartani a kezében. Azt mondja, aki megvágja magát borotválkozás közben, az ideges típus.

– Akkor villanyborotvát használok – mondta Péter a nagy, aranyozott tükör előtt állva.

Anya szólt ki a nappaliból.

– Péter, ha nem borotválkozol meg nagyon jól, nem fog tisztelni. Nem akarhatsz enyhe borostával megjelenni, amikor Louie-val találkozol. Ápolatlannak fog tartani.

– Ápolatlannak – Péter a fejét ingatta. – Ápolatlannak és bárdolatlannak. Huligánok: mind egy szálig. Barbárok. Vademberek.

Kuncogtam.

– Ó, és feltétlenül beszélj apával – tettem hozzá. – Ez a legfontosabb dolog. Egyszer elmentünk vacsorázni anya egyik barátnőjével és a férjével. A férfi egész este nem sokat beszélt, mert félénk volt. Amikor hazaértünk, apa kigúnyolta. „Kukának” nevezte. Apa azt mondja, hogy inkább maradna otthon egy kis sós keksszel és csípős konzervsonkával, mintsem hogy egy olyan emberrel üljön éttermi asztalhoz, aki képtelen két szót kimondani, még ha az élete is múlna rajta. Szóval, beszélj sokat!

A nagy esténkre anya nagyon csicsás blúzt vett fel: sötétkék háttér előtt faágon ülő hópárduc volt rajta. Én választottam neki. Rúzst és pirosítót is viselt. Rajtam vadonatúj, fehér Mary Janes harisnya volt és nagy, fekete virágos, kanárisárga Orion pulóver, fekete miniszoknyával. Világos rózsaszín Tinkerbelle rúzst kentem magamra, és ugyanilyen színűre lakkoztam a körmömet, bár Péter azt mondta, hogy nem szereti a sminket. Csak a felpattogzott körömlakkot szerette. Azt mondtam neki, hogy nagyon idétlen és furcsa ízlése van. A hajam megnőtt egy kicsit, már nem voltam olyan csúnya, mint korábban, de lemondtam arról, hogy olyan szép legyek, mint régen; apa már többször említette, hogy megint le kell vágatni a hajamat. Inês észrevette, hogy szomorúan igazgatom a frizurámat a tükör előtt, ezért két katicavirágos fém hajcsatot ajánlott fel, de tudtam, hogy nem fogadhatom el: apa rögtön tudná, hogy nem az enyém, és rám parancsolna, hogy vegyem ki a hajamból, mielőtt tetves leszek.

Jó húsz percet vártunk az előtérben, míg apa feltűnt.

– Louie haja gyérül, és ez nagyon aggasztja. Ezért hátul hosszabbra hagyja, és előrefésüli – mondta anya. – Meglátod, olyan kacsafarok frizurára fésüli, amelyet az ötvenes években volt szokás viselni.

Apa végül öt perccel a megbeszélrt időpont előtt jelent meg, ropogósra vasalt fekete öltönyben és frissen fényesített cipőben; rajta volt az ékkövekkel díszített hatalmas aranykeresztje és vastag aranyórája is. Csak úgy illatozott a kölnitől. Legelőször is erősen megszorította Péter kezét; arckifejezéséből láttam, hogy ezen az estén nagy műsorra készül.

Amikor a pincérnő megjelent, apa rögtön szakét rendelt. Homokóra formájú fehér kerámiakorsóban hozták, és pici, babacsészénél alig nagyobb, kerek pohárba töltötték. Apa rögtön megkínálta Pétert, és láttam, hogy Péter nem mer nemet mondani.

– Talán egy kicsit később – mondta egy gondolatnyi szünet után. – Miután ettem egy kicsit. A szaké elég erős. A kamikaze pilóták itala; biztosan elég erős.

– A lehető legerősebb! – mondta apa, és nagyon elégedettnek tűnt magával. – Japán rizsbor. Imádom!

Azzal szétnyitott egy textilszalvétát és anya nyaka köré igazgatta. A Benihanában nyolc-tíz ember ült egy hosszú hibachi asztalnál, aminek fémlap volt a közepén; azon készítették az ételt. Apa sosem találta feszélyezőnek, hogy idegenekkel üljön egy asztalhoz; általában beszélgetést is kezdeményezett velük. Ezen az esetén azonban Péterre koncentrált.

– Hallom, Koreában harcoltál.

– Nem voltam harci bevetésen. A légierő ácsként alkalmazott. Gondolom, azért, mert mindig is értettem a kétkezi munkához. Azt hiszem, ez közös bennünk. Ékszerész vagy, ugye? Én lakatos voltam, mielőtt a hátam megsérült.

– Ez a tanult szakmád?

– Magamtól tanultam. Belecsöppentem a munkába, és magam tanultam meg a könyvekből és a gyakorlatban. Talán mondhatnánk, hogy mindig is nagyon tudtam blöffölni. A szöveggel bárkit bármire rá tudtam venni.

Apa bólintott.

– Hasznos tulajdonság. Én szakközépiskolába jártam. A feleségem jegygyűrűjét magam készítettem. És látod a lányom fülbevalóját? Az én munkám. A feszületem is – mondta és megtapogatta az említett tárgyat.

Jött a pincérnő, felvette a rendelést. Apa biztatta Pétert, hogy rendeljen bármit az étlapról; a vendége. Péter kissé feszélyezettnek tűnt, de végül a teriyaki csirkét választotta. Apa magának a Benihana specialitását kérte, és kért egyet anyának és nekem közösen. A Benihana specialitása a teriyaki steak és a homárfarok volt.

Apa kiment a mosdóba, és amint hallótávolságon kívül került, anya megveregette Péter kezét.

– Nagyon jól csinálod!

– Remélem – felelte Péter.

– Láttad, mennyi szakét ivott? És azt hiszem, már otthon is töltött magába.

– Lehetséges – jegyezte meg Péter. Annyira ideges volt, hogy nem is ócsárolta apát.

– Tessék – mondtam, azzal odahajoltam hozzá és arcon csókoltam. – Mert erős vagy.

– Nahát! – szólt anya. – Éppen erre volt szükséged.

Mire apa visszajött, a pincér már elénk tette az előételként felszolgált hagymalevest. Apa megköszönte a gyors kiszolgálást, aztán meglepetten szólalt meg:

– Péter, látom, nincs órád. Készíthetnék neked egyet. Én személy szerint bűnnek tartom, ha valaki késik – mondta mosolyogva, majd ivott. A hagymalevesét áttolta anyám elé. – Van valami különleges oka, hogy nem hordasz órát? És egyáltalán ékszer?

– Nem szeretem, ha bármi van a kezemen. Sosem voltam nagy ékszerviselő. Ami a késést illeti, általában előbb szoktam a megbeszélthelyekre érné. Mondtam Sandynek, hogy kamasz koromban egyszer felhívtak a kórházból, hogy anyám haldoklik, és oda kellett rohannom. Tizenöt percen belül ott voltam; azóta nem bírom a rohanást. Úgy érzem, Isten megkegyelmezett neki, hogy

elvette az életét, azok után, amennyit szenvedett. Agyvérzést kapott, a jobb oldalára négy évig volt béna. Nagyon sajnáltuk. Szép nő volt annak idején, barbizoni modell.

– Igazán? – kérdezte apa. A magas fehér kalapos japán séf elkezdte forró olajjal kenni a fémlapot. Sistergett. – És az apád?

– Apám ügyvéd volt. Annyi pénzt keresett, hogy magánrepülőgépet vett. Egy napon repülés közben infarktust kapott, és meghalt. Negyvennégy éves volt.

– Hát, szomorú, hogy olyan fiatalon halt meg – mondta apa és figyelte, ahogy a séf gyömbéres-mustáros szószot tesz a nyolcszögletű tálkákba. – De úgy hangzik, hogy az apád legalább férfiként halt meg. Dicsőségben. És azt csinálta, amit szeretett. Ugye?

– Apám mocskos kurafi volt, már elnézést a durva szóhasználatért. Az igazat megvallva nem sajnáltam, hogy meghalt. De anyámat szerettem.

– Hát, egyáltalán nem ritka, hogy egy fiú titkon megveti az apját, sőt talán azt kívánja, bárcsak meghalna. Nem kötelező, hogy a fiú szeresse az apját; csak tisztelnie kell, mint a ház urát. Én sosem mondtam ellent az apámnak, soha egyetlen pillanatra sem hoztam kényelmetlen helyzetbe. Aztán meghalt. A bátyáimnak már saját családjuk volt, és én tízévesen hirtelen férfi lettem. Ha az ember apja meghal, rögtön a helyébe kell lépni; tisztelni az emlékét, de sírni soha nem szabad. Tiszteltem az apámat, de talán sosem szerettem... Akárhogy is, anyámmal más volt a helyzet; a fiúknak mindenekelőtt szeretniük kell az anyjukat – jelentette ki apa.

A pincérnő összeszedte az üres leveses tálakat és fatálkákat tett a helyükre, bennük gyömbéres szószos salátát. Apa megtanított engem és anyát pálcikával enni, így Péter volt az egyetlen, aki villát kért... Tudtam, hogy ezt apa nem viseli el fintorgás nélkül.

– Hitler például... olvastam róla, jól dokumentált tény... Hitler szerette az anyját. Mondjon Hitlerről bárki bármit: mániás volt, zsarnok, őrült kegyetlenség szárad a lelkén, népiirtás, háború... de

szerette az anyját. Ezért gondolom azt néha, hogy még Hitlernek is volt lelkiismerete. Mert szerette az anyját.

– Ó, Louie, kérek – szólt anya. – Mások is vannak itt!

– Na és? Az igazat mondom. Bármilyen rossz is volt az, az ember, de szerette az anyját.

Anya ekkor Péterre nézett.

– Mi a jó, és mi a gonosz? – folytatta apa. – Mondhatja valaki abszolút bizonyossággal, hogy Hitler gonosz ember? Mondhatja ezt valaki abszolút bizonyossággal?

– Hitlerről én is olvastam – szólalt meg Péter. – Nem Németországgal azonosította az anyját? Nem ez az ok áll minden kegyetlensége mögött?

– De igen! – fejezte ki egyetértését apa. Az aranykereszt igen erősen lengett minden mozdulatára. – Pontosan! Ez a pszichológia! Hitler például szerette a német gyerekeket. Többször látták, hogy szőke kisfiúk és kislányok fejét simogatta.

– Kérek, nem beszélhetnénk valami másról? – kérdezte anya.

– Ez a nő – mondta apa, és könyökkel oldalba bökte Pétert.

A beszélgetés egy kicsit abbamaradt, mert a séfet néztük, aki éppen a só- és borsszóróval zsonglörködött. Néztük, ahogy olajat lobbant lángra a tűzhelyen, az egész asztal nagy csodálatára hatalmas tüzet csinál. Mindenki tapsolt.

– Nagyon jó – szólt Péter. – Mindig is szerettem a bűvészmutatványokat. Ismerek egy-két kártyatrükköt, de semmi különös.

– Én már láttam jobbat is. Észrevetted, hogy majdnem elejtette a sószórót? Nem elég gyakorlott – mondta apa olyan halkán, hogy a séf ne hallja. – Sokszor voltam itt, minden séfet láttam, ezek a trükkök nekem nem jelentenek újdonságot. Gondolom, neked ez különleges esemény, Péter – jegyezte meg apa mosolyogva. – Ha olyan sokszor jársz majd itt, mint én, már nem fog elkápráztatni. Annyiszor ettem itt, hogy harminc doboz itteni gyufám van; már rég el kellett volna használnom mind! Látom, te nagy dohányos vagy.

Én... a mértéktartást szeretem... csak pihenésképpen dohányzom, nem azért, mert függő vagyok. De azt hiszem, én a te helyedben, ha egész nap otthon lennék, és rengeteg szabadidőm lenne, ugyanígy rászoknék – elhallgatott egy pillanatra, szakét kortyolt. – Akárhogy is, mint korábban mondtam, ebben a világban senki nem gonosz. Még Hitler sem. A vegytiszta gonosz lehetetlen. Nem létezik.

– Ebben egyetértek veled, Louie – szólt Péter. – Olyan ez, mint az egyenes vonal a természetben. A természetben tökéletesen egyenes vonal nem létezhet. Az lehetetlen.

Anya arcán döbbenet látszott.

– Hitler gonosz volt!

Apa nem válaszolt rögtön. Arra koncentrált, hogy a ragadós fehér rizst az evőpálcikájára vegye. Szinte lehetetlen próbálkozás volt, de mindig sikerült megoldania, és végül egy szem sem esett le.

– Nem érted a lényegét. Egyáltalán nem érted a beszélgetés lényegét. Szerinted én tudatlan vagyok? Szerinted én nem figyelem a híreket? Szerinted én szeretem a bűnözőket? A Manson-gyilkosságtól felfordult a gyomrom. Csak azt mondtam Hitlerről, hogy szerette az anyját...

– Nem vagyok hajlandó tovább beszélgetni Hitlerről? – szólt anyám fojtott kiáltással. – Ez egy beteges beszélgetés. Hitler a pokolban ég, és nem akarok róla Margaux előtt beszélni.

Apa könyökkel oldalba bökte Pétert.

– Látod, mit kell nekem kiállnom? Nap, nap után. Ennek a nőnek igen együgyű világfelfogása van. Én azonban szeretem alaposabban megvizsgálni a dolgokat. Én gondolkodó lény vagyok. Ez a nő már akkor elhatározásra jut, amikor még el sem kezdődött a beszélgetés.

Péter feszengett a székében.

– Én csak azt tudom, hogy sikerült egy nagyon szép kislányt összehoznotok – mondta és rám mosolygott, aztán rájuk nézett. Anya arca megrándult, miközben a cukkinis tésztaját ette, apa pedig épp azzal volt elfoglalva, hogy szivarra gyújtson. – Próbálok kitalálni,

melyikötökre hasonlít jobban – mondta miközben egy szál King 100 cigarettát próbált kivenni a dobozából. – Elég nehéz megállapítani.

– Mindenki azt mondja, hogy rám hasonlít – közölte apa, és a szivarjáról meggyújtotta Péter cigarettáját. – Mindenki azt mondja, az orra az enyém, az unokahúgai és unokanővérei is mind ilyenek. Külsőre. Személyiségében nagyon hasonlít a nővéremre, Nildára. Makacs és dacos. Nilda három évvel idősebb nálam. Folyton veszekedett velem, aztán apámhoz futott és engem hibáztatott az egészért. Én kaptam verést az ő hibái miatt! – a fejét ingatta, és egy pillanatig senki sem szólt. Némán ettünk. – A nővéremet soha egyetlenegyszer sem verték meg, bár egy alapos elnászpángolás megoldhatta volna a problémát. Ugyanolyan rafinált volt, mint ez itt. Nem bízom ebben a gyerekben. A nővérem vére van benne. Kiszámíthatatlan és megbízhatatlan. Mindent megteszek, ami tőlem telik, hogy kiirtsam belőle ezt a rosszaságot, mielőtt kezelhetlenné válik.

Péter hosszan, elgondolkodón beleszippantott a cigarettájába.

– Louie, nyilván jobban ismered a lányodat, mint én, de talán egy kicsit élesen ítéled meg. Margaux nagyon kedves és bizalomra méltó kislány. Úgy vigyáz a nevelt lányomra, Karenre, mintha a húga lenne. Mosogat és segít a kertben.

– Elhiszem, elhiszem – mondta apa, és tenyerét kifizítve hallgattatta el Pétert. – Nézd! Tegyük fel, hogy Iskarióti Júdás ül itt velünk az asztalnál. Akarsz a gonoszról beszélni? Az árulás a gonosz legrosszabb megnyilvánulása. Ha van valaki a történelemben, aki igazán megfelel a gonosz definíciójának, az Iskarióti Júdás. Nem Hitler. Nem Charles Manson. Ok szimplán örültek. Júdás arcon csókolta Krisztust. Testvéri csókkal csókolta arcon! Hadd tegyek fel egy kérdést: nem az árulás a legrosszabb, amit a másikkal szemben elkövethetünk?

– Ezen gondolkodnom kell – mondta Péter és nekifogott az elé tett csirke elfogyasztásának.

– Jó! Gondolkodj csak! Szeretem azokat, akik gondolkodnak, mielőtt mondanak valamit! Ritka tulajdonság! – megpaskolta Péter hátát. – Kedvellek téged. Szereted a lóversenyt? Júniusban meghívnálak a Belmont Stakesre. A feleségem és a lányom ellesznek a játszótéren. Mi meg szórakoznánk egy kicsit. Tétre, helyre, befutóra. Van bukmékered?

Péter tagadón ingatta a fejét.

Apa anyához fordult, megigazgatta a partediként az álla alá gyűrt textilszalvétát és megrendelte neki a desszertet... almaszeleteket. Én csokis fagyit kértem. Anyám azt mondta, hogy vigyáznia kell az alakjára.

– Hozzon még ebből a szakéból, kedves – szólt apa a fiatal japán pincérnőhöz. – Jó kedvem van! Nagyon élvezem a vacsorát. És bájos hölgy szolgál ki; szebb vagy, mint Kleopátra! Gondolom folyton ilyesmiket mondanak neked!

A pincérlány kuncogott és elment.

– Érték a nők nyelvén – mondta apa Péternek. – Ez különleges tehetség. Egyszerűen belém szeretnek; maguk sem értik, miért – nevetett. – Mindig is tudtam, hogyan vonzzam a nőket. Pedig semmivel sem vagyok szebb, mint mások. Csak megvan ez a tehetségem. Péter, koccintsunk! A feleségem nem ihat, de attól mi még koccinthatunk! Igyunk a jó vacsorára és a jó társaságra!

Apa szakét töltött, aztán Péter felé nyújtotta a fehér palackot. Péter nem nyúlt érte.

– Mi az? – kérdezte apa, biztatva. – Garantálom, hogy ez a legjobb bor a világon. Ettől lehet a legszebben berúgni! Éppen ezért szeretem – nevetett.

– Általában nem iszom. Ami azt illeti, soha nem iszom, Louie. Mondhatunk pohárköszöntőt, de ezt nem ihatom meg.

– Nem húzhatod ki magad! – szólt rá apa mosolyogva, de tekintetében keserőség villant. – Jól éreztük magunkat ma este. A szaké téged is ellazít egy kicsit – mondta, aztán egy gondolatnyi ideig hallgatott. – Ne aggódj, nem baj, ha a kocsimba hánysz! Meg

fogom bocsátani. Ki tudom tisztíttatni a kárpitot! Pedig nem is bőrkárpitos a kocsi! Bárcsak Rolls Royce-om lehetne! De meg kell elégednem a Chevyvel! Hetvenkilences modell, mint a lányom! Péter csak ingatta a fejét.

– Sajnálom, de egyáltalán nem iszom. Az apám szörnyű alkoholista volt.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy még sört se iszol? Ezt nehezen tudom elhinni!

– Te is tudod, Louie, hogy nem mindenki iszik – szólt anya. – Ez nem olyan hihetetlen. Vannak, akiknek az ital megváltoztatja a személyiségét. Apám nagyon megváltozott, amikor ivott. Rá sem lehetett ismerni.

Péter bólintott.

– Az én apám folyton részeg volt. Minden éjjel megvert engem és a bátyámat. Pedig nem is adtunk rá okot. Kilencágú korbáccsal ütött. Volt, hogy elszöktünk, de visszaküldték minket apámhoz, aki aztán megvert a szökésért; végül visszaküldött az iskolába, ahol a papok és az apácák azzal büntették a szökevényeket, hogy vagy eszméletlenül verték őket, vagy még annál is rosszabb dolgokat műveltek velük. Egy gyereknek kopaszra borotválták a fejét, miután tízszer elszökött. Bármit csináltunk a bátyámmal, egyszerűen nem nyerhettünk.

Apa a szakés pohárba bámult. Amikor meglátta a pincéernőt, gyorsan a számlát kérte. Anya és Péter beszélgettek.

Hazafelé a Chevyben Péter és apa megint beszélgetni kezdtek, ezúttal a művészetéről. De láttam, hogy apa kedve megváltozott, és aggódni kezdtem. Amikor leparkolt Péterek háza előtt, kiszállt az autóból, kezét ráztak és kijelentette, hogy hamarosan meg kell ismételnünk ezt a vidám estét. De amint visszaült a kocsiba, azt mondta:

– Furcsa ez az ember. Nem tudtam, mire számítsak, de azt tudom, hogy ilyen ember társaságában soha többé nem akarok lenni. Milyen ember az, aki visszautasít egy pohár minőségi bort egy kellemes vacsora közben, amire ráadásul meghívták? Micsoda modor ez?

Kihasználta engem. Ez az ember kihasználta engem, hogy én fizessem a vacsoráját.

– Louie, te ragaszkodtál ahhoz, hogy a vendéged legyen.

– Még csak nem is célzott rá, hogy fizetne valamennyit, amikor hozták a számlát.

– Azért, mert még az elején kijelentetted, hogy a vendéged.

– De amikor hozták a számlát, fel kellett volna ajánlania, hogy a maga részét kifizeti. Vagy meghív minket. Legalább a borraivalót fizethette volna!

– Egyszerűen nem engedheti meg magának, Louie. Ilyen egyszerű. Nem hiszem, hogy ezt érted.

– Tudom. Ez nem is titok. Nem is a fizetéssel van gondom, de vannak bizonyos gesztusok, amiket az ember elvár, ha együtt vacsorázik valakivel. Természetesen mindenképpen *én* fizettem volna. Nem vagyok kicsinyes alak.

– Csak azért vagy dühös, mert nem ivott veled.

– Nem bízom az olyan emberekben, akik nem képesek egy italt meginni! Nincs azzal semmi gond, hogy nem akar berúgni. Jó. Nem akarom, hogy a kocsimba hányjon. De egy italt megihatott volna velem!

– Talán attól félt, hogy elveszti az önuralmát – jegyezte meg anya.

– Az alkohol megváltoztatja az embereket. Én tisztelem azért, hogy nem iszik.

– Ó, hát tiszteled! A szent!

Parkolóhelyet vadászott, de mintha nem figyelt volna igazán. A harmadik kört tette a háztömb körül, és másodszor ment el egy üres hely mellett úgy, hogy észre sem vette. Én viszont észrevettem, hogy amikor harmadszor mentünk el ott, a helyet valaki már elfoglalta. – Adjon már neki valaki glóriát!

– Részeg vagy, Louie! Nem lenne szabad vezetned! Majdnem nekimentél annak a parkoló kocsinak!

– Túl szűkek az utcák! Akarsz vezetni? Cserélhetünk. Leállítom a kocsit.

– Tudod, hogy nem vezetek. Csak figyelj oda, kérlek! Nem akarom, hogy Margaux-nak baja essen, mert te nem figyelsz.

– Miért nem mondtad, hogy ilyen furcsa ez az ember? Már régen megtiltottam volna, hogy hozzájuk járjatok. De még most sincs túl késő. Azt akarom, hogy szakítsátok meg a kapcsolatot ezzel az emberrel és a családjával.

Egyenesen ültem a hátsó ülésen, a szívem hevesen vert. Féltem megszólalni. Csendben maradni is féltem. Anya hitetlenkedve nézett apára.

– A lányodat büntetnéd a téged ért sérelemért? Amit te sérelemnek tekintettél? Képes lennél Margaux-nak fájdalmat okozni csak azért, hogy megtorold Péteren azt, hogy szerinted megsértett?

Apa felnevetett.

– Na persze, bántani akarom! Éppen hogy meg akarom védeni. Valami nagyon nincs rendben azzal az emberrel. Látom rajta. Téged át tud verni, mert nagyon jó társalgó. Mondjuk, van egyfajta karizmája. Az elején én is a büvökörébe kerültem. Azt gondoltam: intelligens ember. Van véleménye. Ez az ember sokat tud a világról. A művészetben például egészen tájékozott. Hallottad, mit mondott, mielőtt elbúcsúztunk; Renoir-t idézte: túl sok festőművész tölti azzal az idejét, hogy szép nőkkel bújik ágyba, ahelyett, hogy lefestenék őket. Jó idézet. Jót nevettem – kis ideig hallgatott. – Aztán azt mondja nekem, hogy Renoir az egyik kedvence. A nagyokkal, Matisse-szal, Picassóval ellentétben Renoir nem volt újító: virágokat és gyerekeket festett. Nem szeretem az impresszionisták művészetét. Ez a Péter... szereti... mi is volt... – újabb csend. – Szereti Norman Rockwellt. Ez a Norman Rockwell nem is igazi művész. Orvosok várószobáinak falára festett. Ez a Péter, ez a Péter... jó beszélőkéje van, de látszik, hogy nem igazán művelt. Manipulátor. Ezért nem szeretem. Mondjuk, hogy olyan igazi, mint egy műfog! – apa harsányan nevetett. – Milyen ember az, akinek ötvenéves korára minden foga ki van húzva?

– Most már tényleg rosszindulatú vagy – mondta anya. –Részeg vagy és gorombáskodsz. Lehet, hogy Péter éppen ezért nem ivott. Az ivás a legrosszabbat hozza ki az emberből.

– Na persze, rosszindulat – szólt apa, és végre leparkolta a kocsit a járdával párhuzamosan, az otthonunktól három ház-tömbnyire. – Sokat elárul az emberről a megjelenése. Aki tudja, hogy mindent jól csinált és tiszta a lelkiismerete, gondot fordít a körmére, a fogára. Tiszteli magát, és azon van, hogy a teste nagyon sokáig szolgálja. Aki sokáig akar élni, az időnként elszívhat egy-egy szivart vagy cigarettát, de nem válik láncdohányossá, mint ez az ember. Ez az ember önpusztító életet folytat. Ahogy eszik... hiszen alig evett! Alig evett a csirkés tésztájából; a cukkinihez és a vízitormához hozzá sem nyúlt! Nem vigyáz a fogaira, inkább hagyja, hogy tönkremenjenek. Ráadásul veterán. A katonai kórház kifizetné a fogászati költségeket, a gyökérkezelést, mindent. Ez az ember tíz éven belül halott. Garantálom. Az anyjának agyvérzése volt, az apjának szívinfarktusa. Ő mégis dohányzik. Látom rajta, hogy nem egészséges; lehet, hogy magas a koleszterinszintje.

Leállította a motort, karba fonta a kezét.

– Hát, jogodban áll nem kedvelni – mondta anya. – Ne hívd meg többször. Ennyi.

– Nem is fogom. Akarsz a történelemről beszélgetni? A történelem legrosszabb alakjai azok voltak, akik a józanságot hangsúlyozták. A legnagyobb vezetők némelyike rajongott az italért... Churchill, Roosevel, például... a legborzalmasabb zsarnokok absztinensek voltak. Hitler, például...

– Jaj, ne kezd megint!

– Hitler – mondta apám még hangosabban. – Hitler egyáltalán nem ivott. Nagyon *tiszta* életet élt. Nézd csak meg a történelemkönyvben.

– El sem hiszem, hogy Pétert Hitlerhez hasonlítod.

– Már megint nem érted a lényegét! – nevetett. – Nem bízom abban az emberben. Nem bízom benne. Vigyázz a lányodra, ha nála

vagytok! Ő és a családja rossz befolyással van rátok. Ha rajtam múlna, nem engedném, hogy még egyszer elidd oda. Ilyen egyszerű. De azt csinálsz, amit akarsz. Mosom kezeimet. Csak annyit mondok, hogy ebben a dologban én mosom kezeimet.

11.

Pont, pont, vesszőcske

Te jó szagú élet! – ezt mondta Péter, ha valami meglepetésként érte. Nem sóhajtott, inkább kimondta a „sóhaj” szót. A konyha falait levendulaszínűre festette. Babaházat kezdett építeni nekem fából. Volt egy délután (nyár lehetett), amikor megkért minket, Karent és engem, hogy vetközzünk bugyira. Miután megtettük, több fényképet készített rólunk, ahogy ölelkeztünk és átfogtuk egymás vállát. Anya talán a Terrace Marketbe ment jégkrémért vagy poharas fagylaltért, vagy a Pathmarkba egy karton King 100 cigarettáért. De az is lehet, hogy anya ott volt a nyugágyban, miközben Péter a természetességről és a nudista kolóniákról szóló szövegével – Isten-teremtett-minket-ilyennek – rávette, hogy engedjen így fényképezkedni minket. Anya az elején talán nem volt biztos a dologban, de *Péterrel* állt szemben... apa előtt gyakran rohángáltam egy szál bugyiban otthon, és akár Péter is lehetett volna az apám. Nem emlékszem, vajon próbálkozott-e azzal, hogy vessük le a bugyinkat. Bármennyire is erőltetem a memóriámat, képtelen vagyok emlékezni a Péternél eltöltött időre a Benihana étteremben elköltött vacsoránk utáni hét hónapban.

1988 nyarán még csak kilencéves voltam, de a melleim már növésnek indultak. Nagyajkaimon nőni kezdett a szőr, és ezt annyira visszataszítónak találtam, hogy V05 samponnal és apám borotvájával leborotvtam. Kényszeresen nézegettem az arcomat a tükörben; nem

hiúságból, hanem azért, mert attól tartottam, hogy egy napon eltűnik róla minden, ami magamra emlékeztet.

Tudtam, hogy az egész az anyám miatt van. A hálósobánkban voltam, néhány héttel azután, hogy megmondták, nem találkozhatok többet Péterrel. Megint elszállt az agyam, letéptem a lepedőt az ágyról, és a párnákat a padlóra szórtam, levertem a plüssállataimat a mahagóni szekreterről. Valahányszor rákérdeztem, miért nem találkozhatok Péterrel, anyám valami hazugságot adott elő, hogy egyszer látta őt Karennel aludni.

– Nem! Ez nem igaz! Hallottam, ahogy apa meg te beszélgettetek! Hallottam! Azt mondtad, egy csók miatt van. Egy csók miatt! Ne hazudj nekem! – karomat felemelve, ökölbe szorított kézzel közeledtem felé. Hátrált. – Mondd meg az igazat!

– Péter megcsókolt téged a medencénél – mondta anya és sírva fakadt. – Szájon csókolt téged.

– Na és?

– Péter megcsókolt téged! Szájon csókolt!

– Na és? Mi van akkor?

– És az egyik úszómester meglátta...

– Tessék?

Elszégyelltem magamat, hogy most már mindenki tud a közös, titkos világunkról.

– Nyilvános helyen, mindenki szeme láttára történt. Az egyik úszómesternek feltűnt. Odajött hozzám és róla kérdezett. Hogy kicsoda Péter. Azt kérdezte: „A kislány apja?” Mire én azt feleltem, hogy nem, nincs közöttünk vérségi kapcsolat.

Úgy nézett rám, mintha valami rosszat tettem volna. Mintha nem lennék jó anya. Próbáltam megmagyarázni, hogy Péter a család jó barátja. Ingatta a fejét, és azt mondta, hogy ez komoly dolog. Azt mondta, nem akarja Pétertől számon kérni ezt, mert semmi törvénytelen nem tett. De azt is mondta, hogy figyelni fogja. Azt mondta, tőlem függ, hogy teszek-e valamit azzal kapcsolatban, ami

eddig történhetett. Amikor ezt mondta, nem is tudtam, hogy mit tegyek. Tudtam, hogy tennem kell valamit.

– Nem kellett volna elmondanod apának!

– De el kellett mondanom neki – felelte, de nem nézett rám. – Ő az apád. Úgyis kiderült volna. És akkor nagyon dühös lett volna. Dr. Gurney szerint, amit Péter tett, az, hogy szájon csókolt egy kislányt, botrányos. Azt mondta, Péter beteg ember. Azt is mondta, hogy apád meg én jobban tennénk, ha értesítenénk a rendőrséget. De apád azt mondta, ez nem szükséges. Péternek tehát szerencséje van.

– Egyszer apa is szájon csókolt! Hazajött a munkából, köszönt és szájon csókolt!

– Az más! Ő az apád!

– Péter inkább apa, mint ő! Miért csinálod ezt velem? Miért? Miért büntetsz? Miért akarsz megölni? Végig akarod nézni, ahogy meghalok?

Anyám ekkor eltakarta a kezével a szemét, hangja megremegett.

– A pszichiáter mondta. Apád mondta. Hallgatnom kell rájuk. Azt kell tennem, ami helyes. Nem természetes, hogy egy felnőtt férfi egy nyilvános uszodában szájon csókolt egy kislányt. Apád azt mondta, aggódik, hogy az egész város rólunk beszél, és az emberek azt fogják gondolni, az ő hibája, hogy hagyta idáig fajulni a dolgokat, pedig ő az elejétől tudta, hogy valami nagyon nincs rendben ezzel az emberrel, azóta tudta, hogy együtt vacsoráztunk a Benihana étteremben. Kérlek, hagyjuk ezt abba! Felejtsük el! Ne beszéljünk róla többet, és arról sem, ami történt! Soha többé ne mondd ki annak az embernek a nevét!

– Úgy hívod, hogy „az, az ember”! Mint apa! A rendes nevét sem mondod ki!

– Ne is beszélj nekem erről többet! Ha szóba hozod, beteg leszek. Nem akarok visszamenni a kórházba! Kérlek, ne beszéljünk erről többet! Vége! Csak ez számít, semmi más!

Az egész kamra tele volt gabonapelyhes dobozokkal, vécépapír csomagokkal, papírtörő gurigákkal és konzervzöldséggel. Sok

műkaja is volt. Ritkán vacsoráztam, és semmiféle fenyegetés vagy hízelgés nem tudott eltéríteni a szándékomtól. Apa gyakrabban főzte a kedvenc ételeimet; spagettit kagylómártással, sült csirkét, csicseriborsós empanadát. Ezekből ettem, de később kihánytam. Nem hánytattam magamat; egyszerűen kihánytam. Nem tudtam mást magamban tartani, csak a gabonapelyhet és a műkajákat, amiket napközben ettem. Az iskolai menzán csak egy héten egyszer ettem, amikor a kedvencem volt: csirkefasírt. A hét többi napján csokoládét és porcukros fánkot ettem. A tálcámmal egy külön asztalhoz vonultam, mert a többiek röhögtek rajtam. Különcnek tekintettek, mert mindig külön vonultam tőlük: a jótékonysági vásárokon, szünetekben, sorban álláskor, a könyvtárban, a karácsonyi műsorok próbáin. Nem voltam képes követni az utasításokat, ezért mindig a színpad végébe állítottak, ahol a közönség nem vett észre. Képtelen voltam odafigyelni. Korábban is így volt, de eddig sikerült a problémát elrejtennem a többiek elől, mert ha szükséges volt, képes voltam bármikor visszazökkenni a valóságba.

Ez idő tájt egyszerűen képtelen voltam figyelni, ha beszéltek hozzám, akkor is, ha egy tanár vagy maga az igazgató szólt. A többiek gúnyoltak, bökdöstek és „dilinyósnak” „gyógyósnak” neveztek. Volt, hogy a zuhanyzóban voltam vagy a vécében, vagy a kezemet mostam a tükör előtt, és amikor hirtelen visszazökkentem a valóságba, nem tudtam, meddig voltam révületben. A tanítónőnk, Lenore nővér időnként utánam küldött egy lányt, hogy vigyen vissza az osztályterembe. Esténként térdem állva imádkoztam, hogy jobb legyek, hogy normális lány legyek, aki képes figyelni, és puskázás nélkül meg tudja írni legalább elégségesre a matematika- és földrajzdolgozatot, akinek barátai vannak és velük ebédelhet. Akit nem kényszerítenek térdre a sorban, amikor nem néz oda senki. Akit nem kergetnek a szünetben az udvaron, akit nem birkóznak a földre, akit nem fognak körbe az osztálytársai, és akinek nem kántálják, hogy „Pont, pont, vesszőcske, Margaux, Margaux lelőve.”

Tudtam, nem érdemlem meg, hogy életben legyek. Ezért gyűlöltek. Soha nem lesz jobb. Képtelen voltam uralni a gondolataimat; képtelen voltam bármit is tenni az ellen, hogy a környezetem időnként megszűnjön létezni, és csak később jelenjen meg újra előttem. Isten nem segített. Jézust nem érdekelttem.

Hét-nyolc hónap telt el úgy, hogy nem találkoztam Péterrel, és úgy lefogytam, hogy a szüleim aggódni kezdtek. Amikor anyám elvitt a gyerekorvoshoz, a doktornő azt mondta, hogy hét kilót fogytam, de semmi ok az aggodalomra; valószínűleg a hirtelen növés miatt van. Az, hogy nem eszek rendesen, csak átmeneti állapot. Az iskolai rossz teljesítmény oka lehet látásprobléma is; azt mondta, sokat hunyorgók, és lehet, hogy szemüvegre van szükségem. A gyerekorvos rámutatott, hogy meglehetősen korán kezdődött nálam a pubertás, és hogy a nőiségbe való átmenet megterhelő. Hozzászókkott már, hogy anyám minden betegségemből, sérülésemből és furcsaságomból nagy hűhót csinál.

– Még valami – szólt anyám végül, amikor az orvos már próbált megszabadulni tőle. – Rászokott erre az ugrálásra. Korábban nem csinálta.

Ha anyámmal sétáltam vagy az iskolában sorba álltunk, rendes lépéseim sorát néha megszakítottam; hirtelen görcsös „ugrás-” vagy „szökellés”-kényszer jött rám, ahogy Péter nevezte. Akaratlanul. Nem tudtam szabályozni. Olyan volt, mint a csuklás. Ez számomra azt bizonyította, hogy valami nincs rendben az agyammal. A gyerekgyógyász azonban ezt nem találta problémának. Azt mondta anyámnak, hogy csak tartson szemmel, és szólította a következő páciens.

Már néhány hónapja eljártam állott gabonapehellyel etetni a Harminckettedik utca galambjait, ami anyám krónikus túlvásárlásaiból maradt: Fruit Loops, Lucky Charms, Cheerios. A galambok már megbíztak bennem. Egyenként szálltak le rám. A vállamra, a lábamra, némelyik a fejemre is. Éreztem ruganyos lábukat összekaristolva térdemen, éreztem, hogy csőrük megkarcolja a

karomat, éreztem nyakukat a hajamnál, ahogy a vállamra telepedtek. Szerettek. Az én galambjaim szerettek. A tenyeremből ettek és a lábamról. Meséket költöttem a madarokról, és elhatároztam, hogy az összes ilyen történetemet kötetbe gyűjtöm. Az lesz a címe, *hogy A galambok szenvedése és szomorúsága*. Nagyon hatásos címnek gondoltam. Biztos voltam benne, hogy egy napon majd saját könyvem jelenik meg.

Időnként azonban önkéntelenül egyetlen nagy gépezetnek láttam a galambokat. Ha az egyik megijedt, mind felröppent. Ha az egyik úgy határozott, hogy leszáll, nagyon hamar mind leszállt, és akkor is csipegettek, ha nem volt ehető dolog előttük.

Egy sűrű novemberi napon nyugtalanító érzés fogott el. Úgy éreztem, nem számít, hogy a galambok szeretnek vagy látszólag ragaszkodnak hozzám, mindegy, hogy élek vagy meghalok. Jönnének mások etetni őket. Minél tovább foglalkoztam ezzel a gondolattal, annál jobban nyugtalanított, annál jobban eltávolodtam a madaraimtól. Kezdtém halmokban eléjük lökni a gabonapelyhet; más semmit nem éreztem irántuk. Folyton ugyanazt csinálták. Hirtelen előrenyúltam, és megragadtam az egyik galambot. A többi rögtön felröppent; a szárnyaik szelet kavartak. Az, amelyiket fogtam, örülten csapkodott, hogy elmenekülhessen.

– Engedd el! Azonnal engedd el azt a mocskos madarat? – szolt rám anyám.

Nem engedtem el.

– Margaux, elkapsz tőle valami betegséget! Engedd el azt a mocskos, gusztustalan madarat! Azonnal! Engedd el, vagy megmondom apádnak!

Nem engedtem el, bár anyám folyamatosan üvöltött. A legrosszabb az volt az egészben, hogy a nevemet hallottam: Margaux. Mondhatott akármit, de a legjobban a nevemet utáltam hallani tőle.

Aztán rájöttem, hogy mit csinállok, és hogy mennyire riadt a galamb. Lazítottam a szorításon, és végül csak egy egyre kisebbé váló, szürke foltot láttam belőle az égen.

A nappalink falára apa Picasso *Virágok szürke vázában* és Van Gogh *Csillagos ég* című képeinek reprodukcióját akasztotta. Különösen Matisse reprodukcióitól féltem: apám azt mondta, hogy a *Kreol táncosnő* és a *Nu Bleu I.* nőket ábrázol, de az előbbit én marslakónak véltem, utóbbit pedig egyszerűen véletlenszerűen egymás mellé illesztett kék foltoknak láttam. Egy kis idő után megláttam a női alakot a zöld fejű, tollas lényben, *La*

Danseuse Créole; tényleg kreol táncosnő lehet; de évekbe telt, míg a *Nu Bku I.* kék foltjaiban felderengett előttem az a szép nő, akit apám és Matisse is olyan könnyen felismert a képen. Végül épp ebben az évben, miután továbbra is figyelmesen nézegettem, sikerült észrevennem a felhúzott bal combot és a kinyújtott jobb combot, úgy terült ki, mint egy rúd széttaposott rúzs; és észrevettem a sovány testet, a testtől elkülönülő lábat és a kétségbeesett pózban tarkóra tett kezét. Miután így megláttam az egész alakot, nagyon vissza akartam jutni abba az állapotba, hogy csak kék foltokat lássak, de már képtelen voltam. A legnagyobb falon, ettől a képtől jobbra, meztelen nőt ábrázoló olajfestmény lógott. Reneszánsz stílusú, vörösésbarna ágyon feküdt, egyetlen szál fehér, kerek virágot tartott a kezében. A keble látható volt, de a lábait felhúzta, a nemi szerve nem látszott. Pedig én azt szerettem volna látni, hogy tudjam, olyan-e mint az enyém, és nő-e rajta szőr. Péter azt mondta a vagináról, hogy nagyon szép és szőrtelen. Egyfolytában aggódtam a szeméremszőrzetem miatt, és folyton leborotvtá váltam apám borotvájával.

Gyakran ültem a fóliával letakart kanapén bugyiban, trikóban, és bámultam az utca másik oldalán álló házakat. Egy nap észrevettem egy férfit. Az egyik ház verandáján üldögélt és engem bámult. Ezért kezdtem úgy viselkedni, olyan dolgokat csinálni, hogy szórakoztassam. Egyik lábamat magasba emeltem, vagy hirtelen

mozdulattal hátravettem rövid barna hajamat (ekkor már az államig ért). Vagy egy kicsit felhúztam az ingemet és a köldökömet bámultam. Mindig ezt csináltam, amikor láttam, hogy az a férfi engem néz. Anya ilyenkor mindig a szobájában volt és ingyenes zöldszámokat hívogatott. Úgy éreztem magamat, mint a meztelen nő apa festményén: szépnek, csábos tekintetűnek és elbűvölőnek. Már nem éreztem szégyent. Túl sovány testem olyan volt, mint egy manökené a kifutón. Csak ilyenkor éreztem úgy, hogy én is érek valamit, hogy valaki engem is láthat szépnek, nemcsak idétlen különcknek.

Egy napon integettem a férfinak. Visszaintegetett. Nem tudom miért, de a merészsége nagyon feldühített. Nem akartam, hogy visszaintegeessen, hogy így reagáljon.

Felrohantam, berontottam a hálószobába, ahol anya és én aludtunk. Anya éppen telefonált. A nevemet hallottam és rájöttem, hogy megint velem kapcsolatban kér tanácsot valakitől.

– Anya! Az utca másik oldalán van egy férfi; azt nézi, hogy bugyiban vagyok!

Anya gyorsan befejezte a telefonálást.

– Ebbe a házba néz? – ingatta a fejét. – Ezért kell felöltözve lenned. Már túl nagy vagy ahhoz, hogy félmeztelenül parádézz. Ezt mondja apád is, és én is. Most megmondom ennek a perverznek a magamét!

Anyám lement, kiállt a verandára, és odakiáltott az utca másik oldalára annak a férfinak:

– Hé, maga! Micsoda dolog bámulni az én kilencéves lányomat! ? Ha még egyszer rajtakapom, hívom a rendőrséget!

Azzal bejött és becsapta maga mögött az ajtót.

– Ha ez nem ismétlődik meg, nem kell elmondanunk apádnak. Két erős zár van az ajtónkon; nem aggódom. Nem akarom, hogy apád téged hibáztasson, megint levágassa a hajadat vagy ilyesmi. Így is eleget aggódik miattad.

Ez igaz volt. Apa előző este ivott; bevitt a konyhába és megkérdezte, tudom-e, mi az a nemi erőszak. Azt mondtam, tudom. Az iskolában tanultam meg ezt a kifejezést, amikor egy csapat lány egy üzenetet adott át nekem, amiben az állt, hogy felbéreltek egy férfit, hogy erőszakoljon meg engem. Apa azt mondta, most, hogy serdülök, én is célpont vagyok. Azt mondta, legyek óvatos. A konyha neonlámpája alatt felemelte az államot, a szemembe nézett és azt mondta:

– Jegyezd meg, amit most mondok! Ha egy vadember elkapna és választanod kéne, hogy megerőszakol vagy megöl, inkább válaszd a halált! Így megvédheted a becsületedet. Halj meg emelt fővel, mint egy igazi nő! Érted? Mondd meg annak a szemétládának, hogy előbb vágja el a torkodat! Mondd meg neki, hogy inkább lőjön le! Köpj a képébe! Nevezd kurafinak, szidd, átkozd, küldd a pokolba! Érted? Érted? Ne hagyj, hogy tönkretegyenek!

Szinte üvöltve mondta ezt. Megijedtem, és azt mondtam neki, amit hallani akart. Nem mondhattam meg neki, hogy már késő. Hogy bizonyos értelemben már meg vagyok rontva. Csak annyit tehettem, hogy a fürdőkádban addig tartottam a fejemet a víz alatt, amíg csak tudtam, megpróbáltam vízbe fojtani magamat, hogy így megőrizzem a család becsületét, ha ez olyan sokat számít apának.

A sötétben azonban egyáltalán nem voltam lány és semmi baj nem volt velem. Hajnali háromkor lábujjhegyen leosontam, és az ugrást gyakoroltam, mint egy igazi macska. A nagy tévé előtt gyakoroltam. Vagy felébredtem az éjszaka közepén, vagy el sem tudtam aludni. Ezért gyakoroltam. Morogtam, üvöltöttem; csak halkán, hogy ne hallja meg senki. Aztán újra és újra a sima linóleumra ugrottam. Néha a második lépcsőről ugrottam, a lehető legkecsesebben, a tigris tappancsaimra.

12.

A virágos hálóing

Tél lett, és apa nem csavarta fel eléggé a fűtést, így többnyire kabátban ücsörögtünk a házban. Szigorúbban figyelte, mennyi időt töltünk a zuhany alatt, és bevezette azt a szokást, hogy felvette a második telefont, hogy hallgassa, amikor anyám telefonál, rendszeresen felbontotta Bonnié néni Ohióból érkező leveleit és elolvasta őket, és teljesen váratlanul benyitott a szobámba. Éjszakánként még mindig a nagy hálószobában aludtam; miután anya lement a konyha mellett kialakított kis szobába, amit apa épített neki, apa inkább nem kérte vissza a nagy hálószobát; úgy tűnt, megelégszik a szomszéd kis szobával, ahol én laktam kisebb koromban. Sajnos a korábbi probléma megmaradt, hogy a nagy hálószobába kellett mennie a ruháiért, nekem pedig a régi szobámba a sajátjaimért.

Tévét általában csak akkor néztem, ha apa dolgozott vagy a bárban volt. Máskor, miután befejeztem a házi feladatomat a takaró alatt kucorogva olvastam, mert a szobában nagyon hideg volt. Sok felnőtt regényt olvastam, fantasy könyveket, horror regényeket, mert nagyon untam a gyerekkönyveket. Nem vettem be, amit Judy Blume *Deenie* című könyvében a mesélő állított, hogy tizenkét éves koráig nem jött rá, hogy „különleges hely” van a lába között. Abban az évben kétszer olvastam el a *Gesztenye, a honalapító* című regényt² és

---

² Richárd Adams: *Gesztenye, a honalapító*. Fordította: Székely Kata. Budapest, Móra Kiadó, 1992.

Stephen King *A tűzgyújtó*³ és *Carrie*⁴, című műveit. Egy napon elhatároztam, hogy elolvasom a rózsaszín bőrborítású gyerekbibliámat is, a Teremtés könyvétől egészen a Jelenések könyvéig. Mivel éjszakánként csak alig pár órát aludtam – gyakran rémálmok gyötörték, felriadtam, és képtelen voltam visszaaludni –, néhány nap alatt végeztem is az olvasással. Néha apa is ébren volt ezekben az órákban, és ha rajtakapott, hogy a kislámpa alatt olvasok, amikor aludnom kellett volna, dühös lett; azt mondta, idegesíti, amikor emberek ébren vannak, holott aludniuk kellene. Tudtam, hogy ezt nem elsősorban rám érti. Anyámmal is sokszor előfordult, hogy nem tudott aludni és fél éjszaka hallgatta a rádiót.

Anya és én panaszkodtunk egymásnak arról, hogy apa szabályai nem igazságosak, például az, hogy rajta kívül senkinek nem szabad ébren lennie szokatlan időben. Vajon mit gondol, mit csinálunk, ha ébren vagyunk, amikor ő nem – említette tréfásan egy barátnőjének –, talán elvágjuk a torkát? Reggelente nem használhattuk a fürdőszobát, míg el nem ment dolgozni, mert neki készülődnie kellett.

Apa egyre kritikusabb lett a megjelenéssel kapcsolatban is. Kisebb koromban mindig azt mondta, hogy olyan szép gyerek vagyok, amilyenekről a spanyol költők daloltak, de ekkoriban már inkább csak az elégedetlenségének adott hangot a külsőmmel kapcsolatban; részben sápadtságom és soványságom, részben szörnyű öltözködésem miatt. Karácsonyra Teen, YM és Vogue előfizetést kaptam tőle, mert azt mondta, ha a modelleket nézegetem, megtanulok valamit a helyes tartásról, arról, hogyan gondoljam a hajamat, hogyan sminkeljek, és hogyan tüntessem el a pattanásaimat. A tizedik születésnapom környékén már egy merő ragya volt az

---

³ Stephen King: *A tűzgyújtó*. Fordította: Boris János, Palkó Katalin. Budapest, Európa Kiadó, 2010.

⁴ Stephen King: *Carrie*. Fordította: Hamvai Kornél. Budapest, Európa Kiadó, 2007.

arcom. Apa nagy hűhót csapott, annyira aggasztotta a dolog, hogy kitiltotta a csokoládét a házból, mert meg volt győződve róla, hogy a csokis fánk az oka, amit nagyon szerettem és gyakran ettem. Szinte minden este odaállított a konyha neonlámpája elé és ékszerész lupéjával vizsgálta a bőrömet. Ha új szörnyűséget talált, ragaszkodott hozzá, hogy saját kezűleg oldja meg a problémát, vékony varrótűvel, amit a gáztűzhely lángjával és alkoholba mártott vattapamaccsal sterilizált. Gyakran dicsért, hogy nagyon bátran viselkedem a művelet alatt, mert teljesen mozdulatlanul álltam, egyetlen jajszó nélkül tűrtem az egészet. Az volt a furcsa, hogy csak azokon az estéken voltunk meghittebb kapcsolatban, amikor apa a bőrömön dolgozott, és bár nem vágytam a tűszúrásra és az alkoholszúrós szagára, nem bántam, hogy ezt csinálja, mert ilyenkor legalább nem üvöltözött velem és anyával. Szerettem, hogy óvatosan és gyengéden érinti meg a bőrömet, és néha, amikor megpróbáltatásaim véget értek, ujja begyével megsimította az orromat.

Egyik éjjel kiabálásra ébredtem. Kilopakodtam a szobámból, kezemet erősen magamhoz szorítva, mert nagyon hideg volt; a sötét hallban a lépcsőkörláthoz botorkáltam, és lenéztem. A lépcső mellett halovány lámpa világított, túlvilági fénybe vonta szüleim arcát, akik odalent veszekedtek. Anya megpróbált elmenni apa mellett, de apa elállta az útját. Valahányszor anya újra megpróbálta, apa felnevetett és felemelte a kezét, mintha meg akarná ütni őt. Anya hosszú, virágos hálóinget viselt, apa fehér atlétatrikóban és bokszeralsóban volt.

– Engedj el! Engedjél már el!

– Ki a francot hívogatsz? Háromszáz dolláros telefonszámlát kaptam! Mondd meg, kit hívogatsz! – üvöltött apa. – Te mondd meg, az Isten verjen meg! Kit hívogatsz még azon a kurván kívül, aki soha egyetlen karácsonyi vacsorára nem hívott meg minket, azon a szajhán, azon az utolsó ribancon kívül, aki egyszer vacsoránál széttett lábbal terpesztett, azon a mocskos ribancon kívül, aki kikezdett velem is...

– Fogd be a szád! Még felébresztetted Margaux-t az undorító kiabálásoddal!

Apa annyira részeg volt, hogy kásásán ejtette a szavakat, amit még sosem hallottam tőle.

– Hála neked, már biztosan így is mindent hallott. A te hibád, hogy megengeded, hogy abba a mocskos házba járjon, a vad kölkökhöz meg ahhoz a gusztustalan, elmebeteg perverzhez, ahhoz az emberhez, akit te annyira szerettél! Őt hívogatod? Nem jelenik meg a telefonszámlán, mert helyi hívás. De kiderítem, ha őt hívogatod! Ha őt hívod, vagy a gyerek hívja, meg fogom tudni. Megvannak az eszközeim...

– Félreértés volt. Ez a véleményem. Aránytalanul felnagyítottad a dolgot. Margaux-t ok nélkül bünteted.

– Szóval őt hívogatod. Ez az ő álláspontja. Hát semmit nem tudsz arról, hogyan gondolkodnak a férfiak? Semmit nem tudsz arról, milyen gondolataik vannak a férfiaknak? – ekkor már halk, félelmetes, fenyegető hangon beszélt. – Apád nem tanított neked semmit? Soha nem vont félre, hogy elmondja az olyan dolgokat, amit a lányoknak tudniuk kell a világról? Apád hagyta, hogy te meg a nővéreid szabadon rohangáljatok a házatok melletti erdőben! Anyád egész nap a kanapén hevert és a francia... igeragozást gyakorolta. Így nőttél fel. Így. Apád nem törődött veled. Úgy beszélsz róla, mintha Isten lenne; na de ez a te istenített atyád mondott bármit is neked és a testvéreidnek az élet dolgairól? Adott gyakorlati tanácsot? A te apád egy...

– Ne beszélj az apámról! – mondta anya, fülét befogva. – Nem vagyok hajlandó ezt hallgatni! Nem hallgatom a trágár szövegedet! Mocskos a fantáziád, és beteg vagy! Miattad magas a telefonszámla, mert folyton Kubát hívogatod, a szeretődnek telefonálsz! Bárcsak mondtak volna valamit! Bárcsak a szüleim félrevontak volna, hogy elmondják nekem az élet dolgait! A szüleim jóhiszeműek voltak! Nem úgy, mint te! Az apámnak figyelmeztetnie kellett volna a hozzád hasonló férfiak álnokságára, akik millió szeretőt tartanak.

Elvetted tőlem a teljes örökségemet, ötvenezer dollárt, amit az én szegény apám hagyott rám, és még van képed őt gyalázní?

– Abból a pénzből foglalóztam le ezt a házat! Ha én nem lennék, te most elmeógyógyintézetben lennél, és az állam tette volna rá a kezét arra a pénzre! Bizonyos értelemben szívességet tettem az apádnak, hogy feleségül vettelek!

– Nézd, tudom, hogy a pénzemért vettél el; egyszer véletlenül meghallottam, amit mondtál. Az egész életemet elraboltad a hazugságaiddal! Most nézz rám! Nézz rám!

– Igen! Nézz csak a tükörbe! – üvöltött apa nevetve. – Nézz csak a tükörbe és lásd, mivel kell nekem nap, mint nap szembesülnöm! Egy kövér tehénnel, akit senki még csak látni sem akar! Nem csoda, hogy szeretőket tartok! Nem is tagadom! Vannak szeretőim! Na és? Mit tudsz tenni? Mit akarsz tenni...

Anyám zokogott.

– Most mondd nekem, hogy a világ így tökéletes, ahogy van! – folytatta apám. – Most mondd, hogy az a férfi csak játszótársat akart, nimfácskát a kertjébe! Nem vagyok bolond. Az emberek bolondnak nézhetnek, tehetnek úgy, mintha nem is számítanék, mintha csak azért léteznék, hogy a számlákat fizessem, főzzek és takarítsak, mint egy cseléd! Mondd meg, nem voltak kettesben?!

– Sosem voltak kettesben! – kiáltotta anya. – De ha lettek volna is, biztos vagyok benne, hogy az ő szándékai tisztábbak, mint a tieid az összes nőddel! Ő nem iszik, mint te. Szereti a barátnőjét. Hűséges. Jó szíve van. Jó szíve van, és te éppen ezért utálod! Mert te egy velejéig romlott, rohadt alak vagy!

– Vigyázz a szádra! Jobban teszed, ha vigyázol a szádra!

– Neked kell vigyáznod, te kurafi! – sosem láttam anyámat olyannak, mint azon az éjjelen. – Margaux, gyere le a lépcsőn! Azt akarom, hogy tudd, milyen az apád valójában. Azt akarom, hogy tudd, hány testvéred lehet, akiket nem ismersz. Hívd a rendőrséget! Most! Hívd a 911-et!

Pánik lett úrrá rajtam, és a lépcsőhöz léptem. Apa felnézett, meglátta, hogy ott állok. Még egyszer, utoljára rám nézett, karomszerűen behajlította az ujjait és körmeit anya homlokába vájta. Sikítva rohantam lefelé a lépcsőn.

– Ne! Ne bánts! Apa!

Félúton megcsúsztam, elestem, legurultam, beléjük ütköztem. Anyám sikított. Apám elkapta a kezét; véresek voltak a körmei.

Anya apára üvöltött:

– Úgy verekszel, mint egy nő! Körömmel! Körömmel! Apa döbbenetesen állt. Eltelt így egy pillanat, aztán a telefoncsatlakozóhoz ment és kirántotta a falból.

– Nyugodjatok meg! Mind a ketten! Kicsit sokat ittam az éjjel. Egy kicsit sokat ittam és abból lett a veszekedés. A szavaknak ilyenkor nincs jelentősége. Nagy stressz alatt vagyok a munkahelyemen. Lehet, hogy elküldenek. Hajszálon függ a munkám. Rossz idők járnak. Anyád már régen beteg.

Azt akarom, hogy nyugodjatok meg, és szedjétek össze magatokat. Ha kijön a rendőrség, téged – mutatott anyámra – elmegyógyintézetbe visznek, és téged – mutatott rám – nevelőotthonba. Ezen a világon mindenki küzd, mindenki harcol. Minden nap háború van, minden nap csatába kell menni, szóval ne nézzetek rám úgy, mintha rossz ember lennék! Ne nézzetek rám úgy, mintha ki nem állhatnátok! Gondoskodom rólatok. Mindkettőtökről. Ha én nem lennék, mindketten az utcán lennétek!

– Hiányzik? – kérdeztem anyát.

Szombat este volt, apa a bárban. Anya és én malmoztunk a tölgyfa konyhaasztalon. Nagy gézkötés volt a fején, ott, ahol apa belekarmolt. Apa azt mondta nekünk, mindenkinek mondjuk azt, hogy anya a kiszökött papagájunkat akarta kiszabadítani egy kóbor macska karmai közül. Bár nevetséges történet volt, senki nem kérdőjelezte meg... sem az apácák az iskolában, amikor anya reggel elvitt, sem a La Popular bodega tulajdonosa, sem anya ismerősei, a

J&J, a Jelly Beán, a Carvel és a Sugarman üzletek dolgozói, de még a postás sem, aki mindig beszélgetni szokott anyával.

– Hiányzik? Gondolsz néha rá? – tettem fel újra a kérdést.

– Tessék? – pislogott, miközben a kötést igazgatta. – Nagyon viszket. Megőrjít. Hogy ki hiányzik?

– Tudod. Péter. Csiki-csuki – mondtam, és levettem egy korongját.

– Hát, ezt nem vettem észre.

– Becsaptalak. Anya felsóhajtott.

– Hiányzik, hogy oda menjünk. Péterekhez. Hiányzik az udvar; nagyon szép udvar volt. A kislány, Karen, kedves lány volt. Hiányzik Paws, a retriever vagy micsoda, szóval félig retriever és félig...

– Collie. Malom. En nyertem.

– Ki tanított meg így játszani?

– Peter. Sakkozni is megtanított.

– megtanított sakkozni? Mikor? Volt, hogy nem figyeltem rátok?

– Igen. Volt, hogy nem figyeltél ránk.

Anya betegségének újabb szakasza közeledett. Tudtuk. Ő is tudta.

– Nem akarok kórházba menni – mondta. – Nem megyek oda.

A nappaliban álltak, a hatalmas tévé előtt; apa éppen a kabátját próbálta felsegíteni rá valahogy.

– Már hívtam taxit. Egy perc és itt lesz. Cassandra – mondta, és ledöbbsentem, hogy a nevéen szólította anyát –, Cassandra, figyelj rám! Az utóbbi időben nagy nyomás alatt voltunk; a gyerek is. Néha úgy érzem, mintha valaki megátkozott volna minket, mintha bajt, rontást tettek volna erre a házra. Most úgy érzem, az egész világ ellenem van. Olyan az agyam, mint a kuktafazék... Érted? Vannak az életemben bizonyos pillanatok, amikor úgy érzem, nem vagyok képes megbirkózni a nyomással; és most ez is egy ilyen pillanat. Úgy érzem, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhatok. Érted? Ki kell szellőztetnem a fejemet. Neked is ki kell szellőztetned a fejedet. Erről van szó.

– És mi lesz Margaux-val? Ki fog vigyázni rá? Szabadságot veszel ki a munkából? – kérdezte anya, és apám vállára tette a kezét.

– Már mondtam. Rosának szólok. Itt az utcában. Nem kér sokat.

– Nem jön ki valami jól az új emberekkel.

– Tudom. Tudom, hogy így van. Bárcsak itthon maradhatnék! De most meg van kötve a kezem. Nem vehetek ki szabadságot. Néhány napot sem. Kirúgnak; tudom. Ennél a cégnél nem szeretnek engem. A Sanfordnál jobb volt a helyzet, bár mindenhol ugyanaz van. Mindig ugyanaz. A főnök mindig sürget, de nem tudok rohammunkában dolgozni! Nem értik, hogy az én célom nem a tempó, hanem a minőség. Ok csak terméket akarnak! De én művész vagyok. Nem tudok gyorsan dolgozni; időre van szükségem. Én csak úgy tudom kiadni a kezemből a munkát, ha minden pontos; ha egy kis hibát ejtek egy ékszeren, azt ők egyáltalán nem veszik észre, de engem nyomaszt, és éjszakánként nem tudok aludni! Én vagyok a legjobb emberük; de ők ezt nem veszik észre. Nem kapok semmiféle elismerést. Úgy bánnak velem, mint egy kutyával!

– Itthon tudok maradni Margaux-val. Louie, kérlek, mondd le a taxit!

– Nem – mondta apám, a fejét ingatva. – Egy barátom látott benneteket, ahogy a múltkor a Bergenline Avenue-n mentetek át. Körül sem néztetek. Láta, hogy majdnem elütöttek benneteket!

– Erre nem emlékszem. Mindig vigyázok.

– Tudom, hogy általában vigyázol, és ebből tudom, hogy most nem vagy jól. És vannak más dolgok is. A múltkor, amikor lemezt hallgattál, a mennyezeti lámpát bámultad. Kifejezéstelen volt az arcod, kifejezéstelen volt a tekinteted. A lányodat megrémíti, hogy ilyennek lát. Engem is megrémít. Attól félek, hogy valami baj történik. Nem tudok aludni a félelemtől. Ha pedig nem tudok aludni, nem tudok dolgozni sem.

Minden, amit apa mondott, igaz volt. Anya néha érthetetlen okból felnevetett. Ötpercenként hívogatott embereket.

Egyáltalán nem aludt; és mivel apa és én sem aludtunk jól, hallottuk, hogy ingyenesen hívható számokat hívogat, vagy egész éjjel a Sunshine albumot hallgatja.

Miután a taxi elvitte anyát, apa becsukta az ajtót, letérdelt mellém és megfogta a kezemet.

– Beszélnem kell veled. Úgy kell beszélnem veled, mintha felnőtt lennél, mintha egyedül lennénk. Először is nem vigyáztál anyádra. Nagy hiba volt. Hagytad, hogy veszélyeztesse az életedet. Az öngyilkosság egy dolog, de az öngyilkosnak sem szabad senkit magával rántani. Nem bízom az életedet arra a nőre. A saját életemet sem bízom rá. Egy nap megláttam, hogy a kezében tartotta a pisztolyomat! Lehet, hogy holtan akar látni engem; talán nem teljesen hibáztatom ezért, de ha téged, egy ártatlan gyereket veszélyeztet, az halálos bűn... Mindenki követhet el hibát, de ezeket el kell felejtenünk, meg kell bocsátanunk és tovább kell lépünk. Miért kell tovább lépünk? Azért, mert erősek vagyunk és meg tudjuk tenni, és ha nem, akkor az élet úgy összetör minket, mint a tojáshéjat! Most hallgass rám! Egy beteg nő viseli gondodat. Elmebeteg. Nem mehetsz hozzá olyan problémákkal, amikkel más, normális anyához mehetnél. Azok a problémák, amiket normális emberek lesöpörnek, őt megsemmisítik. A problémáid betegítik meg. Miattad van feszültség a családban. Én tudok bánni veled; képes vagyok gondoskodni rólad; még meg is értelek, mert erős vagyok, de őt tönkretetted, bár nem akartál neki rosszat. Abba kell hagynod a bolondozást! Nem éhezetheted magadat, nem sírhatsz egyfolytában a szobádban! Azt hiszed, senki nem hallja, de én hallom.

Szégyenemben elfordítottam a fejemet.

Felemelte az államot.

– Ne fordítsd el az arcodat! Ne! Bátornak kell lenned. Nézz szembe a hibáiddal! Az apád vagyok, és nincs más választásom, mint megmondani neked, milyen negatív hatással vagy ránk. Úgy hetente kétszer megbetegszel és hányasz; senki nem tudja, miért! Nagyon keveset eszel; úgy nézel ki, mint aki szétesőben van! Régebben

osztályelső voltál, most bukásra állsz matematikából! Csalódást okoztál nekünk. Nekem. Nagy reményeim voltak veled kapcsolatban. Az embernek azért van gyereke, hogy örömet hozzon az életébe, ne pedig fájdalmat és aggodalmat! Ne sírj! Tartsd vissza a könnyeidet! Erős vagy Túléled. Megígérem, Keesy. Megígérem. – egy pillanatra a mellemlre hajtotta a fejét, aztán felnézett és rám mosolygott. – Most, hogy elment, élvezhetjük egy kicsit az életet. Kicsit büntudatom van, hogy nem mentünk vele, hogy órákig kell várnia egyedül a sürgősségi betegfelvételen, de tudom, hogy azt nem tudnád elviselni, Keesy Sok-sok órát ülni élénk fényben és látni a zombiszerű arcát! Ez a látvány kilúgozná belőled a lelket. Van úgy, hogy egy látványt az ember egész életében képtelen kitörölni a tudatából. Örökké visszatér az álmaimban, ahogy ott ül kifejezéstelen arccal, kifejezéstelen tekintettel; kísért ez a kép. De nem lehetünk örökké szomorúak; hiszen az egyik pillanatban élünk, a másikban lehet, hogy meghalunk! Gyere, Keesy, vedd a kabátodat! Kimegyünk egy kicsit a városba? Csak mi ketten, mint a régi szép időkben?

– Rendben.

Apa felállt. Az órára nézett. Még az a ruha volt rajta, amiben dolgozni volt: szép ing, élére vasalt nadrág.

– Nincs időm felvenni az ékszereimet. Majd holnap este. Holnap mind a ketten szépen felöltözünk, mert péntek lesz és szabad leszek! Ma csak ide, az utcába megyünk. De holnap elviszlek a város másik végébe, egy olyan bárba, ahol van flippergép. Emlékeztess, hogy vigyék magammal egy marék aprót! Azt akarom, hogy szép ruha legyen rajtad és szép cipő, és szép szalag a hajadban, és vegyél fel egy-két karkötőt és használj egy kis parfümöt is! Egyik helyről a másikra megyünk, és bemutatlak a barátaimnak, és mind azt fogják mondani, hogy nagyon szép lányom van! Azt fogják mondani, hogy az én lányom szebb, mint a hold! De most csak egy kis helyre megyünk, rendelek neked egy Shirley Temple-t, rum nélkül. Most vedd szépen a kabátodat, Keesy!

Örültem, hogy apa szépnek nevezett. Önkéntelenül is szerettem most, hogy anya elment. Csak ő maradt nekem. Kivettem a kabátomat a szekrényből, és belebújtam. Be akartam húzni a cipzárt, de megakadt. Dühös lettem, rántottam egyet rajta és az egész a kezemben maradt. Apa odalépett hozzám és pofon vágott.

– Hányszor mondtam neked, hogy ne bánj durván a holmiddal!? Finoman! Mindig csak finoman! Nem tehetsz tönkre mindent! Pénzbe került! Nem tudok új kabátot venni neked! Nagyon kevés pénzünk maradt most, hogy anyád megint kórházban van!

– Sajnálom, hogy eltéptem.

– Ide figyelj! Figyelj és jegyezd meg! Sose mondd, hogy sajnálod!

– Mit mondjak?

– Ne mondd, hogy sajnálod! Sajnálom, sajnálom, sajnálom, sajnálom. Mire jó ez? Nem lehet visszacsinálni!

Másnap este apa betartotta az ígéretét. Egyik bárból a másikba mentünk, oda is, ahol volt egy ódivatú, vadnyugati stílusú flippergép: lovak patája dobogott, pisztolyok dörögtek. Ha elfogyott az apróm, apához szaladtam; kis híján elestem a Mary

Janes cipőmben. Szép voltam a kék kordbársony ruhában, fehér harisnyában. Apa ölében egy fiatal nő ült. Dús haja volt, sminkelt arcán színek kavalkádja. Valahányszor apa mondott valamit, a nő nevetett, és apa folyamatosan rendelte neki az italt. De a nő nem maradt sokáig, és amikor távozott, átmentünk egy másik bárba, onnan pedig megint egy másikba. Amikor senki nem nézett oda, belekörttyoltam a sörébe.

Egy sötét bárban, ahol kerek cseresznyefa asztalnál ültünk a helyiség hátsó részében, apa magának jeges Grey Goose-t rendelt, nekem meg egy kólát narancsszelettel; emlékezett rá, hogy nem szeretem a citromot. A pincérnő kihozta az italokat, apa borralalót adott neki, megdicsérte az ápolt körmeit, és a tenyerébe tette a pénzt.

– Keesy, edd meg a narancsszeletet – mondta apa, amikor a pincérnő elment.

– Mondhatok valamit, apa? A múltkor anya narancsot szeletelt nekem. Megvágta az ujját és véres lett a narancs.

Apa egy ideig nem szólt, aztán megjegyezte:

– Örülök, hogy időben kórházba küldtem. Jó döntést hoztam – kivett egy szál Marlborót a csomagból, és rágyújtott. – Meséltem már, hogy fiatalkoromban, úgy tizenkilenc éves lehettem, részt vettem a bikafuttatáson Spanyolországban? Mellettem elesett egy ember. Segíteni akartam neki, hogy felálljon. De futnom kellett tovább. Érted, Keesy? Magamat kellett mentenem, mert ha megállok, eltaposott volna a bika.

Elhallgatott. Aztán folytatta.

– Ez olyan, mint a Bibliában. Lót felesége visszanezett és sóbálvánnyá vált. Ha az ember visszanez, sóbálvánnyá válik.

Köhécselt.

– Beszéljünk inkább valami másról! Hozzád hasonlóan néha én is túl sokat gondolkodom – a narancsszeletre mutatott, és mivel nem nyúltam érte, megette ő. – Mondok neked valamit, Keesy, valamit a narancsról. Kínából származik. Mindenki azt hiszi, hogy Floridából, de nem. A narancs Kínából való. A tészta is. Nem olasz. Tudod, honnan veszem ezt?

– Nem – feleltem, a kólát szürcsölve a szívószálon át. Égett az arcom és egy kicsit hányingerem volt, de nem jött rám a szokásos szorongás és félelem. Nem tudom, vajon ez az alkohol miatt volt, vagy azért, mert új helyen voltunk. – Honnan veszed?

– Anyád Ténykönyvéből. A katasztrófák kis könyvéből, amit mindenhová magával hurcol, az ő kis kalauzából, amiről azt hiszi, hogy átsegíti az életen, pedig nem ér az semmit. Az égvilágon semmit – mondta apa, aztán ivott és folytatta. – Meg kell tanulnod újra mosolyogni. Az emberek nem szeretik a savanyú pofákat. Én is meg tanultam mosolyogni, még a nehéz időkben is. Neked is el kell sajátítanod ezt a képességet. Mondd hát, mi a baj, Keesy? Mondd, miért vagy olyan szomorú? És ne mondd, hogy anyád miatt! Már hozzászoktál.

Hevesen kezdett verni a szívem. Kimondtam.

– Mert nem járunk már Péter házába. Hiányzik. Nem Péter hiányzik. Mindig sok dolga volt, amikor nála jártunk, alig voltam vele. De tetszett a fia, Ricky. Sokat játszottunk együtt. Aranyos volt. Azt kívántam, bárcsak összeházасodhatnánk. Hiányzik, apa. Hiányzik az érzés, amit akkor éreztem, ha ő is ott volt.

Apa bólintott.

– Megértem. Láttam a fiú fényképét. Anyád egyszer megmutatta a fényképét. Nagyon jóképű, bár egy kicsit gondozatlan. Kezdesz felnőni. De hadd mondjak neked valamit! A szerelem igazából fantomfájdalom. Költők írnak róla, a nagy művészek ábrázolják, a zenészeket megihletti, de valójában nem létezik – hosszan megszívta a cigarettát. – Olyan, mint amikor az ember fekélyt érez a gyomrában, a sebész felnyitja és nincs ott semmi. Kémiai reakció, Keesy A hormonok játéka. Az ember képes meghalni érte, de még soha senki nem bizonyította, hogy létezik.

Kiittam a kóla maradékát, elnézést kértem, és a mosdóba mentem. Amint becsuktam magam mögött az ajtót, térdre rogytam a vécépapírral borított koszos padlón. Az oldalán barna foltokkal tarkított kis vécécsésze fölé hajoltam és hánytam, csak hánytam, míg végül semmi nem maradt bennem.

13.

A mi kis titkunk

Péter „Boldog húsvéti ünnepeket!” képeslapot küldött nekem és anyának, akit nem sokkal korábban kiengedtek a kórházból. Anya azt mondta, illik felhívnom, hogy megköszönjem. Már majdnem egy éve nem találkoztunk. Amikor beszélünk, annyit bókkolt nekem és olyan sok mulatságos történetet mesélt, hogy amikor letettem a telefont, valósággal ragyogtam. Ez után az első hívás után anya azt mondta:

– Tudom, hogy apád tévedett vele kapcsolatban. Hogyan küldhetné egy rossz ember ilyen szép képeslapot? – elhallgatott. Egy ideig csend volt, aztán folytatta. – Dr. Gurney azt mondja, apádnak kontrollzavara van; nem tud uralkodni magán; de tudod, én úgy gondolom, azon nem tud uralkodni, amit nem ismer. Hiszen alig van itt.

Nevetgélünk, mintha testvérek lennénk, és megbeszéltük, hogyan titkoljuk el a dolgot apa elől: akkor hívom fel Pétert, amikor apa a bárban van. Egy év után először éreztem újra közel magamhoz anyát. Titkunk volt, valami, ami csak a miénk, amit apa nem tudhat.

Apa távozásának első jele az volt, hogy az egész házban érezni lehetett a kölnije illatát. Hallottam, hogy dobogva megy le a lépcsőn; sokszor bement a nagy hálósobába a szekrényéhez, és gyakran hallottam, hogy közben spanyolul énekel. Apa megigazította az inggallérját, többször is végighúzta rajta a kezét, hogy az anyag legkisebb ránca is kisimuljon. Nem szerette a gyűrődéseket; mindegyik ruháját rendszeresen tisztította, és csak közvetlenül az

előtt vette ki a nejlomból, hogy felöltözött. Fekete cipőkrémmel pucolta, maga fényesítette a cipőjét, és néhány évente fehérre festette egyetlen Converse tornacipőjét.

Elővette a gyűrűit, az ujjára húzta őket, és ha az egyik nem csillogott úgy, ahogy kellett volna, oldatot készített, belemártotta, aztán ékszerészkefével dörzsölte át; majd jött az aranyfeszület, amelynek fényességét megfelelő fényviszonyok között külön ellenőrizte. Nem volt biztonságos felhívni Pétert, amíg meg nem hallottuk, hogy a kapu becsapódik mögötte. Ha öt csöngetés után bekapcsolt az üzenetrögzítő, újratárcsáztam. Nem vártam meg, hogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő. Letettem és újra hívtam. Feltételeztem, hogy a folyamatos telefoncsörgés senkit nem zavart, mert Inês és a fiúk mindig udvariasan szóltak bele, ha végre felvették.

Abban az iskolaévben, ötödikben összebarátkoztam egy dominikai lánnyal, Winnie Hernandezdel. A többiek néha csúfolták Winnie-t a bőrszíne miatt, és mert szeretett olvasni... Mondjuk a szőke Barbara Howard meg túlsápadt volt az ő ízlésüknek. Winnie hozzám hasonlóan egy kicsit kívülálló volt. Az órák közti szünetben egy kék oszlop körül sétált; egy napon követni kezdtem és játék lett belőle. Aztán egy héttel később Stacy Gomez egy zeneóra után nyomatékosan odaszólt nekem:

– Winnie azt üzeni, hogy ne kövesd folyton!

Másnap kétségbeesetten bámultam az oszlopot. Winnie intett, hogy menjek oda hozzá, mire Stacy azt mondta neki.

– Ne játssz vele! Olyan akarsz lenni, mint ő?

Néhány hét múlva Winnie a padlóra dobott nekem egy üzenetet, úgy, hogy megtaláljam. Az állt benne: „Holnap a jótékonysági vásár alatt találkozunk a színpad mögött!” Megkerestem és sokat beszélgettünk. Azt mondta, véletlenül meghallotta, hogy Carlos Cruz, a legszebb fiú az osztályban azt mondta: „Ó, Margaux nem csúnya. Csak furcsa.” Winnie ekkor azt mondta nekem:

– Lehetek a barátod, de sosem láthatnak minket együtt. Nem ülhetsz mellettem ebédnél, és nem beszélhetsz velem, amikor mások is látják.

Elfogadtam a feltételeit, és mint Péterrel, vele is telefonon barátkoztam. Új, hordozható telefonunkon bevallottam Winnie-nek, hogy egy felnőtt férfi belém szeretett és nővé tett.

– Ne mondd el senkinek! Még mindig szeret és telefonon szoktunk beszélgetni, amikor apám nincs itthon.

Winnie nem igazán értette.

– Nem lehet felnőtt férfi a barátod. Ez törvénytelen.

– Azt mondja, a törvény ostoba. Ő egy igazi lázadó.

– Hááát... hmmm. Még mindig szereted Carlost? Carlost minden lány imádta.

– Hiszen tudod. Én nem... szóval, Carlos... – zavarban voltam.

Winnie mintha megértette volna.

– Lehet a titkos barátod. Megmondhatnád neki, hogy szopnád a tökét – azzal kuncogni kezdett, alig tudta abbahagyni. Péniszt értett alatta, de tököt mondott. Aztán a szokásos mondókájába kezdett. – Szép lány vagy; csak rámenősebbnek kell lenned. Olyasmiket csinálsz, amivel rombolod a saját jó hírnevedet.

A Holy Cross iskolában minden, amit tettünk vagy mondtunk, az, hogy ki mellett ültünk ebédnél, hogyan viseltük a hajunkat, rombolta a jó hírnevünket.

– Tudod, mit mondanak rólad a lányok? –Mit?

– Azt, hogy a múltkor széttett lábbal ültél az osztályban, mintha mutogatni akarnád a micsodád a fiúknak. Miért csinálsz ilyesmit?

– Nem emlékszem – feleltem, és éreztem, hogy felkavarodik a gyomrom. – Nem mindig emlékszem arra, hogy mit csinálok.

Winnie felsóhajtott. Nagyon szomorúnak tűnt a hangja.

– Éppen ezért mondja mindenki, hogy bolond vagy.

A Nagy Történet, a fantáziavilág, amit Péterrel kitaláltunk, és tovább meséltünk, valahányszor telefonon beszélünk, tigrissé változó emberekről szólt. Bár már idősebb voltam, a tigrisek még

mindig élénken foglalkoztatták a képzeletemet. A főszereplő neve Margaux volt. Nem tigrisnek született; átlagos, boldog kislány volt, aki nagyon szerelmes egy kisállat bolt tulajdonosába, Péterbe. De aztán megismerkedett egy jóképű rocksztárral, egy tigrisemberrel, Carlosszal, aki szeretkezett vele, és átadta neki a vértigris átkot, és Margaux is vértigrissé változott. Carlos teherbe ejtette, és született egy vértigris lányuk, Desiree. Margaux feleségül ment Carloshoz és Connecticutba költöztek, egy városi lakásba.

Péter nagyon szenvedett, hogy el kellett válnia Margaux-tól, ezért Margaux bébiszitterként alkalmazta Desiree mellé, és így Péter odaköltözhetett hozzájuk. Carlos és Péter összebarátkoztak, bár mindketten szerették Margaux-t. Péter sokkal okosabb volt, mint Carlos, és ő volt az egyetlen nem-tigris, ezért ő gondozott mindenkit. A Nagy Történetet részben az, az emlékem ihlette, amikor 1982-ben, ötéves koromban apával együtt megnéztük a *Párducemberek*”⁵ című horrorfilmet.

Amint belekerültem a Nagy Történetbe, az ötödikes Margaux – a pattanásos és barna copfos, fekete szemű, a macskaugrás gyakorlásától kisebesedett térdű Margaux, az a Margaux, akit a társai nem hívtak meg a partikra, nem aludt nála soha egyik osztálytársa sem, és nem rajongott érte egyetlen fiú sem – eltűnt. A mesénknek annyi köze volt csak a valósághoz, hogy a főhöst Margaux-nak hívták. A történetbeli Margaux húszéves volt, a regényeiből gazdagodott meg, rocksztár volt a férje, és helyet kapott az életében még egy férfi, aki annyira szerette, hogy az sem számított neki, férjnél van. Ez a férfi magától értetődően szerette, a szépségéért. Magam előtt láttam ezt a Margaux-t: olyan volt, mint Cindy Crawford.

A Nagy Történetben Margaux a függöny előtt állt, nézte, ahogy Péter tojást főz, kiemeli a sárgáját; a kicsi Desiree az etetőszékben

---

⁵ A *Párducemberek* (Cat People) eredeti változata 1942-ben készült (magyarul a *Macskaemberek* címet kapta), Paul Schrader 1982-es remake-je Nastassja Kinski főszereplésével került a mozikba. (*A szerk.*)

gügyög, göndör, hosszú, szőke fürtjei himbálóznak; kicsi keze, lába teljesen szőrtelen, nyakában bársony partedli. Margaux időnként modellként dolgozott, és rögtön reggeli után fotózásokra kellett járnia. A fürdőszobában levetkőzött a földig érő tükör előtt; Carlosszal állt a zuhanyzóban és Carlos mosta Margaux haját; cabrio kocsit vezetett; izmos, aransárga lovat lovagolt. Emberből állattá változott: az élénk, fényes szőr hirtelen nőtt ki a pórusaiból, szeme barnáról zöldre változott, ruhája leszakadt róla. Amikor tigris volt, Péter az alagsorban láncra kötötte, nehogy valakit megöljön. Péter húst és vizet vitt neki, és gyakran simogatta a hasát, hogy visszaédesgesse emberi alakba.

Gyakran beszélgettünk a Nagy Történetről péntek és szombat éjjelente este kilenctől hajnali kettőig, miközben anyám rádiót vagy a lemezeit hallgatta. Sosem fáradtam el abban, hogy erről beszéljünk, nem voltam sem éhes, sem szomjas, nem láttam magam körül semmit, csak a jeleneteket a fejemben. Nem hallottam semmit, csak Péter hangját és a sajátomat.

Bár nagyon szerettem beszélgetni Péterrel, igen furcsán reagáltam, amikor a Hudson Parkban anya és én véletlenül összejöttünk vele. Inês és a fiúk is ott voltak. Péter nagy lendülettel integetett nekünk, de amint megláttam, elfutottam. Amikor legközelebb beszéljünk telefonon, megkérdezte, miért viselkedtem úgy, és én azt válaszoltam, hogy a látványa szomorú érzéseket keltett bennem, eszembe juttatta, hogy többé nem mehetek el hozzá.

Egyik éjjel a Nagy Történet maraton közben kuncogást hallottam a háttérben.

– Ki van ott? – kérdeztem, és egyáltalán nem tetszett, hogy a Nagy Történet félbeszakadt.

– Jenny és Renee. Ó még nem említettem? A nevelt gyerekeink. Azután hoztam őket, hogy Karent elvitték tőlünk.

– Ki vitte el Karent?

– Az anyja. Karen nem akart visszamenni hozzá. Egyik sem akar. Úgy markolta az ingemet, mintha az élete múlna rajta. A szociális munkásnak úgy kellett lefeszetegetni az ujjait.

– Ó!

Szomorúan hallottam ezt.

– Akarsz köszönni Renee-nek? Csak egy évvel idősebb nálad.

Nem akartam, de Péter így is odaadta neki a telefont. Ostoba, szeleburdi lány volt, orrhangon nevetett. Azt mondta, műanyag trollokat gyűjt. Én rondának találtam őket, de az ő kedvéért úgy csináltam, mintha tetszenének. Felfigyeltem rá, hogy „apának” szólítja Pétert. Úgy éreztem, legalább annyira szereti, mint én, és legalább annyira, mint Karen szerette. Ezen kívül csak egyszer beszéltem Renee-vel telefonon, aztán Péter közölte, hogy mint Karent, Renee-t és Jennyt is visszaadták az anyjuknak. Azt is mondta, hogy szomorú, ha el kell válni a nevelt gyerekeitől, ezért nem is vállal többet.

Egész idő alatt csak egyszer követtem el azt a hibát, hogy akkor hívtam fel Pétert, amikor apa is otthon volt. Hallottam, hogy felveszi a lenti telefont, lenyom néhány gombot, aztán úgy tesz, mintha letenné a telefont, de közben hallgatózni próbál. Gyorsan megszakítottam a hívást, és hallottam, hogy dühösen kiabál odalentről, de soha, egyetlenegyszer sem hozta szóba ezt az incidenst.

MÁSODIK RÉSZ

14.

Újraegyesülés

Winnie továbbra is titokban tartotta a kapcsolatunkat, egészen az ötödik osztály végéig, amikor sikerült összebarátkoznom Irene Palozzival is. Irene a tornateremben heccelni kezdett, de meglepetést okoztam neki azzal, hogy megvédtem magamat. Én nem is emlékszem már rá, de nagyon jó lépésnek bizonyult, mert megnyertem vele a barátságát, ami ahhoz vezetett, hogy Winnie is hajlandó volt velem a többiek előtt mutatkozni. Attól kezdve Irene, egy Union City-i rendőr nagy hajú, nagyszájú lánya a védelmezőm lett. Abban az évben Irene egyszer veréssel fenyegetett meg egy népszerű fiút, aki azt állította, hogy bogarak vannak a hajamban.

Hatodik elején triónkhoz egy negyedik lány is csatlakozott: Grace Sanchez. Szép lány volt, olyan szép, hogy a lánymagazinok címlapjára is felkerülhetett volna, de túlságosan szerény volt ahhoz, hogy beleférjen az osztály legnépszerűbb lányainak szűk csoportjába, akik kezdetben be akarták venni maguk közé. Bevallotta nekünk, hogy a „bent lévő” lányokat olyan rémisztőnek találta, hogy az ebédlőasztalnál egyetlen szót sem tudott kimondani elég hangosan ahhoz, hogy meghallják. Irene folyamatosan biztatta Grace-t, hogy beszéljen csak hangosan, mondja ki, amit akar, és előszeretettel alakította át szünetben a neszesszeréből előkerülő pirosítókkal, rúzsokkal, szemfestékekkel és hajlakkal.

A zenetanárunk, Mr. Conroy, egy igazi Patrick Swayze-hasonmás, akinek figyelméért minden lány versengett, engem mintha még a Kleopátra-frizurás Grace-nél is jobban kedvelt volna.

– Csak azért, mert nagy nőcsábász – magyarázta Irene egyszer kis csoportunknak, majd gúnyolni kezdte azt az öntudatlan szokásomat, hogy előbb a padlóra nézek, aztán Mr. Conroy arcára, és amint a tekintetünk találkozik, ragyogó mosolyt küldök felé.

Ez a másik, számomra ismeretlen oldalam időnként lehetővé tette, hogy fellépjek az ellen, amit igazságtalannak találtam. Nagyon figyeltem Winnie-re, és ha valaki, akár csak halványan is bántotta vagy megbántotta, személyiségemnek ez a része azonnal a védelmére kelt. Winnie egyszer szólt, hogy a legnépszerűbb lány üvegszilánkokat szórt a kólájába, én pedig azon nyomban odamentem a lányhoz, akitől oly sok évig annyira félttem. Mellkasunk szinte összeért. Nekiszizegtem a kérdést:

– Mit ártott neked Winnie?

Csodálkozva nézett rám, és akkor is engem nézett, amikor megfordult, hogy visszamenjen az osztályba.

Új barátaim társaságában akadtak pillanatok, amikor tizenegy éves kislánynak éreztem magamat. De mélyen, a lelkem mélyén tudtam, hogy nem vagyok az. Még mindig beszélgettem Péterrel telefonon, hetente egyszer; ebbe a titokba nem avathattam be őket. Winnie állt hozzám a legközelebb, de mintha még ő sem lett volna képes teljes mértékben megérteni engem. Ráadásul nem is volt annyira ragaszkodó, mint Péter. Amikor barátságunk jeleként odaadtam neki egy kettétörhető szívmedál felét, néhány nap múlva már nem viselte. Azt mondta, az anyja nem engedi, de úgy éreztem, valójában azért nem akarja, mert furá különcknek tart.

Ahelyett, hogy örült volna, amiért lett néhány új barátom, apa gyakran rám üvöltött, ha Winnie-vel nevetgéltem vagy telefonáltam a közelében.

– Fogd be a szád! Utálom a hangodat!

Ha anyám megmutatta egy-egy jobb jegyemet, csak arra volt képes, hogy azt morogja: – Jó.

Néha olyan volt, mintha már nem is léteznék.

Házunkat két erős zár védte, egy egycilinderes rugós biztonsági zár és egy Yale 3000 hevederzár. Apa időnként eldicsekedett velük. Előszeretettel mondogatta, hogy ha egy betörő, erőszaktevő vagy sorozatgyilkos valaha megpróbálna bejutni hozzánk, akkora zajt csapna, hogy apának lenne ideje magához venni a pisztolyát, ami mindig csőre volt töltve.

Azon az őszön, egy napon éppen a busszal tartottunk a Holy Cross iskolából hazafelé, amikor anya benézett a táskájába, hogy kivegye a lakáskulcsot a szokásos helyéről, de a kulcsesomó nem volt ott. A szokásos megállóban szálltunk le, a Washington Schoolnál. Odasétáltunk a La Popular bodega előtti nyilvános telefonfülkéhez, és anya megkérdezte tőlem Péter számát. Tudta, hogy én kívülről tudom.

Láthatta, hogy nagyon megdöbbenem, mert rögtön magyarázni kezdte:

– Úgy emlékszem, a konyhaasztalon hagytam a kulcsot. Péter lakatos. Ha be tudnánk jutni a házba, meglenne a kulcs, és apád sosem tudná meg, mi történt.

Mivel Péter nem vette fel a telefont, elsétáltunk hozzá. Útközben nem beszélgettünk; mindketten el voltunk merülve a gondolatainkban. Olyan izgatott, olyan ideges voltam, hogy újra találkozom vele, hogy az iskolatászkámból elővettem egy doboz Bubble Tape rágógumit, kinyitottam és elkezdtem kihúzni a hosszú rózsaszín csíkot, de nem szakítottam le egy kis darabot sem, hogy rágni kezdjem. Iskolai egyenruhám volt rajtam: tengerészkék pulóver, alatta világoskék blúz, tengerészkék térdzokni és Buster Brown cipő. A borús égre néztem; a felhők kietlen, testetlen formákat képeztek, mint az otthonunk falán lógó képek.

– Ó ! Mintha látnám már a házat! – énekeltem furcsa, élénk hangon.

– Ott van! – szólt anyám, és széles mosolyra húzódott a szája.

Az ajtó tárva-nyitva állt; láttuk, hogy a csengő még ennyi idő elteltével sincs megjavítva, ezért anya és én egyszerűen csak besétáltunk. Peter éppen akkor indult lefelé a lépcsőn, amikor mi elindultunk felfelé. Festékfoltos, sötét overall volt rajta és fekete Harley Davidson-póló; élénk, szép arcán a meglepetés boldog mosolya jelent meg.

Olyan erősen megszorított, hogy egy pillanatra nem éreztem mást, csak az ölelést, és szorosán hozzábújtam, ahogy szoktam. Gitt- és kutya szőrszaga volt. Ajkára pillantottam; szenvedélyesen megfeszítette, mint a tizenéves szívtiprók magazinok címlapjain. Úgy éreztem, mintha valami szerelmes filmben játszanám a főszerepet.

– Annyira hiányoztál! – mondta Peter.

Felmentünk, hogy együnk valamit és szusszanjunk egyet. Felfelé menet éreztem, hogy az emlékek elragadnak és bemásznak az agyamba. Nem sokkal azelőtt, hogy két évre elválasztottak minket egymástól, Peter kezdett bántalmazni, ha nem jól viselkedtem. Amikor senki nem látta, időnként arcon csapott vagy a kezemre ütött... egyáltalán nem úgy, mint apa vagy anya, de ugyanúgy meglepett. Mintha azok után, hogy a születésnapján az alagsorban megadtam neki, amire vágyott, úgy érezte volna, a feleségeként kell bánnia velem.

Amikor anyám a fürdőszobába ment, Péter azt mondta:

– Meg kell találnod a módját, hogy apád újra engedjen minket találkozni. Úgy érzem, nem tudok élni nélküled. Te nem érzed úgy, hogy nem tudsz nélkülem élni?

– De igen – feleltem. Magam sem tudtam, hogyan mondtam ki ezt. Ösztönösen. Úgy szerettem, mintha soha el sem váltunk volna.

– Mosom kezeimet – mondta apa. Végre lenyugodott ideges kirohanása után; a konyhaasztalnál ült, egy arany karkötőn dolgozott. Ajkát feszesre húzta az összpontosított figyelem; arcának felső részét

elrejtette az ékszerész lupé. Vele szemben ültem, és úgy tettem, mintha a tizedes törtéket gyakorolnám, mintha házi feladatokat írnám. – Ezt Pilátus mondta a tömegnek: „Mosom kezeimet.” A tömeg mondta ki a végső szót. Mindig a tömeg dönt. Ti ketten vagytok, én meg egyedül. Ezért úgy döntöttem, hogy inkább kimaradok ebből.

Anya a tűzhely mellett állt, néhány lépésnyire tőle, hosszú, virágos hálóingben és papucsban. Karja keresztbe fonva mellkasa előtt.

– Örülök. Mert Margaux egészsége megrendült, és ezt te is pontosan tudod. Te mindig olyan önző és uralkodó tudsz lenni. A fiúkhöz folyton barátok járnak. Nyáron a szomszéd gyerekek jönnek az udvarba és vízzel fröcskölnek egymást; ezt mondja Péter. Tudom, hogy te ezt nem vagy hajlandó elhinni, de nagyon kedves, rendes család! Szegények, de kedvesek!

Apa tagadón ingatta a fejét.

– Kedves család volt a kurva és a bankár is, emlékszel? Csakhogy a connecticuti kurvának szép háza van Westport-ban. Amikor a bankár elhagyta, nem kellett aggódnia azért, hogy mennyi járadékot fog kapni. Nincsenek anyagi gondjai. Vannak, akik mások vérén gazdagodnak meg; paraziták, megszívják magukat és nem adnak senkinek semmit. Egy egyszerű kölcsön a sógorának! Visszafizetnem volna. Micsoda pofátlanság azt hinni, hogy nem fizetem vissza neki! Én olyan ember vagyok, aki tartja a szavát!

– Kérlek, ne kezd megint! Semmi szükség arra, hogy Margaux is hallja ezt az ordítózást. Már annyiszor csináltuk ezt!

– Lefoglalózhattam volna azt a házat Nutley-ben! Akkor nem is találkozott volna azokkal a vademberekkel! Minden teljesen más lett volna. Az a kurva tönkretette az életemet!

– Ne hívd a nővéremet kurvának!

– Ó, a nővérkéd! A nővérkéd! Mintha az a kurva megérdemelné, hogy a testvérednek nevezd. Meg az a Péter! Annyira bízom benne, mint abban, hogy az a kurva felhív, és meghív magához egy szép,

napos szombaton, amikor meleg az idő és jól lehet vezetni. Anyyira bízom abban az emberben!

Anya felsóhajtott.

– Az egész egy nagy félreértés volt. Úgy értem, az a csók dolog. Nem mondom, hogy bízom benne, mert soha senkiben nem lehet teljesen megbízni. Nem mintha úgy gondolnám, hogy rá lehet bízni Margaux-t. De hiszek nekik, mindkettőjüknek elhiszem, amikor azt mondják, hogy Margaux meglepte; ő csókolta meg azt az embert. Sok hűhó volt semmiért.

Apa ekkor a fény felé emelte a karkötőt, és megnézte a munkáját.

– Ez egy ismerősömnök, Paulának lesz. Szeretek szívességet tenni az embereknek. Ingyen megjavítani nekik, ami elromlott. Boldoggá tesz, ha segíthetek. Nem vagyok önző alak, mint az a connecticuti kurva.

– Péter próbált nekünk segíteni. Csak azért nem tudott bejutni a házba, mert nem voltak megfelelő szerszámai. Étellel is megkínált minket.

– Mit ettetek? – kérdezte apa, azzal a komódhoz lépett és eltette a karkötőt meg a lupéját.

Anya tétovázott.

– Maradék sült csirkét. Jót tesz Margaux-nak. Protein. Nem érdekel, hogy gyorsétteremből hozták. Legalább evett.

– Sokat evett?

– Két alsó combot és egy adag krumplipürét mártással. Anya hazudott. Csak egy fél alsó combot ettem meg és egy kis kétszersültet. Apa kinyitotta a hűtőt, kivett egy avokádót, és hámozni kezdte.

– A nővéred meg az, az ember. Szeretnek téged. Szeretnek téged és a lányodat. Örülök, hogy az, az ember nem tud bejutni a házba. Örülök! Lehet, hogy megpróbálná ellopni az ékszereimet. Tegyé meg nekem egy szívességet! Elviheted a lányodat hozzá, de ne hozd ide azt az embert! Soha! Csak ezt az egy szívességet tedd meg nekem!

– Sznob vagy. Az.

– Sznob. Hát jó. Legyen. Sznob vagyok, mert vasalt ruhában járok. Mert mindig fényesre pucolom a cipőmet. Szóval sznob vagyok! Jó! Járj csak abba a disznóólba! Ott úgy viselkedhetsz, mint az állatok; senki nem kritizál. Szabad vagy... azt csinálsz, amit akarsz... legyél disznó abban a koszban... te is, meg te is! Nem érdekel, mit csináltok ott. Nem érdekel.

Szalonna sistergett a serpenyőben, folyékony szikrákat lövellt. Péter fehér festékfoltos, szürke overallban állt a tűzhely mellett, fakanállal a kezében. Paws a farkát csóválva besomfordált a konyhába. Mintha meghízott volna; szőre összefilcesedett, láthatóan ráfért volna egy alapos bundafésülés. Úgy emlékeztem, régebben olyan fényes volt a szőre, mint az Alpo kutyaeddel reklámjában a kutyaéknak, de lehet, hogy mindig loncsos volt. Még mindig ő volt a világ legbarátságosabb kutyaéja. Nyelvét kinyújtva ült a linóleumpadlón, és a mancsát nyújtotta Péternek.

– Micsoda koldus vagy! – szólt Péter, és odalökött neki egy hosszú, csont alakú, vörös Milk-Bone jutalomfalatot. – Szánalmas! – azzal megpaskolta a kutya fejét, és megvakargatta a füle tövét.

– Mindig engedsz neki, Péter – mondta anya. Kényelmesen üldögélt az egyik konyhai széken. Én viszont túlságosan izgatott voltam ahhoz, hogy egy helyben tudjak maradni. Fel-alá járkáltam az üveges kredenctől a tűzhely bal oldalán a falra csavarozott fogasig, amin téhénmintás konyharuhák lógtak. Aznap széles gumival fogtam lófárokba a hajamat, nagyon szűk, a zsebknél fekete csipkével díszített farmernadrág volt rajtam, és kicsi, fényes cipzáras szürke body. A cipzár le volt húzva, jól látszott a dekoltázsom, amit alapvető dolognak tartottam egy tizenegy éves lány megjelenésében; B-s melltartót hordtam, Irene és Grace csak A-sat. Péter azt mondta, hogy kezdek „kikerekedni”. Azt mondta, hogy hamarosan bottal kell elkergetni a közelemből a fiúkat. Még csak néhány hónapja jártunk hozzá, de anya szerint máris felszedtem egy kis súlyt. Úgy látták, a színem is kezd jobb lenni. Péter meggyőzte anyámat, hogy a

vésztartalék pénzéből vegyen nekem L'Oreal alapozót és Revlon púdert; ez a két szer csodát tett a pattanásaimmal.

– Biztos, hogy süssem meg az összes szalonnát? – mutatta Péter a fehér csikokkal szagztatott rózsaszín húsos csomagot. – Ezek a sok csík itt mind zsír. Nem tudom, mennyire egészséges. Biztos vagy benne, hogy ezt mind megeszed?

Bólintottam. Péter elvitt minket a Pathmarkba és azt mondta, bármit választhatok, ő elkészíti nekem. Egy nagy csomag Oscar Meyer szalonnát választottam, bár sokáig tétováztam, hogy ne fagyasztott pizzát kérjek-e inkább. A szalonna nyert, mert tudtam, hogy azt máskülönben nem ehetek.

– És a nagy részét te eszed meg? – kérdezte.

– Igen!

Csörgő hangot hallottam. Ricky láncai voltak; belépett a konyhába. Farmerjéről mindenütt ezüstös láncok lógtak; a nadrág szára térdben ki volt hasítva, lábán fekete Doc Martens cipő. Haja indiántaréjba volt merevítve, ami kihangsúlyozta markáns arcát és állának, orrának, homlokának csontos szimmetriáját

– Ricky, segítesz nekünk megenni ezt a szalonnát? – kérdezte Péter.

– Köszönöm, nem – mondta Ricky a hűtőszekrényhez lépve.

Ricky már tizennégy éves volt, hűvösen udvarias. Alig beszélt, és amikor megszólalt, akkor is csak motyogott. Mindenhová a lehető leggyorsabban lépett be és a lehető leggyorsabban távozott; csak farmernadrágjának láncai csörögtek, amerre járt. Sovány volt, nagyon hirtelen nőtt 175-180 centi magasra. Péter azt mondta, Ricky punk rocker. Miguel hosszúra növesztette a haját, bizarr kékre festette, és olyan motorbiciklit akart, amilyen Péternek is van. A padlásszobából folyton punk és heavy metál dübörgést hallottunk. Néhány barátjuk rossz viszonyban állt a családjával, és hetekig, sőt hónapokig a padlásszoba padlóján aludtak. Pétert csak az zavarta, hogy minden ételt elpusztítottak a házban. Folyton rosszállóan jegyezte meg, hogy Inês minden elbitangolt kölyköt befogad, akik

kihasználják, de ő ezt nem is veszi észre. Már régen nem jártam a padlásszobában, nem tudtam, hogyan néz ki, de mivel a fiúk gyakran hagyták nyitva az ajtót, láttam, hogy a lépcsővel szembeni falat élénk narancsszínűre festették. A fiúk valamelyik barátja erre a narancsszínű falra festékspray-vel öt különböző helyen felfújta az „Oi!” feliratot. Péter azt mondta, ez valami punk szlogen. Valahányszor nyitva maradt a padlásszoba ajtaja, szinte delejes erővel vonzott az oda vezető lépcső: tudtam, hogy nem tartozom abba a világba, a nejlon miniszoknyás, magas szárú bakancsos, nyakörves lányok, a kopott bőrdzsekis, gitártokot cipelő fiúk közé. Ricky és barátja, Vaughn alapítottak egy bandát Rigor Mortis néven, amit később The War Dogsra változtattak, végül aztán a Prehistoric Defilement névben állapodtak meg. Szinte minden nap gyakoroltak; valahányszor Péterrel próba idején elhaladtunk a padlásszoba előtt, ő a fejét ingatva megjegyezte:

– Szerintük ez zene. Szerintem vonyítás.

A Prehistoric Defilement időnként koncerteket is adott, és sikerült legalább két rajongót szerezniük. Amber szép, tizenhat éves lány volt; szegeceses kutyanyakörvet viselt, zseb-kendőnyi miniszoknyájának láncövére egy Hupikék Törpike volt rögzítve. Minden idősebb férfit, akivel találkozott, apunak hívott. A másik rajongó Vanessa volt; káprázatosan szép lány, aki időnként igazi bőr miniszoknyát hordott, szőkére festette a haját, és gyakran napozott a háztetőn ücsörögve bikiniben. Amber azzal dicsekedett, hogy már két gyereke van, mind a kettő császármetszéssel jött a világra. Vanessa pultosként dolgozott egy manhattani bárban; nem sokkal azután kapta ezt az állást, hogy az egyik unokatestvére nagyon jó hamis személyit csinált neki. Olyan szép volt, hogy megdöbbsentem, amikor Péter elmondta, hogy Vanessa egyszer megsimogatta Ricky hajtaráját, mire Ricky nekiesett, ellökte magától és azt üvöltötte, hogy „Vedd le rólam a kibaszott kezedet!”

– Ilyen szeszélyes – mondta Péter megvonva a vállát, amikor megjegyeztem, hogy nagyon nem illik Ricky személyiségéhez az üvöltözés.

Péter tudta, hogy mint minden lánynak, nekem is tetszik Ricky. Tartottuk magunkat ahhoz a régi szokásunkhoz, hogy nem volt semmi titkunk egymás előtt. Azt is elmondtam neki, hogy az iskolában minden füzetembe, sőt a rózsaszín radíromra is azt írtam, hogy „Szeretlek, Ricky!” Ricky egyszer betévedt a nappaliba, és hallottam, hogy csörögnek a láncai. Magas volt, tépett farmer volt rajta, gyönyörű arca volt és sovány keze; annyira szerettem, hogy azt súgtam Péter fülébe:

– Mindjárt meghalok!

Péter csak ingatta a fejét.

Sajnos Ricky nem nagyon vett észre, de Richárd, Inês új barátja megbámult, valahányszor elhaladtam a közelében. Richárd huszonkilenc éves volt; imádnivaló pasi; baret sapkát hordott, loncsos barna haja volt; szarukeretes szemüvegével, meg az olcsó science-fiction és fantasy regényeivel értelmiséginek nézett ki. Richárd vagy tompa volt a fütől, vagy zszizegett a kokótól, legalábbis Péter szerint. Azt mondta, Richárd elbűvölő alak, de olyan, mint egy kisgyerek, ezért nem képes megmaradni egy állásban sem, és ezért nem képes semmit sem csinálni, csak olvas, füstöl és eszik. Péter szerint Richárd a vécébe dobja a csikkeket, és másokra nem gondolva felzabálja az összes spagetti szószt és fehér kenyeret, de legalább jó partner, és olyan boldoggá teszi Inêst, amilyenné Péter sosem volt képes. Amikor megkérdeztem, miért nem volt képes boldoggá tenni, Péter azt mondta, azért, mert több mint három évvel ezelőtt megmondta neki, hogy nem képes vele többé lefeküdni. Azt is mondta, ez nem sokkal azután volt, hogy velem bizalmas viszonyba került, és nem akart hozzám hűtlen lenni. Neki azt mondta, azért nem tud szeretkezni vele többet, mert feltámadt benne a katolikus neveltetésének köszönhetően belé plántált büntudat. Inês első reakciója az volt, hogy talán jobb lenne, ha Péter elköltözne,

mert ő nem hajlandó feladni a nőiségét, de Péter sírt, sőt letérdelt előtte, és könyörgött, hogy ne dobja ki. Azt mondta, nemcsak hogy nem bánja, ha Inês más férfikkal találkozik, hanem egyenesen helyesli, és őt a továbbiakban tekintse csak egy lakónak a házban. Inês nem sokkal később elkezdett Richárddal járni.

Péter azt mondta, kerüljem Richárdot, de néha nem tudtam ellenállni a kísértésnek, amikor anya és Péter nem volt a közelben. Szerettem a közelében lenni, és szerettem, hogy azt mondta nekem: „Szia, édes!” vagy „Álomkislánynak” nevezett, néha pedig azt mondta, hogy ha hatodikos korában a lányok így néztek volna ki, mint én, sosem akart volna felnőni. De Ricky sajnos alig nézett rám. Akkor sem, ha a testhez álló, ezüstszerű bodymat és a szoros szalag nyakláncomat vettem fel, Revlon Stardust rúzzsal színeztem a számát, ezüstszerűre lakkoztam a körmömet, és fekete szemceruzával kontúroztam a szememet, ahogy aznap is a konyhában. Reméltem, hogy nem talál rondának. Bár jó mellem volt, sovány és keskeny csípőjű voltam az olyan buja kubai és dominikai lányokhoz képest, mint Winnie. Winnie-vel és Grace-szel ellentétben nekem még nem jött meg a menstruációm, és anya azt mondta, nem is jön meg, amíg nem szedek magamra egy kis súlyt. Péter egyetértett velem. Ezért a konyhaasztalnál állva segítettem Péternek a tányéromra rakni az összes szalonnát. „Szalonnakirálynőnek” nevezett. Ricky kivette a mikróból a megmelegített hatalmas tányér spagettit és a padlásszobába vitte, nyilván hogy megossa az aktuális társasággal. Amint elment, nekiálltam enni. Legjobban a kevésbé sült, rózsaszín, vastag, zsíros, sós darabokat szerettem.

– Ne egyél olyan mohón, mert még kihányod! – figyelmeztetett Péter, és csámcsogva utánzott.

– Olyan éretlen vagy! – szóltam rá, aztán elvigyorodtam, kinyitottam a számát és megmutattam neki a megrágott szalonnát, mire ő is kinyitotta a száját, és nevtünk.

Azon a télen a konyhájában egyszer, miközben anyám éppen evett, Péter a barátnőimről kérdezett. Mosolyogva igen részletesen

elmondtam, hogy Winnie a legokosabb, Irene a védelmező és Grace a legszebb.

– Na és te? – kérdezte, mire azt válaszoltam, hogy én vagyok a szórakoztató. Történeteket meséltem a barátnőimnek és a tévében látott filmekből adtam elő jeleneteket. Én voltam az, aki nagyszabású terveket talált ki, amik sosem valósultak meg; például hogy elszökünk otthonról, vonatra ülünk, mint Natty Gann; vagy megalapítjuk az Állatbarát Klubot, amit meg is tettünk, de nem volt hosszú életű; írtunk néhány levelet tiltakozásul a szőrmeviselés és az állatkísérletek ellen. Gyakran utánoztam nekik, milyen jeleneteket szokott apa rendezni, és mind nevettek (bár apa kirohanásai, amikor éppen szenvedő alanya voltam, sosem tűntek viccesnek). Péter azt mondta, szeretne találkozni a barátnőimmal, de én nem lelkesedtem az ötletért. El akartam őt különíteni attól a világtól, amiben velük voltam. Sajnos semmit sem változott az a szokása, hogy végtelenül kitaróan unszolt, míg el nem érte, amit akart.

– Szégyellsz bemutatni a barátnőidnek? – kérdezte egyszer, miközben Pawst fésülgettem. Rendszeresen megfürdettem bolhairtó samponnal és kikeféltam a szőrét, így nagyon ápolt ebnek látszott.

– Hogyan magyarázzam ezt el neked? – kérdeztem, azzal a kifésült szőrcsomót galacsinná gyúrtam és a szemébe dobtam.

– Mondhatnád azt, hogy én is a barátod vagyok. Ők a barátnőid, és én is barátod vagyok – mondta a hátamat simogatva.

Összereztem, de aztán úgy tettem, mintha nem vettem volna tudomást az érintésről.

– Nemigen találkozunk az iskolán kívül.

Ez gyakorlatilag igaz is volt. Winnie anyja nem engedte, hogy hozzájuk menjünk, Grace pedig túl messze lakott. Grace és én egyszer elmentünk Irene-ékhez és megnéztük az Ördögűzőt, amivel aztán sokat viccelődtünk, azt játszottuk, hogy a megszállott lány Richárd Simmons-féle aerobikgyakorlatokat végez; ez segített eloszlatni Grace félelmét. Egyszer Irene-éknél aludtam, és hajnali kettőig kísértethistóriákat olvastunk.

– Kitervelhetnék valamit. Mondhatnád, hogy a nagybátyád vagyok. Miért ne vihetnélek el téged és Grace-t egy bűvészműsorra a hétvégén?

Azon a szombaton motorral vitt el engem az előadásra, amivel nagyon elkápráztatta Grace-t, akit az anyja egy unalmas Toyotából tett ki. Péter mintha pontosan tudta volna, hogyan kell egy félénk lány feszültségét feloldani. Mindkettőnkéről készített Polaroid képet, ahogy a bűvész óriáskígyóját fogjuk. Később Grace megjegyezte, milyen kedves nagybátyám van, és milyen jól érezte magát. Péter később újra felajánlotta, hogy elvisz minket valahova, de én azt mondtam, hogy Grace anyja nem szereti a nagy forgalmat, nem szívesen mozdul ki kocsival. Amikor tovább unszolt, azt mondtam, Grace meg én már nem vagyunk jó barátnők, mert Grace ebédnél már a népszerű lányok mellé ül. Nem szerettem hazudni Péternek, de valami okból úgy éreztem, nincs más választásom.

Péter háza az eltelt két évben megváltozott. Ezek a változások nem szűrtak szemet rögtön. Egy nap észrevettem, hogy eltűntek a nyúlketrecek. Péter azt mondta, a nyulak valami vírust kaptak és kimúltak. Aztán megtudtam, hogy Warden, a kajmánt a padlásszoba valamelyik ideiglenes lakója még a télen elrabolta és szabadon engedte a kertben. Szerencsétlen teremtés halálra fagyott. Már csak a madarak maradtak, és persze Paws.

Az is változott, amit együtt csinálhattunk. Amikor nyolcéves voltam, Péter nyugodtan foghatta a kezemet és senki nem szólt egy szót sem. Most, ha kutyasétáltatás közben a kezemet fogta, az emberek furcsán néztek ránk. Nem értettem, miért lenne bárkinek bármi köze ahhoz, hogy mit csinálunk.

Egy márciusi napon Péter és én a konyhában ültünk és egy fotóalbumot nézegettünk. Anyám a nappaliban volt és az American Cancer Society segélyvonalán afelől érdeklődött, mikor kell Péternek prosztata rákszűrésre mennie. A fényes pauszpapír alatt az egyik képen megláttam Karent; a feje és a karja egy nagy faszerkezetbe volt szorítva. Megkérdeztem, mi az, mire Péter azt mondta, hogy egy

kaloda, amivel a középkorban kínozták az embereket. Másfél évvel korábban reneszánsz fesztiválra mentek; Inês, Péter, a fiúk, Karen és Richárd.

Megint megnéztem Karen képét. Öregnek tűnt, bár legfeljebb hét éves lehetett. Talán az elmosódott, vörös szemfesték miatt. Vagy a fejét, kezét fogva tartó kaloda miatt nézett ki sokkal öregebbnek.

Észrevettem a szemközti fotót. Mosolygó, szőke lány.

– Ó, az ott Jill – világosított fel Péter. – Ő meg az anyja sokat jártak át tavaly nyáron, miután Karen elment; Jennyvel meg Renee-vel játszott. Szép lány, ugye?

Rögtön becsuktam az albumot.

Ekkor anyám jött be a nappaliból a konyhába, és közölte Péterrel:

– Megadtam a címedet az American Cancer Societynek. Küldenek neked prospektust a tesztről. Megpróbálom felhívni Mariát. Ugye, nem baj, ha használom a telefonotokat?

– Ne aggódj, Sandy – nyugtatta Péter. – Mondtam már, hogy ritkán használjuk a telefont. Igazából nem is hiányozna, ha nem lenne. Ha nem távolsági hívás, telefonálj csak nyugodtan!

Anyám bólintott és kiment, hogy felhívja Mariát. Aztán Péter felém fordult:

– Margaux, akarsz látni a szobámat? Azt hiszem, még sosem jártál ott.

Valóban nem jártam a szobájában. Mindig a konyhában, az udvaron vagy a nappaliban voltunk, ezért kíváncsi voltam. Péter szobája a konyha mellett volt. Az ajtófélfán, fatáblácskán felirat: „Rabszolgaszállás.”

– Ez az én kis tréfám Inês irányába – magyarázta. – Mert olyan sok házimunkát végzek.

Először a nyolcéves kori képeimet láttam meg. Három nagy, ovális keretű kép volt a falon; középen, a főfalon pedig a cserepes növények és a nagy tévé, a videomagnó és a Nintendo játék fölött egy nagyobb kép: én és Paws. Kék-fehér egybe részes fürdőruhában voltam, Paws nyakörvet fogtam.

– Ugye, szép kép? – kérdezte Péter. – Van egy másik is, amin áfonyaszín-szürke blúz van rajtad, és rendetlen, Péter Pan-módra áll a gallérod, ahogy viselni szoktad. Emlékszel arra a blúzra? Megvan még?

– Nincs. Kinőttem.

– És mit szólsz ahhoz a képhez? – mutatott a fal bal oldalára. – Amelyiken te, Karen és Paws a karácsonyfa körül szaladgáltok?

Boldognak tűntem azon a képen, de valami okból nem emlékeztem arra a karácsonyra, és ha rá gondoltam, rosszul lettem.

– Ki az? – kérdeztem egy másik képre mutatva. Péter felnevetett.

– Akár hiszed, akár nem, Jill. A lány, akit az albumban láttál; tudom, nem hasonlít a másik képhez. Azért tettem a te képedet a bal oldalra, közvetlenül Jill fotója mellé, mert bár te barna vagy, ő meg szőke, ugyanúgy néztek. Szeretet és, merem állítani, rajongás látszik rajtatok. Az a ragyogás, nézd, ami egy életben egyszer van. Mindketten nyolcévesek voltatok. És tudod, mi közös még a két képben? Mindketten rám néztetek. Két lány, egyidősek, az egyik olívbőrű és sötét hajú, a másik világosszőke hajú és kék szemű, de olyanok vagytok, mint ugyanannak a személynek két fele. És mindketten szerelemmel és csodálattal néztek; reggelenként, ha felébredek, ezt a két angyalt látom, ez erőt ad az új naphoz.

Azon a képen Jill nem olyan volt, mintha igazi lány lenne, mint én vagy a barátnőim, még Grace-hez sem hasonlított. Péter Jillje túlárthatlan, túl élénk volt. A fényképalbumban olyan volt, mint egy átlagos lány: lófarok, szép pofí, de ezen a képen az arca kissé elfordult, sokkal soványabbnak tűnt; göndör haja platinaszőke, szeme a karácsonyfaizzók hamis kékje. Szeme mellett halvány anyajegy volt, amit Péter szépségfoltnak nevezett. Egyszerre dühöngtem a látványa miatt és csodáltam is: olyan szép volt, hogy folyton vonzotta a tekintetemet és valahányszor ránéztem, szinte rosszullett fogott el, mert tőle balra az én képem közel sem volt olyan sugárzó.

– Látod, sötét keretet választottam, hogy kiemeljem a szőke haját, neked pedig arany keretet, mert a te szépségedet az emeli ki. Amikor

a fotókat készítettem, eredetileg négyzet alakúak voltak. De ki nem állhatom a négyzet alakot, ezért levágtam a képeket, hogy beleférjenek az ovális keretbe. Ez az én művészetem. A természetben nincs négyzet- vagy téglalap alak, miért legyenek a szobámban ilyen éles, szabályos szögek? A szobám mennyezetének négyzet alakját sem szeretem. Látod, mit csináltam a mennyezettel?

Felnéztem.

– Látod? – kérdezte Péter mosolyogva. – Fogtam egy nagy kék kelmét... Miguel, Ricky és Richárd segített: ők fogták, míg én felszögelttem. Úgy redőztem, hogy az óceán hullámait idézze. Addig borzalmas volt a mennyezetem. Minden nap felnéztem a teljesen egyforma négyzetekre, és minél tovább néztem ezeket a négyzeteket, a ronda repedéseket és foltokat, annál jobban gyötört a lehangoltság. De ha most felnézek, olyan érzésem van, mintha az óceán lenne a fejem fölött. Tudod, mire gondoltam? Ha megunom az óceánt, csillagokat vágok ki gipszkartonból, felragasztom őket, és akkor majd olyan lesz, mintha az égbolt lenne fölöttem. Nem a városi égbolt, hanem a vidéki égbolt, mint a Bear Mountain Nemzeti Parkban. Mintha a csillagos ég alatt kempingeznék.

– Még sosem voltam kempingezni. Sosem láttam a csillagokat.

Péter mennyezete valóban úgy nézett ki, mint az óceán; annyira, hogy úgy éreztem, mintha úsznék benne.

– Olyan sok minden maradt ki az életemből; az apád miatt – ingatta Péter rosszállóan a fejét. – Változtatni akarok ezen. Szeretnék egyszer elvinni a Bear Mountain Nemzeti Parkba. Talán motorral. Romantikus lenne, ugye?

– Igen – feleltem a mennyezetet bámulva. A vállamat simogatva megkérdezte:

– Mondd csak, Margaux, van olyan valami, akár csak egy dolog is, amire, ha ránézel, rögtön megnyugszol? Tudod, nekem szorongásos rohamaim vannak; reggel felébredek és a szívem erősen ver, úgy érzem, hogy nem kapok levegőt. A képektől megnyugszom, mert gyerekeket ábrázolnak; a gyerekek ártatlanok és gondtalanok.

Amikor mosolygó gyerekcsoportokat látok, már nem érzem magamat szomorúnak.

A fotók mellett lógott néhány festmény is a falon; ódivatú ruhákban ábrázolt, pufók arcú, erősen púderes bőrű, bodorított hajú kislányok. Péter körbejárt, mindent megmutatott. A fapalcokon kislányfigurák álltak. Azt mondta, majolika az anyaguk, egyfajta porcelán. Egy szőke hajú, hosszú fehér hálóinges kislányfigura az ajkához emelte a kezét, hogy csókot dobjon; egy másik, parasztruhás, mezítlábas kislány mintha aludt volna.

Teljesen elbódultam, mintha egy másik világban lettem volna. Próbáltam lerázni magamról ezt az érzést, ezért megszólaltam.

– Mindig beveted az ágyadat?

– Hát, a légierőnél az ember megtanul egyet, s mást, és sosem felejt el. Mint az apád; ő is volt katona, ugye? De ő mindent, amit tanult, az örült szélsőségig vitt – elhallgatott és megszívta a King 100 cigarettát. – Úgy értem, bizonyos fokig megértem apádat. Fontos, hogy az ember tiszta és rendes legyen; nem olyan, mint Richárd, aki szétdobálja a ruháit meg az átkozott csikkjeit, ha itt alszik: egyszerűen képtelen rendet tartani. A múltkor egyenesen a konyhai mosogatóba dobálta a csikket! Apád nem bírta ki; lehet, hogy egy percen belül lelőné! Elismerem, szeretek bizonyos rendet tartani az életemben. Egyszerűen jobban érzem magamat ettől a rendszerességtől. Inês azt mondja, hogy valahányszor elmegyünk vacsorázni, mindig ugyanazt rendelem: párolt húst, tört krumplit mártással és zöldbabot... Ó! Te is észrevetted? Egyfolytában azt a festményt nézed. Az Norman Rockwell *Régiségek kicsiny boltja* című képe.

Odament a szoba hátsó részébe, az akváriumtól jobbra, a cserepes virágok polcául is szolgáló ágykeret fölött lógó reprodukcióhoz.

– Nézd, első látásra úgy tűnik, mintha egy lány babát vásárolna a boltostól. Aztán az ember észreveszi, hogy a babáknak nincs babaarcuk; a boltos arcát viselik.

– Ó!... Tényleg... Ez hátborzongató!

A boltosnak ráncos arca és ősz haja volt, ami rajta természetesnek tűnt, de a babákon groteszknek hatott.

– Igen. Ha csak felületesen nézzük a képet, minden teljesen természetesnek tűnik, de ha elmélyedünk a részletekben, rájövünk, hogy semmi sem olyan, amilyennek lennie kellene. Furcsa; valahányszor ránézek, találok valami új furcsaságot rajta.

15.

A hozomány

Nem sokkal a tizenkettedik születésnapom után Péter azt kezdte mondogatni, hogy a nyelves csók nagyon romantikus. Én egyáltalán nem találtam olyan romantikusnak, mint az ölelkezést, de tudtam, hogy ha egyszer elkezd nyaggatni valamiért, sosem adja fel. Nem sokkal korábban Winnie-vel beszéltem telefonon, és azt mondta, néhányszor csinálta egy szomszéd fiúval, és piszkálni kezdett, hogy ideje felzárkóznom a tapasztalatszerzésben. Mi voltunk a legidősebbek a baráti körünkben, a mi testünk volt a legfejlettebb, és végre megjött a menstruációm is. Megígértem neki, hogy a csók után felhívom, és elmesélem, milyen volt; azt mondtam, Rickyvel fogok csókolózni. Péter unszolása emlékeket ébresztett bennem: csináltuk már, régen is, játékból. Ekkor viszont azt mondtam, hogy ha csókolózni akar, ötven centet kell fizetnie érte; gonosz, alávaló késztetést éreztem, hogy valahogy megmutassam neki: ha olyasvalaki kérné, mint Ricky akkor ingyen is bevállalnám, de neki fizetnie kell, mert ő öreg. Akkor ez nagyon jó ötletnek tűnt, mintha eltörölné a tényt, hogy korábban már rengeteg nyelves csókot kapott

tőlem teljesen ingyen, amikor még túl kicsi voltam ahhoz, hogy felfogjam a saját értékemet.

Az, hogy Péter fizet nekem, olyan volt, mint valami menyasszonypénz, amit fiatal lányokért fizetnek, például Indiában. Péter, mint oly sokszor, most is arról beszélt, hogy Amerika és Európa nagy része is elkorcsosult, mert tiltják, hogy a férfiak fiatal lányokat vegyenek feleségül, és rámutatott: az, hogy megjött a menstruációm, a természet üzenete, hogy ideje férjhez menni és gyerekeket szülni. De ebben a beteg kultúrában megakadályozzák, hogy a legmélyebbről jövő ösztöneimet kövessem.

Miközben Péterrel csókolóztunk a „Pathmark” feliratú fehér kamion mögött, nyitva tartottam a szememet, bár az egyik magazinban azt olvastam, hogy az egyáltalán nem romantikus. Péter becsukta a szemét. A borostája zavart egy kicsit. A kamion számát néztem: 31186. Minden kamionnak volt ilyen kódszáma. Nagy szemetes konténer volt rajta, azon rekeszek. Péter szájának cigarettá- és kávé íze volt, és mintha nem lett volna elég nyála. Nem akartam erre gondolni, mert tudtam, hogy ez durvaság. Szerettem, de nem szerettem azt, hogy a nyelve a nyelvemhez ér. Próbáltam elképzelni, hogy Rickyvel csókolózom, de nem ment. Tudtam, hogy Ricky-nek nem lenne borostája. Tudtam, hogy Ricky szájának nem lenne kávé íze.

– Kérem az ötven centemet – mondtam mosolyogva, amikor befejeztük.

– Szeretlek, drágám. Nagyon szeretlek – szólt magához ölelve. Teste mintha magába szívta volna a testemet.

Egy hónappal a nyári szünet előtt rossz híreket kaptunk. Winnie szeptembertől nem jön vissza, mert az anyja egy drága lánygimnáziumba íratja át. Mind át akartunk iratkozni vele, de csak Irene családja egyezett bele. Attól féltem, hogy a Holy Cross iskolában megint kitalált leszek.

– Ha más iskolába akarsz járni, menj inkább állami intézetbe, és spórolj nekem pénzt, ha kérhetlek! – mondta apa. Ez meglepett.

Évekig azt hallottam tőle, hogy nem akarja, hogy az állami iskolába járó gyerekekkel barátkozzak, de most mintha már nem érdekelte volna. Beszéltem erről Péterrel is, aki jó ötletnek tartotta; az állami iskola csak néhány háztömbnyire volt a házunktól, így nem kell többet buszozni a Holy Cross-ba, vagyis előbb nála lehetek.

Amint vége lett az iskolának, és megkezdődött a nyári szünet, anya meg én már kilenckor elindultunk Péterhez. Anya azt is megengedte, hogy Péter elvigyen motorral New York Citybe. Teljesen elvarázsolt a sok tarajos, tetovált punk látványa a Washington Square Parkban. Egyenesen imádtam az East Village zeneboltjait, ahol illatos füstölőket égettek, és a hangszórókból heavy metál üvöltött. A ruházati üzletekben dolgozó, magas szárú, fűzős bakancsos punk lányok azt mondták nekem, hogy egészen jól mutatnék, ha lilára festeném a hajamat. Az utcai standokon hatalmas, hamis ezüst- és aranykereszteket árultak fekete zsinóron. Egyik alkalommal vettem egyet nyolc dollárért, és lecseréltem a fekete nyakpántomat. Aztán az aprót vidáman odaadtam a Bleecker Streeten kolduló, otthonról elszökött srácoknak.

Az öregek mindig kihívták Pétert egy-egy sakkjátszmára a Washington Square Park gránitlapos asztalainál, és ő sosem volt képes ellenállni nekik. Volt egy ősz hajú férfi, akit Péter nagymesternek nevezett. Olyan sötét szeme volt, mint Inês írógépének a billentyűi, és olyan halkán beszélt, hogy Péternek tölcsért kellett csinálnia a kezéből, hogy hallja, mit mond. Miközben a nagymester ajka közé illesztett egy szálat Péter King 100 cigarettájából, észrevettem, hogy, mint Péternek, neki is alig van foga. Ekkor vettem észre azt is, hogy Péter már nem hordja a műfogsorát. Amikor rákérdeztem, azt mondta, kényelmetlen; megtanult csukott szájjal mosolyogni, és nem számít neki, hogy mit mondanak az emberek, amíg jól érzi magát a bőrében. Nekem is mindegy volt, van-e foga, ahogy az is, hogy a teknősbéka helyén nyúlketrec van, vagy zongora ott, ahol a leguán terráriumuma állt. Mindegy volt, hogy már nem élveztem a nyulas játékot, és hogy a

„Veszedelemtigris” és a „csiki kíntás” meg a többi játék, amit nyolcéves koromban játszottunk, elfelejtődött. Azt mondogattam magamban, nem számít, hogy Karen régen a húgom volt, de már nem találkozom vele.

Csak az a fontos, hogy anya és én már nem csak hetente kétszer megyünk Péterhez, hanem minden nap iskola után. Már nem ettünk együtt apával; napi tizenöt dollárt kaptunk tőle, hogy abból oldjuk meg. Többnyire a konyhapulton hagyta anyámnak, de ha rossz kedve volt, a padlóra dobta. Amikor Inês hazaért, főzött, például csirkét rizzzel és babbal, vagy spagettit a fenti „bandának”, ahogy Péter nevezte őket, míg anyám, Péter meg én elmentünk néhány saroknyira, és egy ötvenes évekbeli stílusú, Yummy's nevű kifőzdében vagy az El Pollóban ettünk. Időnként a Negyvenkettedik utca árkádsorára mentünk, és az El Unico nevű zsúfolt helyen vacsoráztunk. Elképesztően olcsó hely volt, és gyakran ettünk egy-egy púpozott tányér fehér vagy sárga rizst, vörös- vagy fekete babbal, yukkával, sült banánnal és csirkehússal. Apa néha felrótta nekünk, hogy már nem eszünk vele, de anya ilyenkor mindig emlékeztette, hogy amikor vele vacsoráztunk, alig ettem, és ha úgy folytattam volna, már régen meghaltam volna; leállt volna a szívem, mint Karen Carpenternek. Úgy éreztem, apa panaszkodása tettetett volt; titokban nagyon is örült, hogy már nem eszünk együtt. Úgy viselkedtünk az asztalnál, amitől, állítása szerint, elment az étvágya; szerinte például csámcsogtunk és nem töröltük meg rendszeren a szánkat; mindig azt mondogatta, hogy csoda, hogy egyáltalán képes volt egy falatot is lenyelni úgy, hogy közben anya savanyú képét kellett néznie, vagy engem, ahogy a villámmal piszkálgatom a borsót és a sült krumplit. De apát leginkább a hallgatásunk bosszantotta.

– Mintha kolostorban élnék – mondogatta. – Úgy járkáltok, mint az apácák, úgy bámultok a levegőbe, mint az apácák. Hajlottan jártok, mint a nyomorékok. Az arcotok hullamerev.

Ha este kilenc körül hazaértünk Pétertől, apa már odafent volt a szobájában, nézte a kis tévét, vagy ha egyáltalán nem volt otthon, tudtuk, hogy a bárban van.

1991 nyarán, jó néhány hónappal az után, hogy újra elkezdtünk járni hozzá, Péter több alkalommal is rávett, hogy a számba vegyem a péniszét. Nem tudom, anyám hol volt ilyenkor. Péter azt mondta, a Pathmarkban találkozgat egy nemrégiben elvált férfival, Jüannel, de nem akarja, hogy tudjak róla. Bár nem találkoztam Jüannel, reméltem, hogy anya elválik apától, és hozzámegy feleségül.

Anya felhívott néhány ingyenes tanácsadó szolgáltatást, és a barátaitól is folyton azt kérdezgette, vajon egészséges-e, hogy minden időmet Péterrel töltöm. Azt mondta nekik, hogy gondosan szemmel tart bennünket; ezt mondta apának is. Arra gondoltam, azért hazudhatott, mert a konzervatív gondolkodású emberek nehezen dolgozzák fel a tényt, hogy Péter és én szeretjük egymást. Nem igazán hittem, hogy megbízik abban, hogy magam is tudok dönteni; hogy megértette: tizenkét éves korom ellenére rendkívül érett vagyok. Apával ellentétben anya nem akarta megtörni az akaratomat, hanem szabadon engedett, hogy éljek úgy, ahogy jónak látom. Péterrel elátkozott szerelemben éltünk. Mint a *Zsivágó doktorban*. Mint a *West Side Story*ban. Anya imádta ezeket a filmeket.

Ahogy lefele mentünk az oly jól ismert laza falépcsőn, Péter azt mondta, ezúttal azt akarja, hogy élvezzem. Megkért, hogy feküdjek egy fa gyalupadra. Odament a Viktória-korabeli szekrényhez, kivett egy fehér gyöngyház gombos, régi, szürke ruhát és a gyalupadra terítette, hogy kényelmesebben feküdjek. Úgy hevertem ott, mint páciens a vizsgálóasztalon.

– Margaux, te vagy, akit a legjobban szeretek ezen a világon. Örömet akarok okozni neked; azt akarom, hogy jól érezd magad. Itt akarom, ezen a helyen, ahol életem legszebb születésnap ajándékát kaptam.

Mivel nem szóltam, folytatta.

– Nyolc- vagy kilencéves lehettem, amikor a bátyámmal nevelőszülőkhöz kerültünk. Két lányuk volt: Tina és Nancy. Szeptéptáncosok voltak... Manapság már nincs olyan sok szeptéptáncos, de akkoriban nagy divatja volt. Egyikük tizenhárom, a másik tizenöt éves volt. Nina, az idősebb volt a rosszabb. A bátyámnak volt egy cowboykalapja, amibe Nina rendszeresen belekötött és úgy tette a bátyám fejére. A lányok kényszerítették minket, hogy a lábuk között kényeztessük őket. Rosszul voltam tőle... ezek után képtelen voltam azt tenni egy nővel. De neked megpróbálom. Azt akarom, hogy élvezd. Jó?

– Milyen érzés?

Csókolgatni kezdte az arcomat, a tarkómat, a fületem és a hajamat. Apró csókokkal, ahogy a magot csipegető csirke csőre jár. Aztán folytatta:

– Eszembe jutott egy másik emlék; tizennégy éves koromban egy időre visszakerültem az apámhoz. Furcsa volt. Én meg néhány fiú és lány vetkőző-pókert játszottunk... Vesztettem, és feldobták a ruháimat egy fára. Fel kellett másznom értük.

Elhallgatott, szájon csókolta.

– Akárhogy is – nevetett fel –, szép fiú voltam. Csinos fiú. Mint Ricky.

– Igazán? Szébb voltál nála?

– Nem, persze, hogy nem. De jó pasi voltam, ahogy a lányok most mondanák... Döglöttek értem a lányok. Akarod tudni, hogy néztem ki? Mint egy kis kerub. Platinaszőke hajam volt. Úgy hároméves koromban egy nő odajött hozzánk az utcán, megsimogatta a hajamat és azt mondta, olyan vagyok, mint egy szeráf...

– Az ugyanaz, mint az angyal?

– Bizony, bizony – mondta, és megcsókolta a hajamat. –A lányok rajongtak értem.

– Mi a legelső emléked?

– A legelső... – kezdte lehúzni rólam a farmert, megcsókolta a hasamat, a köldökömbe nyalt. Kuncogtam az érzéstől.

– A legelső élményem, hogy egy fára akasztott hintán hintázok. Oda-vissza himbálóztam egy fellógatott autógumin és boldog voltam. Úgy éreztem, mintha repülnék. Neked mi az első emléked?

– A kiságyam rácsain néztem kifelé... – mondtam, miközben lassan, a pamuton át csókolgatva lehúztam rólam a bugyit

– ... és rájöttem, hogy nem tudok kijutni.

– Soha ne vegyél fel nejlont-, selyem- vagy szatén bugyit, Margaux, mindig viselj pamutot? –

– Miért?

– Mert nem szeretem a nejlont-, a selyem- vagy a szatén bugyit.

– Miért?

– Csak úgy, nem szeretem.

– Ez ostobaság. Te csak a babás holmit szereted. Buta kisfiú vagy.

Úgy beszéltem, mint a népszerű lányok. Élveztem, hogy úgy érzem magamat, mint ők.

– Ez jó érzés?

– Igen

– Szeretlek. Nagyon szeretlek. Ez butaság? –Igen... – felnyögtem.

– Mit szeretnél, hogyan nevezzelek? Ha egyáltalán becézhetlek...

– Círókanyuszi. Nem, Bújónyuszi. Bújónyuszi.

– És minek neveznéd, ha megcsókolnám a köldököd?

– Prrr-nek.

Felgyúrta a pólómat, a melltartómat.

– És ha megcsókolnám a melleidet itt?

Megcsókolta a mellemet, előbb az egyiket, aztán a másikat, és megszopogatta a bimbókat.

– Csikkkkicsangnak.

– És ha megcsókolnálak itt? A legszebb helyen?

– Glisszisnek – mondtam. – Ezt a szót használnám. Nyalni kezdett.

– Milyen érzés... ha glisszizlek? Ezen nevtünk. Önkéntelenül.

– Komolyan. Jó érzés?

Nem éreztem semmi különöset, de azt mondtam:

- Igen, jó érzés. Ha glisszizel, az naggyon jó érzés.
  - Szóval... élvezed? Nem használom azt a buta szót, mert komoly választ akarok. Nem akarok olyasmit tenni, amit nem szeretsz.
  - Kellemes... érzés.
  - Jó. A „kellemes” szeretem. Mindennek kellemesnek kell lennie.
- De még mindig nem éreztem semmi különlegeset; olyan volt, mintha az ecset megkérdezné a falat, jó érzés-e a festés. Volt valami az alagsorban, amitől elvesztettem a valóságérzékelésemet; mintha halott lettem volna; és amikor a leghalottabbnak éreztem magamat, az élet megint beszüremkedett. Hirtelen azt mondtam:
- Péter, soha többet nem hagyom, hogy apa elválasszon minket egymástól. Ha még egyszer megpróbálja, együtt szökünk el; de mondd, hol fogadnának el minket olyannak, amilyenek vagyunk?
  - Skandináviában – mondta Péter, mintha már gondolt volna erre.
  - Vagy Thaiföldön. Csak ki kellene találnom, hogyan jussunk ki az országból. És miből lesz pénzünk. Ez probléma.
  - Kirabolhatunk egy bankot. Mint Bonnié és Clyde. Vagy ellophatom apa ékszereit, és eladhatom a feketepiacon.
  - Úgy érzem, a beszéd elvonja a figyelmed az érzésektől. Azt akarom, hogy próbálj elélni. Meg tudod próbálni?
  - Rendben. Gondolom, a szavaknak ilyenkor nincs jelentőségük.
  - Talált.
  - Apa mondta egyszer. Vagy talán azt mondta: „a szavak ilyenkor semmit nem jelentenek.” Ezt akkor mondta, amikor megkarmolta anyja arcát. De amikor én ilyesmit mondok, azt romantikus értelemben értem.
  - Margaux, koncentrálj az érzésre! Koncentrálnod kell, ha orgazmust akarsz.
  - Jó. Megígérem, hogy csendben leszek. Megígérem, hogy nem szólok többet. Olyan szótlan leszek, mint egy hegy vagy egy szék.
  - Margaux! Koncentrálj!
  - Koncentrálók!
  - És maradj nyugton! Folyton ficáncolsz.

Úgy tettem, mintha kalodában lettem volna; ráfeszültem a deszkára. A sötét tölgyfa úgy bevágott a nyakamba, mint a punkok szöges nyakörve. Azt képzeltem, hogy a számat fekete cérnával varrták össze, és az arcomat fehérre festették, mint a pantomimművészekét. Felnéztem a gerendák közötti fehér, selymes pókhálókra, és elképzeltem, hogy fehér póktojások kezdenek hullani, mint a jégeső. Péter arcát néztem. A félhomályban nem láttam a ráncokat, és a haja akár platinaszőke is lehetett volna. Megérintettem a haját. Sprőd volt a tapintása. Azt képzeltem, hogy a fa jobban szorul a nyakamra, fojtóan szoros, és próbáltam a lábam közét érezni. Lenéztem és elképzeltem, hogy Ricky nyelve siklik a vaginámon. Aztán azt képzeltem, hogy Richárd az, aztán egy fiú az osztályomból, akit helyesnek tartottam. Nem voltam képes Péterre gondolni. Egyszerűen túl öreg volt.

Amikor rám pillantott, szeme türkizkék volt, tekintete szeretetteljes, arca nagy, mintha ő lenne az elnök. Hatalmas ádámcsutkája volt; megérintettem a torkomat, hogy érezzem, nekem nincs. Szerettem őt, és gyűlöltem magamat, amiért képtelen voltam elélni. Nagyon próbálkozott, de semmi nem használt, az sem, hogy arra gondoltam, kalodában vagyok, és az sem, hogy azt képzeltem, Ricky csinálja. Péter látta, hogy az arcom megváltozik.

– Mi a baj? – karja, mint a trópusi óceán hosszú hulláma, felemelkedett, kagylóhéjként ölelt körül. Arcomat a vállára hajtottam; frottír ingben volt, lágyan simított az anyag.

– Törülközőanyag az inged. Tetszik. Bárcsak el tudnék élvezni. Jól csináltad, mint mindent, de én semmit sem vagyok képes jól csinálni. Talán mert túl hideg van idelent. Talán túl hideg van és túl nagy a csend és túl kísértetiesnek érzem magamat. Soha többé ne jöjjünk le ide! Jó?

– Jó.

– Mindig is utáltam ezt a helyet. Mindig utáltam az alagsort.

– Sosem mondtad nekem, hogy utálok. Drágám, hercegnőm, Cirókanyuszi, Bújónyuszika, csak mondj nekem mindig igazat, mindig igazat!

– Nem utálok – mondtam gyorsan. – De most úgy érzem, hogy eldugsz engem idelent. Meg akarlak csókolni nyilvános helyen is. Le akarom húzni a nadrágodat a Pathmark áruház kellős közepén és a padlón akarok szexelni veled. Nem érdekel, ki mit mond! Az emberek olyan ostobák! Miért nem házasodhatunk össze most rögtön?

– Ne törődj az emberekkel! Természetesen elleneznék. Nem számít. Megvan a magunk világa. Másoknak semmi közük hozzánk.

– De igen, Péter! Te is mondtad! Azt mondtad, nem foghatjuk már egymás kezét, amikor az utcán sétálunk, mert furcsán néznek ránk! Egy bizonyos életkoron túl a lányok már nem fogják az apjuk kezét! És az emberek bármikor elkezdhetnek pletykálni rólunk! Bármelyik napon, bármelyik pillanatban! Hát én azt mondom, hadd pletykáljanak csak! Bárcsak hatalmam lenne elérni, hogy ők is úgy éljenek, mint én, hogy a legrosszabb rémálmaik váljanak valóra. Az olyanok, mint azok az úszómesterek az uszodában meg dr. Gurney meg a rendőrség vagy bárki, aki megítélhet engem, pedig nem is ismer. Péter, ha csak egy napig az én életemet élnék, és tudnák, milyen boldoggá tudsz tenni engem, mennyire szeretsz!

Az emberek valóban ellenem voltak. Azt akarták, hogy szenvedjek. Még Winnie sem törődött velem. Titkos barátnő; az akart lenni. Mindig egyedül kellett ülnöm ebédnél, mert nem akarta, hogy velem lássák. Jobb, ha az embernek egyáltalán nincs barátja!

– Drágám! – mondta, és rágyújtott. – Óvatosnak kell lennünk. Ez az igazság. Nem érted, mi a tét. Az életemről beszélünk. Börtönbe csukhatnak. Ez nem vicc. Ha kettesben vagyunk, lehetünk szenvedélyesek. A külvilágban viszont másképpen kell viselkednünk. Nem akarok börtönbe menni. Azt akarod, hogy börtönbe csukjanak, Margaux? Lehet, hogy nem akarod, de megtörténhet. Egy rossz lépés, egy meggondolatlan kijelentés és

kész! De mielőtt börtönbe vinnének, megölöm magamat! A fejemet ráztam.

– Ne aggódj! Sosem tennék olyasmit, amivel bajba sodorhatnálak. Ezt te is tudod! Előbb vágnám el e torkomat, mintsem, hogy ilyesmit mondjak!

– Drágám! – mondta ujját a számra helyezve. – Most felejsük el, hogy vannak mások is a világon! Tegyük úgy, mintha a mi kis világunkban lennénk! Hadd lássalak olyannak, amilyen vagy; egészen. A lábadat is akarom látni, a térdhajlatodat is. Annyira szeretlek, hogy úgy akarlak látni, ahogy Isten megteremtett téged!

– Senki nem láthat, senki nem ítélni – mormogtam.

Felültem, levettem a felsőmet és a melltartómat. Levettem a zoknimat is, és kivettem a bársonnyal bevont hajgumit a hajamból. Ott ültem meztelenül, remegve. Mellbimbóm megkeményedett. Egész testemben libabőrös voltam, karomon felállt a szőr a hidegtől. Egyszerre fáztam és volt melegem, mintha influenzás lennék. Szép voltam, legalábbis a testem szép volt, telt, ívelt, nyakam karcos, combom hosszú, lábfejem keskeny, vállamra, olivaszín bőrömre egyenes szálú, fényes, barna haj omlott. Tizenkét éves voltam. Nő. Tizenkét éves voltam, és égetett a szerelem. Péter letérdelt. Én voltam az ő istennője, csak az én hangomat hallotta és csodálatos vibrálással töltöttem el a gondolatait, mintha lényemmel az agyát bodorítottam volna be, és ezért örökre hálás lenne nekem. Annyira hálás volt, hogy átölelte a bokámat és azt mondta:

– Margaux, Margaux, üdvözlégy, Margaux. Üdvözlégy, Margaux, Margaux, Margaux!

Péter és én felvettük azt a szokást, hogy a szobájában játszottunk azzal a Super Mario Brothers 3 játékkal, amit a Nintendójához vett. Megtanítottam Pétert, hogyan kell Mariót ugratni és reptetni, hogyan kell megtalálni a titkos kincses szobákat, hogyan lehet megtalálni a rejtett gombokat, amelyek megnövelik Mario méretét vagy második életet adnak neki, és hogyan kell használni a különleges sípot, amivel újabb világokat lehet előhívni. Egy idő után megbántam, hogy bármit

is megtanítottam neki, mert függő lett. Én sokkal jobb játékos voltam nála, és a legtöbb pályán megvertem, így a játék halálosan unalmassá vált. Gyakran abba akartam hagyni mikor Péter még játszani akart. Anyám a konyhaasztalnál ült, míg Péter és én szórakoztunk. Sajnálatos módon a nappalit Richárd foglalta el. Állandó barátnöje, Linda decemberben kirakta, és azóta a házban lakott, ami Péternek egyáltalán nem tetszett, de négyszemközt elmondta nekem, hogy nem szólhat egy szót sem, mert Inês akkor felpanaszolhatja, hogy én is minden nap ott vagyok. Az utóbbi időben Richárd mindenkitől lopni kezdett, hogy kokót tudjon venni magának: Inêstől, Pétertől, sőt Migueltől is, aki részmunkaidőben dolgozott a Tonnele Avenuen, a Circle Cycle autójavítónál. Richárd még Lindától is lopott, végül ezért is dobta ki.

Valahányszor a Nintendo miatt veszekedtünk Péterrel, anyám volt a döntőbíró. Olyasmiket mondott, hogy:

– Margaux, hadd játsszon Péter még néhány kört! Aztán talán menj és vegyél ki egy videót! – vagy: – Nemsokára ebédelnünk kell; elszaladt az idő.

Anyám azonban nem volt mindig a szobában. Egy napon Péter meg én összevesztünk, míg anyám a Pathmarkban járt. Feldühödtem, mert Péter nem volt hajlandó abbahagyni a játékot akkor sem, amikor azzal fenyegettem, hogy kalapáccsal verem szét, és kivettem egy marékka a cigarettájából, kettétörtem a szálakat és a kávéjába szórtam. Péter annyira feldühödött, hogy fogta Pawst, elvitte és egy óráig nem jött vissza. Amikor visszajött, fejemet a párnába fúrva feküdtem. Péter rögtön a karjába vett és azt mondta, már egyáltalán nem mérges. Anya, aki képtelen volt megnyugtatni engem, azt mondta:

– Nézd, én mondtam neked, Margaux, hogy ti mindig kibékültök. Mondtam, hogy Péter nem megy el örökre.

Máskor, míg anyám nem volt ott, összeverekedtünk Péter szobájában. Arcon csapott, én meg megkarmoltam a karját; kis, vékony vércsik lett a karmolás helyén.

– Nézd meg, mit csináltál! Letisztítom. Remélem, Inês, ha ezt meglátja, nem mondja azt, hogy nem jöhetsz át többet.

– Akkor ne mutogasd!

– Micsoda alternatíva...! Maradjak itt bent veled? Nem kötelességem elviselni a bántalmazást.

Kiment a szobából a kávéjával, én meg a takarók alá bújtam. Gyűlöltem, amiért kiment.

Résnyire nyitottam az ajtót és láttam, hogy a fürdőszobában mossa le a karját, a mosdónál, Inês szeme láttára, aki azt mondta:

– Mi történt a karoddal?

– Margaux. Semmiség. Egy kicsit összekaptunk.

– És így megkarmolt? Mi volt a vita tárgya?

– A Nintendo. Néha úgy érzem, kicsit instabil. Hiszen olyan kaotikus környezetben nő fel.

– Nagy türelmed van, az biztos.

Oda akartam kiáltani Inêsnek, hogy Péter ütött meg előbb, de azt vettem észre, hogy olyan gyomorszorító gyűlölettel gyűlölöm őt, hogy még Péterre sem voltam képes dühös lenni, amikor frissen bekötözött karral bejött a szobába és közölte, hogy motorozik egyet, hogy kiszellőztesse a fejéből, ami történt.

Bár a Nintendo semmi másra nem volt jó, csak arra, hogy veszekedjünk, végül megteremtette a különben lehetetlennek tűnő alkalmat, hogy Rickyvel legyek. Szombaton vagy vasárnap Péter mindig elvitte Inêst valahova motorozni vagy enni; azt mondta, még mindig jó barátok, és szükségük van egy kis időre együtt. Hogy Inêsnek szüksége van valakire, akivel megbeszélheti Richárd dolgait és a munkahelyi gondjait, mert mindkettő feszítette. Péter elintézte, hogy míg távol van, Ricky, a Mario 3 nagymestere pénzben játsszon velem. Anyám közben magazinokat olvasgatott, a konyhában telefonált, vagy Richárral beszélt. Mintha nem is érdekelte volna, hogy Richárd nem figyel rá.

Azokon a délutánokon, amiket Rickyvel töltöttem, mindig szűk baby dollt vettem fel, rövidnadrággal vagy csipkeszegélyű blúzzal.

De sosem nézett rám, sosem szólt hozzám; csak a tévé képernyőjét nézte, mintha próbált volna kirekeszteni a látóteréből. Mindig én voltam Mario, ő pedig Luigi; és valahányszor lemondott arról a privilégiumról, hogy ő kezdjen, szó nélkül átadta nekem a konzolt. Szemét le sem vette a képernyőről, én pedig még a szemem sarkából sem mertem ránézni, nehogy azt higgye, hogy tetszik nekem. Szörnyen tudatosan figyeltem a lélegzésemet, és az övét is: az enyém néha mintha elakadt volna, ilyenkor igyekeztem lenyelni a hang végét, ahogy a fürdőkádban próbáltam visszatartani a lélegzetemet, remélve, hogy megfulladok. A náluk töltött hathét órának nagyjából a felét együtt töltöttük, de egy szót nem szóltunk egymáshoz.

Végül egy napon, miután Péter és Inês visszaértek, azt mondtam Péternek:

– Nem hiszem, hogy Ricky tényleg játszani akar velem.

– Miért? Imádja a Super Mario 3-at – mondta Péter a Taster's Choice kávéját szürcsölve, miközben előkereste az öngyújtóját. Figyeltem, ahogy az öngyújtófolyadék megdől, és gyűszűnyi láng lobban fel a végén.

– Azt hiszem, nem kedvel engem.

– Szégyellős.

– Nem hiszem. Szerintem egyáltalán nem kedvel engem. Sőt, gyűlöl.

– Miért? Miért gyűlölne téged?

– Nem tudom.

– Van úgy, ha egy fiú kedvel egy lányt, hogy képtelen beszélni vele. Ráadásul talán túlságosan is lefoglalják a gondolatai... – dudorászni kezdett, én pedig ököllel az ágyra csaptam.

– Mit csinálsz? Margaux! Behunytam a szememet.

– Azt hittem, jót teszek neked azzal, hogy időt hagyok neked a fiúval, akiért annyira odavagy. A klassz fiúkért érdemes egy kicsit gyötrődni, nem?

Paws a padlón feküdt, álmodott, remegett a lába. Az ajkamba kellett harapnom, hogy elnyomjam a rám törő, idióta ingert, hogy

megrúgjam az alvó kutyát. Elszégyelltem magamat, és megsimogattam a hasát.

– Csak örömet akartam okozni neked – folytatta Péter. – Számomra mindig te vagy a legfontosabb.

– Azért csinálod, hogy elmehezz Inêssel – dűnnyögtem. – Mit?

– Semmit.

– Beszélnem kell Rickyvel. Meg kell tanulnia egy kicsit viselkedni. Elegendem van abból, ahogy itt feszít, és úgy csinál, mintha túl nagy ember lenne ahhoz, hogy bárkivel beszéljen.

Rá és Miguelre is ráfér egy alapos elbeszélgetés. Mert az biztos, hogy Inês nem fogja megtenni.

– Ne merészd továbbadni Rickynek, amit mondtam! Ne merészed megsegényíteni egy jó pasi előtt, Péter!

Feltette a kezét.

– És engem minek nézel? A kutya vacsorájának?

– Nem – feleltem, párnát szorítva magamhoz. – Nem hasonlítalak össze senkivel. Néha kiforgatod a szavaimat.

– Sajnálom. Nem lehetek egy kicsit féltékeny? Szabad? Nem kellene féltékenynek lennem – mondta a hajamat simogatva. – Ha szeretsz valamit, engeddd szabadon. Legyen szabad, szeressen, éljen! Felizgat, ugye, amikor Ricky ül itt? Tudod, azt is képzelheted, hogy Ricky vagyok. Bármikor fantáziálhatod azt, hogy ő én vagyok.

Felállt, bezárta az ajtót. Aztán odalépett az ágyhoz, kigombolta a farmernadrágom felső gombját és dörzsölgetni kezdett.

– Hol van az anyám? – kérdeztem furcsán automatikusnak tűnő hangon. – Csak egy ajtó választ el minket! Rajtakaphat.

Péter felnevetett.

– Szeretek kockázatot vállalni, de nem vagyok bolond. Elment a Pathmarkba, hogy kivegyen nekünk egy filmet.

– Milyen filmet?

– *A nagy szívást.*⁶ Minden évben megnézem ezt a filmet. Cheech tüőt és Mickey Mouse fület visel, és egy rakomány füvet visznek.

– Kerti füvet?

– Nem. Füstölnivaló füvet.

– Ó, anyának ez nem fog tetszeni. Utálja az illegális drogokat.

Péter egy kis vazelint vett az ujjára. Elképzelve, hogy Ricky csókol, és megérinti a kemény bimbójú, puha mellemet, aztán a nadrágomba csúsztatja a kezét és megérinti a lábaim között rejtőző forró, nedves motort. Emlékszem egy hastáncosnőre, akit apával néztünk meg egyszer, amikor anya kórházban volt. Apa benyúlt a táncosnő hosszú fűszoknyájába, összetekert bankjegyeket dugott le oda, amiről már tudom, hogy forró és nedves hely... tiszta, agykiürítő érzés.

---

⁶ A nagy szívás (*Cheech and Chong's Up in Smoke*), amerikai vígjáték, 1978. (Aszerk.)

16.

Cathy és Paul

Augusztus végén Péter elkezdte renoválni a földszinti lakást, ami évek óta üresen állt. Richárd megint ott lakott, és kisajátította magának a nappalit, bár a konyhát is szerette lefoglalni; lábát az asztalra téve olvasott és cigizett. Péter azt mondta, nagy szerencse, hogy az alsó lakáson dolgozhat, mert így kevesebbet látja Richárdot.

Mivel nyár volt, rövid blúzokban és shortban jártam (kedvenc farmer shortom fenekére egy pár dobókocka volt hímezve, és a zsebeket fehér csipkeszegély díszítette), a blúz alá esetleg vállpántos pólót vagy bikinifelsőt vettem fel.

– Ezzel az öltözködéssel csak ránk tereled a figyelmet – oktatott Péter. – Ráadásul, ha egy pillanatra is magadra hagylak, valami ürüggyel rögtön odamegy hozzád egy srác. Ez nevetséges. Az én időmben nem szólítottunk meg lányokat csak úgy. Tisztelettel viselkedtünk. Ezek a pasik egyenesen odamennek a lányokhoz, mint ahogy a szúnyog rárepül a vérre.

Néha úgy beszélt hozzám, mintha tizenkét évesen túl fiatalnak tartana; persze ha szexeltünk, a tizenkét év nagyon is felnőttnek számított neki. Még a nyolc év is. Akkor miért bánik velem úgy, mintha még gyerek lennék?

– Nem tetszik, ahogy Richárd rád néz – folytatta. – Valahányszor elmész mellette, leteszi a könyvét és téged bámul. Engem ez nagyon zavar. De te mintha nagyon is élveznéd.

Mindig is őszinték voltunk egymáshoz. Szeretted, ha egy pasi úgy néz rád, mintha a húsipiacon volnál?

– Nem tudom – feleltem vállat vonva. – Csak féltékeny vagy Richárdra. Mi lenne, ha egy nap szexeeinek vele? Lefogadom, hogy tudnék, ha akarnék.

– Nem tudnál.

– Miért nem?

– Azért, mert nem kezdene ki veled. Ennyi. Richárd szeret bolondozni veled. De ez néha nem olyan mulatságos. Nagyon ért hozzá, hogy hülyeségeket mondjon, mindig azt, amit éppen nem kellene. Tudod, mit mondott nekem a múltkor? Talán éppen ki kokozta az agyát, már amennyi maradt egyáltalán. Szokás szerint cigarettát koldult. Feltúrtam a fiókot, hogy találjak neki egy paklit, és meglátta azt a leopárdmintás fürdőruhát, amit tavaly nyáron hordtál. El akarta kérni tőlem – közölte Péter a fejét ingatva. – Természetesen nemet mondtam, ő meg kacsintott és azt mondta: „Miért őrizgeted?”

– Meg akarta szerezni a fürdőruhámat? Oda kellett volna adnod neki. Az arcához dörzsölgethette volna a nappali kanapéján heverve maszturbálás közben.

– Nahát! Margaux! Ez a legutolsó dolog, amire gondolni akarok! – úgy tett, mintha megborzongott volna. – Richárd szereti bosszantani az embereket. Igazi felbujtó. Életművész. A múltkor megkértem, hogy segítsen a lakás renoválásában, de Isten ments! Ahhoz dolgozni kéne. Ha én nem lennék, ez a ház romokban heverne!

Azon a szeptemberen a Washington School tanulója lettem. Szörnyen hiányoztak a barátaim, és nélkülük átható erővel tért vissza a félenkségem. Ráadásul nyáron valami történt velem. Hangulatváltozásaim lettek, az eufórikustól a levertig lendült a kedvem. Többnyire a szerint változott a hangulatom, hogy Péter és én rosszban voltunk vagy éppen jól kijöttünk egymással, de az is nyomasztott, hogy nincsenek barátaim. Bár még mindig beszéltem telefonon Winnie-vel, és időnként Grace-szel és Irene-nel is, úgy

tűnt, egyre kevesebb kapcsolatom van velük. Kitaláltam, hogy azt mondom Winnie-nek, hogy Ricky meg én rendszeresen franciázunk. Folyton azt kérdezte tőlem, milyen íze van az ondónak. Azt mondtam neki, hogy olyan, mint az olasz fagyinak. A valóság az volt, hogy Péter, amikor kettesben voltunk a szobájában, mindig azt kérte, hogy viszonzzam az ajándékát, amit tőle kaptam. Azt kérte, hogy nyeljem le, és úgy éreztem, meg kell mutatnom neki, hogy nem félek megtenni. Valahogy jobban esett, hogy azt mondtam Winnie-nek, hogy korombeli fiúval csináltam.

A Washington Schoolban a titokzatosság légköre lengett körül. Alig beszéltem. Amikor megszólaltam, szerénynek és ártatlannak tettem magamat, ezzel ellentétben azonban mindig szexi ruhákban jártam. Az osztályfőnököm azzal járult hozzá titokzatosságimázsomhoz, hogy időnként beküldött az igazgatóhoz, Mr. Trunellihez azzal, hogy „antiszociális” vagyok. De Mr. Trunelli semmilyen problémát nem észlelt nálam, mert nála mindig bátor, cserfes és okos voltam. Amikor az ilyen látogatások után visszatértem az osztályterembe, és a helyemre ültem, a lányok összesúgtak, hogy vajon miért küldtek megint Mr. Trunelli irodájába.

Azon a télen egy hosszú fekete hajú, nagyon szép, kétszer bukott filippino lány, Justine észrevette a farmernadrágomon lógó, könnycsepp alakú féldrágakövet; neki is pontosan olyan volt.

– Te utánzó! engem! – mondta tornaóra alatt, amit végigücsörögtem a menstruációm miatt; abban a hónapban az volt a második menses miatti felmentésem, de a tornatanár volt annyira tapintatos, hogy nem kérdezett rá. Justine láthatólag ismerte ezt a trükköt. Leült mellém, és nem vette a fáradságot, hogy lejjebb húzza fehér baby-doll ruháját, pedig úgy ült benne, hogy szinte kilátszott a lába köze. Példa nélküli volt, hogy egy ilyen elbűvölő, kifinomult lány szóba álljon egy olyan senkivel, mint én, de mivel nem tudtam, hogyan reagáljak, folytattam az olvasást.

– Nekem is megvan otthon ez a könyv – mondta és megpaskolta a számfüles borítót.

Vállat vontam, fel sem emeltem a tekintetemet a *Virágok a padláson*⁷ lapjairól. A gonosz nagymama éppen meg akarta korbácsolni Cathyt.

– Te utánzói engem – ismételte, és fehérre festett körmű ujját végighúzta a karomon.

A tekintetem akaratlanul is összefonódott az övével.

– Talán azért, mert te vagy az egyetlen lány itt, akit utánozni érdemes.

Justine vastag buborékszámokkal írta fel egy rózsaszín cetlire a telefonszámát és azt mondta, hívjam fel este, de nem akartam Péter előtt beszélni vele. Amikor hazaértem, már nem volt bátorságom. Hiszen Justine volt a legnépszerűbb lány a hetedik osztályban. Apa elvette minden önbizalmamat még akkor is, ha nem volt a közelemben.

V. C. Andrews könyveiben a fiúk mindig beleszeretnek a húgaikba, és az idősebb férfiak szerelmesek a fiatalabb lányokba. Minden tilalmas, titkos és édesen romantikus. A Cathy nevű fiatal és szép balerinát három férfi szereti: egy másik táncos, a tulajdon bátyja és Paul, egy nagyvenéves, gazdag orvos.

Cathy csak tizenhat éves, amikor először szeretkezik Paullal. Paul próbál ellenállni Cathy megbabonázó vonzerejének, de hát ő is csak férfiből van, képtelen uralkodni magán, és végül megadja magát. „Megadja magát”, „megbabonáz”, „elcsábít”, „elkápráztat” „megigéz”, „elvarázsol”: milyen csodálatos szavak! Imádtam őket, és imádtam Cathyt! Először is azért, ami a legfontosabb: mert Cathy gyönyörű volt. Másodszor azért, mert táncos volt. Senki nem volt képes ellenállni neki, még a saját bátyja sem!

Péter a falat csiszolta éppen, én meg hol jobbról, hol balról meséltem neki Cathy kalandjait.

---

⁷ Virginia C. Andrews: *Virágok a padláson*. Fordította: Fazekas László. Budapest, I. P. C. Könyvek, 1996.

– Tudod, mi történik Paullal a *Virágszirmok a szélben végén*?⁸ – kérdeztem és hatásszünetet tartva folytattam. – Szívinfarktusban hal meg Cathy karjában! Éppen szeretkeznek, amikor megáll a szíve! Hát nem romantikus?

– De az. És egyben szomorú. Nem gondolod, hogy szomorú? Bólintottam.

– De Cathy továbblép.

– Mennyi idős volt Paul, amikor ez történt veled?

– Nemtóm. Kábé annyi lehetett, mint most te – feleltem vigyorogva. Péter felém csapott a smirglivel. – Nem... csak viccelek. Ha majd először szeretkezünk, nagyon lassan csináljuk, hogy ne izgasd fel magad nagyon, oké?

– Hát, az egy ideig még nem történik meg – közölte Péter. – Én nem sietek.

Amúgy sem közösülhettünk; mindig fennállt a veszélye, hogy anyám váratlanul visszajön vagy Richárd kopog az ajtón cigarettáért. Richárd már eddig is rengeteg szopást és kézi-munkázást szakított félbe.

– Miért van bezárva az ajtó? – kérdezte Richárd egyszer. Péter felcsattant:

– Azért, hogy távol tartsalak, és ne lopd ki a szememet. Péter olyan ideges volt, hogy egyszer három teljes csomag cigit adott neki, de Richárd egy óra múlva már megint az ajtónál volt azzal, hogy kölcsönkérje a motort. (Ledöbbszemtem, amikor Péter átadta neki a slusszkulcsot!) Péternek nemcsak Richárddal kellett törődnie, hanem folyton aggódnia kellett amiatt is, hogy mikor hallja meg anyám csoszogó lépteit; amikor pedig anyám megjött, gyorsan kinyitotta az ajtót. Péterrel ellentétben ezeket a megzavarásokat én mulatságosnak találtam; hozzájárultak az izgalomhoz; mindig fennállt a veszély, hogy rajtakapnak minket és el kell menekülnünk Skandináviába vagy Thaiföldre, ahogy terveztük. Közben folyamatosan tájékoztattam

---

⁸ Virginia C. Andrews: *Virágszirmok a szélben*. Fordította: Fazekas László. Budapest, I. P. C. Könyvek, 1996.

Winnie-t arról, hogy milyen szexuális kalandokban van részem „Rickyvel”, és otthon élvezettel fantáziáltam arról, hogy hazugságaim igazak. Winnie folyton azt kérdezte, hogy mikor „csinálom” már végre.

Péter abbahagyta a munkát; cigarettaszünetet tartott.

– Mesélj még Paulról és Cathyról! Szeretik egymást, ugye? Mint mi.

– Szerelem van köztük, és kéjvágy meg szenvedély. De nem csak Paul. Minden férfi akarja Cathyt: fiatal férfiak, idős férfiak, középkorú férfiak, nős férfiak, egyedülálló férfiak, gazdag férfiak, szegény férfiak... mindenki. Na, jó, Cathy ért a saját bátyja, Chris is rajong, és a táncpartnere, Julián is. De Julián gonosz; megüti, és egyszer úgy elveri, hogy Cathy nem tud fellépni egy előadáson. Cathy terhes Julián gyerekével, és néhány évvel később feleségül megy Paulhoz. Mert Julián közben öngyilkos lett! Tudod, előbb Julianhez ment feleségül, aztán Paulhoz, aztán egy undorító alakhoz, aki az anyja férje volt! És ezek a pasik mind meghalnak!

– Ez a Cathy olyan, mint a fekete özvegy. Tudod, a fekete özvegy hímje csak úgy kerülheti el, hogy a nőstény felfalja, hogy előbb összekötözi, és csak utána... párosodik vele. – grimaszt vágott, amikor a „párosodás” szót kimondta. – De ha a nőstény széttépi a hálót, megöli a hímeket, belepetézik, és amikor a kis pókok kikelnek, az apjuk testéből táplálkoznak. Szerintem ez nem túlbiztató. Szerinted?

– Az sem túl kedves, hogy a hím megkötözi a nőstényt – mondtam vállat vonva.

– Akárhogy is... térjünk vissza erre a Cathyre... illetve beszéljünk inkább a Nagy Történetről!

A Nagy Történet az elmúlt egy évben sokat fejlődött. Többnyire akkor beszélünk róla, ha Péter dolgozott. Új karakterek bukkantak fel. Carlos anyja például, Arana, aki öngyilkos lett: vonat elé vetette magát, aztán szellemként járt vissza kísérteni a családot. És megjelent Carlos testvére is, Victor, akit Péter érdes, rekedtes hangon

személyesített meg. Victor egy életre magán viselte a nyomát, hogy csecsemőkorában Arana egyszer véletlenül forró vizet öntött rá; később pedig, csak azért, mert nem volt szép gyerek, egész napra a gardróbba zárta. A Nagy Történetben gyakran voltak időbeli ugrások, folyton ide-oda váltottunk a fiúk gyerekkorából a felnőttkori életükbe: Carlos dicsőséges rockstar élete és Victor kitaszított, nyomorult pária élete között. Én legszívesebben Carlost játszottam; ő volt a legérdekesebb karakter számomra, mert szép volt és mindenki szerette. Képtelen voltam azonban megérteni, miért játszotta Péter olyan élvezettel Victor szerepét.

– Nézzük csak, mi történt a legutóbbi részben! Ha jól emlékszem, Carlos unokahúga, Tracy próbál betörni a házba és megölni Margaux-t. Aztán Péter kénytelen lábon löni. Aztán mind kórházban vannak. Szóval a kórházban vagyunk...

– Kicsim, ne vedd rossz néven, de nem beszélhetnénk valami másról is, a Nagy Történeten kívül? Úgy értem, minden nap erről beszélünk.

Keresztbe fontam a kezemet és bámultam rá. Mindazok után, amit megtettem neki! És miközben nyugodtan folytatta a falcsiszolást, még hozzátette:

– Csak erről akarsz beszélni. Órákig. Ez nekem nagyon unalmas; nem vagyok a te korosztályod. Úgy értem, nekem is tetszik a Nagy Történet, csak néha úgy érzem, nincs is más témánk.

– Mi más témánk lenne? Nincs más, amiről beszélhetnénk!

– Hiszen beszélgettünk Cathy és Paul egymás iránti szerelméről is. Hogy olyanok voltak, mint mi. Az érdekes volt.

– Kiolvastam a könyvet, befejeztem a témát.

– Látom, nem egészen érted. Nekem a Nagy Történet kezd fárasztó lenni...

– Akkor talán nem kellene beszélgetnünk. Folytasd csak a csiszolgatást!

– Egy kis nyugalom. Gondolkodhatnánk. Élvezhetnénk együtt a csendet.

Elfordultam Pétertől, még mindig keresztbe volt fonva a karom. Majd én megmutatom neki; meg fogom tagadni tőle, amit akar.

– Nem hiszem, hogy akár tíz percig is kibírnád beszéd nélkül – mondta.

– Ha nem vagyok jó semmire, miért is nem leszek öngyilkos?!

– Látod, megmondtam, hogy nem bírod ki tíz percig! Felsikoltottam.

– Te nem törödsz mással, csak a hülye smirglizéssel! És a hülye falfestéssel! Nincs is más a fejedben!

– Drágám! Ne haragudj! – mondta és abbahagyta a smirglizést. – Beszélhetünk a Nagy Történetről.

– Nem, hallani sem akarok róla! Belerúgtam a falba.

– Jó. Akkor egy kicsit később?

– Nem!

– Kérlek!

– Nem! Nem, nem és nem!

Azon a tavaszon, miután Péter befejezte a földszinti lakás renoválását, beköltözött egy háromgyerekes család, plusz a férj unokaöccse. Szinte mindig az udvaron voltunk, motoroztunk, vagy Pawst sétáltattuk, görkoriztunk vagy a Woolworth's-nál ebédeltünk. Néha elmerészkedtünk egészen a River Roadig, ahol egy kis hot dogos standtól elindulva a keskeny, rosszul kövezett hegyi úton káprázatos vízesések mellett haladtunk el. A motoron úgy éreztem, mintha kívül lennék az időn és a „Papa Don't Preach” a „Burning Up,” és a „Rescue Me,” című Madonna-számokat, a kedvenceimet énekeltem.

Tizenharmadik születésnapomra Péter vett nekem egy fekete sztreccsnadrágot, amit „Madonna-harisnyának” nevezett, és egy tengerészkek-féhér csíkos matrózzuhát egy házi kiárusításon, ami nálam fiatalabb és kisebb alkatú lányokra volt szabva, ezért túl szűk és rövid volt nekem, de mivel szerettem szexisen kinézni, mint Madonna, tetszett. Péter lefényképezett benne a motoron, ahogy előre hajolva a kormányt fogom és görkoris lábammal a pedálra

lépek; aztán ahogy görkorival fekszem a függőágyban, ahogy a tornác lépcsőjén ülök, kócos, leeresztett hajjal, abban az idétlen, nagy gallérú tengerészruhában, fehér harisnyában, a görkori hosszú fűzője kibomolva.

Péter vett egy kis fényképalbumot, amiben csak ezek a képek voltak. A „Görkorcsolyás lány” címet adta neki. Nem szóltam semmit, de rosszulesett, hogy nem is jutott eszébe lecserélni a szobája falára aggatott nyolc éves kori képeimet, vagy levenni Jill fotóját, és az egyik görkorcsolyás képet akasztani a helyére.

Persze lehet, hogy azért nem tett fel egy görkorcsolyás képet sem, mert ezek túl szexik voltak, és anyámban vagy Inês-ben riadalmat kelthettek volna. Így azonban úgy tűnt, hogy egyiküket sem zavarják a képek, talán mert annyira természetesnek tündek, olyan vidám és eleven voltam rajtuk. Péter egyszer megjegyezte anyának és nekem, hogy az, hogy apa festményeket, reprodukciókat és híres versenylovak képeit aggatja otthon a falra, de az én képeimet nem, azt bizonyítja, hogy nem törődik velem. Anya teljes mértékben egyetértett, és én is kezdtem ezt bizonyítéknak tekinteni arra, hogy apa nem szeret.

– Az, hogy az ő lánya, nem elég Louie-nak – méltatlankodott Péter.

– Igen, ő a státusz megszállottja – erősítette meg anya. Apának volt egybekeretezett képe, amit nagyon szerettem.

Az apja unokaöccse volt rajta, a jeles Puerto Ricó-i költő, aki megbolondult és nincstelen alkoholistaként halt meg Harlemben. Tudtam, hogy tragikus élete ellenére apa nagyra tartotta a tehetségét, és ezért tette ki a fényképét a falra.

17.

Ments meg !

Az El Pollo Supremo étkezdében próbáltam rávenni anyámat, hadd menjek Péterhez egyedül is. Megvártam, míg anya megeszi a sült csirkét, az összes tostonét, a sült banánt, és kedvenc fogásához, a főtt kukoricához ér. Anyám semmit nem szeretett jobban az édes, vajjas főtt kukoricánál. A narancssárga-sárga csíkos sátor alól láttam, hogy szemközt egy süket ember kulestartókat árul. Velünk szemben egy idős, kendős spanyol nő rózsafüzért kínálgatott. Az El Pollo Supremo rengeteg utcai árúst vonzott, akiknek irigylésre méltónak találtam az életét, mert nem volt semmilyen kötöttség benne. Úgy gondoltam, hogy az utcai árusok, mint a rocksztárok, bármikor bárhová elmehetnek.

– Anya, engedned kell nekem egy kis önállóságot. Ha az ember nagyon szeret valakit, élni hagyja, hadd fusson szabadon – mondtam. Péter tanított be, mit mondjak. – Már tizenhárom éves vagyok. Nem akarod, hogy egy kicsit önálló legyek?

Anya felsóhajtott; már nagyon elege volt ebből a beszélgetésből.

– Margaux, a fő ok, amiért még azt sem akarom, hogy egyedül menj át az úton, az, hogy nem figyelsz. Az idén is azt hallottam rólad az egyik tanárodtól, hogy olyan vagy, mintha ködben járnál. Jó jegyeid vannak) de közben mintha álomvilágban élnél.

– Azt mondta, álomvilág?

– Álomvilág vagy álomország, nem emlékszem. Pontosan le kellett volna írnom, mit mondott.

– Az a tanárnő nagyon unalmas – mondtam. Eszembe jutott, hogy egy héttel korábban Justine és a barátnője, Jocelyn odajöttek hozzám az aulában. Történelemórán Jocelyn látta, hogy szerelmes levelet írok Péternek. Elmondta Justine-nak, és Justine aznap követelni kezdte, valljam be, hogy szűz vagyok-e még. Olyan dühös lettem, hogy egész testemben remegni kezdtem, és válasz nélkül otthagytam őket.

– Amúgy is lúzer – mondta Justine olyan hangosan, hogy biztosan meghalljam, és a nyomaték kedvéért toppantott egyet szarvasbőr csizmájával.

– Azt hiszem, az apja az oka, hogy nem tud rendesen koncentrálni – jegyezte meg egyszer Péter. – Hiszen te mondtad, hogy Louie jelenetet rendezett, amikor Margaux új ruhákra kért pénzt tőle.

– Szörnyű jelenetet rendezett – mondta anyám. – Legalább kétszázötven dollár kéne neki évente ruhákra, és ebben még nincsen benne a télikabát.

– Hadd meséljem el én – szóltam, közbe a kezemet felemelve, mintha az iskolában jelentkeznék. Péter szemébe néztem. – Mondjuk, hogy kétszázötven dollár kell évente ruhákra. Na, akkor háromszázötvenet kell kérnem, hogy lealkudhassa annyira, amiből ki tudok jönni. Három teljes óráig kell veszekednem vele!

– Így van – erősítette meg anyám. – Louie szép ruhákban jár, de nekem csak rongyok jutnak. És Margaux-nak úgy kell kéregetnie, mintha utcai koldus lenne, pedig gyakorlatilag a saját pénzét kéri.

– Apa nem törődik velünk- jegyeztem meg, miközben apró só hegyet formáltam a szalvétámra. – Régen még azt hittem, törődik. Aztán voltak dolgai... például amikor megkarmolta anya homlokát úgy, hogy sebes lett... Olyan volt, mint valami horrorfilm, és ő csak...

– Vele élni valóságos horrorfilm – szólt közbe anya.

– Nem. Olyan, mint egy *horror film csatorna*. Csak nincsenek benne reklámszünetek – mondtam, azzal szívószálamat a só hegyre illesztve felszippantottam a fehér szemcséket.

– Margaux fél tőle – közölte anyja és ujjait egymásba fonta, mint valami elragadtatott kicsi lány. – Louie-t nem zavarják a hisztijeit. Ránéz a lányára és mintha magát látná.

Péter elkomorult.

– Ez nem jó. Két ember egy házban ugyanazzal a haragos temperamentummal... Sandy, ideje lépned. Tényleg el kellene válnod tőle. Most, azonnal. Már nem kell aggódnod a gyerekelhelyezés miatt. Margaux elég idős ahhoz, hogy a bíróság előtt tanúsítsa, Louie évek óta bántalmaz mindkettőtököt.

– Gondolkozom rajta – felelte anyja és bólintott. – Most, hogy tanúskodhat, más a helyzet.

– Ha megteszed, lakhattok nálunk egy darabig. Inês megengedné. Nincs sok helyünk, de benneteket mindig szívesen látunk.

– Esetleg felmondhatnátok a bérlőknek, és kibérelhetnénk a lenti lakást – vettem fel, és arra gondoltam, hogy akkor úgy élhetnénk, mint valami nagy család.

– Tudod, Péter, a férjem mindig agyomosásnak vetett alá. Mint valami gonosz varázsló. Minél többet van vele az ember, annál jobban a büvkörébe kerül, és annál jobban elnyomja a saját gondolatait. Mellette nem lehet gondolkodni. De most, hogy így beszélek veled, erősebbnek érzem magamat.

A következő hetekben érezni kezdtem, hogy valami történni fog. Tudtam, hogy apa is megérezte, amikor egyik éjjel, úgy tíz óra körül megragadta a karomat. A fürdőszobából jöttem ki éppen; zuhanyoztam és felvettem a macicsalád mintás rózsaszín hálóingemet. A hajam nedves volt, a vállamra tapadt. Amikor apa megragadta a karomat, statikus elektromosság szikrázott a bőrünk között, és megugrottam egy kicsit. Azt hittem, hogy szokás szerint csak fel akarja törölni a fürdőszobát utánam.

– Figyelj – mormogta, kerülve a tekintetemet. – Anyád megint beteg lesz.

Próbáltam nem pánikolni. Ha anyát kórházba dugja, hetekig, talán hónapokig nem láthatom Pétert. Egyedül, minden szórakozás nélkül biztosan felemészt a depresszió.

– Nem hiszem. Szerintem teljesen normális.

– Nyüzsög, zsiszeg. Ez az első tünet. –Jól van. Ugyanolyan, mint máskor. Karba tette a kezét.

– Te is tudod, és csak véded.

– Nem. Egyáltalán nem tűnik hiperaktívnak.

– Szükségem van a segítségedre ebben. A lánya vagy. Segítened kell nekem meggyőzni, hogy kórházba menjen. Különben valami borzalmas dolog történhet. Érzem. Megvan erre a hatodik érzékem.

A konyhába vezetett, és leültetett.

– Mondd, mit vettél észre rajta? Sosem vagytok itthon, másodkézből kell tájékozódnom. Mondd csak meg! Hogy van?

– Szerintem jól. Boldog, mert amikor legutóbb a mérlegre állt, kevesebbet mutatott. Mondta is.

Apa a fejét ingatta.

– Fogyott? Attól van, mert nem eszik. Ebben egészen biztos vagyok. Minden pénzét rád költi? Mindenfélét megvetetsz vele? Kikövetteled tőle, hogy a konyhapénzt rád költse? Örülök, hogy felszedtél magadra egy kis súlyt, de remélem, nem az ő rovására! Ne egyél jégkrémet és gyorskajákat! Biztos vagyok benne, hogy mindent megad neked. Tudom. Nagyon nehéz veled. Olyan nehéz, hogy az embernek nincs más választása, mint megadni neked, amit akarsz. A saját szüleidet is gyötrőd és kihasználod...

Felálltam. Úgy éreztem, nem bírom tovább az állandó szidást. Soha semmi jót nem mondott rólam. Soha.

– Reggel iskolába kell mennem. Újra megragadta a karomat. – Várj!

Erővel leültetett. Fejére tette a kezét és felsóhajtott.

– Olyan nagy a nyomás rajtam! Olyan nagy nyomás van rajtam e miatt a nő miatt, aki mindig megbetegszik.

– Nem láttam, hogy a régi lemezeit hallgatta vagy a mennyezetet bámulta volna. Nem hív fel senkit a szokásosnál gyakrabban.

– Ó, dehogynem. Még mindig hívogat embereket. A múltkor hallottam, hogy éjjel beszélt valakivel telefonon rólam... „A férjem, a férjem”... Képzelted, mit gondolnak rólam az emberek! Szégyellem magamat. Ki tudja, milyen ostobaságokat mesél a szomszédoknak! Aki csak ránéz, tudja, hogy valami nincs rendben veled, de mégis... mégis... Szégyellem magamat. Azt hiszem, ideje összefognunk. Össze kell fognunk, hogy megóvjuk az összeomlástól. Minden nap mondom neki, hogy megint kezd rátörni a betegség; erre ő azt mondja, hogy sosem érezte magát jobban. Komiszkodik velem, pedig én csak segíteni próbálok neki. Én vagyok az egyetlen, aki segíteni akar rajta. Csak mi vagyunk neki. Holnap felhívom Gurney-t és megmondom neki, hogy anyádon megint előjöttek a tünetek. A múltkor felemelte a Thorazine-adagját. Szerintem ideje megint felemelni a dózist, és a Seroquelből is többet kellene kapnia. Különben nekiáll a városban rohangászni; veszélyezteti az életedet és gúnyt űz belőled.

– Nem kell kórházba mennie, ugye?

Apa lába remegett. Annyira felidegesítettem, hogy azt kívántam, bárcsak a padlóhoz szegezhetném a papucsát.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem; ha összefognak, nem. Ezt fogjuk tenni a következő néhány hétben. Összefognak. Azt hiszem, anyád vércukorszintje nincs rendben. Szerintem nem evett rendesen. Azt akarom, hogy néhány hétig legyetek itthon fél hatra. Ha hazaérek, főzök nektek vacsorát. Így stabilizálódik a vércukorszintje, és meggyőződhetek róla, hogy vacsoránál beveszi a gyógyszerét. Láthatom, hogyan viselkedik, és beszámolhatok róla Gurney-nak. Rövidülnek a napok. Nem tanácsos ilyen betegen sötétedés után veled mászkálnia. Elüthet benneteket valami autó!

Kedvem lett volna megmondani neki, hogy Péter mindig hazakisér minket, de jobbnak láttam ezt elhallgatni előtte. Tudtam, jobb, ha nem szólok semmit. Mégis, rosszul lettem a gondolattól,

hogy kevesebb időt tölthetek Péterrel, és hogy vacsoránál apám kirohanásait kell hallgatnom. Láttam, hogy lehajtom a fejemet. Felemelte az államot.

– A bőröd... A bal arcodon mintha pattanás kezdődne. Hozom a lupét...

– Ne! Köszönöm, nem kell! Nagyon fáradt vagyok. Bólintott, én pedig elindultam. Éreztem, hogy bámul, ezért megfordultam. Furcsa kifejezéssel nézett rám.

– Nőttél. Csak most vettem észre – mondta, azzal gyorsan elfordult.

– Odabent van és fegyver van nála!

Anyám ezt nem csak úgy mondta, hanem kiáltotta. Ott állt az út közepén, a bézsszínű és vörös házuk előtt.

– Anya! Hiszen még nem jött haza a munkából. Még nincs odabent. Menjünk vissza Péterhez! Ha szaladunk, talán utolérhetjük. Paws is vele van. Menjünk vissza!

– Azt akarja, hogy otthon legyünk. Emlékszel? Hogy legyünk otthon vacsorára. Hogy üvöltözhesen és átkozódhasson, hogy káromolhassa a nővéremet és az ételt, és azt mondhassa, hogy beteg vagyok, és mennyire *megverte* velem a sors! Tudom, hogy az a férfi odabent van! Ő is úgy hív, hogy „*az a nő*”! Hát akkor én is úgy hívom, hogy „*az a férfi*”! Az a férfi! Az a férfi! Az a férfi!

– Apa nincs odabent, anya. Sötét van a házban. Apa a bárban van. A kocsmában.

Anya tudomást sem vett arról, amit mondtam. Arca ragyogott, mintha vallásos révületbe esett volna. Megint kiabálni kezdett; hosszú hajamat az arcom elé húztam, hogy elrejtsem magam. Union Cityben, ha veszekedés, verekedés, tűz vagy bármilyen szokatlan esemény történt, mindig nagy közönség gyűlt össze. Pirosítós arcú idős hölgyek, gyerekkocsit toló anyák, kalapos, öreg, kubai férfiak, Nike és Adidas szélzsekis kamasz fiúk, nyakukban láncsal... mind minket néztek.

– Figyeljen ide mindenki! A férjem bolond! Pisztolya van! Meg fog ölni engem! Részeg! Odabent rejtőzik; nem akarja, hogy meglássák! Odabent van fegyverrel! Ha bemegyünk, megöl minket!

Anyám hangja olyan volt, mintha hangszóróból jönne valahonnan fentről, az emberek meg csak gyülekeztek, és mint a vadludak az égen, vészjósló V alakba rendeződtek.

– Valaki hívja a rendőrséget! – kiabálta anyám. Senki nem mozdult.

– Segítsen valaki! A lányom bizonyíthatja. Itt van. Mondd meg nekik, Margaux! Mondd meg nekik, milyen az apád! Mondd meg nekik, hogy pisztolyai vannak!

A szomszéd kutyák mind egyszerre kezdtek el ugatni. Kerítések és kapuk mögül vakkantottak, tutultak hangosan, kennelekben, ólakban vonyítottak egész Union Cityben, Weehawkenben, North Bergenben és West New Yorkban. Általában csak egymást utánozza a kutyák hálózata, de most úgy hallottam, mintha egyszerre ugattak volna. Futásnak eredtem.

– Margaux, Margaux, gyere vissza!

Úgy éreztem, hogy a szabadság duzzad a lábamban; hogy olyan gyorsan futok, hogy szemmel nem is lehet követni. Elrohantam a Heaven on Earth virágbolt, a Szent Ágoston-templom, a kínai étterem és a video kölcsönző előtt. Igen, gyors voltam. Majdnem odaértem. Majdnem elértem Weehawkenbe. Péter házához. Megláttam a rendőrörsöt. Arra gondoltam, hogy megállok ott, és elmondom nekik, mi történik anyámmal. Nem, Péter nem szereti a rendőrséget. Én sem.

Átmentem az úton, el a mérges bogyót termő bokrok mellett. Fájt az oldalam és égett a torkom. Minél lassabban haladtam, annál jobban úgy éreztem, eltévedtem; úgy tűnt, hogy amíg futottam, addig tudtam csak, hova megyek. De amint lelassítottam, minden olyan ismeretlennek tűnt, és nem tudtam, vajon Weehawkenben vagy Union Cityben vagyok-e. Nem találtam Péter házat.

Másnap szemétnap volt, hasas fekete zsákok álltak a házak előtt. Folyton olyan érzésem volt, hogy ugyanazt a három zsákot hagyom el sokadszorra; fényesek, szájuk összekötve, mint a kolbász vége. Egy idő után rájöttem, hogy egy háztömb körül keringek. Eldöntöttem, hogy keresek egy telefonfülkét. Nem volt nálam pénz, ezért a központon keresztül a hívott fél költségére felhívtam Pétert, és leírtam neki, hogy hol vagyok. Aztán egy autó motorháztetejére kucorodva vártam.

Elaludhattam, mert arra ébredtem, hogy Péter ölel át. A motorból a szokásos dübörgő, puffogó hangok törtek elő, hő áradt belőle. Péter a vállam köré tekerte Inês egyik színes sálját.

– Fogd a kabátod fölé! A motoron mindig hidegebb van.

Aztán a fejemre húzta saját ezüstsínű bukósisakját és becsatlotta az állam alatt. A bukósisakban mindig úgy éreztük magunkat, mint az úrhajósok.

– Meg tudod tartani magadat rendesen? – kérdezte. Bólintottam. – Ugorj fel! – mindig ezt mondta, amikor felültem mögé. – Ne aludj el! Jelezd, ha mindenképpen aludnod kell! Maradj ébren, oké?

Lipton teát ittam Péter vörös bársony kanapéján. Inês főzte nekem. Paws a lábamnál kucorgott. Péter beszélt, csak beszélt, néha megértettem, amit mondott, néha viszont olyan volt, mintha a háttérben tévéhíradót néznék, és csak időnként szűrődne be a tudatomba a szöveg. Valami olyasmiről beszélt, hogy többször hívta a lakásunkat, de senki nem vette fel a telefont. Időnként felkelt és a telefonhoz ment. Tudtam, hogy aggódnom kellene az anyámért... Félnem kellene, de már régen megtanultam, hogy nincs értelme félnem: soha semmit nem tudok megváltoztatni.

Biztosan megint elaludtam a kanapé melletti szőnyegen, mert arra ébredtem, hogy apa van ott. Elfintorodott, amikor meglátta, hogy Paws mellett fekszem, és bár nem mondott semmit, felültem. Apa zöld inget, fekete nyakkendőt és barna nadrágot viselt.

Furcsa késztetésem támadt, hogy átöleljem, de attól félttem, eltaszít. Mégis felálltam és elindultam felé. Aztán megálltam, és inkább leültem a vörös bársony kanapéra.

– Nem akarsz leülni? – kérdezte Péter apát a kanapéra mutatva, de apa tagadón ingatta fejét.

– Nem, jobb szeretek állni.

Persze, hogy nem akart leülni; mert tudta, hogy Péter a bútorait kiárusításokon és lomtalanításokon szerezte. Sosem gondoltam volna, hogy apát egyszer ebben a házban látom, és nem tudtam felocsúdni a döbbenetből.

– K... Keesy, anyád elájult az utcán. Téged keresett. Elesett, de nincs baja. Kórházba vitték. Az emberek körülállták. Hordágyon vitték el. Nem sérült meg, ne aggódj! De mondok valamit: megalázó volt.

– Apa, nem kellett volna elszaladnom. Tudom, hogy vigyáznom kellett volna rá. De az utcán kiabált, és a tömeg minket nézett.

– Megértem – mondta apa és bólintott. – Gyere, menjünk! Gyere, Keesy!

Péter kikísért minket a nappaliból, együtt mentünk el a törött billentyűjű zongora, a mozgástól megrebbenő törpepapagájok és pintyőkék ülőrúdjai mellett az ajtóig. A madarak csiripeltek, apa rájuk nézett.

– Milyen szépek! Hogyhogy nincsenek kalitkában?

– Le van nyelve a szárnytolluk.

– Ó! Így nem csoda... Én személy szerint sosem hittem abban, hogy a madarak szárnyát és a macskák karmát le kell vágni. Méltánytalannak érzem az ilyesmit. Bár lehet, hogy kalitkában ücsörögni méltatlanabb.

– Én is így gondolom – szólta Péter, és kinyitotta az ajtót nekünk. Apa kezét nyújtott. Péter elfogadta.

– Köszönöm, hogy elhoztad a lányomat az utcáról. A legrosszabb félelmem válhatott volna valóra ma éjjel: elüthette volna egy autó vagy elrabolhatta volna valami pszichopata. Az anyja nem normális.

Ott áll az utcán és üvöltözik. Bárki elfutott volna mellőle; inkább, minthogy ki legyen szolgáltatva a tömegnek.

– Bűntudata van, hogy otthagya az anyját – mondta Péter. – De nem tehet róla.

Apa bólintott, és azt mondta:

– Beszél rólam neked? Neked vagy... Inêsnek? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Nem figyelek arra, amiket összebeszél. Tudom, hogy mentálisan nincs rendben – mondta Péter és rágyújtott. – Mi a pontos diagnózisa?

– Az egyik orvos azt mondja, hogy skizofrénia, a másik azt, hogy bipoláris depresszió, a harmadik meg valami olyasmit állapít meg, hogy borderline személyiség. Ki tudja? Ez a Gurney, a pszichiáttere a „skizofrénia” diagnózist írja az egészségbiztosítási papírokra. De nem tudjuk biztosan. Soha nem tudunk semmit. Így élünk. Egész életünkben a dolgok okán spekulálunk. Értelmetlen, ugye? Olyan, mint a könyörületesség kérdése. Van könyörületesség? Azt hittem, jól teszek neki, hogy megmentettem attól a kórháztól. A gyerekek akartam jól. A valóságban azonban éppen az ellenkezőjét tettem.

Azzal megfordult, és elindult velem lefelé a lépcsőn.

18.

Nina

A nya idegösszeomlása után apa néhány nap szabadságot vett ki. Ez idő alatt sikerült meggyőzőnöm, hogy ne adjon be engem Rosához.

– Egyrészt túl nagy vagyok már ahhoz, hogy bébiszitter vigyázzon rám – mondtam. A konyhában voltunk; épp rizst kevergetett egy lábosban. – Másrészt csak pénzkidobás. Rosa csak annyit csinál, hogy leültet a tévé elé, de nem hagyja, hogy nézzem; csak ülök, miközben a fiai videojátékokkal játszanak. Nagyon unalmas.

Apám elgondolkodva vakargatta az állát.

– És mit csinálsz a másik házban?

A másik ház alatt Péterek házát értette.

– Sok mindent. Görkorcsolyázók. Sétáltatom a kutyát – elhallgattam, aztán hazudni kezdtem, mint a vízfolyás. – Nyáron segítettem Inêsnek a kertben. Zöldséget termesztünk és napraforgót. Ősszel kivirágzott a rézvirág; az csak ősszel virágzik – ezt csak kitaláltam, mert igazából fogalmam sem volt, mikor virágzik a rézvirág. Apa mintha nagyon elégedett lett volna ezzel. – Inês megengedte, hogy használjam az írógépét, hogy legépeljek pár történetet, amiket korábban írtam, és segített tanulnom a történelemdolgozatomra, mert sokat tud a polgárháborúról. És egyszer színes üvegálatokat csináltunk egy készletből.

Miközben ezeket mondtam, azt kívántam, bárcsak szóról szóra igaz lenne. Mert bár nem kedveltem túlságosan Inêst, egyben csodáltam is középkori kinézetű ruháiért, a wicca varázsszöveges

könyveiért és azért, ahogy mindig olvasott vagy a naplójába írt, vagy régi írógépének a billentyűit püfölte.

– Kedves nő – bölintott apa. – Okos nő. Úgy ismeri a történelmet, hogy bármelyik vetélkedőn indulhatna – elmosolyodott. – Beszélgettünk a konyhában egy kicsit, míg aludtál. Fogalmam sincs, miért van ezzel a Péterrel. Az az ember alig szólt bele a beszélgetésbe! Nem tudom, Inês miért tartja a háznál, azon kívül, hogy megjavít ezt-azt – megint elmosolyodott és elzárta a lángot. – Sok mindenért sajnálom azt az embert. Sokkal idősebbnek néz ki, mint pár éve. Mintha gyorsabban öregedne.

Csirkés, kaliforniai paprikás, barnás rizst halmozott a tányéromra. Aztán magát is kiszolgálta, és leült enni.

– Hát, talán azért vannak együtt, mert kellett neki egy stabil ember, hogy segítsen a fiúk nevelésében. Nem mondhatom, hogy ez a Péter nem rendes ember. Anyádnak ebben igaza volt. Mindent megtesz, hogy segítsen másokon. Ez ritka tulajdonság – elgondolkodva rágta az ételt. – Inês sok olyasmit mondott, amit nem tudtam erről a városról. Történelem. Tudtad, hogy alig van szilfa a városban? Mind kihalt a holland szilfavész idején. Ezt nem tudtam. Ahol ma a Pathmark van, ott víztároló volt. Az első világháború idején az amerikai katonák a víztározó mellett táboroztak, hogy védjék magukat a támadásoktól.

Kis szünetet tartott, aztán folytatta.

– Az a nő túl intelligens ahhoz, hogy egy olyan férfival legyen összezárva, aki... ilyen... gyerekes. Hát nem furcsa rögeszme nála az a karácsonyi dísz dolog? Anyád úgy emlegette, mintha nagyon is jó lenne. Mintha nem lenne káros az ember mentális egészségére, hogy egyetlen évszak foglalkoztatja

– ingatta a fejét. – És az a motorja! Mint egy kamasz! Tizennyolc éves koromban akartam motort, de most nem. A sörösüveg szájával játszott.

– Anyád néhány hete említette, hogy Inês azt mondta, Pétert már képtelen férfinak tekinteni. Péter problémái valószínűleg a

hátsérüléséből erednek. Sajnálom az ilyen embereket, mert valahogy beszűkült az életük. Nem csoda, hogy szüksége van arra a motorra – megint elhallgatott, aztán zavartan nézett rám. – Egy pillanatra el is felejtettem, kivel beszélek... Egy kislánnyal. Egy naiv kislánnyal.

– Már nem vagyok gyerek, apa! Legyintett.

– Kényelmes mindkettejüknek. Ennyit mondhatok. Minden kapcsolat erről szól. A kényelemről. A megfelelésről – felnevetett és a sörébe kortyolt. – Kivéve az anyáddal. Amiben anyáddal részem van, az inkább csak a kényelmetlenségről szól! Nagyon megterhel a sok feladat és a felelősség. Ha fiatalemberként a jövőbe láthattam volna, inkább a hegyekbe megyek! Inkább élnék kecskék között valami sziklás hegyoldalban! Azok legalább semmit nem kérnének tőlem!

Miközben apa beszélt, gondosan megettem mindent, ami a tányéromon volt. Még a piros paprikacsíkokat is, pedig azokat nem szerettem. Azt akartam, hogy ne változzon meg a jó hangulata.

– Tudod, a dolgok nem olyan egyszerűek. Minden olyan bonyolult! Már autóm sincs. Oda-vissza kell járkálnom abba a kórházba, és már autóm sincs!

– Mi lett a Chevyvel, apa?

– Három hónappal ezelőtt eladtam! – felelte apa nevetve, de aztán hirtelen elhallgatott és olyan lapos mosollyal nézett az üvegbe, amit nem tudtam értelmezni. – Észre sem vetted.

– Nem mondtad.

– Mikor mondtam volna? Hiszen sosem voltál itthon – egyenesen rám nézett. Én félrenéztem. – Akárhogy is; amikor elszállították az autót, valami összetört bennem. Száz dolláromba került. És miért? Azért, mert a lökhárítóm egy-két, talán háromujjnyira – mutatta a távolságot az ujjai között – belógott egy rokkantaknak fenntartott parkolóhelyre. Ismered azt a nőt az utcában, akinek Cadillacje van? Az az ezüstsínű Cadillac? Az övé az a rokkant hely. Nem azért, mert rokkant, hanem mert vannak ismerősei a városházán. Diszkóban láttam táncolni. Nincs semmi gond azzal a nővel.

Rengeteg ilyen rokkant hely van, mert mindenkinek vannak ismerősei. És majdnem kétszer olyan hosszúak, mint az autók, aminek kijelölik őket – ingatta a fejét. – Hozz nekem még egy sört, Keesy!

A hűtőhöz mentem. Folytatta.

– Ezek a parkolóhelyek úgy terjeszkednek, mint a holland szilfavész. És a Chevy nagy autó volt. Emlékszel, Keesy? Hosszú, erős autó, amelyeneket régebben gyártottak. Ha Hondám vagy Toyotám lett volna, a lökhárítóm nem ért volna túl a vonalon. Kétujjnyival. Kétujjnyival! Még az a nő is be tudott volna parkolni mögém!

– És elvontattál a kocsidat?

– Igen, mert ez a törvény. Az a nő egy csaló; de papíron megszegttem a törvényt! Mégis tudom, hogy ő a bűnöző, és nem én! Ő korrupcióval sértett törvényt! Ezért gondoskodtam róla, hogy megfizessen érte. Belekerült néhány száz dolláromba, de neki tízszer annyiba.

– Mit csináltál?

– Úgy hat hónappal azután, hogy közösségi munkával ledolgoztam a büntetést és a vontatási költségeket, elmentem a La Popularba és vettem fél tucat tojást. Aztán a Searsbe hajtottam, és vettem egy doboz vörös festéket. Aztán kis lukat vágtam a tojásokon és kiráztam őket a mosogató felett. Aztán fogtam egy kis tölcsért – beszéd közben imitálta a mozdulatokat –, feltettem a lupémat, és óvatosan, lassan sikerült élénkörös festéket töltenem mindegyik tojáséhjba. Csordultig. Hajnali háromkor elhajtottam a háza előtt és a tojásokat a kocsijára dobáltam. Aztán vártam néhány hónapot. Amikor láttam, hogy átfestette a kocsit, visszamentem és megismételtem a tojásos akciót. Mert törvényt sértett. Nem a törvényt! Az én törvényemet! – mondta, mutatóujjával a mellére mutogatva. – Eltelt megint úgy egy hónap, mikor összetalálkoztam Eduardóval a bárban. Elmesélte nekem a történetet. Ő sem szereti azt a nőt; de halkán azt mondta nekem: „Louie, van fogalmad arról, hogy

ki tehette ezt? Milyen ember?” Tudod, mit mondtam neki, Keesy? – Mit?

– Azt, hogy nem tudom, ki bána el így egy szegény rokkant nővel. Aki ezt tette, nyilván bűnöző! Igazi pszichopata!

Míg anyám kórházban volt, egyedül jártam Péter házába. Az úton megbámultak a fiúk; ablakokból fütyültek utánam, sziszegtek nekem, azt kiabálták, hogy jó mellem és fenekem van; cetliket nyomtak a kezembe a számukkal és kocsikázni hívtak. Amikor melegebb lett az idő, mindenhol kamasz fiúk lógtak: a verandákon, az autók motorháztetőin, a tüzlépcsőknél; motoroztak és görkoriztak. Ezek a fiúk megfordították fejükön a baseballsapkát, és hangos, macsókhöz illő kutyákat sétáltattak, többnyire rottweilereket vagy pitbullokat.

Mikor anyám kijött a kórházból, ragaszkodtam hozzá, hogy továbbra is egyedül menjek Péterhez. Apa mintha megértette volna, hogy főbiám alakult ki attól, hogy újra jelenetet rendezhet az utcán. Anya most sokkal több Thorazine-t és Seroquelt kapott, amittől elég tompa volt, így nem bánta, ha otthon maradhat. Én pedig úgy éreztem, szükségem van a fiúk dicsérő megjegyzéseire, bár állandó figyelmük néha kissé feszélyezett. Olyan volt, mintha folyamatos megerősítésre lett volna szükségem, hogy a fiúk kedvelnek, még akkor is, ha csak szexet akartak. Péter azt mondta, a kamasz fiúk éretlenek, és csak egy dologra akarnak használni.

Egyszer a fehér farmerdzsekimet a derekam köré kötve mentem, amikor egy bandából egy fejkötős srác odakiáltott nekem:

– Mutasd a segged, baby! Biztos szép, mint a többi részed! Pirulva levettem a dzsekit a derekamról, a fiúk pedig megtapsoltak.

– Szép vagy, csöcsöske! – kiáltotta egy másik fiú a bandából. – Ne rejtse el azt a szép arcodat a hajad mögé! Ne nézz le! Mosolyogj egy kicsit, szépségem! Tavasz van!

A fiúknak igaza volt; többet kellene mosolyognom. Május vége volt; újabb szörnyűséges iskolaév ért véget, és teljesen szabad voltam. Péter minden addiginál jobban becsült; naponta négyoldalas szerelmes leveleket írt, amit rögtön felolvasott nekem, amint

biztonságban a szobájában voltam és magunkra csuktuk az ajtót. Végigvette az előző nap minden eseményét, azt ismételte, hogy milyen jól éreztük magunkat együtt. Ekkoriban vett rá, hogy írjak naplót a közös életünkről, de arra folyamatosan emlékeztetett, hogyne írjak benne semmi, akár csak kicsit is negatív dolgot. Néha, amikor veszekedtünk vagy szomorú voltam, unszolt, hogy olvassak fel neki belőle.

Volt valami, amit nem értettem magamban. Észrevettem, hogy a gondolataim és az érzéseim drasztikusan változnak a napszaktól függően. Egyik délután összefutottam Miguellel és négy másik fiúval az emeletre vezető lépcsőnél. Én, aki rendes körülmények között alig hebegtem volna egy szimpla „helló”-t Miguelnek, hátradóztam a hajamat és gúnyos mosollyal ránéztem:

– Nincs jobb dolgok, mint itt bandázni a lépcsőn? Alig lehet elférni mellettetek.

Miguel elmesélte ezt Péternek, aki ragaszkodott hozzá, hogy telefonon kérjek elnézést. (Túlságosan szégyeltem magam ahhoz, hogy személyesen tegyem.)

– Ne rágd magad emiatt! – mondta Miguel, és bár megbocsátott nekem, én annyira utáltam magamat miatta, hogy gondolni sem akartam erre a napra.

A nők kedvelték Pétert. Richárd másik barátnője, Linda flörtölt vele, és néhányszor meghívta a lakásába, de Péter nem ment el hozzá. A földszinti lakásban lakó Jessenia mindig megérintette Péter karját, valahányszor csak beszélt vele, általában amiatt, hogy valami elromlott a lakásban. Péter azt mondta, hogy mindent összevetve hiba volt ennek a családnak kiadni a lakást. Pizkosak, ami miatt csótányok költöztek a lakásba, amik megszállhatják az emeletet is. Azt mondta, egyszer bement, hogy megjavítson egy elromlott vízvezeték, és azt látta, hogy Jessenia hét-, öt-, és hároméves gyereke boldogan játszik a szétaposott csótánytetemekkel. Jessenia huszonhuszonhét éves lehetett, szép, hullámos fekete haja volt,

széles szája és nagyon fehér, szinte vámpírszerű bőre. Idegesen mozgott, és sok ismétléssel, de megnyerően beszélt. Péter meg volt győződve róla, hogy Jessenia kokózik, akárcsak Richárd, és hogy viszonya van a tizennyolc éves unokaöccsével, aki velük lakott.

Mindenkinek viszonya volt mindenkivel. Jessenia és a fekete, göndör, sírnéma szeretője; Richárd és Inês (még mindig hol nálunk lakott, hol elköltözött); apa és egy szép huszonnyolc éves nő, Xiomara. Miután anya hazajött a kórházból, elmesélte, hogy találkozott Xiomarával, amikor apa egyik este meghívta vacsorázni. Megkérdeztem tőle, hogy milyen az a nő, mire azt mondta, hogy nagyon szép és vidám. Én rögtön Jesseniára gondoltam; aztán a hasonlóképpen megnyerő Vanessára és Amberre, akiket Péter csak „padlásnőknek” nevezett.

Ezek a nők nyomorúságos életük ellenére mindig nagyon aranyosak voltak, és mindig jól ki lehetett jönni velük. Így van ez a szexi nőkkel, gondoltam. Mindig hangtalanul nevettek, csak kinyitották a szájukat, mintha nevetnének, közben lazán csípőre tették a kezüket; fesztelenül dicsérték és megérintették, akivel beszéltek, mintha az ember kutya vagy macska lenne, amit szabadon kényeztethetnek. Más lányok iránt ugyanolyan gyengédséget mutattak, mint az idősebb férfiak iránt; számukra nem volt sok különbség a fiatal lányok és az idősebb férfiak hozzáállásában; előbbieket csodálattal néztek fel rájuk, utóbbiak istennőnek tekintették őket. Ahhoz, hogy az ember szexistennő legyen, egyszerre kell hideg közönnnyel és nagy szenvedéllyel fordulni a világ felé; élet vidáman gyerekeknek, mégis egyértelműen nőnek kell lenni; úgy kell tenni, mintha semmit nem várnánk, valójában azonban a legjobbnál kevesebbrel nem elégednénk meg; incselkedni kell, elbűvölni, flörtölni, ugyanakkor nyafogni, gagyogni és bátorítani mindenkit, akivel csak találkozunk.

A férfiak többsége szerette, ha így bánnak velük, de Péter nem. Néha úgy tűnt, hogy a nőkről általában rossz véleménye van, hamisnak, durvának tartja őket. Utálta a hosszú körmöt, különösen a

műkörmöt, a sminket és az élénk rúzszt. Utálta a neccharisnyát, a dauert, a műszempillát, a feltűnő nyakláncokat. Utálta a himbálózó fülbevalókat, a karika fülbevalókat, úgy összességében minden fülbevalót, ami nem kicsi és egyszerű. Utálta a nem rózsaszín vagy fehér melltartót. Utálta a sportmelltartót. Utálta a kombinét. Nem szerette a piros színt. Ki nem állhatta a bolyhos cipőt, amelyet az East Village-ben árultak. Különösen gyűlölte a magas sarkú cipőt.

– A tornacipő különösen szexi. Vagy a csupasz láb. De nem az olyasmi, amivel torkon lehet szűrni a pasikat.

Nem szerette a nagy melleket. Azt mondta, az enyém éppen jó méretű, és reméli, hogy nem nő tovább. Azt hiszem, titokban azt kívánta, bárcsak kisebb lenne. Azt akarta, hogy mindig teljesen borotváljam le a szeméremszőrzetemet. Megengedte, hogy erre a célra a villanyborotváját használjam. Nem értette, hogyan viselhet bárki is tetoválást; sem nőkön, sem férfiakon nem tudta elviselni. Nem értette, miért akarná bárki is elcsúfítani Isten legkifinomultabb alkotását: az emberi testet. Különösen a lányok. Miért festik a hajukat? Miért festik a szemöldöküket? Nem értette azokat a nőket, akik rövidre vágatták a hajukat. Nem értette a divatot sem, hogy miért viselnek a nők férfiinget és nyakkendőt.

Egy furcsa szokást alakított ki: minősítette a mellettünk elhaladó lányokat. Véletlenszerűen suttogott különböző számokat: „Az ott egy nyolcas. Az, aki a collie-t sétáltatja, az egy hatos. Két ötös a postaládánál.” Harmincon felüli nőket nem minősített, de négyéves kislányokat már igen. Valahányszor idegeneket pontozott, mindig hozzátette, hogy én tökéletes tízes vagyok, aminek örülnöm kellett volna, de nem mindig tudtam, mert attól tartottam, hogy egyszer lejjebb csúszom a minősítésben. Hízhatok vagy megnőhet a mellem, vagy mi van, ha nőni kezdek? Nem, nem, nyugtatgattam magamat, ez nem történhet meg. Korán kezdtem serdülni, és már nem nővök tovább. Remélhetőleg túl vagyok mindenem, ami leminősíthatne Péter szemében.

Így született meg Nina: Jessenia, Linda, Amber és Vanessa figyeléséből, és hogy folyton arra gondoltam, mit szeret Péter és mit nem. Összegyúrtam ezeket a nőket azokkal, akiket az évek folyamán apával láttam flörtölni a bárókban, amikor magával vitt a városba, miközben anyám kórházban volt. Olyanná tettem Ninát, amilyen anyám sosem volt. Vadóc, kemény, a férfiaknak tetsző, nem „rossz” vagy „komisz”, nem „hideg”, hanem „dögös”. Jó nő volt, simulékony, ha az akart lenni. Igazi szexistennő. Nina kurva volt. Ha nem lett volna kurva, Péternek rossz érzései lettek volna bizonyos dolgok miatt, amit vele tett. Büntudata lett volna.

Ezért azon a nyáron, mikor betöltöttem a tizenhármát, összeraktam Ninát; ő volt az általában elképzelt tökéletes nő. Hűvös volt és közömbös. Egy játék baba. Semmi nem volt benne. Szép volt. Fiatalabb volt nálam, idősebb volt nálam. Friss, mint a zöldellő búzatábla, mégis ős öreg, mint az eső. Én voltam. Nem én voltam. Haja teljesen fekete, mint Jessenia vagy justine haja. Töltelékanyag volt. Egy lehetőség. Bármelyik irányba el lehetett vinni, nehéz volt felfogni, valójában milyen. Ezért volt igazán kemény nő. Kemény dió. Nem volt benne szerelem, csak végtelen kedvesség. Türelem. Könnyedség és szellemesség. És figyelmetlenség. Nem figyelt magára. Nem számított a teste, mert ő a testen kívül élt. Pedig az olyan szép volt, olyan feszes, forró, tökéletes, tízes test. Pimasz volt. Léha. Úgy viselte a semmit, mintha valami lett volna.

Nina azért élt, hogy Pétert boldoggá tegye. Ahhoz, hogy boldog legyen, Péternek sok intimitásra volt szüksége. Az intimitás kézímunkát (amit Péter masszázsnak nevezett) vagy szopást jelentett.

Nina „hogyan elégítsünk ki egy férfit” gyorstalpaló tanfolyamon vett részt: Péter a házi mozijai mellett néha megnézetett vele pornófilmeket is; számos x-es, dupla x-es és tripla x-es filmet olyan nőkről, akik bármit megtettek, amit a férfiak akartak. Péter lenémította a hangot, hogy ha valaki bemegy a konyhába ételért, ne hallhassa a nyögéseket a szobája vékony ajtaján át. Különösen szerette a nőket térden állva látni, miközben szopnak, és azt, hogy a

férfiak a nők arcára élveznek; a behatolás csak egy bizonyos pontig volt érdekes neki, utána előretekerte a szalagot.

Néhány pornószínésznőnek nagy, gyapjas haja volt, másoknak egyenes szálú szőke; egy másik nőnek lila csikkal volt kihúzva a szemhéja, amitől úgy nézett ki, mint egy macska; egy másik lány teljesen meztelen volt, csak rózsaszín lábszárvédő volt rajta. Volt egy napbarnított bőrű karcsú, szőke lány, akinek a vállára kolibri volt tetoválva. Valahányszor a férfi hátulról bedugta neki a péniszét, a kolibri mintha felreppent volna; szerettem ezt a jelenetet, úgy képzeltem, a színész nő csak hátulról engedte magát filmezni, hogy megmutathassa ezt a szép tetoválást. A pornó néha unalmas volt, de még így is megnyugtatónak találtam, mert tudtam, hogy amit mi csináltunk, nem nagy dolog.

Velem is az történt, ami anyámmal otthon, csak másképpen. Úgy éreztem, hogy beleveszek a távolba, de nem igazán érdekelt. Hogyan is érdekelhetne valaki olyan, aki ennyire ostoba és népszerűtlen? Egy olyan lány, aki gyenge, aki otthagya az anyját az utcán? Néha, amikor nem volt semmi, amivel lefoglaltam volna magamat, elképzeltem, milyen lehetett anyám az idegösszeomlása napján: elterült az utcán, mint valami csirke, amit a santeria szertartáson⁹ áldoznak fel; egy döglött csirkét láttam magam előtt, kihajítva az utcára. Azon tűnődtem, vajon anyám sorsa lesz-e az én sorsom is. Erőtlen voltam; képtelen arra, hogy javítsak nyomott hangulatán, ugyanakkor nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy ott fekszik az ágyon elkeseredetten, leverten.

Amikor Péterrel voltam, egyáltalán nem kellett az anyámra gondolnom. Mindig azt mondta nekem, hogy a jelenben kell élnem. Nem a múltban és nem a jövőben. Folyton azt hangoztatta, hogy az

---

⁹ A santeria egy kubai-afrikai vallás, amely a 17-18. század környékén jött létre a rabszolgák nyugat-afrikai szellemhite és a katolicizmus keveredéséből. A babalawók által vezetett szertartásokon állandó jellemvonás a ritmikus kántálás, az eksztatikus tánc és néha az állatáldozat is. *(A szerk.)*

ember csak akkor remélheti, hogy boldog lesz, ha a jelen pillanatban él, és elkerüli a negatív gondolatokat. Ezért valahányszor kényelmetlen gondolatom támadt Péterrel kapcsolatban, a lehető leggyorsabban igyekeztem megszabadulni tőle. Mivel nagyon ügyesen kárpótoltam érte, Péter végül leszokott arról, hogy tiltakozzon, amikor órákon át meséltem neki a Nagy Történetet. A karakterek problémája került a figyelmem középpontjába. Olyan jó volt, amikor a Nagy Történet világában voltunk, hogy cserébe el tudtam viselni a Nina-féle szexuális kényeztetést is. Ekkor már magnókazettára vettük a Nagy Történetet, és elkészítettünk egy regényváltozatot is; az lett a címe, hogy *A bennünk rejlő fenevad*. Időközben a régi Nagy Történet új Nagy Történetté alakul át, új szereplőkkel, többek között Ninával. Az új Nagy Történet tökéletes terep volt neki, hogy velem, egykorú fiúkkal is kiélje a szexuális fantáziáit. Volt egy fiú, aki kénytelen volt elektromos nyakörvet viselni, amit Nina távirányítóval kapcsolgatott, és minden nap orális szexre kényszerítette. Én játszottam mind a két karaktert, a fiút és Ninát is. Időnként ragaszkodtam hozzá, hogy fiú szerepben szexeljek a lányt játszó Péterrel. Amikor ilyen karaktert játszottam, ugyanolyan szabadságot éltem át, mint amikor anyámmal körhintára ültünk és felértünk az ív csúcsára. Fiúként minden addiginál messzebb voltam a saját életemtől.

A masszázsek alatt mindig úgy bántam Péter péniszével, mintha jój lett volna. A jój furcsa szerkezet, mivel gyakorlatilag nem csinál semmit. Üresen jön fel, mint a kiszáradt kútból felhúzott vödör. Az emberek mégis képesek trükköket csinálni a jójával. Kezembe fogtam Péter péniszét és ugyanazt a fel-lemozgatást csináltam. A számba vettem, ahogy fogatlan csörgőkígyó falja az élő egeret. Előbb a fejet: feszes, rózsaszín sisak, egyetlen furcsa szemmel. Aztán a vénákat, a nagy, eres, rovátkolt, mégis feszülő bőrtömlőt, ami olyan volt, mintha valaki ráncosra égett volna a napon; vagy mintha a tűzbe tette volna a kezét.

Mivel orrmelléküreg-problémáim voltak, nem mindig tudtam rendesen lélegezni. Néha szünetet kellett tartanom, hogy egy zsebkendőbe köpjek. Amikor zsebkendő kellett, megkopogtattam Péter lábát. Néha hagytam, hogy lenyomja a fejemet, bár ilyenkor megfájdult az állam és hányingerem lett. Mindig büntudata volt, amikor ezt csinálta, de megnyugtattam, hogy nincs semmi gond, csinálja csak, ha így gyorsabban elélvez. Zsibbadt az állam; aztán amikor a jótékony zsibbadás elmúlt, úgy éreztem, mintha sodrófával kilapítottak volna.

Azt akarta, hogy beszéljek mocskosul. Vagy játsszak más lányt, ne Ninát. Ezt utáltam. Az volt a kedvencem, ha a hasamon fekkhettem, fejem a párnán és hagytam, hogy rám feküdjön, majd a fenekemhez dörzsölve a farkát elélvezzen. Ehhez kellett a legkevesebb munka és energia; fáradt voltam, mert amióta anyám nem kísért el hozzájuk, Péter szinte minden nap szexelni akart. Ha nem engedtem neki, sokáig hallgatott, aztán sírva fakadt és azt mondta, hogy nem szeretem, vagy csúnyának és öregnek tartom.

Amikor a seggemhez dörgölözött, leszorította a fejemet; egyáltalán nem akarta látni az arcomat. Az ágy fejrésze általában fel volt emelve, hogy kényelmesen tudjunk filmeket nézni vagy olvasni. De amikor lefektetett, elfordított egy kapcsolót, amitől a roskatag kórházi ágy egészen lelapult. Levetköztem és elterültem az ágyon, mint egy darab fa. A fehér párnára hajtottam a fejemet és beszívtam a saját hajam édes illatát.

A matrac rugóit éreztem meztelen mellkasom alatt; ezt mindig megnyugtatónak találtam. Hagytam, hogy hajam az arcomba hulljon és az agyam teljesen kiürüljön, mint az adásidőn túl bekapcsolva hagyott tévé.

Akkor legalább béke volt. Csontos teste úgy vett körül, mint Jónást a cethalé. Hasának sötét tengerében kucorogtam. Fokhagymagerezd seggemen éreztem pénisze nyilát. Arcát a hajamba temette, csontjai csontjaimat nyomták. Aztán jött az a

ragacsos érzés. Aztán a papírzsebkendők. Felálltam és megnéztem magamat a tükörben. Mindig megnéztem magamat.

– Megint csodálod magadat, Nina? – kérdezte Péter.

Míg fel nem fedeztem Ninát, olyan volt, mintha üresen éltem volna. Olyan voltam, mint egy ételes doboz vagy egy jégkrémes papír, celofán, műanyag, alumíniumfólia, zárható zacskó. Eldobható. Valaki kieszi a tartalmat, és a csomagolás mehet a szemétkbe. Sok eldobható énem volt. Lebegtem a lapos, szárnalmas alakú nyomorult lányok karaktereiben, formátlan szerencsétlenség voltam, míg meg nem született Nina, a királynőjük, és nem kezdett el uralkodni rajtuk és rajtam. Nina azt mondta nekem, hogy szép vagyok, én pedig elhittem. Azt mondta, hatalmam van, és én hittem neki.

Péter teremtménye, Mr. Nasty körülbelül abban az időben született, mint Nina. Ő kezdte el a mocskos beszédet, amit Péter akart tőlem a masszázsok alatt. Ha mocskosan beszéltem, azt kérte, hívjam „Misternek”. Ilyenkor sosem nevezhettem Péternek, és nem használhattam azokat a neveket sem, amelyeket a leveleimben, de azokat sem, amik az ő hozzám írt leveleiben szerepeltek: Péter, Apuci, TBG (Teddy-Bear-Grizzly), Victor.

– Szólíts „Misternek” – utasított. – Tegyéél úgy, mintha idegen lennék. Bárki lehetek. Bármilyen fajú, bármilyen magasságú, bármilyen korú; bárki – utasított Péter. Így zajlottak a játékaink:

Mister, láthatnám a nagy férfi-micsodádat?

Attól tartok, az neked túl nagy. Túl nagy a te kis lukadnak.

(megfogom) Mister, ez nagy. Attól tartok, tényleg nagy.

Kicsi lánylukad van. Nem tudom, belemegy-e.

Félek, Mister. Szophatnám előbb?

Ha akarod.

Szophatnám a nagy hatalmas férfi-micsodáját?

Túl nagy ez ahhoz, hogy beleférjen a kis szádba.

Tudom, hogyan kell nagyon nagyra nyitni. Apucinak.

Ó, szereted szopni az apucidat?

Tudom, hogyan kell bevenni úgy, hogy leérjen egészen a pici babalány torkom mélyére. Nagyon szűk.

Mint a pici babalány lukam. Apuci szeret a hasamra fektetni, aztán keményen megbasz.

*Fáj, de szeretem. Szeretem, ha fáj,
amikor apuci megbasz, mert rossz kislány voltam.*

És így tovább: játszottam prostituáltat, árvát, hastáncost, tündért, angyalt, nimfát, gésát. Peter játszott inast, apát, papot, orvost, szultánt, királyt és persze a hírhedt Mr. Nastyt. Amikor Mr. Nastyt játszott, szopás közben erősen lenyomta a fejemet. Mr. Nastyként úgy tett, mintha durván szexelne velem, ahogy ott feküdtem hason, és én nyöszörögtem vagy sírást színleltem.

Időnként megkértem Pétert, hogy nyaljon ki, ahogy egyszer, mert úgy gondoltam, ez így igazságos. Sosem csinálta nekem, csak egyszer, ott, az alagsorban. Folyton azt mondogatta, hogy képtelen rá; akkor fiatalabb voltam, de már annyi idős vagyok, mint azok a szteptáncos lányok, akik arra kényszerítették. Azt mondta, megpróbálja legyőzni ellenérzését és szól majd, amikor ez sikerült neki.

Peter gyakran adott „fizetséget” a szexért: nemcsak a Nagy Történet-függőségemet elégítette ki, hanem olyasmiben is igyekezett a kedvemben járni, hogy például három kikölcsönzött filmet néztünk meg egymás után, vagy a szokásos egy menet helyett háromszor motorozott végig velem egy szép úton, esetleg sűrű vaníliás milk shake-et vett nekem valamelyik vacsorázó helyünkön. Amúgy is megtette volna, de én fizetségnek vettem. Attól tartottam, ha bármit is megteszek neki úgy, hogy legalább valami apróságot nem kérek cserébe, azt hiszi, hogy élvezem, és nem érti, hogy mekkora áldozat ez nekem. Szex után olyan érzésem volt, mint egyszer, a Garbage Pail Kids című rajzfilm után. Gusztustalan film volt. Úgy éreztem, valami félelmetes hatolt belém. Képtelen voltam magamra nézni. Ő sem tudott rám nézni, de tagadta. Nem akart rám nézni.

Azt mondta:

– Kicsim, szép vagy, tökéletes tízes, nincs férfi, aki ne kívánna téged, de olyan sokáig tettünk úgy, mintha a lányom lennél, én meg az apád, hogy egy ponton rajtunk ragadt; olyan, mintha az apád lennék. Ezért kell úgy tennem, mintha nem te lennél.

De ez hazugság volt. Tudtam, hogy hazugság, mert már tizenhárom éves voltam, az ő ízléséhez képest túlságosan is fejlett nő.

Ha álneveken neveztek egymást, nekem is könnyebb volt. A nevek különböző karaktereket jelentettek, és ettől játékosabb lett a párbeszédünk, jobban hasonlított egy kitalált történetre. Mr. Nasty kellemes, simára borotvált arcú férfi volt, arcát mindig furcsa árnyék borította, mint a film noirokban, De Nina teljesen más: ő mindig olyan élénk volt, mint a Technicolor filmek. Nem hasonlított egyetlen színésznőhöz vagy modellhez sem, akiket láttam. Szeme világos kakaóbarna, haja fényes, gyönyörű fekete. Teste atletikus. A legszebb a haja volt. Fenékgig ért, mint azé a hastáncosnőé, akit egyszer, régen apával láttam az egyik bárban. Soha nem viselt ruhát, míg én ritkán voltam meztelen. Mivel Richárd előszeretettel kopogott be hozzánk a bezárt ajtón, nem volt jó ötlet túl sok ruhát levetnem, hogy aztán sietve kelljen magamra kapkodni őket.

Míg Nina voltam, sosem unatkoztam, mert teljesen kitöltött. Bár nálam kisebb volt, jelenléte olyan volt, mint egy állandóan rázott üdítőitalos doboz. Bennem pezsgett, felpezsdítette a véretem, megélénkítette a tekintetemet. Olyan nagy szíve volt, hogy kipirult az arcom. Nina lényege a szív volt; nem érzelgős értelemben, hanem úgy, ahogy a kanadai erdei farkas is csupa szív. Nina szív, száj és kéz volt. Ahhoz, hogy el tudjam játszani, Péter ágyától elmentem a faajtóig, ráfordítottam a kis, aranszínű zárat, úgy húsz másodpercig álltam ott, az ajtó mellett és mélyeket lélegeztem. *Lélegezz mélyeket, lélegezz mélyeket*, mondta mindig Mary nővér, amikor lefektetett arra a fehér ágyra a betegszobában. Kezét a mellkasomra tette, talán így tapogatta ki a szívverésem, és azt suttozta: *Lélegezz mélyeket, lélegezz mélyeket!* Valami okból ez az egyszerű dolog olyan nehéz

volt; nehéz volt beszívni a sűrű levegőt és bent tartani; olyan érzés volt, mintha egy ballon akarna felrobbanni bennem; szinte felkiáltottam a félelemtől, hogy képtelen vagyok rá, és hogy Mary nővér elégedetlen lesz velem. Ezért vettem három mély lélegzetet az ajtónál, hogy meg tudjam csinálni. Csak álltam ott és éreztem, hogy Nina feltör bennem; hátradobtam a hajamat és feszes, riszáló járással visszamentem Péterhez. Aztán az ágyba bújtam és lassan elővettem a péniszét, ahogy egy varázslónő idézi meg a dzsinnt, ahogy Kleopátra ébresztette fel az áspiskígyót. Kleopátra kígyómarástól halt meg, legalábbis azt mondják... szépen halt meg, mint a mérgezetek általában.

19.

A vízesés

Egy nyári napon felmáztunk egy kis dombra, hogy eljussunk az egyik vízeséshez. Előző nap sokat esett, ezért a sima, barna sziklákon fehéren tajtékzó víz zúdult alá.

Egy sziklán ültünk a vízesés mellett, onnan hallgattuk a morajlást, a csobogást.

– Most kell élveznünk az együttlétet. A középiskolában majd találsz magadnak egy fiatal fiút, és én kikerülök a képből. Igaz? Ahogy a régi mondás tartja: „Ha szeretsz valakit, engeddd szabadon!” Nekem is ezt kell tennem veled, kicsim. Nem lehetsz örök életedre egy öregemberhez láncolva.

– Lehet, hogy lesz egy-két barátom, pasim, de semmi komoly.

Péter mereven elmosolyodott.

– Nem tudlak örökre támogatni. Ezt ugye te is tudod? Abból a kevés pénzből, amit kapok, semmiképpen. Arra is alig elég, hogy én megéljek. Teljesen Inêstől függök. Régebben mindig adtam neki egy százast lakbérre, de már ezt sem tehetem meg. Hál' Istennek olyan sok munka van a ház körül; különben semmi hasznomat nem venné. Ráadásul olyan könyörületes, hogy még akkor sem tenne ki, ha nem dolgoznék neki. Szerencsém van, hogy ő van nekem.

– Hát, ha betöltöm a tizennyolcat, összeházasodhatunk. Találok valami jó munkát, és annyit keresek majd, hogy mindkettőnknek elég legyen. Örökre elköltözünk New Jerseyből.

Péter fanyar mosolyra húzta a száját.

– Nem hiszed, hogy jó feleség lennék?

– Nem, csak arra gondoltam, hogy talán a három a szerencseszámom. Mindig is az volt. Kétszer voltam nős. Amikor az első nőt elvettem, csak huszonnégy éves voltam. Ő meg tizenöt. Aláhamisítottam a szülei nevét a papírokon.

– Ezt nekem is megtehetnéd! Akkor nem kell megvárnom, hogy tizennyolc éves legyek.

– Nem tudom. Más idők járnak. Úgy értem, manapság lehet, hogy börtönbe csuknának ilyesmiért – elkomorult. – A szülei így is érvénytelenítették a házasságot. Az ő kérésére. Megismerkedett egy másik pasival. Egy mozi vezetője volt. Miután összejöttek, elbújtam egy fa mögé és távcsővel belestem a lakásukba. Egyszer megláttam őket együtt fürödni.

– Ők láttak téged? Megrázta a fejét.

– Máskor kocsival követtem őket. Sokáig a nyomukban voltam; próbáltak lerázni, de utolértem őket. Úgy száz mérfölddel hajthattam. Ez egy ideig így ment; macska-egér harc. Csak arra tudtam gondolni, hogy együtt fürödtek a kádban. Gyűlöltem ezért a volt nejemet. De volt egy része, amit tudtam, nem ölhetek meg, amit nem ölhetek ki magamból soha. Olyan szép volt! Az arca, mint egy porcelánbabáé. Egyszerűen nem tudtam túltenni magamat rajta. Továbbra is szerettem.

Papír zsebkendővel törölte meg a szemét.

– Azt hiszem, romantikus alkat vagyok.

Megölelt, a vízesést figyeltük. Aztán megkérdeztem, ez volt-e az egyetlen alkalom, amikor közel került ahhoz, hogy megöljön valakit.

– Igen. Az apám a padlásszobában vert minket. A bátyámat és engem. Egyszer eszméletlenülre vert. Miután a szüleink elváltak, nevelőszülőkhöz kerültünk, aztán nevelőotthonba. Rövid ideig az anyámnál éltem; ő sokszor azzal büntetett, hogy egész éjjel a sarokban kellett állnom. Annyira elfáradtam, hogy állva elaludtam, és a földre estem. Tudod, miért büntetett meg? Azért, mert nevettem álmomban. Reggel dolgozni kellett mennie, szüksége volt az alvásra. Talán ez volt az egyetlen alkalom, hogy nevettem.

Megszorítottam a kezét. Sajnáltam, hogy olyan tragikus élete volt. Senki nem szerette, és teljesen magára volt hagyatva.

– Tizenhárom éves voltam – folytatta –, a bátyám tizenhat, mikor ellopott egy pisztolyt, és elindultunk, hogy megöljük az apámat a szállodájában, álmában. De korán kijelentkezett és elment.

– És megtették volna? Bólintott.

– A bátyám lőtt volna elsőként, aztán én, felváltva. Úgy éreztem, megérdemli. Tudod, amikor meghalt, egy centet sem hagyott ránk! Mindent a második házasságából született fiai kaptak – ingatta a fejét. – De nem volt velejéig rossz. Idősebb voltam már, úgy tizenegy-tizenkét éves, amikor néhányszor elvitt úszni a tóra. Az jó volt. Rengeteg aprópénzt kaptam tőle. Néha tudtam használni őket, néha nem. Hamis érmék voltak.

Péter követ dobott a vízesésbe.

A vízesésnél megtudtam, hogy Péter második felesége egy sötét bőrű, ecuadori nő volt, és amikor a nagyon rasszista déli vidékeken utaztak, sehol nem kaptak szállást. Ezért a kocsiban szeretkeztek. Azt mondta, a második feleségétől négy lánya született. A katolikus fogamzásgátlás módszerét használták...

A megszakított közöszlést. Megkérdeztem, tartja-e velük a kapcsolatot, mire azt válaszolta, hogy nem ezen a vidéken laknak. Minden évben küld nekik karácsonyi lapot, de ritkán válaszolnak, és ez őt nagyon bántja. Aztán azokról a furcsa munkákról kezdett beszélni, amiket végeznie kellett. Abból, ahogy a szája megfeszült, láttam, hogy a gyerekei fájó pontot jelentenek neki.

Azért, hogy a nagy családot elartsa, dolgozott parkoló segédként, volt taxis New York Cityben és ablaktisztító is. Csak sokkal később kezdett lakatosként dolgozni; miután a második felesége elvált tőle. De megszokta, hogy továbblép, foglalkozást vált. Gyerekként is dolgoznia kellett, pénzt keresni; amikor elszökött a nevelőintézetből (hatszor!), cipőtisztítóként dolgozott az utcasarkokon, kamaszként éttermekben mosogatott, és egy negyeddollárossal a zsebében nekivágott az országnak. Mielőtt megismerte a második feleségét,

San Franciscóban rövid ideig férfi prostituált volt: férfiak fizettek neki szopásért. A legjobb munkája az volt, mikor tánctanár lett, de ez csak rövid ideig tartott. A legkeményebb az ablaktisztítói munka volt.

– Egy vékony öv tartotta csak az embert, úgy kellett magas épületekre mászni – mondta, ahogy ott ültünk egymás kezét fogva a vízesésnél. – Halálosan fáradt voltam, mert éjszakánként a feleségemmel felváltva vigyáztunk az első lányunkra, aki hasfájós volt. A gyerek sikítózott, torkaszakadtából üvöltött. Akkoriban nem volt könnyű. Nem voltak eldobható pelenkák, kézzel kellett mosni. Négy gyerekem volt, és benne ragadtam egy olyan munkában, amit utáltam; csak azért, hogy elartsam őket és biztosítsam, hogy egyetemre menjenek. Szent ég! Hogy utáltam én azt a munkát! Hajnali ötkor el kellett kezdenem készülődni, ha időben oda akartam érni. Minden pillanatban rettegtem. Az ember elsőként azt tanulja meg, hogy nem szabad lenézni. Egyszer lenéztem, és a világ hirtelen cikcakkosan látszott. Olyan volt, mintha holmi vásott kölykök felbolygattak volna egy hangyabolyt, és én, a kis hangya az alján ragadtam volna – felsóhajtott, cigarettára gyújtott. – Úgy tízéves koromban a bátyám addig cukkolt, míg felmásztam egy kőfal oldalán; az a fal olyan magas volt, mint a Pathmark víztornya, és pontosan olyan meredek. Azt akartam, hogy becsüljön, hogy csodáljon, ezért megtettem neki. És miből lett a baj? Hogy lenéztem. Akkor megmerevedtem. Ott, a fal közepén. Megmerevedtem, mintha megállt volna az idő. A bátyámnak kellett lelket öntenie belém. Folyamatosan beszélt hozzám: „Menj tovább! Ne nézz le!”

Egy idő után már elég lehangoló volt az élete történetét hallgatni, könnyedebb időtöltést akartam. Ezért azt mondtam:

– Péter, fel akarok menni a vízesésen. Most. Hogy megmutassam, nem félek semmitől.

– Nem akarom, hogy felmenj, hacsak te nem akarod. Ne akarj nekem imponálni!

– Lehet, hogy tényleg rossz ötlet – mondtam, a vízesést szemlélve.
– Nincs nálam fürdőruha. Vizes leszek.

– Akkor menj meztelenül – mondta Péter nevetve. – Na, látod, ez már igazi próbatétel!

– Oké – feleltem, és vetkőzni kezdtem.

– Csak tréfáltam! Margaux, ne!

De már túl késő volt. Elhatároztam, hogy megmutatom Péternek, mennyire merész vagyok. Péter folyton azt mondogatta, hogy a vízesés túl közel van az úthoz, az elhaladó autókából megláthatnak, és a meztelenségemmel súlyos balesetet okozhatok. De nem érdekelt. Anyaszült meztelenül egyensúlyoztam a kis vízesésen felfelé; lábamat megtámasztva, a fejem fölötti kövekbe kapaszkodva húzódkodtam egyre feljebb. A lassan csordogáló víz jéghideg volt, a kezem és a lábam alatt csúszósak, mohásak voltak a kövek. Tetszett ez az érzés; a moha, a hideg víz; de legjobban az tetszett, hogy Péter néz alulról.

– Hé, Péter! – kiáltottam a vízesés tetejéről, kezemből tölcserít csinálva. – Ide nézz!

Annyira örültem, hogy meghódítottam a vízesést, hogy amikor alkonyatkor visszaértünk Péter házához, hogy esti sétára vigyük Pawst, el is feledkeztem a forró motorról és leugrottam a nyeregből. Péter külön figyelmeztetett erre, valahányszor shortban motoroztunk. Megégettem a bokámat.

Péter segített felbotorkálnom a szobájába; ott feküdtem az ágyán, a lábamat kinyújtva. Az égés helyén nagy, áttetsző vízhólyag keletkezett. Péter a konyhából hozott egy műanyag csészét és egy guriga ragtapaszt.

– A vízhólyag azért van, hogy segítsen az égési seb gyógyulásában. Fölé ragasztom ezt a csészét, nehogy kifakadjon.

Bólintottam. Felszisszentem a művelet közben.

– És most? – kérdeztem.

– Megyek, veszek fertőtlenítő sprayt. Segít a gyógyulásban és fájdalomcsökkentő. Addig maradj nyugton, nehogy véletlenül kifakadjon a vízhólyag.

Amikor visszajött, levette a ragtapaszt és felemelte a csészét. A seb szörnyen nézett ki: a buborék nagyobb lett és víztiszta folyadék szivárgott belőle.

– Mindenki szerez ilyen sérülést. Mindenki, aki motorozik – mondta Péter, és Solarcaine-t fúj a sebre. Ricky bejött és nézte. Ez meglehetősen szokatlan volt tőle. Tizenhat éves volt. Nem sokkal korábban leborotválta a haját és egy karikát rakatott a szemöldökébe. Ricky és Miguel általában valami furcsa, mormogás szerű hangon kommunikáltak Péterrel, és csak ritkán találkoztunk velük. A fiúk annyira el voltak merülve a saját világukban, hogy azon kívül, hogy időnként köszöntek, ha megláttak, azt sem tudták, hogy a világon vagyok.

– Szerinted meg fog maradni a nyoma? – kérdeztem Rickyt. Vállat vont.

– Lehet.

– Neked is van ilyen sebed?

Felemelte a lábát, felhúzta skót kockás nadrágja szárát és kifűzte a Doc Martén bakancsát.

– Aham. Nézd! – mondta egy kicsi, a bőre többi részénél fehérebb, kör alakú foltra mutatva. – Meg leszel jelölve. Mint én.

– Klassz – mondtam.

– Ricky nagyon sokat motorozott velem. Igaz, Ricky? –szólt Péter.

Ricky mordult egyet.

– Amikor kisebb volt, egészen érthetően beszélt. Most két szót sem tudok kihúzni belőle.

Ricky a zsebébe nyúlt és egy csokis karamellát nyomott a kezembe.

– Tessék! Jobbulást! – mondta, azzal kiment. Annyira meghatott a kedvessége, hogy nem ettem meg az édességet, hanem eltettem abba a kis fadobozba, amit technikaórán készítettünk.

Péter szobájában kék volt a levegő a cigarettafüsttől. Azért is kék volt, mert az egyetlen fény a helyiségben a kísérteties fényt árasztó alabástromlámpa volt, és a mennyezetet borító anyag mindent ebbe a furcsa, égi árnyalatba borított.

Felhívtam anyámat és elmondtam neki, hogy megégettem magamat. Aztán azt is, hogy Péter javaslatára szeretném az éjszakát Inês szobájában, a kanapén tölteni.

– Az a Richárd is ott van?

– Nem. Visszament Lindához.

Hallottam, hogy apám üvölt valamit a háttérben, aztán ahogy anya elővezette neki az ötletet, végül még azt is hozzátette, hogy ha nem adta volna el a Chevyt, most haza tudna vinni. Erre apa azt mondta, hogy ha nem shortban motoroztam volna, ez nem történhetett volna meg; anyám ebben egyetértett velem.

– Nem ülhetsz többet shortban arra a motorra! Apád és én megegyeztünk, egy feltétellel engedjük meg, hogy ott töltsd az éjszakát: ha soha többet nem ülsz motorra shortban!

Így az alku megkötött, és Péter meg én először tölthettünk együtt összebújva, beszélgetve egy egész éjszakát. Arra gondoltam, hogy lehet, hogy úgy döntött, ideje befejezni, amit olyan régen elkezdtünk, és végre rendesen közöslünk majd. Akkor felhívhatnám Winnie-t és elmondhatnám neki, hogy végre felnőtt nő vagyok. Egyre kevesebbet beszéltünk és a beszélgetéseink egyre felszínesebbek lettek.

Mivel Inês és a fiúk nem tudták, hogy Péter szobájában vagyok, óvatosnak kellett lennem, hogy ne beszéljek túl hangosan. Adott nekem egy üres vázát, arra az esetre, ha pisilnem kéne.

– Ez olyan izgalmas! – jegyeztem meg. – Olyan, mintha teljesen láthatatlan lennék.

– Igen, és ez maradjon is így. Tudod, én is élvezem. Úgy érzem magamat, mint egy kamasz fiú, aki a szülei elől rejtegeti a barátnőjét. Csíny. Nem lenne szabad. Ettől olyan izgalmas, ugye?

– Péter! Most tudunk mocskos videókat nézni! Kinyitottam a diófa komód fiókját, remélve, hogy ettől romantikus hangulatba kerül. A *Lolita szerelmei* című filmet vettem elő.

– Ez érdekesnek tűnik. Nézzük meg ezt! Felnevetett.

– Hát, tudod tartok tőle, hogy ezt engedjem megnézni neked. Tudod, ez a lány, ez a Lolita hűtlen volt.

– Kihez?

Felkeltette a kíváncsiságomat.

– Az apjához. Ők is szeretők voltak. Mint mi. Túl jó ahhoz, hogy pornófilm legyen. Művészfilm – betette a kazettát a lejátszóba. – Jobb, mint a többi. Azt nem szeretem a pornóban, hogy a lányok néha olyan szomorúnak és fáradtnak tűnnek, mintha semmit nem élveznének. Nemhogy megjönne a kedvem, teljesen lelombozodom tőlük. A színésznő, aki Lolitát játssza, vidám; őszintén élvezzi a szexet. Nem úgy szopik, mintha terhes lenne a számára a feladat. Ezekben a filmekben néhány lánynak olyan az arca, mintha éppen a padlót mosnák fel vagy a szemetet kéne kivinniük.

– Lehet, hogy úgy élik meg – jegyeztem meg egy laza vállvonással. – Terhes feladat.

Péter megállította a szalagot, pedig már majdnem kezdődött a film, és rám nézett.

– Ha valaha egy pillanatra is úgy éreztem volna, hogy nem élvezed úgy, mint én, minden szexuális jellegű dolgot beszüntettem volna közöttünk. Ezt komolyan mondom.

Gyakran beszélgettünk így.

– Élvezed, ugye? – kérdezte.

– Szeretek Nina lenni.

Úgy tűnt, hogy Péter másik énje, Mr. Nasty teljesen Nina-függő, szüksége volt Ninára ahhoz, hogy éljen. Nina kegyeitől Mr.

Nastynek büntudata volt, és kötelességének érezte, hogy viszonzza. Ez ahhoz vezetett, hogy én irányítottam.

– Nina – mondta a fejét ingatva. – Nina rossz lány, öntörvényű lány, pajzán lány.

– Igen. És Nina azt szeretné, ha a lába közét dörzsölgetnéd, míg ezt a filmet nézzük.

– Oké. De nem kellene előbb az ajtóhoz menned?

Péter jobban hozzászokott ahhoz, hogy az ajtóhoz megyek, mint én. Ekkor már könnyen elő tudtam hívni Ninát; olyan könnyen, ahogy a villanyt kapcsoltam fel. Péter azonban szerette a régi rituálét, hogy az ajtóhoz megyek, lekapcsolom a villanyt, hátravetem a hajamat és bekúszók mellé az ágyba.

– Nem akarok felkelni. A seb miatt. Csak hívd, és jön. Mint egy kiskutya.

– Nem kiskutyának képzelem – jegyezte meg Péter.

– Akkor macska. Vadmacska

– Ni-na! Ni-na! Ó, Nina! Hol vagy Nina?

– Segíts! Segíts! Nem tudok előjönni! – nyöszörögtem. –Csapdába estem! A sok ruha miatt! Megfojtanak!

Levetkőztem.

– Te vagy az, Nina?

– Nem. Nem csak. Még valami. –Mi?

– A műanyag csésze a lábamon.

– Margaux, tudod, hogy azt nem lehet levenni. Kipukkadhat a vízholdyag.

– Ó! Ez a név! Ne mondd azt, hogy Margaux! Sav. Szétmar!

– Bocsáss meg! De Nina, tudd, hogy a Margaux név hangzását nagyon szépnek találom. Egy olyan lány neve, akit szeretek.

Nézte, ahogy leveszem a műanyag csészét a lábamról.

– így sokkal jobb – mondtam, ahogy Nina és Péter elindították a filmet. – Szeretem a pornográfiát.

Megragadtam Péter kezét és a lábam közé húztam.

Feszengve felnevetett.

– Jobb, ha vigyázunk az égési sebed miatt!

– Ó, buta férfi! – éreztem, hogy teljesen Nina vagyok, és valósággal felvillanyozott ez az érzés. – Az égés egyáltalán nem a puncim közelében van! Péter a szótól megrezzent.

– Bocsáss meg... Ha ránézek, rossz érzésem van. Ha veled vagyok, felelős vagyok érted. Kérlek, tedd vissza azt a csészét! A biztonság kedvéért.

Én erre csak a fejemet ingattam. Csendben néztük a filmet, Péter közben dörzsölgetett. Lolita az életben úgy tizenkilenc éves lehetett, de fiatalabbra sminkelték nálam. Haját laza copfba fonták, skót kockás iskolás szoknyában, fehér térdzokniban szerepelt, és soványabb volt nálam. Péternek igaza volt; vidám lánynak tűnt. Mosolygott és nevetett, és különböző férfiakkal szexeit: két pasival, akik a légkondicionálót jöttek megszerelni, egy orvossal, aki megvizsgálta, és később az apjával. Az apja elfenekelte azért, mert elcsábította azokat a férfiakat, és Lolita furcsa, értetlen arcot vágott, mert nem értette, hogy rosszat csinált. Miután az apja elfenekelte, ő is szexeit vele, hogy megmutassa, még mindig szereti, és nem tartja romlott nőnek. Egy idő után eltoltam magamtól Péter kezét, mert a filmtől Nina nem indult be. Nina csak olyan fantáziáktól indult be, ha férfiak felett dominálhatott.

– Hogy tetszett a film? – kérdezte Péter a végén.

– Tetszett. Egyszer nézzünk homokos pasikról is filmet? – mondtam lazán, bár a dolog nagyon felkavarta a fantáziámat. Nem élveztem a látványt, hogy nők szopnak vagy dugnak; felpezsdítenek találtam viszont a gondolatot, hogy a nő helyén férfi van. Látni akartam, milyen az, amikor egy férfi csinálja azt, ami egy nőnél unalmasnak, sőt megalázónak tűnt. Megerősítést akartam, hogy a férfiak és a nők nem is különböznek annyira. Péter filmjeiből úgy tűnt, a világ annyi, hogy nők rendelik magukat alá a férfiaknak. Tudtam, hogy ez nem igaz. Egyszer elcsentem Péter egyik pornomagazinját a nappaliból, és a szadomazo dominákról olvastam. Mindennél jobban szerettem volna ilyen filmeket látni, de tudtam,

hogy Péter sosem venne ki olyan filmet, amelyben nők uralnak férfiakat. Újabb cigarettára gyújtott és azt mondta:

– Talán ki tudnék kölesölnözni egy filmet homokos pasikról, de zavarban lennék, mikor ki kell fizetni.

– Zavarban voltál, amikor ezt megvetted? Csak mert ez a Lolita egy kislány, vagy ilyesmi – mutattam a borítóra. – Egyáltalán nem néz ki nagykorúnak.

Péter felhorkant.

– Te viccelsz? Mindenki vesz ilyen filmeket. Minden férfi szereti a fiatal lányokat, akár beismerik, akár nem. A férfiak többsége hazudik ezzel kapcsolatban. Ha nem szeretnék, miért lenne annyi film, amiben idősebb lányokat fiatalabbnak maszkíroznak, vagy miért öltöznének a kiskorú lányok szexin? Az egész társadalom álszent, ha engem kérdezel. Ha valaki nyíltan bevallaná, hogy „igen, vonzóknak találok a kislányokat”, elevenen égetnék el.

Nina kezdett veszteni a bátorságából; többször eszembe jutott a vér és a fájdalom, hogy Winnie említette: az első alkalommal az van. Winnie, a legjobb, titkos barátnőm. Winnie, aki mindig olyan nagylelkűen ellátott tanácsokkal, hogyan fejlesszem magamat. Jill fényképe bámult le rám, és csak arra tudtam gondolni, hogy százszor szebb nálam; az én mozdulataimban már nem volt kecsesség, szemem, ha nem Nina élénkítette, olyan ostobán fénylett, mint egy kocáé. Péter levelei néha nemhogy növelték volna, hanem egyenesen rombolták az önbizalmamat, bár egyáltalán nem ez volt a szándéka. Mindig olyasmiket mondott: „Nem az apád vagyok; nem vagyok az egyik idegesítő iskolatársad. Elfogadlak olyannak, amilyen vagy.” Milyennek is? Ezek a szavak mindig bántottak, függetlenül attól, hogy hogyan értette.

– Péter, tudod, mit kívánok most? Azt, hogy feküdjek és élélvezz rajtam.

Tudtam, hogy Péter nem akarja csinálni így, hogy égési seb van rajtam, mert ideges lenne, hogy esetleg kifakaszthatja a vízhólyagot. De éppen azért akartam, hogy csinálja, mert vonakodott. Ráadásul

éppen azt akartam elérni, hogy büntudata legyen azért, mert rám élvezett, és utána megöleljen, hogy hozzám bújjon hálából. Tudtam, hogy ez nem fair, de így részem lehetett némi gyengeségben, amire szükségem volt Pétertől, különösen akkor, amikor Nina már eltűnt.

– Nem hiszem, hogy ez most jó ötlet, sebes a lábad.

De végül még egy kis gyözködés után leeresztette az ágyat és rám mászott. Behunytam a szememet és végighúztam a kezemet a lepedőn, mintha a földbe ásnék. Amikor leszállt rólam, a vízhólyag kifakadt, vízszínű savó csorgott a lepedőre.

20.

Az ördög vett rá

A Teen és a Seventeen magazin a hatvanas évek visszatérését hirdette, és a Bergenline Avenue kirakataiban a próbababákon nagy, élénk virágos blúzok és bokáig érő hippy szoknyák voltak, gyöngyös zsinóros kötővel. Divatba jött a talppántos szűk nadrág, a válltömés és a fehér fejpánt. Az erősen göndörített haj kiment a divatból, helyette a lazább tincsek jöttek; divat lett a vékony frufru és a lakk is, különösen a New Jersey-i lányok körében. Az első iskolánapon V-kivágású fekete inget és virágos macskanadrágot vettem fel, és a hálószoba földig érő tükrében nézegettem magamat. Még mindig ott aludtam. A nyakamba akasztottam a szerencsehozó tündéres amulettet, és elképzelt párbeszédre gondolva léptem be az iskolába. Miről beszélnek a korombeliek? Ha meglátnának Péterrel, mit mondanék? Hogy az apám? Olyan öreg, hogy a nagyapám is lehetne.

Levettem a fejpántomat, hagytam, hogy hosszú hajam a homlokomba hulljon. Attól féltem, ha látszana az arcom, amikor az iskolaudvarra lépek, ujjal mutogatnának rám: „Ez az a lány, aki minden idejét azzal az öregemberrel tölti!”

A St. Augustine iskola közvetlenül a Washington Schoollal szemben volt. Ott ültem a lépcsőn, nagyon szaporán szedtem a levegőt. Levettem a tündéres amulettet. Divatjamúltnak találhatják; öregesnek. Papír zsebkendővel letöröltem a rúzst a számról. Nem jó árnyalat volt: túl piros. Ebből rájöhetnek, hogy szopok. Első pillantásra tudnák, hogy kurva vagyok.

Arra gondoltam, ahogy ott fekszem hason az ágyon, csak egy test, amin el lehet élvezni, guminő, szélesre nyitott szájjal, amelyet egyszer Richárd egyik pornókatalógusában láttam. Nyilván csúnya az arcom... hiába mondja Péter azt, hogy szép... ha szép lenne, látni akarná az arcomat, amikor élvez. Tudtam, hogy csak ő szerethet egy ilyen lányt, mint én vagyok. Ninaként a legmocskosabb dolgokat mondhattam. Még Péter is megdöbbsent, hogy miket voltam képes mondani. Nemrégiben egy olyan jelenetet találtam ki, hogy egy csoport pici tündér száll le a péniszre tetejére és szárnyukat csattogtatva kényeztetik. Ezer kicsi tündér, akkorák, mint egy-egy kolibri. Nem. Mint egy kolibri szív.

De attól, hogy mocskos a fantáziám, még nem vagyok kurva. Még szűz vagyok. Nina nem én vagyok. Ettől a gondolattól jobban éreztem magamat. Erőt vettem magamon, hogy átmenjek az úton és belépjek a zsúfolt iskolaudvarra.

Mint mindig, most is kudarcba fulladt a tervem. Képtelen voltam rávenni magamat, hogy odamenjek valakihez és beszélgetésbe elegyedjek vele. Angolórán, amikor a tanár azt kérte, alkossunk csoportokat, a terem hátsó végében egyedül ültem az egyik asztalhoz. Még mindig jól tanultam, és nyolcadikban a központi szintfelmérő teszt nekem sikerült a legjobban.

Nem csak hogy nem is fantáziáltam már arról, hogy barátaim legyenek az iskolában; a barátkozási kezdeményezésekre sem

reagáltam. Két lány megadta nekem a telefonszámát, de ahogy Justine esetében is történt, képtelen voltam rávenni magamat, hogy felhívjam őket. Attól rettegetem, azért akarnak barátkozni velem, hogy információt szedjenek ki belőlem. Különben mit akarnának egy idétlen különcről? Van egy nagy, mocskos titkom, és nem hagyom, hogy hozzáférjenek. Sem úgy, hogy szakálnak, sem úgy, hogy barátkoznak velem.

December elején egyik vasárnap Péter éppen elment valahová Inészel; én a szobájában voltam, a vastag takarók alatt fekvé vártam, hogy visszajöjjon. Lecsavartam a fütést, mert a csótányok odagyültek a melegre. Már nem is irtottam öket: túl sok veszödségnek tűnt üldözni öket és megszabadulni a hulláktól. Néha, ha elég hosszú ideig bámultam a radiátort, úgy tűnt, nincsenek is csótányok, mintha valami varázslat eltüntette volna öket. Gyakoroltam ezt a trükköt; addig bámultam öket, míg olyan mozdulatlanak nem tűntek, mintha nem is léteznének, aztán pislogtam egyet, mire újra megjelentek. Kopogást hallottam.

– Gyere be! – szóltam ki. Gondoltam, hogy Richárd az. Nem volt rajta ing; csak a szokásos zöld baret és katonai nadrág.

– Csak cigarettát lopni jöttem – közölte, azzal kinyitotta Péter komódjának a fiókját. – A fenébe! Nem talállok!

Megmozdultam, hogy felkelek és segíték neki, de kifeszített tenyere megállított.

– Ne! Nem akarom, hogy felkelj. Úgy látom, nagyon jó helyed lehet ott.

Beletelt néhány pillanatba, mire rájöttem, hogy flörtöl velem.

– Igen? – viszonoztam a flörtölést.

– Aham. Úgy látom, egészen kényelmes helyed van. Szerencsés fickó, aki most melléd kucorodhat.

– Akarsz egy kicsit bebújni mellém? Csak egy pillanatra. Richárd felnevetett. Úgy nézett ki, mint akit hipnotizáltak. Megtapogattam az üres helyet magam mellett. Vagyis inkább Nina tapogatta meg. Éreztem az erejét; átbizsergett a testemen. Tetszett, hogy csapdába

került; keze még a fiókban volt. Ám a másik, a nem-Nina részem csak arra vágyott, hogy átöleljen, magához szorítson. Volt benne valami, amiért úgy éreztem, megért engem. Aztán azt mondtam:

– Kérlek, csak gyere!

– Nem lehet – felelte erre Richárd. – Sajnálom. Aztán sietve még hozzátette:

– Ne bújj ki a melegből. Végül kiment, cigaretta nélkül.

Furcsa emberek laktak körülöttünk, de Péter és én próbáltuk nem megbámulni őket; hiszen mi sem szerettük, ha megbámulnak minket. Péterektől néhány háznyira egy öregember azzal töltötte az egész napot, hogy az ablakon bámult kifelé; igen furcsán, elég rosszindulatúan nézett a világba. Mindig foltos fehér atlétatrikóban volt, a homlokán pedig olyan volt a bőr, mintha egy majom bőrét sodrófával kinyújtották volna. Péter „Sasszemnek” nevezte el, és ha magunk voltunk, gyakran tréfálkoztunk rajta:

– Kicsodaaaa az odakint? Kicsodaaaaaa lehet?

De nem szerettem beszélni erről az emberről, még gúnyolni sem akartam, mert biztos voltam benne, hogy az utálata nekem szól.

A másik fura alak az „Áldó” volt. Egész nap a bodegák környékén és a Pathmarkban járkált, és mindenre rátette a kezét, mintha áldást osztana. Péter meg én egyszer láttuk, ahogy átvonult a Fernandez élelmiszerbolton; megérintette a Cambell's leves konzerveket, az Alpo kutyaeledelt, a Santo Nino Virgin Mary gyertyákat (ami, súgtuk egymásnak, már eleve is szentelt holmi kellene, hogy legyen), a Fabuloso padlótisztítót, a Similac tápszeres dobozokat. A bodegák tulajdonosai mindig szó nélkül megtúrték az Áldót. Ki tudja, talán titokban hálásak is voltak neki, hogy jót akar nekik. Vagy talán azért túrték meg, mert nem volt rosszul öltözött, mosdatlan alak, sőt elég jól nézett ki: skót kockás nadrágot hordott és egy faragott madárfej fogantyús kis zöld esernyő volt nála.

Egy idő után rájöttem, hogy én és Péter olyanok vagyunk másoknak, mint nekünk a környék különcei. Az emberek megbámultak minket és elfordultak. Észrevettem, hogy összesúgnak

a hátunk mögött. Amikor egyszer felhoztam a témát, azt mondta, Inês nemrégiben azt tanácsolta, ne járjunk olyan sokat a Pathmarkba, és nem kellene a Bergenline-on sem sétálnunk, mert az emberek már a szájukra vettek. Miguel és Ricky minden barátjuknak azt mondták, hogy a fogadott hűguk vagyok, de nyilván ők is hallották a pletykákat.

– Kicsim, Inês munkatársai a Pathmarkban vásárolnak; a környéken mindenki ott vásárol. És tudod, hogy a bevásárlóközpontok igazi pletykatelepek. Az unatkozó háziasszonyok paradicsoma. Nincs jobb dolguk, csak a nyelvüket köszörültni – jelentette ki Péter, és megloccsolta a filodendront a szobájában. – Azt hiszem, Inêsnek igaza van. Ritkábban kellene emberek közé mennünk.

– Mit mond rólunk Inês? Szerinted tudja?

Úgy éreztem, már nyilván sejtheti az igazságot. De Péter tagadón ingatta a fejét.

– Sokszor mondom neki, mennyire durva az apád. Egyszer azt mondta erre: „Ha olyan szörnyű neki otthon, még szerencse, hogy hozzánk bármikor jöhet.” Úgy tudja, olyan vagyok neked, mintha az apád lennék. Mintha Miguel és Ricky baráti körébe tartoznál. Csak azt nem szereti, ha túl hangosan beszélünk. Az zavarja. Különben mit mondhatna?

– Gondolod, hogy úgy érzi, el kell viselnie engem? Mármint hogy problémának tart?

– Hát, mondott valami olyasmit, hogy halkabban közlekedj a lépcsőn. És általában fogd magad halkabbra. Néha felizgulsz, és nagyon hangosan kuncogsz. És mondott valamit az öltözködéseddel kapcsolatban is. Nem emlékszem: volt rajtad a múltkor valami piros blúz, amiről azt mondta, hogy szexi. Nem tartotta helyénvalónak, hogy felvetted.

– Gyűlöl engem.

– Csak azt szeretné, ha egy kicsit halkabbra fognád magadat, Margaux.

– Te miért nem mondod Richárdról ugyanezt?

– Én függök tőle, nem fordítva. Nem tudom, mihez kezdenék, ha egyszer elküldené a házból.

Péter a fény felé igazgatta a filodendront, aztán tovább lépett, hogy megöntözze a terrárium növényeit.

– Tudod, most még csak kósza szóbeszéd, de rosszabbra is fordulhat. Nem akartam ezt elmondani neked, de néhány hete valaki odajött hozzám, és egészen közel hajolt hozzám. Nagyon zavaró volt. Gyalázatos dolgot mondott nekem...

– Mit? – kérdeztem, azzal felültem az ágyban és felhúztam a térdemet.

– Azt, hogy „gyerekmolesztáló” közölte, és lecsukta a terrárium tetejét.

Péter szobájában voltunk, néztük, ahogy Paws egy marhacsontot rágcsál. Péter hirtelen megszólalt:

– Miért mondtad ezt? –Mit?

– Azt mondtad: „Bárcsak az arcom lenne az a csont.” Csak úgy. Összefüggéstelenül.

– Nem emlékszem.

Ez nem egészen volt igaz. Egy kicsit emlékeztem, hogy ez csak úgy kiszaladt a számon. Arra gondoltam, amikor Miguellel találkoztam a lépcsőn, arra, hogy milyen bosszús voltam; nem, nagyon dühös voltam. –Nem?

– Nem igazán. Felsóhajtott.

– Akkor nyilván valaki más az. Démoni lény. Velem is történt már ilyen.

– Mikor?

– Nagyon régen. Bántottam a lányaimat.

Felhúztam a térdemet és átöleltem. Az ágyból az ablakon át láttam a deres bálványfát. Utáltam a telet; sosem tudtam eléggé felmelegedni. Úgy tűnik, a csótányok is így voltak ezzel. A radiátor körül gyülekeztek; annyian, amennyit még sosem láttam.

– Egy pillanat. Hogy érted azt, hogy bántottad őket?

– Nem akarok erről beszélni.

Péter ezután megmagyarázta, hogyan csapnak le a démonok, amikor nyitva találnak egy ajtót, ha hívják őket. Ha egy belső démon időnként nekem esne, az azt jelenti, hogy bánthatok valakit?

De mint később megtudtam, félelmeim alaptalanok voltak. Az én „démonom” csak Pétert gyötörte, senki mást.

Otthon, az ágyban azon tűnődtem, vajon mit tehetett Péter a lányaival, ami olyan borzalmas, hogy nem akar beszélni róla. Nyilván megütötte, sőt talán rendszeresen verte őket. De egyszer azt mondta, hogy képtelen volt megverni a gyerekeit, bár a felesége ezt elvárta, sőt követelte tőle, ezért a büntetésre váró gyereket a szobájába vitte, és az ágyat püfölte helyette egy léccel. Ezt, hogy nem hajlandó erőszakra, csodálatra méltónak találtam. Jó volt hozzám, de provokáltam. Apa azt mondta, hogy nehéz természetem van. De Péter azt, hogy a megmentője vagyok. Nem voltam biztos benne, konkrétan hogyan érti ezt... Mitől mentettem meg? A Gonosztól? Évekig tanultam hittant; tudtam, hogy minden rossz cselekedetünk mögött a Gonosz van. Mivel Péter gyerekkora olyan borzalmas volt, ez azt jelenti, hogy a Gonosz jobban rászállt, mint másokra? De ekkor már úgy éreztem, én is küszködök.

– Húsvéthétfőn születtem – jegyezte meg Péter gyakran. –Az újjászületés, az új remény napján. Te vagy az én újjászületésem, a reményem és mindenem, ami ezen a világon létezik. Isten különleges ajándéka vagy nekem.

Egy januári napon a titokzatos démon jeges hógolyót dobott Péter arcába; majdnem eltalálta a szemét. „A Hely”-en voltunk: egy kicsi, kerítéssel körülvett réten a Union Hill High School mellett; Pawst szabadon engedték, hadd futkározzon a havon, és ostoba hógolyócsatába kezdtünk. Péter piskóta puha hógolyója éppen csak súrolta a vállamat; válaszul felkaptam egy maroknyi jeges havat, és teljes erőből hozzávágtam. A bal arcát találtam el, vörös, pataszerű nyom maradt utána.

– Margaux! – kiáltotta az arcát dörzsölve. – Ez nagyon fáj! Kidobhattad volna a szememet!

– Sajnálom! Egy pillanatra elvesztettem a fejemet. Tudod. Néha előfordul ilyesmi az emberrel.

– Emlékszel, hogy megdobtál? – kérdezte, még mindig az arcát dörzsölgetve.

– Nem. Olyan volt, mint a múltkor.

Percekig nem szóltunk egymáshoz, csak néztük, hogy Paws a havat eszi. Union Hill házainak ereszein hosszú, víztiszta jégcsapok képződtek, némelyik furcsa formájúra fagyott, tumorszerű göcsörtökkel; némelyik olyan élesnek látszott, mint egy sarló. Valahányszor felnéztem ezekre az éles jégcsapokra, gyorsan el kellett fordítanom a tekintetemet, hogy elhessegessem az agyamba beszüremkedő szörnyű gondolatokat: hogy kiszúrom a szememet a tükör előtt, és látom, ahogy a szaruhártya fehér kocsonyája kifröccsen; vagy mellkason, vagy vaginán szúrom magamat. Azt mondtam Péternek, hogy a Gonosz plántál furcsa gondolatokat a fejembe, olyan beteges képeket, amilyenek magamtól sosem jutnának eszembe.

Péter elkezdett önsegítő könyveket olvasni, ezekből idézett anyámnak, valahányszor panaszkodott, hogy az elmebetegsége miatt nem tudta teljesíteni szülői feladatait.

– Nem a te hibád, ne hibáztasd magadat! – nyugtatta.

Megvette neki *A pozitív gondolkodás hatalma* című könyvet¹⁰, és megtanította, hogy elfojtott dühét párnapüföléssel és kiabálással vezesse le.

Péter meg én sokszor gyújtottunk fehér gyertyát és imádkoztunk, hogy gyógyuljon meg; Inês egyik Wicca könyvéből gyógyító varázsigét is olvastunk rá. Egyiknek sem volt hatása. Februárban megint kórházba került. Abban az évben már harmadszor. Péter

---

¹⁰ Norman Vincent Peale: *A pozitív gondolkodás hatalma*. Fordította: Gemziczky Etelka. Budapest, Püski, s. a. (*A szerk.*)

néhányszor velünk jött a kórházba taxival. Anyám a sürgősségi betegfelvétel várószobájában olyasmiket mondott el neki a gyerekkoráról, amiről addig soha nem beszélt. Azt mondta, hogy amikor ő és Bonnié néni kilencévesek voltak, egy férfi becsalta őket egy pajtába, és miután megerőszakolta a nagynénémet, bedugta az ujját anyába, úgy, hogy vérzett. Anyám szülei nem hívták a rendőrséget, mert nem akartak a bíróságra járni; úgy gondolták, legjobb, ha az egészet elfelejtik. Anya ezután többször elájult az iskolában, vagy hirtelen, minden érthető ok nélkül felsikoltott, ezért a nagy-szüleim elvitték egy pszichiáterhez, aki Mellarilt írt fel neki; ez egy antipszichotikum, amitől anyám olyan lett, mint az alvajárók. Már nem játszott, de nem is volt vele semmi baj; mint Péternek mondta, olyan volt, mint „egy igazi angyal” Bonnié nénihez képest, aki nem volt hajlandó bevenni a tablettákat. A nagyanyám azzal fegyelmezte Bonnie-t, hogy jéghideg zuhany alá dugta. Velőtrázó sikolya visszhangzott a házban.

- Akkoriban így nevelték a gyerekeket – mondta anya Péternek.
- Tapasztalatból tudom – felelte Péter.

Ekkoriban olyan erősen csikorgattam a fogaimat álmomban, hogy szörnyű állfájásra ébredtem. Karomon, lábamon vörös csíkok kezdtek megjelenni. A menstruációm néha tíz napig is tartott és gyakran voltak pecsételő köztes vérzéseim. Azon a télen úgy éreztem, mintha átbillent volna a mérleg: Péter több boldogsággal tartozik nekem, mint amennyit kapok tőle, és nem kellene Inêszel eljárnia, aki gyűlöl engem, és legszívesebben holtan látna. Amikor Péter vasárnaponként visszaért, sokat beszélt arról, hogy milyen rosszakat mond rólam Inês. Miért volt erre egyáltalán szükség? Nem hittem, hogy Inês megköveteli a vasárnapi kirándulásokat; Inês semmit nem követelt meg. Péter volt az, aki mindig a végletekig feszítette a húrt másokkal. Vajon érdekelt, hogy minden vasárnap sokat zokogok, mert nem bírom a magányt? Valahogy rá kellett ébresztenem, milyen szenvedést okoz nekem azzal, hogy Inêst előtérbe helyezi velem szemben. Az a nő nem tesz érte semmit; még

csak nem is szexeknek. Inês nem ad neki semmit, ezért semmit nem érdemel tőle.

Kezdtém úgy tenni, mintha gonosz démon lennék; mély torokhangon szóltam hozzá:

– Rosszul vagyok tőled. Vagy:

– Jobban szereted a kutyádat, mint engem. Vagy:

– Régebben jó volt veled, de most már úgy viselkedsz, mint egy öregember.

Az ilyen a kirohanások után Péter zokogott, és én mindent a Gonosz szellemekre fogtam. Persze tudtam, hogy nem vagyok megszállva, de ez nem gátolt meg abban, hogy ne képzeljek rosszakaratú lényeket magam köré, vagy ne féljek attól, hogy elkárhozik a lelkem.

21.

Szép kicsikék

Márciusban végre megjött a tavasz, aminek Péter nagyon örült: amikor elült a szél, előtolhatta a motort az alagsorból, ahol télen tárolta.

De a március Pétert a születésnapomra is emlékeztette, és ettől mindig szomorú lett. Ebben az évben töltöttem be a tizennégyet. Péter számára minden születésnapom egy lépés volt a kapcsolatunk Armageddonja felé. Folyton panaszkodott az életkorom miatt. Azt mondta, hogy tizenkét éves koromtól, amióta menstruálok, a vaginámnak szaga van. Nem rossz szag, mondta, és a férfiak többsége nyilván nem is érzi, de mivel őt azok a szteptáncos lányok gyakorlatilag megerőszakolták, nem bírja a vaginaszagot, ezért nem képes nyalni engem. Nem mertem emlékeztetni arra, hogy vele ellentétben én hajlandó vagyok elviselni olyasmiket, amiket nem szeretek: például a fájdalmat, az unalmat, ami mindig gyötör, miközben gyönyört adok neki, és a prostituáltokról, utcakölykökről és hasonlókról szóló szörnyű fantáziákat. Volt egy új szerepjátékunk, amiben ő szultán volt, én pedig rabszolgalány, akinek a hét fátyoltáncot kellett eltáncolnia. Nagyon utáltam rabszolgalány lenni. Le kellett térdelnem és „Uramnak” kellett szólítanom. Úgy kellett tennem, mintha imádnám a péniszét, pedig a valóságban az volt a véleményem, hogy a nemi szervek az ember legkevésbé vonzó részei. Hogyan imádkozhat bárki olyasmit, ami úgy néz ki, mint egy hangyászszün ormánya, alatta azzal a szőrös, lötytyedt, vénás zacskóval?

Csak időnként masszírozott engem kézzel, miközben Nina szexelő homokos férfiakra fantáziált. (Néztünk már melegpornót is; Péternek néha félre kellett néznie, de nem tekert előre, csak a leszbikus jeleneteknél; azt mondta, a nők együtt unalmasak.) Vagy zsinórral hátrakötött kezű, nyakukon kutya-nyakörvet viselő, velem egykorú fiúkról, akiket a hírhedt Mr. Nasty arra kényszerített, hogy nyalják ki Ninát.

Péter ki nem állhatta a szeméremszőrzetem látványát. Egyszer a saját érveivel támadtam le. Azt mondtam neki, hogy ha valóban szeret, leborotválja a heréjéről a szőrt. Megtette. Villanyborotvával. Bár leveleiben minden nap szerelmet vallott nekem, valami okból úgy éreztem, hogy egyre több bizonyíték kell.

Péter és én mohón faltuk az idősebb férfiak és fiatal lányok viszonyáról szóló könyveket, mint Anne Rice *Belinda* című műve, amit Anne Rampling álnéven írt, és Marguerite Duras *A szerető* című regénye, V. C. Andrews könyvei és persze Na-bokov *Lolítája* (bár Péternek nem tetszett, hogy Lolita nem szerette Humbertet). Megnéztük a *Lolita*, a *Baby Doll* és a *Pretty Baby* című filmeket. (Utóbbi 1978-as, a főszereplő Brooke Shields. A *Pretty Baby* a huszadik század elején játszódik New Orleansban; egy fotográfusról szól, aki beleszeret egy tizenkét éves prostituáltba, Violetbe, és feleségül veszi.)

– Ez pontosan olyan, mint mi vagyunk – mondta Péter, miután először láttuk. – Ez igaz szerelem.

Szinte vallásos rajongással néztük. Péter időnként megállította a filmet, hogy jobban lássuk a karakterek arckifejezését; annyiszor láttuk, hogy kezdtem szó szerint emlékezni a szövegre, például arra, ahogy Violet kántáló hangon szerelmet vallott nála sokkal idősebb szeretőjének: „Szeretlek most / és örökre szeretlek / úgy szeretlek, mint a kenyeret!” Péter mindig elsírta magát az utolsó előtti jelenetnél, amikor Violet anyja elvitte a lányt a házból, ahol éltek, és a fotográfus üvöltött: „Nem viheti el!” Aztán halkán hozzátette: „Nem tudok nélküle élni!”

Bár sok filmet néztünk fiatal lányokról, Péter az én ízlésemet is figyelembe vette. Sokszor megnéztük a *Kockázatos üzletnek* azt a jelenetét, amiben Tom Cruise alsónadrágban táncol. Valósággal rajongtam Ralph Macchióért, ami Péter szerint egyáltalán nem volt meglepő, mivel Macchio hasonlít Rickyre. Valahányszor szép fiút láttunk, Péter rögtön Ricky-hez hasonlította, mintha a nevelt fia valamiféle etalon lenne. Nem akartam, hogy Rickyt emlegesse; nem akartam, hogy emlékeztessen rá, mennyire tetszik.

Ha Nabokov hősének, Humbert Humbertnek igaza van, és a nimfácska egy elvarázsolt, bájos, ártatlan, kilenc és tizennégy év közötti lány, a nimfácskaság számomra véget ért. Mivel a nimfácskák Péter ízlése szerint hétéves kor körül kezdtek érní, lehetséges volt, hogy számára korábban is vesztek el a vonzerejüket. Amikor Péter nem volt otthon, sokat nézegettem a falon, ovális keretben lógó képeket; a képek többsége nyolcéves koromban készült. Vajon szebb voltam, mint a többi korombeli kislány? Ezen tűnődtem, miközben végiglapoztam a három vastag fotóalbumot, amiben hét- és nyolcéves kori képeim voltak. Úgy találtam, hogy elég szép lehettem; arckifejezésem az álmos elégedettségtől az iskolás lányosan pimaszon át (néhány képen felszegttem az államat és gödröcském is volt) a szeleburdi, öntelt játékosig terjedt. Voltak képek, amelyeken telt arcú és szende voltam, másokon ravasz, élénk tekintetű, izgulékony, rózsapiros arcú, gesztenyebarna hajú szépség. A legegyszerűbb tevékenységeim is meg lettek örökítve: ahogy állok, lehajolok megkötni egy rakoncátlan cipőfűzőt; tapsolok; a papagájokat etetem; lehajolok egy fenyőtobozért. Rengeteg fényképen nyalogattam Mister Softee jégkrémet vagy nyalókát. Egy másik vastag albumban tizenegy éves voltam, egy másikban tizenkettő. Plusz a Görkorcsoyázó lány albuma. De nem volt olyan album, amiben tizenkét évesnél idősebben szerepeltem. Sok új kép volt, de nem albumban; ezek abban a fadobozban voltak, amit technikaórán készítettem Péternek.

Egy kép kilógott a sorból: Polaroid felvétel; nyolcéves voltam, fürdőruhában egy kovácsoltvas piknikasztal szélébe kapaszkodók az udvaron. A nimfácska szerű, gesztenyebarna hajú, drót vézna gyerekest meg hajlik, mint egy íj. A gyerekarcon olyan furcsa kifejezés, amilyen más képeken nem volt látható: kiugró önelégültség, buzgó, merész magabiztosság. Ez az arckifejezés tiszta erő volt, hatalom, annak tudása, hogy ez a karcsú test, ez a ragyogó, pompás új megjelenés, a hajlékony karok, lábak, a nedves, kócos haj különös bűverőt ad. Ennek a gyereknek a csintalansága, értelmes ravaszsága azon a képen... Honnan ered? Honnan tanulta ezt az arckifejezést? Egy éjszaka meglátogatta tizennégy éves önmagam azt a piszkos térdű, egyszerű arcú gyereklányt? Vajon kísértésként suhant be a szobámba az elmúlt nyarak szelleme, és mellét a mellemhez érintette, mintha delejes erővel ébresztette volna fel azt az álmos, vadóc, fékezhetetlen teremtést, Ninát, aki úgy bugyogott bennem, mint egy doboz felrázott szénsavas üdítő? Nina mintha elbűvölő tündér keresztanyaként vette volna kezébe a gyereklány napbarnított arcát, megcsókolta volna szőlőszem ajkát, és azt suttogta: *Margaux, én vagyok a jövődi*

Péter elhatározta, hogy újrafestí a szobáját, miután panaszkodtam, hogy a halványsárga nyomasztóan hat rám. Új színt választott, hideg zöldet, ami az avokádó belsejéhez hasonlított.

– Nem akarok olyasmit, ami nagyon magára vonja a figyelmet – mondta. – A figyelemnek a szobában levők szép arcára kell irányulnia.

A szobában lévőkön engem, Karent, Pawst és Jillt értette. Jill. Az a gyűlöletes, imádnivaló, pirosposzsgás arcú Jill, aki szebb nálam, mert a szeme kék, és a haja szőke. Annyiszor bámultam ezt a nyolcéves jelenséget, aki most nagyjából talán egyidős velem.

– Péter, nem bírom tovább.

– Mit? – kérdezte, de nem hagyta abba az ecset egyenes mozgását fel-le. Előző nap kiglettelte a falakat, előkészítette a friss festékréteg felkenésére, ahogy kell.

– Az iskolát – mondtam, mert ez volt az, ami elsőként eszembe jutott.

– Még mindig piszkálnak?

– Sorban mentünk, és valaki nagyon erősen hátra vágott. Voltak, akik ezen nevettek. Nem tudom, ki ütött meg.

– Micsoda bátorság! Hátulról támadni!

– Igen, tudom. Ez az iskola sem jobb, mint a Holy Cross. Akárhogy is, azt hiszem, megláttak minket együtt. Tudják, hogy nem vagy az apám.

– Hát, néhány hónap, és vége az iskolának. Búcsút mondhatsz nekik. Elballagsz, kész.

Mondtam Péternek, hogy apa egy katolikus gimnáziumba akar írtni, ami New York nyugati részén van; elég messze ahhoz, hogy a pletyka ne kövessen.

– Péter – mondtam minden bátorságomat összeszedve. – Azt akarom, hogy ne akaszd vissza Jill fényképét, ha a festék megszárad. Jill a múlt, és az a kép nem is hasonlít már rá.

Péter köhécselt.

– Rólad nagyon sok képem van, de róla csak egy.

– Régiek. Mostani képet nem is akasztasz a falra.

– Rossz kedved van azért, ami az iskolában történt? Nem rajtam kéne kitöltened.

– Csak azt akarom, hogy ne tedd vissza azt a képet a falra. Ez túl nagy kérdés? Mindig azt mondod, hogy bármit megtennél értem.

– Ez manipuláció. Te manipulálni akarsz engem. Folytatta a festést.

– Nem manipulálni akarlak. Az a fénykép zavar. Tudod, valahányszor megteszek... valamit neked, arra a képre kell néznom.

– Most büntudatot akarsz kelteni bennem? Ez a szándékod? Mert bajod van valamivel, aminek semmi köze hozzám, hanem véletlen, amit iskolás kölykök idéztek elő, és nem én tehetek róla... ?

– Néha azt gondolom, hogy kihasználsz engem. Néha úgy érzem, egyáltalán nem is szeretsz.

– Mire használalak? – hirtelen megfordult; végre sikerült felkeltenem a figyelmét. – Mire használalak?

– Úgy használsz, mintha tárgy lennék. Mintha nem élő személy lennék. Mintha valami bábu lennék.

– Ezt nem tudom elhinni! Apád közvetve és nyíltan évekig azt sulykolta beléd, hogy nem érsz semmit, hogy nem vagy jó semmire. A kölykök az iskolában azt éreztetik veled, hogy egy senki vagy. Én mindig azon voltam, hogy legyen önértékelésed, legyen önbizalmad. Mindent azért teszek, hogy boldog legyél! – a szeme könnybe lábadt, és amikor meg akartam érinteni, eltolta magától a kezemet. – Reggel, amikor felkelek, veled ébredek, este, amikor lefekszem, veled alszom el. Minden nap az, az első, mikor felkelek, hogy iszom egy kávét, elszívok egy cigarettát és levelet írok Margaux-nak. Nézd meg ezt a sok füzetet! – mondta a leveles füzetek kosarára mutatva. – A szobám egy neked állított szentély!

Ez így volt. Minden, ami én voltam, ebben a szobában rejtőzött. Ha Péter nem lát engem, nem csodál engem, hogyan létezhetnék?

22.

Kötélék közöttünk

A New York Avenue-n sétáltam éppen, amikor egy öregember feldöntött egy sörösüveget. Galambok repültek rá egy darab sült banánra, oda-vissza görgették, akár valami labdát.

– *¿Qué hora es?* – kérdezte egy idős nő megérintve a vállamat. Fekete tornacipő és fekete ruha volt rajta.

– *¿Qué hora es?*

– *No español.* – feleltem, lerázva magamról hipnotikus állapotomat. – *No hablo español.*

Bólintott, és egy rövid pillanatra megérintette az arcomat.

– *Qué linda* – mondta kedvesen, és rájöttem, azért, mert fodros ruha van rajtam.

Yolandától kaptam azt a ruhát, aki Péterekkel szemben lakott. A sok pletykafészek között Yolanda volt az egyetlen támogatónk; mindig megállt beszélgetni velünk, ha meglátott minket az utcán, és egyszer azt mondta, szörnyű, hogy mit kell kiállnunk csak azért, mert a barátságunkat az emberek furcsának tartják.

A fekete ruhás asszony elhúzódott. Pirulva álltam. Szépnek tartott abban a ruhában. Yolanda azért adta, hogy abban menjek a szalagavatóra vagy táncolni, de tudtam, hogy úgysem mennék. A tizennegyedik születésnapomon vettem fel először és most az esküvőmön fogom felvenni. Gyöngyökkel díszített fehér sifonruha volt, puffos ujjú, mellrésze félig áttetsző. A cipőm is Yolandától volt: szaténszalagos fehér kreppszandál, strasszal.

Szép cipőmben óvatosan kellett lépkednem, nehogy elessek a St. Augustine ajtajához vezető lépcsőn. Nem szerettem magas sarkú cipőt felvenni. Ami azt illeti, csak tornacipőben jártam, mert sosem mentem partikra, se táncolni. Péter csak a tornacipőt találta szexinek. Hirtelen aggódni kezdtem, vajon jó lábbelit választottam-e.

De Péter bókokkal árasztott el azon a napon, amikor a templom bejárata előtt találkoztunk. Az esküvői-temetési öltönye volt rajta, amit akkor viselt, amikor apával vacsoráztunk. Viselte a protézisét és Brylcreem kölni illata volt. Az ajtó melletti kis szenteltvíztartóból behintettük magunkat, mielőtt beléptünk a templomhajóba.

A templomban spanyolul és angolul is miséztek, de azon a kedd délutánon, mikor beléptünk, éppen nem volt mise. A templomban nem volt senki, csak egy rövidnadrágos, alvó hajléktalan.

– Örülök, hogy itt van – súgtam Péternek. – Lehet tanú.

A templomhajó közepén álló padot választottuk. Péter kézbe vett egy fekete bőrkötéses Bibliát. Hangosan olvasni kezdte a huszonharmadik zsoltárt. Utána mondtam a szavakat:

– Füves legelőkön nyugtat engem / és csendes vizekhez terelget engem / Lelkemet megvidámítja / az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.

Láttam az ezüst és fekete Gold Wing motort. Láttam a sötétvörös gyümölcsöt termő málnabokrokat a River Roadon. Péter szobáját láttam, a táncoló, birkát őrző, állatokat etető lánykafigurákat. Láttam Péter terráriumának fényességét, és az abban élő világot, meg és a téglaházat, amelyben a Nagy Történet szereplői laktak. Mindez szent volt nekem. Az enyém. Templomban voltam. Menyasszony.

És szűz, mint a Szűzanya; soha nem közösültem. Hófehér ruha volt rajtam. Péter lefényképezett, ahogy ott álltam a tizennégy gyertyás torta előtt. A villanyok le voltak kapcsolva, a konyha sötét, és a képen csak halványan látszott a kredenc, amiben Inês a konyhai edényeket tartotta. A levesestálja, a teáskannája, a teáscsészéi, a kávéskannája, a tálak és a tányérok némák és hidegek, mint a jég. Furcsa kép volt. Szemem két sötét folt; olyan, mint a tűzrakóhely

nyoma a mezőn. Általában tizennégy évesnek néztem ki, de Péter szerint azon a képen tizenhétnek vagy tizennyolcnak tűntem.

– A tested egy felnőtt nő teste ebben a ruhában. Mikor nőttél fel?

Nem a testem volt. Az arcom látszott felnőttnek. A szemem. Péter nem volt hajlandó másképpen fényképezni, csak ha mosolyogtam; ezen a képen viszont éppen csak mosolyogtam. Volt szív alakú epres fagyalanttorta. Péter és én. Senki más nem jött el a partinkra. Inês konyhája aznap olyan csendes volt, mint most a templom.

Elmondtuk az esküt. Péter gyűrűt húzott az ujjamra. De nem csókoltuk meg egymást, mert nagyon féltem, hogy valaki meglát.

Szüleim házának nagy hálósobájában volt egy dupla ágy. Minden éjjel a jobb oldalán feküdtem le, és a bal oldalán ébredtem, a takaróba gabalyodva, karomon, hasamon, lábamon apró karmolásokkal. Álmomban összekarmoltam magamat. Bár anyám még mindig a konyhából nyíló külön szobában aludt, amit apa alakított ki neki, a lemezeit a nagy hálósobában tartotta. Napközben órákig ott feküdt; a lemezeit hallgatta és a mennyezetre szerelt, kör alakú neonsövet bámulta.

Egyik szombat este apa belépett a nagy hálósobába, ahol az éjjeli lámpa fényénél egy V. C. Andrews könyvet olvastam.

Először egy szót sem szólt, csak a lemezjátszót bámulta. Láthatóan részeg volt.

Egy idő után hozzám fordult.

– Figyelj ide! Maradjon köztünk, de kidobom őket. Rosszul vagyok ezektől a lemezeiktől. Csak mi ketten tudjuk, hogy milyen ez, ugye? De neked legalább van hova menekülnöd annak az öregembernek a házában. De én itt ragadtam ebben a pokolban, ezzel a beteg nővel. Látom, leburnultál. Jó neked. Én évek óta nem voltam vízparton. Lassan olyan leszek, mint valami kísértet. Nektek adom a pénzemet, a véretem, hogy ti élhessetek. Érted? Olyan gondtalanul éltek! Anyádat alig látod. Nincs bátorságod szembenézni a szenvedésével. Gyenge vagy! Szégyelld magad! Nem törödsz az anyáddal! Szégyelld magad! Amikor én nyolcéves voltam, és apám

lebénult a cukorbetegségtől; én mellette álltam. Segítettem anyámnak főzni. Szégyelld magad, hogy te az élet könnyű oldalát választod! Ha másképp viselkednél, anyád nem került volna ilyen állapotba! A terhesség és a szülés utáni hormonproblémák miatt zök kent ki a normális kerékvágásból. Adok neked egy tanácsot; fogadd el, én tudom, mi mitől van: ne ess teherbe, ne menj férjhez! A mi vérünket beszennyezte az övé. Átok van rajtunk. Az átoknak négy fala és egy ablaka van, azon keresztül bámulunk az életre, amit élhetnénk.

Apa leült, és sötétlő ábrázatát figyelte a nagy tükörben. Aztán megszólalt újra. Ezúttal nyugodtan, halkan beszélt.

– Arról beszéltél, hogy démonok vannak ebben a szobában. Ebben a szobában, igaz? A múltkor, este hallottam, amint azt mondtad az anyádnak, hogy valami hang szólt a légkondicionálóból. Legközelebb ne siess olyan gyorsan anyádhoz! Figyelj: legközelebb csak maradj nyugton, és hallgass! Lehet, hogy rájössz, csak a kukásautó, ugató kutya vagy a saját sikításod. Csak akkor válik elviselhetetlenné, ha a világ süket marad. Megtanultam elfogadni a rémálmaimat. Anyád egyáltalán nem álmodik. Egyszer elmondta nekem. Nincsenek álmai. Egy sem.

Komolyan beszélt, de rá egyáltalán nem jellemzően nyugodtan; olyan nyugodtan, hogy úgy éreztem, most elmondhatok neki valamit, amit nem sokkal korábban követtem el: vettem egy farmernadrágot, ami egy számmal kisebb volt a kelleténél, így aztán hamar kinőttem.

Apa az ágy szélén ült, szó nélkül hallgatott az olvasólámpa fényében.

– Megmutatom – mondtam, és rohantam a szomszéd hálósobába, hogy elővegyem azt a farmert. Apa előtt kezdtem magamra húzni gyötrődő ábrázattal. – Azt hittem, hogy hármás-négyes. Biztos voltam benne. De már nincs meg a blokkja.

Apa felállt.

– Úgy csinálsz, mintha az én hibám lenne! A te hibád! Miért vettél rossz méretet? Nincs eszed! Anyádnak sincs! Tőle örökölted az

ostobaságodat! Tudod? Mostantól én veszek neked farmert a városban!

– Nem. Nem választhatsz helyettem ruhát! Én veszem a Bergenlineon!

– Szóval márkás holmit akarsz!

– Neked is márkás holmijaid vannak! Igazán drága ruhákban jársz!

– Jól kell kinézni a munkahelyemen! Te nem dolgozol! Te nem csinálsz semmit, csak engem nyomorítasz! Ez a te munkád! Nem csinálsz mást, csak pokollá teszed az életemet! Anyád miattad beteg, a te viselkedésed juttatja kórházba!

– Fogd be a szád! – ki nem állhattam, ha engem hibáztatott anyám állapotáért. – Miattad! Nem miattam, hanem miattad, te erőszakos disznó!

– Én a helyedben nem beszélnék így az apámmal! Nem adok több zsebpénzt! Akkor kénytelen leszel itthon maradni.

– Inkább éhen halok, minthogy itthon maradjak veled! Én is kórházba kerültem volna már, ha csak rád hallgatok, ha a szívemre veszem, hogy folyton azt hangoztatod, mennyire utálsz minket!

Ökölbe szorította a kezét. Üvöltöttem.

– Csak tessék! Ölj meg! Rajta! Bárcsak sose jöttem volna a világra!

Komolyan gondoltam. Elfordult, arcát a kezébe temette.

– Nyomorult állat vagy! Hallod? Anyám miattad beteg. Hallod?! Tönkretetted az életemet! Az Isten verjen meg!

Lerohantam és bezárkóztam a fürdőszobába. Amint dörömbölni kezdett az ajtón, megragadtam a radiátor csövét és teljes erőből rázni kezdtem.

– Hé! Hé! Hé! Ne törj össze semmit!

Odakintről rángatta a kilincset. Zoknis lábbal rúgtam a radiátor rácsába. Semmit nem éreztem.

– Azonnal gyere ki onnan! Adok pénzt! Csak gyere ki onnan!

Kinyitottam az ajtót. Odakint állt. Farkasszemet néztünk. Grimaszt vágott, elfordult, a pénztárcájáért ment.

– Én vagyok a bankod – mondta, lassan számolva a pénzt; időnként megállt, rám bámult. – Nincs benned semmi tisztesség. Semmi büszkeség. Semmi méltóság. Semmi lelkiismeret. Semmi érzés. Semmi önbecsülés. Szörnyeteg vagy!

Elléptem mellette, és azt mondtam:

– Ne dobd a földre; csak add ide!

– Én a helyedben próbálnék viselkedni! – morogta, és nem nézett rám, amikor a pénzt átadta. – Most hagyj békén, kérlek! Menj innen! Rosszul vagyok, ha rád nézek.

Aznap éjjel hallottam, hogy apa anyának beszél rólam a konyhában. Azt hitte, alszom. A fürdőszobába indultam, de amint meghallottam őket, lekucorodtam a lépcső mellé.

Anyám a kanapén feküdt a konyhából nyíló kis szobában, apám az asztalnál egy fülbevalón dolgozott.

– Mit mondtál nekik? – kérdezte anyám.

– Nézd, ha bárki kérdezi, az, az ember a nagybátyja, a te féltestvéred. Mondd meg neki is, hogy tudja.

– Pontosán mit beszélnek?

– Azt mondják: „Louie, ki ez a férfi, aki állandóan a lányod körül van? Minden rendben van vele? Megbízol benne?” Ha ez a szóbeszéd eljutott a bárókba, azt jelenti, túl sok időt töltenek együtt. Miért? Úgy tudtam, főleg a barátnőjével és a nő fiaival tölti az időt.

– A kutyát sétáltatják együtt. Az emberek szeretnek mindenfélét kombinálni.

– Különösen velem kapcsolatban. Az emberek irigyek. Mert engem tisztelnek ebben a városban. Rengeteg barátom van. Engem mindenki ismer. Népszerű vagyok. De mostanában észrevettem, hogy a steakbárban az egyik eladó olyan furcsán néz rám. Gyakran járok oda. Jó vevő vagyok. Mindegy. Az a lényeg, hogy az emberek beszélnek. Sokkal kevesebbet kellene odajárnia! Lehet, hogy egy idő után képes lenne kitörölni azokat az embereket az életéből.

– Hiszen csak barátok, Louie.

– Tudom. Ha nem így lenne, eddig sem engedtem volna oda járni. Azt hittem, csak múltól szeszély, és majd túljut rajta. Kinövi. De nem. Megszállottsággá fajult.

– Mi más maradt neki?

– Nem értem. Mi vonzza oda? Az a roskadozó ház egyáltalán nem valami vidám hely. Mit csinálhat ott egész nap egy lány az ő korában? Kedves ember az öreg, de nem egészséges, hogy Margaux folyton vele van. Miről beszélgetnek sétálás közben? Az a férfi valószínűleg a balesete meg a válása előtti életéről lamentál. Az ilyen beszélgetésektől egy fiatal lány lehangolt lesz. Mit tanulhat belőle? És bár a fickó már nincs az ereje teljében, ki tudja, mi jár a fejében? Margaux már nagylány. Már inkább nő, mint gyerek.

– Mit akarsz ezzel konkrétan mondani? Apa felnevetett.

– Egy fiatal lány nem vonzódhat egy ilyen elaggott emberhez. Ez teljességgel abnormális lenne. De az viszont lehetséges, hogy egy öregember jól titkolt vonzalmat érez a fiatal lányok iránt.

– Semmi ilyesmiről nincs szó. Kedves, ártatlan viszony van köztük.

– Jó, jó – tette fel apa a kezét, aztán folytatta a munkát a fülbevalón. – Elhiszem neked. Nem akarok többet beszélni erről a témáról. Amúgy is te vagy az anyja. A te dolgod, hogy kevesebb időt töltsön abban a házban.

– Nem tehetek semmit. Tudod, hogy nekem nem fogad szót. Neked kell megtenned.

– Nekem?! – kérdezte apa, azzal az asztalra tette a fülbevalót és levette a lupéját. – Nekem nincs hatalmam fölötte.

– Nekem sincs. Összetörte az órámat. Falhoz csapta és összetörte az üvegét. Már nem is emlékszem, miről vitatkoztunk.

– Néha attól félek, rám dönti a házat! Láttam filmeket. Vannak gyerekek, akik megölik a saját szüleiket! Megbolondul; üvölt és törzúz. Alig tudok vele beszélni. Hétvégeken reggelente nem is köszön nekem.

– Miért nem köszönsz neki előre?

– Nem ura önmagának. Azt akarja, hogy emeljem meg a zsebpénzét. Hogy pizzázhasson és hamburgerezhessen azzal az emberrel! Itthon maradhatna vacsorára, és ehetne azt az egészséges ételt, amit én főzök neki!

– Ha jól tudom, olyan helyeken esznek, mint az El Pollo Supremo és az El Unico. Az nem egészségtelen.

– Nem engedhetjük meg magunknak.

– Louie, köszönj neki reggel! Valakinek el kell kezdeni. És a következő születésnapján ne felejts el boldog születésnapot kívánni neki!

– Idén ő nem kívánt nekem boldog születésnapot! Születésnapom volt, és nem mondott semmit. Karácsonykor sem mondott semmit. Nyakláncot adtam neki, arany kereszttel; a közepén gyémánt van. Meg sem köszönte. – Hordja.

– Egy szóval sem köszönte meg. Kísértetnek kellene neveznem, mert teljesen olyan.

– Belehal, ha megpróbálok elválasztani Pétertől. Egyszerűen meghal. Nem fog enni; tudom. Elszökhet itthonról. Csak ők vannak neki. – Mint egy kísértet, úgy járkál itt, csakhogy a kísértetekkel ellentétben ő beszél, ráadásul hangosan. Úgy mászkál itt, mintha minden az övé lenne. Én pakolom el utána a müzlis tálat. Mintha a rabszolgája lennék. Szanaszét hagyja a papírjait meg a könyveit az asztalon. Szólok neki, hogy szedje össze, különben én leszek kénytelen elpakolni. Erre elkezd velem ordibálni: „Ne nyúlj a papírjaimhoz! El a kezekkel a holmimtól!” Én semmit nem csináltam vele. Egyszerűen megvadult. Teljesen megvadult.

Miután beszámoltam Péternek a véletlenül meghallott beszélgetésről, megállapodtunk, hogy sokkal jobban kell vigyáznunk, mikor látnak minket együtt, ami még nehezebb volt, mint addig, mivel Péter már nem motorozhatott. A gerincsérülése miatti állandó fájdalom mellett úgy érezte, ízületi gyulladás is kialakult. Inês javasolta, hogy tegyen ki „Eladó” táblát a Gold Wing motorra, a

pénzből vegyen egy kocsit, és Péter meg is ígérte, hogy ezt fogja tenni, de végül képtelen volt rá. Remélte, hogy a fájdalom csodával határos módon eltűnik majd, és hamarosan újra motorozhatunk.

Emellett folyton veszekedtünk, mert ő minden nap vagy minden másnap szexelni akart, miközben az én kielégülésemért semmit nem tett, és büntudatot keltett bennem, ha nem akartam engedni neki; vagy, mert minden vasárnap elvitte valahová Inêst, és mert a fantáziái egyre gyakoribbak és egyre vadabbak lettek. Péter néhányszor fojtogatott is, ami nagyon furcsa érzés volt, mert a nyakam úgy bicsaklott mindenfelé, mintha gumiból lettem volna, és fekete pontok cikáztak a szemem előtt.

– Attól tartok, egyszer olyan dühös leszek, hogy nem szándékosan, de megöllek – mondta zokogva, fejét a mellkasomra hajtva, egy különösen heves veszekedés után. – Aztán meg kell ölnöm magamat, mert nem tudok nélküled élni. Annyira szeretlek! Soha többé nem akarlak bántani! Soha többé ne hagyj, hogy eljussak arra a pontra, ahol a Gonosz átveheti az irányítást a testem fölött! Ne vigyél el odáig, ahonnan nem tudok visszajönni, ahol elborul a tekintetem és nem akarok mást, mint megölni téged, mert annyira felbosszantottál! Kegyetlen tudsz lenni hozzám, azt érezteted velem, hogy senki és semmi vagyok. Csak azt akarom, hogy olyan legyen, mint amikor még kicsi lány voltál, és néha arra gondolok, ha mindketten halottak lennénk, megint olyan lenne, aztán utálom magamat ezért a gondolatért, mert szeretlek, és olyan fiatal vagy, és előbb ölném meg magamat, mintsem hogy ártsak neked. Kicsim, előtted ott az egész élet, én pedig szétesőben vagyok. Alig tudok aludni, néha fel sem akarok kelni reggel, és arra gondolok, hogy a te életed nélkülem is folytatódik, mert fiatal vagy és bárkid lehet, miközben én itt rothadok meg a szobámban a képeiddel és az emlékeddel.

Tudtam, hogy Péter másik énje, a rosszabbik énje bántana engem; az a Péter, akit annyira meggyötörtek, hogy nem tehet róla, ha visszaadja mindazt a rosszat, amit ő kapott.

– Ez nem fog megtörténni, Péter – mondtam, és átöleltem. – Előbb meghalunk. Megfojtasz engem, vagy párnát szorítasz az arcomra, és aztán megölsz magadat. Mint Rómeó és Júlia. Aztán, mint mondtad, olyan lesz, mint régen, mint amikor egy hó gömböt felrázunk és minden megismétlődik, és minden szép lesz.

– Nagyon szeretlek – mondta Péter, miközben az arcát, a haját simogattam. – Csak ki nem állhatom, ha fegyvert szorítasz a fejemhez, ha olyan vagy, mint egy pengét élező hóhér. Sosem mennék börtönbe. Képtelen lennék. Ezt te is tudod.

A titkunk igazi fegyver volt. Időnként, amikor veszekedtünk, elvesztettem a fejemet, és azzal fenyegettem, hogy elmegyek a rendőrségre és mindent elmondok nekik. Magamnak is ártanék vele, mert tudtam, hogy ha Pétert letartóztatnák, olyan büntudatom lenne, hogy öngyilkos lennék. Sosem tudnám elárulni azt az embert, aki a világon egyedül törődött velem.

23.

Gyónás

Vége találtunk egy helyet a közelben, ahol kettesben lehettünk, ahol akár egymás kezét is foghattuk és romantikus dolgokat mondhattunk egymásnak. Ahhoz, hogy eljuthassunk erre a helyre, a Boulevard Easten egy díszes kovácsoltvas kapu mögötti, hosszú alumínium lépcsőházban kellett lemennünk. Egy közeli mozgóárusnál megálltunk, ittunk egy limonádét, ettünk egy hot dogot, aztán lementünk a 221 fokból álló csigalépcsőn a kutyával. Péter annyira kimerült a gyaloglástól, hogy leroskadt egy lépcsőfokra, és tréfából lihegve kinyújtotta a nyelvét, mint Paws.

Amikor ezt tette, csókot kellett neki adnom, hogy erőt merítsen; ahogy évekkkel ezelőtt játszottuk. Paws pofája megőszült, és készségesen pihent Péterrel, miközben én türelmetlenül vártam. A lépcsőt azért építették, hogy a munkába járók elérjék a kompot, de nekünk ez lett a magány zuga az erdőben, ahol nem látott és nem hallott minket senki. A Nagy Történet lehetett olyan mocskos, amilyennek akartam, és senki nem hallotta (a Nagy Történet a mi szexuális életünkkel ellentétben soha nem Péter fantáziái körül forgott; inkább Ninára és az ő hódításaira fókuszált), így nekem nagyon is megérte mind a lemenetel, mind a hasonlóképpen fáradtságos visszaút: hosszú, kanyargós kerülő Weehawkenen át. Amikor hazaértünk, gyakran babaolajjal kentem be Péter hátát, és ő a melegítőpárnán fekve pihent, miközben felolvastam neki.

– Anyuci, vigyázz rám – tréfálkozott. Szerettem azt érezni, hogy szüksége van rám. Ha én nem lennék, ki vakargatná a hátát? Ki olvasna fel neki órákig, míg be nem reked, míg ő el nem alszik a vállamon? Ki menne el az EI Unicóba ételért, amit mindig megtettem, amikor olyan fájdalmi voltak, hogy nem tudta elhagyni a szobát?

A szopás és a masszázsek az én felfogásom szerint az általános karbantartás részét képezték. Péter gyakran tréfálkozott azzal, hogy olyan, mint a Bádogember: szüksége van a szeretet és az odaadás olajoscannájára... Ami engem illet, az, hogy Péter gondozója lettem, célt adott az életemnek, aminek különben nem lett volna semmi értelme. Elképzelttem magamat, mint Péter őrangyalát. Azt mondta, sosem voltam olyan szép, mint amikor egy törött szárnyú galambot ápolgattam, az anyjától elválasztott kislibát gondoztam, vagy a hátára fordult, hangyáktól megtámadott teknősbéka életét mentettem meg.

Csak tizennégy éves voltam, de úgy éreztem magamat, mintha negyvenéves lettem volna. Úgy vigyáztam Péterre, mintha a kölykőm volna, nagy, nehezen elviselhető, elkényeztetett, kifáradt medvebocs, akinek bőmbőlő pofáját az ölembe veszem, és megvigasztalom. Az élete romokban hevert, mint ahogy ő maga is

romba döntött néhány életet. Újabb törzshelyünkön olyan titkokat fedett fel nekem, amelyekről még sosem beszélt; próbáltam úgy hallgatni, ahogy a Biblia tanítja: nem ítélem, hogy ne ítéltessek. Próbáltam úgy kezelni a történeteit, mintha a mi Nagy Történetünk részei lennének, vagy egy olyan regényből származnának, amit nemrégiben olvastam. Vagy egy bibliai történetet, mint az, ahogy Lót két lánya elcsábítja az apjukat a barlangban, vagy a nyakán, kezén kecskebőrt viselő Jákob, aki így veszi rá vak apját, hogy megáldja. Az élet számomra ekkor már elvesztette savát-borsát; a szélek lassan a közép felé roskadtak, és az így keletkezett résben olyan együttérzés leledzett, amire Péter egész életében vágyott, de soha senkitől nem kapta meg. Vagy az „együttérzés” mégsem a megfelelő szó; az, amit nekem elmondott, megerősített abban, amit a biblia alapján már felfogtam: a rossz Péter, a Gonosz befolyása alatt álló Péter szörnyű dolgokat tett. Őszintesége volt a bizonyíték, hogy a jó Péter végül legyőzte a Gonoszt, mert számomra ez volt a gyónás lényege; hogy az ember tudatában legyen annak, hol hibázott, és hagyjon fel a bűnnel. Egy vallomása különösen gyakran kísértett: az a történet, mikor kisfiúként felakasztott egy macskát. A hóban talált rá; bevitte a házba, langyos tejet és tonhalat adott neki, az állat mégis véresre karmolta a karját. Azért ölte meg, mert képtelen volt elviselni ezt az ámulást; de aztán életében senki nem bizonyult megbízhatónak. Sokszor kérdeztem rá:

– Tényleg megölted azt a macskát?

Mindig elmondta, hogy utána szörnyű büntudatot érzett, de engem akkor is felkavart ez a történet. Volt egy másik is, mikor agyonlőtte a saját aranyhőrcsögét. Tízévesen nagyon akart magának egy sörétes puskát, de nem volt rá öt dollárja, ezért pénzért elment egy idősebb férfival, aki egy hotelszobában szodómiát követett el vele. Minden csupa vér volt. Megvette a sörétes puskát, aztán lelőtte a kedvencét, úgyhogy végül szemétre dobta a fegyvert.

Egyszer, mikor kirándultunk az erdőbe, elmondta, hogy a kislányok iránti vonzódása egy kilencéves lánnyal, Sylviával,

második feleségének az unokahúgával kezdődött. Azt mondta, Sylvia bemászott mellé az ágyba és tapogatni kezdte, ő pedig nem állította le. Jó érzés volt, mint a játék, mint amikor rosszkodott, mint amikor tizenhárom éves korában beengedett egy szép tizenkét éves szomszéd lányt, aki szűz volt. Szexelni próbáltak, de a vaginája túlszáraz volt.

A Sylvia-incidens után szexuális játékokat kezdett játszani a saját lányaival. Ártatlan játékok voltak, azt mondta, és a lányok láthatóan ugyanúgy élvezték, mint ő. Amikor a felesége rájött, elvált tőle.

Olyan volt, mintha egy külföldi filmet néznék, látnám a drámát, de nem lennék hajlandó elolvasni a feliratokat. Aztán eszembe jutott, mikor Winnie mesélt egy horrorfilmről, amiben egy csecsemő ajkát bevarrták, és úgy adta elő ezt nekem, mintha semmiség lett volna. Mintha büszke lenne. Mintha bátor lenne attól, hogy képes volt végignézni a filmet. De milyen áron? Azon az áron, hogy a legborzalmasabb jeleneteket kellett végigszenvednie? Miért mondta el ezt Winnie nekem egyáltalán? Miért adta tovább, mint valami rágógumit vagy hullámcsatot?

– Nem értem – mondtam. – Azt mondtad, csak velem csináltad, senki mással, most meg azt mondd, előttem is csináltad, más lányokkal. Azt mondtad, belém szerettél.

Ha belegondoltam, olyan volt, mint egy áramelosztó, aminek túl sok konnektora van használatban; mintha az agyamban áramszünet lenne.

– Szeretlek – jelentette ki Péter elcsukló hangon. – Különleges vagy. A lányaimat is szerettem, és csak meg akartam nekik mutatni, mennyire szeretem őket. De most rájöttem, hogy beteg és függő voltam, mint az alkoholisták, a szerencsejátékosok vagy a drogosok. Az olyanokat, mint én, nem lehet meggyógyítani, és úgy érzem, nagyon el vagyok szigetelve a világ többi részétől. Úgy érzem magamat, mint egy kiteszított, aki sosem tud beilleszkedni, bármit is csinál.

Megragadta a kezemet.

- Valahogy meg kell gyógyulnom. Akkor is, ha egyedül maradok
- elhallgatott, majd kis idő múlva folytatta: – Segítesz nekem?
- Igen – feleltem halkán, bár nem tudtam biztosan, mit akar tőlem.

Egy szeptemberi napon találtam egy homoszexuálisoknak szóló magazint az erdőben. Eláztatta az eső, a lapjai összetapadtak, de én csak lapoztam és lapoztam annak ellenére, hogy hangyák tapadtak a fényes lapokhoz. Péter fintorogva nézte a képeket: homokosok csokorszerű genitáliákkal, duzzadó, napbarnított izomemberek, kigyúrt pasas, vagyis fiatal, lányos fiúk. Az „újoncok” tetszettek a legjobban: csontos mellük, szép arcuk volt, buja, komoly, nyugodt, fáradt, állandóan felizgult kifejezéssel néztek. Az egyik képen egy kigyúrt pasas fogta egy ilyen „újonc” fejét, aki lelkesen szopta. Gyengédség volt a képben, az együttműködés energiája; a jelenet szinte atyai volt. Az újonc tágra nyílt, hosszú pillájú szemmel nézett az izomemberre; szerelmet és biztatást várt, a tőle gyönyört kapó ember pedig jóindulattal nézett le rá. Ahogy az oldalakat lapoztam, más szerelmes jeleneteket is találtam: férfiak félelem és szégyenérzés nélkül csókolóztak, férfiak szerették egymást szájjal, kézzel.

- Figyelj, van valami, amit el kell mondanom neked – szolt Péter.
- Néhány hete álmodtam valamit.

Meglepett, hogy nem beszélt az álomról korábban, hiszen amikor találkoztunk, mindig elmondtuk egymásnak az álmainkat, hogy megfejthessük őket.

– Álomban egy angyalt láttam. Kék fényben állt. Fehér ruha volt rajta, olyan, mint az esküvői ruhád. Nem elítélően nézett rám – feszengett, nagyokat nyelt közben, úgyhogy gyorsan adtam neki egy papír zsebkendőt. – Nem úgy nézett rám, mintha gusztustalan vagy rossz ember lennék. És nem féltem. Közelebb léptem hozzá. És láttam, hogy az angyal mögött létra van.

Ekkor zokogásban tört ki. Átöleltem.

- Ne mondd tovább! Túlságosan felzaklatod magadat!
- Beszélnem kell neked erről a létráról. Sok foka hiányzott. Az angyal ott állt a kék ragyogásban, és tökéletes nyugalommal nézett

engem. Egy idő után fojtogató rettegés jött rám. Tudod, míg iskolában vagy, könyveket olvasok arról, hogy a gyerekek hogyan értelmezik a szexualitást...

– Mi van a létrával?

– Nem igazán láttam, mert a felső részét köd takarta. Olyan köd, mint ami Manhattan felett szokott lenni. És ahogy az angyal bámult rám, tudtam, mit jelent ez. A te életed volt, kicsim. És a hiányzó fokok azok az évek, amelyeket miattam elvesztegettél.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Megint úgy éreztem, hogy agyamat túl nagy terhelés érte.

– Hadd magyarázzam meg! Az életnek különböző fázisai vannak. Mint a létra fokai. Előbb babákkal játszó gyerek vagy. Aztán a fiúk iránt érdeklődő kiskamasz. Aztán kamasz, aki fiúkkal jár, ilyesmi. De nálad ezek a fázisok kimaradtak. Vissza kell menünk, és ki kell javítanunk a létra fokait. Ehhez minden szexet abba kell hagynunk. Azonnali leszokás kell. A szerelmünk ezentúl csak tiszta és spirituális természetű lehet. Az apád leszek.

– Eddig is olyan voltál, mint az apám.

– Úgy értem, olyan apa, aki nem szexei veled – Paws felé nézett támogatásért. – Abba kell hagynunk. Újraépítem a babaházat. Tudod, a fa babaházat, amit régen elkezdtem, de nem fejeztem be. Arra gondoltam, hogy játszhatnál vele. Szerzek néhány babát. És végre el kell kezdened korod béli fiúkkal járni. Büszke apa leszek, aki türelmetlenül várja, hogy a lánya hazajöjjön és elmesélje, milyen volt a randi.

– Van az iskolában egy srác, aki tetszik nekem. Ő nem szeret engem. Az egyik lánynak elárultam, hogy tetszik a srác, ő meg fogta magát és megmondta neki. Nagyon utálom a középiskolát. Abba akarom hagyni. De nem lehet; nem vagyok elég idős hozzá. Még iskolaköteles vagyok.

– Hallottad, amit mondtam? Nem lehet köztünk több szex.

– Házasok vagyunk? –Jogilag nem.

– Ez nem tisztességes! Ez beteges dolog! Nem lehetek újra kislány! És most azt mondod nekem, hogy nőnek lennem sem szabad?! Eddig úgy tudtam, a legfontosabb dolog, hogy magam mögött hagyjam a kislány éneket, de most éppen ebben akarsz megakadályozni.

– Újra kezdhethetjük. Tudom, hogy így van. Ezúttal jól csináljuk.

– Csak el akarsz távolítani magadtól, mint a többiek! Túl öreg vagyok, és így akarsz megszabadulni tőlem! Nem akarsz veszekedést! Az emberek pletykálnak, és Inês is piszkál emiatt. Azt akarja, hogy ne járjak hozzád! Tudom! Amíg az alagsorban voltunk, még jó volt. Amikor csak te meg én voltunk, az alagsorban...

– Éppen ezért kell abbahagynunk – szökött Péter egész testében remegve. – Nézd, milyen hatása lett rád!

– Miguel és Ricky emlegetnek?

– Nem. Nyugodt lehetsz. Nem. Igazából nem is beszélnek velem.

– Fogadni mernék, hogy ez miattam van! Engem ki nem állhat senki. Inês, a te drága Inêsed soha egy szót sem szól hozzám.

– Inês félénk, zárkózott természet. Mindig is az volt. És néha hallja, hogy veszekszünk, amitől kényelmetlenül érzi magát.

– Ó, milyen büntudatom van emiatt! Szörnyen bánt, hogy zavarom a nyugalmát! Miért nem véded Inêst tovább? Miért nem éled vele a boldog kis életedet? Én meg eltűnök. Mindegy, hogy élek vagy halok, a fotóim megmaradnak neked. És egy szót sem szólnak!

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, berohantam az erdőbe, le az úton, át a parkolón a kikötőbe. Leültem az egyik mólóra a Hudson folyó szürke vize felett. Nemsokára megérkezett Péter, sántítva, Paws pórázát markolva, és könyörgött, hogy be ne ugorjak.

24.

Idegen a tükörben

A bban az évben, novemberben Péter vett egy autót, egy 1978-as Ford Granadát, anyám pedig megint kórházba került. A diagnózis: depresszió és paranoia.

Apa hajnali ötkor azzal ébresztett fel, hogy anya bevallotta, ablaktisztítót ivott, és épp most hányja ki; azonnal a pszichiátriára kell vinnünk, és vajon Péter el tudna-e jönni ezen a szokatlan órán. Mondtam, hogy Péternek van már autója, és apa megkönnyebbült.

Mielőtt kimentem a szobából, apa azt mondta: – Tudod, folyton itthon voltam, mert anyádra rájött az ön-pusztítás. Három hete egyetlen este sem mehettem sehova. Minden este anyád hülyeségeit hallgattam. Még az ital sem nyugtatott meg; úgy éreztem, pórusaimon át a vérem párolog el belőlem. Az a rengeteg szöveg a maffiáról! Ó, a maffia mindenütt ott van, Margaux! Mondtam neki, hogy ez csak ostoba szóbeszéd. Rögeszméje, hogy minden a maffia miatt van; vagy azért, mert tényleg hisz benne, vagy azért, mert engem akar megőrjíteni. Aztán azt mondta, hogy embereket lát az utcán, akik a szemüket törölgetik, mintha sírnának. És azt hiszi, a rendőrség le fogja őt tartóztatni. Miért? Kérdezem, de nem válaszol. Feltűnően viselkedik az utcán, ezzel megszegényíti, sőt megalázza a családját! El fogunk jutni oda, hogy álcázni kell magunkat, ha elmegyünk itthonról, hogy senki ne tudja, hogy közünk van hozzá. Azt mondta, fel akar mászni a tetőre, és felgyújtja magát, égni akar, mint egy boszorkány a máglyán. Nem is jutott el a tudatáig, hogy azzal minket is tönkretesz!

– Egy pillanatra elhallgatott; az ágyamon kuporgott remegve.

– Egyik nap épp munkába készülődtem. Bementem a fürdőszobába és a tükörbe néztem. Alig hittem a szememnek, olyan sápadt voltam. Olyan volt az arcom, mint egy kétezer éves múmiáé! A legfélelmetesebb dolog, ha az ember a tükörbe néz, és egy idegen áll ott az ő ruháiban. Vízet locsoltam az arcomra. Arra gondoltam, meg kell igazítanom a nyakkendőmet. Vissza kell mennem oda. Ki kell mennem a fürdőszobából. Ez a sorsom. Nem szabad többé kételkednem benne. Ez van. De tudod, mi történt akkor a fürdőszobában? Észrevettem, hogy víz csorog az arcomon. Először azt hittem, a csapvíz, aztán rájöttem, hogy a szememből jön. Könnyes volt az arcom, és képtelen voltam abbahagyni a sírást. Mi lett belőlem? Mi történt? – felállt. – Vigyük el. Együtt. Az autóval, amit vett... mit mondtál, milyen autó?

– Egy Granada – feleltem. Nem akartam apával menni sehová; ki nem állhattam, ha anyámról beszélt, márpedig szinte kizárólag róla beszélt. Apa belém égette a képet, ahogy anyám a háztetőn áll, ég és meghal. Félrenéztem, de csak ezt a képet láttam.

– Menjünk mind ezzel a Granadával, vigyük el a St. Mary Kórházba, aztán menjünk el enni! Mi lenne, ha elmennénk a City Islandbe?

Az lenne a lehető legrosszabb, gondoltam. Oda szoktunk járni a családdal... én, ő, anya.

Látta, milyen képet vágtam. Szinte könyörgött:

– Sült krumplival etethetjük a sirályokat. Ehetünk garnéla-rákot. Ihatsz pina coladát. Amikor kicsi voltál, mindig elhoztad a papíreرنyőket a pohárról. Volt egy kis bádogdobozod, abban gyűjtötted. Volt vagy ötven. Egyszer megtaláltam, és arra gondoltam: „Mit akarhat ennyi ernyővel? Egy életnyi esős napra gyűjtögeti?”

Lecsüngő karimájú bársonykalapot viseltem a City Island étteremben; az óceáni szél folyton belekapott. Apa és én lerészegedtünk; apa Pétert is kínálta itallal, de ő mindig kimentette magát azzal, hogy ő a sofőr. Apa annyira részeg volt, hogy az

orromhoz dörzsölte az orrát, és Peter ezt lefényképezte. Apa és Peter a fa piknikasztalnál ülve arról beszélgetett, mi lenne a legjobb anyának, ha nem javul az állapota: állami kórház vagy elektrosokk-terápia. Vagy egyszerűen meg kellene változtatni a gyógyszerelését? Hagytam, hogy beszélgessenek. Nem szóltam bele. Magamat hibáztattam. Bárcsak többet lettem volna otthon! Az idétlen telefonálóktól, az iskolatársaim hívásaitól lett paranoid. A fiúk megszerezték a számomat egy listáról, amin minden diák telefonszámát feltüntették, hogy szükség esetén értesíthessük egymást az iskolai eseményekről. Az utóbbi időben egyre nagyobb elővigyázatosságunk ellenére láttak Péterrel sétálni. A rosszindulatú telefonálók azzal fenyegetőztek, hogy megerőszakolnak, és kérdezgettek, hogy baszok-e azzal az öregemberrel. Egyszer annyira feldühödtem, hogy a vezeték nélküli telefont a fagyasztóba tettem, ahol nem hallottuk a csöngését.

Miközben Peter és apa beszélgetett, ott álltam az alkonyatban a drótkerítésnél, néztem a zöld víz fölött köröző sirályokat, éreztem a türkiz levegő, a sült garnéla és az embertömeg illatát. Érmét dugtam a távcsőbe, jobbra-balra forgattam. Néha láttam egy-egy hajót, cölöpöt, egy víz felett szálló sirályt. Peter lépett mögém.

– Apád nagyon részeg; remélem, azért képes lesz a saját lábán bemenni a házba, és nem kell becipelnem. Tudod, ma egészen normális volt. Nem tudom, milyen lehetett volna, ha másképpen alakul az élete.

– Ezen nincs mit filozofálni. Olyan, amilyen. Így alakult – mondtam, aztán szó nélkül, felváltva néztünk a távcsőbe. Valahányszor lejárt az idő, Péter újabb huszonöt centest dobott bele; egészen addig, míg el nem fogyott az aprónk.

Visszamentünk a Tony étterme mögötti fa piknikasztalhoz, ahol apa ült, arany fopiszkalójával a szájában vájkálva.

– Egy sirály elvitt egy szál sült krumplit innen, a zacskóból. Egyszerűen leszállt és elvitte, pedig itt ültem! Ritka! Nagyon ritka... Szerinted ez jó jel, Péter? Talán azt jelenti, hogy jobb idők jönnek

ránk – mondta fanyar mosollyal, aztán azzal szórakoztatott minket, hogy a pultnál kapott fél marék pisztácia üres héjából kiválasztott három nagyobbbat, az egyik alá tett egy tízcentest aztán itt a piros hol a pirost játszott, hogy lássuk, milyen ügyes. Én mindig kitaláltam, melyik alatt van a pénz. Péter nem. Azt mondta, az ő látása és reflexei már nem olyan jók, mint régen.

Hazafelé menet a rádióban Péter kedvenc számát, a „Hotel Californiát” adták, és apa részegen énekelt a borról, a késről és valami vadállatról, amit nem lehet megölni, akárhányszor döfi is bele a kést az ember.

Úgy múlt el a tél, hogy Péter végig betartotta a szavát: nem volt köztünk semmi testiség. Nekem nagyon hiányzott, amikor Péter még azt is beszüntette, hogy megöleljen és megcsókoljon; azt mondta, ezzel kísértésnek tenné ki magát. Nem néztünk több pornófilmet, nem olvastunk pikáns regényeket. Hiányoztak a pornósztárszínésznők, mintha a barátnőim lennének; olyan sokszor néztük őket. Elképzeltem mindegyikük történetét, az okokat, hogy miért dolgoznak a szexiparban, és hogy a társadalom elítélő véleménye ellenére miért boldogok. Péter azt mondta, nem beszélhetünk többet erőszakról és szexről. A Nagy Történetben sem. Azért nem, mert ha erőszakról beszélünk, attól ő erőszakos lesz. Amikor éppen nem volt otthon, mert Inêszel volt valahol, titokban tovább írtam a regényemet, és élveztem, hogy lázadhatok az új szabályok ellen. A regényben valósággal tobzódtak a halálos bűnök: öt nemi erőszak, ezek közül egy csoportosan elkövetett, hat gyilkosság, három öngyilkosság, három emberrablás, négy vérfertőzés és egy hármasság.

Péter azt is elvárta tőlem, hogy változtassak az öltözködésem, hogy „fiatal hölgynek” nézzek ki, ezért a bolhapiacra vettem nekem egy térd alá érő bő ruhát; szürke, piros és fekete csíkos anyaga volt. A másik dolog szinte túl bizarr volt ahhoz, hogy szavakkal leírjam: azt akarta, hogy a babaházzal és a szürke filcegerekkel játsszam, mintha még mindig hétéves lennék. Egyszer megtettem, csak hogy a kedvére

tegyek, de többé nem voltam rá hajlandó. Soha nem voltam annyira zavart; felzaklatott, hogy teljes mértékben tőle függött, vajon van-e köztünk intimitás vagy nincs, ahogy rajta múlt az is, hogy egyáltalán megtörtént. Mit gondol? Azt hiszi, felhúzható játék baba vagyok, akivel kedve szerint játszhat, aztán belökhethet egy poros sarokba? Nagyon hiányzott, hogy öleljen, dédelgessen, kicsi nyuszinak, kicsikéjének nevezzen. Senki más nem tette.

Péter azt mondta, sok pszichológiai és önéletrajzi könyvet olvasott, és egy olyan lány visszaemlékezéseit, akit megerősített az apja. Ezt nagyon megindítóknak találta. Azt mondta, annyira megrendítette ez az olvasmány, hogy talán kigyógyította a fiatal lányok iránti szenvedélyéből is. Mivel nem tudta elviselni a könyv látványát, de képtelen volt rávenni magát, hogy kidobja, ragasztószalaggal a matrac alá rögzítette.

Talán az olvasmányai hatására, regényt kezdett írni a szexuális bűncselekmény áldozataivá lett, otthonról elszökött gyerekekről. A regénynek a *Kihasználtak* címet adta. Arra kért, hogy a kéziratot én tisztázzam le neki szép, olvasható írással. Ha veszekedtünk, már csak a regény miatt volt; Péter magának tartotta fenn a teljes kreatív folyamatot. Ő diktálta, amit le akart írni, én pedig kidíszítettem költői stílusát; de ő túl „virágosnak” nevezte. Kedvem lett volna szembesíteni azzal, hogy a stílusa nagyon száraz, de attól félttem, hogy azzal büntetne, hogy nem szól hozzám. Sokkal többet sakkoztunk, és időnként betűkirakóst is játszottunk. Legnagyobb csodálkozására egyszer leütöttem a királynőjét a futóval. Tőle tanultam a futó mesteri mozgását a táblán; a futó a legtrükkösebb figura a sakkban. Kezet rázott velem, de azt mondta, ez volt az utolsó alkalom, hogy sakkoztunk, már csak römizni fogunk, és betű kirakószunk, mert ez a vereség szomorú emlékeztető neki, hogy az elméje már nem olyan éles, mint volt. Az ágyon nem lehetett kényelmesen táblajátékokat játszani, de nemigen volt más választásunk, mert nem voltam hajlandó a konyhába menni.

– Nem vagy leprás. Richárd mostanában többnyire a nappaliban van, Miguel és Ricky senkit nem zavar – unszolt Péter.

De nekem nehezemre esett akár csak áthaladni is azon a konyhán és a szobán ahhoz, hogy a Granadához jussak. Azt mondtam, legszívesebben alagutat építenék közvetlenül a hálósobából az autóig.

Ha pisilnem kellett és volt valaki a konyhában, inkább nem mentem ki, hanem abba a kis vázába pisiltem, amit Péter a szobájában tartott; éjszaka öntötte ki a vizeletet belőle a vécébe, amikor már mindenki lefeküdt. Péter szobája szó szerint az egész világunk lett; illetve nem teljesen, mert a világunk részeit alkották a gyorséttermek asztalai és az autós büfék is.

A szobában megvolt minden, amire szükségünk volt: könyvek, magnó, tévé, egy ábécés deszkalap, a betűtábla, sakk, póker- és rómi kellékek. Azon a télen szex helyett meditációt, felidézést, sőt asztrális kivetítést gyakoroltunk. Péter azt mondta, neki már volt testen kívüli élménye; a mennyezet közelében lebegett, és lenézett mozdulatlan testére. Annyira szerette volna újra átélni ezt az élményt, hogy elolvasta egy guru könyvét, aki azt állította, már több mint százszor sikerült ezt megtennie.

Péter néha kiment a konyhába kávéfőzni magának, vagy üdítőért, fagyaltért nekem. Valahányszor kiment, mindig gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, hogy senki ne lásson meg engem. Az ágynak az a fele, ahol én hevertem, tele volt Oreó pilótakékszel, Goya keksszel, sós ropogóssal, Fig Newton piskótával, pereccel, gumicukorral és Big Red rágógumival. Nagy készletet halmoztam fel papírzsebkendőkből, és volt Péternél két váltás ruhám meg alsóneműm is, maxi intim betét, egy kötös bikini, görkorcsolya és az iskolatászkám, benne a könyveim; ha Péter kint volt a konyhában Inészel beszélgetni, legtöbbször a házi feladatomat csináltam vagy a dolgozatokra készültem.

Minél több időt töltöttem a szobában, Péter annál nagyobb erőfeszítéseket tett, hogy kicsinosítsa. Állandó karácsonyi dekorációt

szerelt fel: az ovális képkeretek köré apró fényfüzéreket tett, a tévét is színes égőkkel vette körül. Vett három kis kaméleongyíkot is, hogy élénkebb legyen a terrárium. Újabb kis polcokat és újabb porcelánfigurákat is vett; hamarosan a fal egyetlen kis része sem maradt fedetlenül. Csak az én térfelemen maradt üresen, mintha azt várta volna, hogy azt én dekoráljam ki.

Péter mustársárga Granadája tele volt kutyaszőrrel; a kárpiton ketchup- és édes-savanyú mártás foltok éktelenkedtek; a kesztyűtartó zsúfolásig volt tömve különböző gyorséttermekből való só- és cukor csomagocskákkal meg papírszalvétákkal. A Granada volt a második otthonunk; utazásaink napirendem fix pontját jelentették.

Péter szerette hallgatni a felhalmozott kazettákat. Furcsa válogatás volt: Willie Nelson, Neil Young, Fats Dominó, a Pink Floydtól *A fal*, Eagles és Beethoven *Holdfény szonátája*. Azt mondta, Beethoven zenéjétől olyan érzése van, amit nem tud elég kifejezően leírni, de leginkább „fennkölt reménytelenségnek” nevezné. Újra és újra visszatekerte és lejátszotta, addig, míg kezdtem sejteni, miről beszél. A remény feladása ekkoriban könnyű és ésszerű választásnak tűnt. A tiszta kétségbeesés pillanataiban már nem próbáltam ár ellen úszni; inkább hagytam magamat sodródni. Amikor megpróbáltam kikeveredni a depressziós korszakaimból, ennek épp az ellenkezője történt: úgy éreztem magamat, mint egy teknősbéka, akinek az, az agyament ötlete támadt, hogy kimenekül a páncéljából, mert fel sem fogja, hogy az nem egyszerűen dísz vagy tok, hanem hozzá van növe a gerincéhez és a bordáihoz is, tehát jobb, ha megbékél vele.

Azon a tavaszon, amikor betöltöttem a tizenötöt, Bonnié néni és Trevor bácsi feljött hozzánk Ohióból látogatóba. Ritka alkalom volt. De három nap után elmentek. Miután apa elvitte Trevor bácsit egy bárba iszogatni. Anya azt mondta, hogy apa túl sokat ivott, és szóváltásba keveredtek. Nagyon nehezteltem apára, hogy mindent elrontott. Szerettem Bonnié nénit. Vagány és vidám nő volt, dús göndör hajú, és hamis déli akcentussal beszélt. Elképzeltem, hogy anya is ilyen lehetne, mint Bonnié néni, ha nem gyógyszerették

volna félre. Valahányszor anya aláíratott velem egy-egy neki szóló karácsonyi vagy húsvéti képeslapot, mindig ráírtam, hogy: „Anya 2”. Fiatalkorában Bonnié néni alkoholista volt, de most, ha rosszkedve támadt, nem ivott, inkább önkéntes munkát végzett, házi szakácskönyveket állított össze vagy templomba járt. Nem született gyereke, és azt mondta, nagyjából boldog, csak egy valami hiányzik a boldogságához: ötvenéves korában gyereket akart örökbe fogadni, de az eljárás túl drága és a várólista túl hosszú volt.

Bonnié néni „kedves embernek” nevezte Pétert, amikor azon a nyáron az El Pollo Supremóban együtt ebédeltünk. Említette, hogy középiskolás korában ő is nagyon rajongott egy fiúért, aki motorozott. Bár Péter már eladta a motorját, nem tudta megállni, hogy ebéd közben ne emlegesse; mintha el akarta volna kápráztatni Bonnié nénit. Bonnié néni pedig úgy beszélt vele, mintha tízéves kisfiú lenne, később aztán jobban belegondolva észrevettem, hogy Inês is ugyanezt teszi.

Péter ekkoriban rászokott, hogy az öreg Suzuki kormányának nézze a kocsivolánját, és egyszer még azt is megkockáztatta, hogy görkorcsolyázzon velem a pályán, bár mint mondta, egy nagyobb eséstől tolószékre kerülhet. A görkorcsolyapályán villogtak a fények, világított a tükrös diszkó gömb, és ebben a fényben észrevettem a korcsolyázó Péter mániás tekintetét, aki még tánclépésekkel is megpróbálkozott, miután meglátta, hogy csodálattal nézek egy breaket táncoló kamaszfiút. Nem tudtam, hogyan mondjam meg Péternek, hogy ehhez túl öreg, hogy nem csodálom ezért, hanem idegesít. A „csak pároknak” számok alatt próbált kézen fogni, én pedig azon kaptam magamat, hogy inkább peracet vetetek magamnak, mondván, hogy megéheztem, és hogy nyomorultul érzem magam a padon kucorogva, miközben a többi lány koruk béli fiúkkal kering körbe-körbe.

Azokon a napokon, amikor nem kellett iskolába menni, általában korán felkeltem és a regényemet gépeltem az apától kapott elektromos írógépen, de nyáron délután egy óráig aludtam. Akkor

értem jött Péter, és kocsikázni vitt. Kezdett szemcsés lenni a bőröm, a körmöm pedig töredezett. Mindennél rosszabb volt, hogy a világ ellenségessé vált. Mintha a túl zöld fűszálak csakis az én ujjamat akarták volna megvágni, mintha a dalok, amelyeket szerettem, be akarták volna szakítani a dobhártyámat; a testem mintha szétesett volna, a csontjaim összekeveredtek. Megbámultam dolgokat, például egy repedést a falon vagy a tenyeremet, és úgy éreztem, nincs elég erőm ahhoz, hogy elfordítsam a tekintetem. El kellett menekülnöm az életből, de félttem megölni magamat. A katolikus vallás tanítása szerint, amelyben nevelkedtem, és amihez még mindig tartani próbáltam magamat, az öngyilkosság halálos bűn, amiért az ember a pokol tüzére kerül. Mégsem tudtam felfogni, miért kell a szenvedőnek büntetésül tovább szenvedni. Rettegtem a naptól, amikor már ez a fenyegetés sem jelent majd semmit, amikor olyan erővel gyötör a fájdalom, hogy nem lesz más választásom, mint cselekedni, ahogy anya tette.

Anya júniusban követte el második öngyilkossági kísérletét. Elkóborolt, felmászott egy falra Weehawkenben, és leugrott. Eltörte a bokáját. Az, hogy gyakran meglátogattuk a pszichiátrián, csak rontott a hangulatomon. Apáén is.

– Látni sem bírom azokat az örülteket – mondta egyik éjjel a konyhában. – Ez nekem olyan, mintha Dante poklának bugyrait látogatnám. Az ételes kocsi nyikorgása, az étel és a mosdatlan testek szaga... felfordul tőlük a gyomrom. A semmibe bámulok, az üres tekintetűek és a disznóként üvöltők, a vonyítók, akik úgy bámulnak, mintha te lennél minden bajuk okozója... Mondok neked valamit. Sok beteg ember van ott, de anyád a legbetegebbek közé tartozik. Soha életemben nem találkoztam ilyen átkozott, magából kifordult bolonddal. Észre kellett volna vennem ebben a nőben, hogy mindent összevissza akar; neki semmi sem jó úgy, ahogy van; inkább a koszt választja, mint a tisztaságot, inkább a hibásat, mint a jót, inkább a káoszt, mint a rendet; ennek a nőnek a betegség az egészség. Hallod? Sose gondolkozz úgy, ahogy ő, soha ne akarj olyan lenni, mint ő!

Lehet, hogy nem akarattal teszi, de mindenkit megbetegít a környezetében.

Mint mindig. Megint anyát hibáztatja, pedig anya éppen miatta olyan beteg! A hazugságaitól felfordult a gyomrom; nem ért el a tudatáig, hogy anyám teljesen normális lenne, ha nem kellene mellette lennie. Apám azonban folytatta:

– De te sem vagy ebben ártatlan. Átok van ezen a házon. Jól teszed, ha nagyon figyelsz arra, amit most mondok. Vége a gondtalan napjaidnak. Annak a férfinak autója van: vitesd magadat be anyádhoz hetente többször! Mutass anyád iránt egy kis gondoskodást! Hogy törődsz vele legalább egy kicsit! Bár ő nem gondoskodott rólad úgy, ahogy kellett volna, minden tőle telhető megtett érted. Kilenc hónapig a testében hordozott, kötelességeid vannak vele szemben. Átadom neked ezt a terhet. Téged akar! A vérért, gyerekét!

Hálás voltam, hogy Péter mindig velem jött, és valahányszor meglátogattuk anyát, mindig pingpongoztunk is. Péter egyszer felvetette, hogy játszunk társasjátékokat, például „Gazdálkodj okosan”-t, dámát vagy trik-trakkot, de minden játékból hiányoztak bábuk. Ezért a pingpong volt az egyetlen lehetőség, bár anyám nem tudott sokáig állni a bokája miatt, és a gyors mozgásra is képtelen volt. A pszichiátriai gondozónővér azt mondta, anyám szerencsés, hogy nem halt meg, és nem bénult le. Azt is mondta, hogy szerencséje van azért is, mert ilyen szerető lánya és férje van, és ha rendszeresen látogatjuk, hamarosan jobban lesz, és hazamehet. Én azonban gyakran eltűnődtem azon, vajon tényleg hasznosak-e a látogatásaink, és anyám örül-e nekünk. Alig mosolygott; tágra nyílt, csodálkozó tekintettel nézett minket, mint valami csodálkozó csecsemő, azzal a különbséggel, hogy ami aranyos egy csecsemőnél, az egy felnőttél nagyon felzaklató. Nevetése természetellenesen lelassult. Csoszogott, mintha keze-lába bilincsben lenne, és gyérülő, őszülő barna tincsei mosatlanul, tartástalanul lógtak. Megpuszítottam és megsimogattam, de nem vidult fel tőle. Próbáltam leplezni

döbbenetemet, de a pszichiátriai osztályt csak egy abszolút lelketlen ember lenne képes megrendülés nélkül látogatni. Mindenütt az emberi szenvedés jelei voltak láthatók.

– Nagyon erős – jelentette ki egyszer rólam az egyik ápoló.

Bárcsak tudta volna az igazat! Csak azért látogattam anyámat, mert apám azt mondta, hogy ha nem teszem, rossz gyerek vagyok. Egyszer ugyanez a nővér azt mondta, hogy segítenem kell anyámnak zuhanyozni; adjam oda neki a mosdókesztyűt és a szappant, és gondoskodjak róla, hogy biztosan megmossa a haját. A nővér azt mondta, biztos benne, hogy meg tudom oldani. Annyira belefáradtam abba, hogy úgy tegyek, mintha erősebb és jobb lennék annál, amilyen valójában vagyok! Vajon mennyivel jobb neki, ha meglátogatom? Anyámat nem gyógyították, csak kezelték, de apám továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy az illendőség és a látszat miatt rendszeresen látogassam. Ő csak az illendőséggel és a látszattal törődött. Felőle meg is halhattunk volna, mindebből őt annyi érdekelte volna, hogy a temetés az elvárásoknak és a formaságoknak megfelelően történjen. Élve temetett el ezzel. A pszichiáterek és a nővérek sem voltak jobbak nála. Természetellenes, állandó mosollyal jártak fel-alá, mintha rájuk égett volna ez az örök optimista kinézet, és ahelyett, hogy igazi megoldást kerestek volna, teletömték anyámat olyan gyógyszerekkel, amelyek nem is hatottak.

Anyám mindig a liftig kísért minket, engem és Pétert, és azzal a kifejezéstelen tekintettel nézett ránk, amit a nővérek „tompá hatásnak” neveztek.

– Ne aggódj, hamarosan jövök – mondta mindig, a lift hívógombját nyomogatva. Amikor a liftajtó teljesen becsukódott mögöttünk, Péterhez bújtam és fejemet a nyaka hajlatába temettem. Ő pedig megnyomta az F gombot. Földszint. Akár egyedül voltunk a liftben, akár mások is álltak mellettünk, zokogtam, és Péter magához ölelt. Aztán elmentünk enni, és én hatalmas vanília tejturmixot rendeltem, amit pillanatok alatt eltüntettem. Voltak napok, amikor

annyira aggódtam, hogy a tejturmixon kívül képtelen voltam bármit is magamba diktálni.

A kórházi látogatások alatt igyekeztem a lehető legjobban kizárni a tudatomból anyám paranoid és igazságtartalom nélküli szövegét, de volt, hogy nem sikerült. Egyszer leírta, milyen hallucinációt látott a szobájában. Azt mondta, dobszót hallott. Amikor az ügyeletes meghallotta, hogy nyöszörög, bement hozzá, és azt látta, hogy anyám egy vizelettócsa fölött guggol, és azt képzelem, hogy éppen szül.

Ekkoriban kezdtem terveket szőni arról, hogy anyámmal végleg elhagyjuk Union Cityt. Terhes leszek, apa pedig beváltja az ígéretét, amivel ekkoriban fenyegetőzött, és tényleg visszatér Puerto Ricóba; végül Bonnié néni és Trevor bácsi megsajnál minket, mert nincs hová mennünk. Ha a sajnálat nem elég jó ok, akkor az, hogy Bonnié néni nagyon akar gyereket, elég ösztönző lehet, hogy befogadjanak. Úgy tűnik, anyám is gyereket akar, különben nem lett volna ez a hallucinációja. Péter nem akart velem közöszlenni, de valahogy rá kellennem, hogy meggondolja magát. Apa folyton arról beszélt, hogy anyát be kell zárni és elektrosokk-kezelést kell kapnia, de én biztos voltam benne, hogy ha ez megtörténne, anyám csak vegetálna, mint valami növény, ahogy az a pasi a *Száll a kakukk fészkére* című könyvben. Ezt nem hagyhattam. Azonnal cselekednem kellett.

Mint sejtettem, Péter amiatt aggódott, hogy ha Ohióba költözünk, soha többé nem látjuk egymást. Mondtam, hogy ha betöltöm a tizennyolcat, visszajövök és feleségül megyek hozzá, és mivel öregszik, ez lenne az utolsó esélye, hogy valami értelmeset tegyen... szóval, ha meghal, a teste egy része így megmaradna nekem örökre. Nem volt lelkiismeret-furdalásom azzal kapcsolatban, hogy becsaptam Pétert, hiszen ez nagyon fontos, életbevágóan fontos dolog volt, ráadásul ő is megpróbált becsapni engem nyolcéves koromban, amikor a babot vettük a nyúlak. Anyám és én krízishelyzetben voltunk: ha nem cselekszem, az élet hullámai átcsapnak a fejkünk fölé. A túlélés mindenképp felett!

Egyik este megint veszekedtünk, mert Péter vasárnaponként továbbra is eljárt Inészel. Péter a vita hevében párnát szorított az arcomra, miután azzal fenyegettem, hogy mindent elmondok Inésnek a kapcsolatunk valódi természetéről. Valahányszor sikítani akartam, még keményebben nyomta rám a párnát.

– Te kurva! Te kurva! Te kurva! – súgta tombolva. Köhécselést hallottam; aztán puha, vonagló mozgást éreztem a karomon. Amikor Péter felemelte a párnát, láttam, hogy Paws ugrott az ágyra, szájában Péter alkarja. Péter sírva fakadt; széles, tétova mozdulatokkal simogatta a nagy állat bundáját.

– Köszönöm, köszönöm; te vagy a legjobb barátom – mondta Pawsnak, azzal kiment.

A nagy konyhakéssel jött vissza. A kezembe adta, aztán térdre rogyott és azt mondta, öljem meg.

– Tedd ide! – mutatta, a kés hegyét ádámcsutkjához illesztve. – Megbocsátasz? Ha nem bocsátasz meg, jobb, ha elvágod a torkomat. Megérdemlem.

Nem tudtam megszólalni. Nem is akartam. Lassan leengedtem a kést.

– Hát megbocsátasz? – kérdezte megint, és megragadta a csuklómat.

Sikerült bólintanom. Elengedte a kezemet. A kést a cigarettásdoboz mellé tettem. Megkönnyebbültem, hogy megszabadultam tőle. A növénylámpák fénye olyan fehérnek tűnt, hogy már szinte kék volt. Eufóriához hasonlatos, furcsa nyugalmat éreztem. Sokszor volt ilyen érzésem hasonló verekedések után.

– Kicsim – szólt hozzám, még térdelve. – Régebben boldoggá tettelek. Nevettél. Hogyan tehetnék újra boldoggá?

Nem válaszoltam. A kezemet néztem, aztán a széttárt hosszú, vékony ujjaimat, köztük a hárttyát. Péter egyszer megjegyezte, hogy zongoristakezem van. A bal tenyeremet néztem, és eszembe jutott, hogy Grace egyszer azt mondta, ha az ember tenyerén „M” betűt formálnak a vonalak, az azt jelenti, hogy Mária, a Szűzanya vigyáz

ránk. Megláttam tenyeremen ezt az „M” betűt, és reméltem, hogy ez valóban igaz.

Amikor Ricky és Richárd azon a nyáron elköltözött a házból, úgy éreztem, ez is annak a bizonyítéka, az embernek fel kell vállalnia a kockázatot, hogy radikális változásokat hajtson végre az életében. Ricky úgy döntött, összeköltözik Gretchennel, a barátnőjével. Péternek nem tetszett Gretchen, bár ez a lány stabilabb személyiségnek tűnt, mint Ricky előző barátnője, Audra. Egy napon Miguel rohant haza Péterért; azt mondta, hogy Audra és Ricky verekednek, és Rickynél bicska van. Velük mentem. Mire odaértünk, Audra azzal fenyegetőzött, hogy az időközben összegyűlt tömeg előtt elvágja a saját torkát. Ricky próbálta kicsavarni a kést a kezéből, és Audra közben valahogy megvágta Ricky kezét. Erre rögtön kibékültek; mintha a vér látványa valahogy arra emlékeztette volna őket, mennyire szeretik egymást.

Amikor Ricky elköltözött (ezzel végre véget ért a szegény és a feszingés, amit mindig éreztem, valahányszor összetalálkoztunk), a padlószoba olyan csendes lett, mint a sír. Új barátnője, Gretchen egy kubai gót csaj volt, aki csak feketében járt, kivéve a temetéseken, ahol fehérben jelent meg. Különcsége abban is megnyilvánult, hogy parókát viselt, bár egészen szép haja volt. Péter ezt egyáltalán nem értette. Gúnyosan csak „parókaboszorkányként” emlegette. Gretchennek volt egy hároméves kislánya, akinek nevelésében a szülei is segítettek (ők fizették a lakását is). Kapcsolatuk elején Gretchen ragaszkodott hozzá, hogy Ricky nála töltsen az éjszakákat. Éreztem, hogy Péter és Gretchen valamiért nem jönnek ki egymással, valami miatt gyűlölik egymást, de fogalmam sem volt, milyen kapcsolat lehetett köztük a tudtom nélkül. Én is beszéltem vele néhányszor, de én nem találtam rosszabbnak, kevésbé kedvesnek, mint a többi padlószobai lányt.

Richárd sátorlakó lett a Bear Mountain Nemzeti Parkban; remélte, hogy a természet kigyógyítja a kokainfüggőségéből. Teljesen elslamposodott; el-eljárt a házhoz ing nélkül, Charles Manson-

szakállasan, katonai nadrágban, saskaromból fűzött nyakláncban. Az indián lelkeséget próbálta átérezni, ezért nem fürdött, és arról beszélt, hogy a lélekállatát keresi. Végül aztán vett egy sátrat, beszerzett egy halom konzervet és egy távcövet, amivel vörösfarkú sólymokat vagy búbos kormoránokat kereshet. Minden jót kívántam neki. Inês a hétvégeken időnként meglátogatta, és vele maradt a sátorban. Mindig kipirultán, boldogan jött haza. Péter azt mondta, senki nem tudja Inêst olyan boldoggá tenni, mint Richárd; ő volt Inês drogja, ahogy Rickynek Gretchen; ahogy Péter az én drogom volt, és én az övé.

Miguel egyedül maradt a padlásszobában. Valahányszor találkoztam vele, mindig egyre csendesebbnek és sápadtabbnak tűnt. Levágatta a hosszú haját; csak enni jött le, és akkor, amikor a Circle Cycle-be indult dolgozni. Valahányszor elmentem mellette, halkán, erőtlenül köszönt, és intett is, lassan, elegánsan, mintha katonai tisztelegés lenne. Hálás voltam neki ezért.

25.

Már nem járok ide

Augusztusban Péter és én sokszor elmentünk Coney Islandre, ahogy Nathans-féle hot dogot együnk, felüljünk a Cyclone-ra (bár utána napokig nem tudott felkelni az ágyból), és ússzunk az óceánban.

Péter azt mondta, szeretne engem lovas körhintán látni, de én nem akartam felülni rá. Hát nem érti, hogy ahhoz már túl öreg vagyok? Persze szokás szerint engedtem neki, mert az könnyebb volt, mint elviselni a szüntelen nyaggatást. Ahogy a megvilágított tükrök és a pásztorjelenetek forogtak a pavilon alatt, nedves hajamba rejtettem az arcomat, az Atlanti-óceán sós szagát éreztem benne. Rászoktam arra, hogy hosszú hajamat az arcom elé simítottam, úgy néztem ki, mint valami juhászkutya; és felhős napokon is napszemüveget hordtam.

Valahányszor Coney Islandre mentünk, Péter mindig a bandáról mesélt, amelyikbe tizenöt éves korában beszállt Brooklynban. Az volt a beavatás, hogy teljesen mozdulatlanul kellett állnia, miközben a banda többi tagja házi gyártású fegyverekkel lő felé. Bár soha nem céloztak egyenesen rá; szörnyű volt ott állni, ahogy az apró lövedékek füttyültek mellette. Elmondta, hogy minden nap megverték, míg bele nem egyeztek, hogy beálljon közéjük; hogy a Mermaid vagy a Neptune Avenue-n sétáló nőket rabolták ki, hogy legyen pénzük a Steeplechase vidámparkra.

Egyszer Péter ott hagyott a parton, mert vécére kellett mennie. Álldogáltam mezítláb a homokon, mikor odajött hozzám egy jóképű

spanyol fiú, nedves shortban. Úgy éreztem, túl hangos az óceán ahhoz, hogy beszéljünk, ezért csak néha pillantottam rá. Dagály volt, emelkedett a víz, kimosta a talpam alól az apró homokszemeket. Csiklandozott. Könnyű, fehér fátolfelhős volt az ég, úgy éreztem, elnyel, magába olvaszt a kék ég és az óceán. Messze, a hátunk mögül hallottuk a Cyclone kattogását, zakatolását.

A srác végre megszólalt.

– Bárcsak ne ez lenne rajtam – mondta a shortjára mutatva.

Alig voltam képes megszólalni egy ilyen jóképű srác előtt, de végülis sikerült.

– Akkor miért ezt vetted fel? Vállat vont.

– A mátrix nem hagyta, hogy megtaláljam az úszónadrágomat.

– A mátrix?

– Anyám.

Nem volt szőrös az arca, a felső ajka élénk rózsaszín volt; az jutott eszembe, hogy jó lenne megcsókolni. Kicsit úgy éreztem magamat, mint egy hableány, akit éppen egy emberfiú előtt vetett partra a tenger. Úgy nézett, mintha lenne bennem valami, amit érdekesnek talál.

Előttünk három gyerek gázolt az óceánba, vödör volt náluk, vizet vittek a homokvárjukhoz. Nem tudom miért, a gyerekek látványától mindig elszomorodtam.

– Hogy hívnak? Vannak testvéreid? – kérdeztem, és éreztem, hogy a beszédem akadozik, ritmusa egyenetlen.

– Danny. Egy van.

– Nekem nincs.

MÁR nem járok ide

– Ó! Hercegnő vagy. Elkényeztetett – mosolygott a fejét ingatva.

– Nem értettem a nevedet.

– Michelle – mondtam, és ettől a hazugságtól rögtön jobban éreztem magamat.

– Ó! Nézd azt a medúzát! Őrült nagy!

– Hol a szája? Vagy a testén át táplálkozik? – kérdeztem, mert semmi jobb nem jutott az eszembe.

Másfelé nézett.

– Felénk jön valaki. Az apád?

Nem válaszoltam, csak a strandot bámultam. Attól féltem a legjobban, hogy Péter az igazi nevemet kiáltja Danny előtt.

– Elég komornak látszik. Mondtam, hogy hercegnő vagy – mosolygott Danny, azzal belegázolt az óceánba.

Minden reggel Péter vitt el a West New York állambeli katolikus gimnáziumba egészen addig a téli napig, amikor egész egyszerűen nem voltam hajlandó többet betenni a lábamat abba az intézménybe. Csak másodéves voltam, és tizenöt évesen egyszerűen nem lehet abbahagyni az iskolát. Apám lépcsőjén ültem a mackós hálóingemben és fehér pamut zokniban. Anyámat berakták egy, a karmelita kolostor által fenntartott otthonba, ahol mentális betegségekkel küszködőket gondoztak, mert a pszichiáter ragaszkodott hozzá, hogy oda járjon, de anyám azt mondta, túlságosan levert ahhoz, hogy elhagyja a házat és zenei, művészeti és csoportterápiás órákon vegyen részt.

Apa már épp munkába indult volna, fel-alá járkált és a lépcső tetejéről ordibált, amikor kopogtak az ajtón.

– Péter – szólt apám. – Nézz rá! Nézd, ahogy ott ül a lépcsőn! Megbolondult. Mint az anyja! Nem hajlandó elmozdulni arról az átkozott lépcsőről! Csinálj valamit! Én ezt nem tudom megoldani. Infarktust kapok és meghalok! Kész! Vedd rá valahogy, hogy menjen iskolába! Vidd már el arról a lépcsőről! Kérlek! Nem bírom nézni, hogy úgy ül ott, mintha az övé lenne a ház! Ebből a házból semmi sem az övé! Semmi!

– Margaux – szólt Péter nyugodt hangon. Bőrkabát volt rajta. – A tűzcsapnál parkolok. Tudnom kell, hogy hajlandó vagy-e jönni, vagy nem. Ha nem, máshová kell állnom a kocsival.

– Persze, hogy megy! – mondta apa, azzal a lépcsőhöz ugrott és megragadta a karomat. – Öltözz fel! Öltözz fel! Munkába kell mennem.

– Akkor menj csak munkába, mert én nem megyek! Péter, állj el a kocsival!

– Biztos? – kérdezte Péter.

– Igen. Nem megyek sehová.

– Hát jó – mondta Péter és az ajtó felé indult.

– Állj! Állj meg! – kiáltott apa felé mutatva. – Mondd meg neki, hogy menjen iskolába! Önts egy kis értelmet a fejébe; rád hallgat!

– Nem kényszeríthetem, hogy menjen. Ha valamit a fejébe vesz, annyi.

– Kinek az oldalán állsz? – kérdezte apa, Péterre bámulva. – A józan ész oldalán, vagy azt akarod, hogy ez a gyerek tönkretegye az életét? Azt akarod, hogy olyan legyen, mint az anyja? Mi hasznod van neked ebből? Hát nem az ő javát akarod?

Péter nem szólt. Apa visszafordult hozzám.

– Ide figyelj! Figyelj az apádra! Több zsebpénzt adok. Több pénzed lesz. Csak legyél jó kislány, és öltözz végre fel!

– Nem. Nem megyek vissza abba az iskolába.

– Miért? A tanárok miatt?

– Nem. A diákok miatt. Nem vagyok közéjük való. Akárhova megyek, nem vagyok közéjük való.

– Ne is törődj azzal, hogy mit mondanak az emberek rólad! Azt hiszed, végső soron számít, mit mondanak rólad? Puerto

Ricóban folyton csúfoltak a hajszíнем miatt. Az iskolában, sőt a saját tágabb családomban is kiközösített voltam, csak azért, mert vörös a hajam. De mindig szót fogadtam. Sosem okoztam fájdalmat a szüleimnek. Mindenkit csúfolnak. Egész életemben nevetség tárgya voltam, csúfoltak, gúnyoltak, mégis emelt fővel türtem. Most úgy ismernek ebben a városban, hogy egy bolond asszony férje vagyok. De ettől még nem bujdokolok el. Többet járok emberek közé, megmutatom nekik, hogy nem győztek le. Amint visszahúzódsz a

világtól, a helyzet tovább romlik. Azt akarom, hogy tanulj, hogy jó jövőd legyen.

– Nem érdekel a jövő.

– Miért nem?

– Mit érdekel ez téged? Hiszen nem is szeretsz! Megragadta a karomat, és erősen megrázott.

– Ki mondta neked, hogy nem szeretlek? Ki mondta? A lányom vagy; szeretnem kell téged! A vérem vagy; gondoskodnom kell rólad! – megint Péter felé fordult. – Különleges helyet tartanak fenn a pokolban azoknak, akik egy igaz ügy mellett nem állnak ki. Kórházba vitted a feleségemet, és a lányomat bevitted hozzá látogatni, ezért hálás vagyok. Veled megy a lányom iskolába; ezért is hálás vagyok. De most, ebben a szent pillanatban kivillant a fogad fehérje, megmutattad az igazi énedet.

– Nem akarok vitatkozni, Louie. Én is azt akarom, hogy Margaux jó nevelést kapjon. De sokszor végighallgattam, amikor elmesélte, mi folyik abban az iskolában. Tudom, hogy szenved.

– Árulj el nekem valamit! A cinkosa vagy? Együtt terveltétek ezt ki? Te bujtottad fel?

– Nem. Csak megértem, mit érez.

– Tisztázzunk valamit! Vagy a legjobbat akarod neki, az ő érdekét nézed, vagy nem. Ilyen egyszerű. Ha makacskodik, nem viszed el a Big Mouth árkádsorra. Oda szoktatok járni, ugye?

– Igen

– Tudom, mert a mosásban találtam egy zsetont az egyik nadrágja zsebében. A cselédje vagyok. Tizenöt éves, és úgy él, mint Sába királynője. Nem tudom, hogy tetszik majd neki a nevelőotthon. Mert megtehetem, hogy hívom a rendőrséget, és elviszik a fiatalokú bűnözők közé...

Felálltam.

– Hívd a rendőrséget! Biztosan azt akarod, hogy mindenki lássa, ahogy kivonszolnak a házból? Természetesen sikítok és rúgok majd.

Mert engem nem érdekel! Nem érdekel, mit gondolnak rólunk! Nem vagyok olyan, mint te! Baszok az összes szomszédra!

– Tudod mit? Megyek dolgozni. Végeztem veled! Hagyok pénzt a konyhapulton, és kész, ennyi. Mostantól tartsd magad tőlem távol! Tűnj a szemem elől! Nem is akarok hallani rólad! Mostantól lábujjhegyen osonj le a lépcsőn! Ha anyáddal beszélsz, suttoj! Csak a szobádból telefonálj! Nem akarom többé hallani a hangodat! Tudni sem akarom, hogy létezel! Mostantól számomra nem vagy! Halod?! Mostantól számomra halott vagy!

Apa tartotta magát ahhoz, amit mondott. Nem szólt hozzám, nem segített abban sem, hogy magántanuló legyek. Anyám és Péter intézett mindent; felhívták, akiket fel kellett hívniuk, és végül hivatalosan is „iskolafóbiát” diagnosztizáltak nálam, így lehetővé vált, hogy a középiskolai tanárok ingyen tanítsanak otthon. Egy hatvanas éveikben járó házaspártól tanultam angolt és geometriát. Annyira vártam a találkozást Mr. és Mrs. Bernsteinnel, hogy hamarosan már nem is hálóingben fogadtam őket, mint az első két alkalommal, hanem szép ruhát vettem fel, valahányszor ők jöttek, sőt a körmömet is újralakkoztam. Felvettem azt a szürke, fekete és piros csíkos ruhát, amit soha többé nem akartam viselni, sőt meg is esküdtem, hogy nem veszem fel többé. Megláttam magamat a tükörben lófaroalba kötött hajjal, ebben a ruhában, és rájöttem, hogy majdnem úgy nézek ki, mint egy nagyon fiatal tanár. Attól, hogy a tanárok egyénileg foglalkoztak velem, valósággal kivirultam, és szinte teljesen kitűnő voltam, amit anya próbált elmondani apának, de apám csak felemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

Apa még mosott rám, és ha este a konyhaasztalon vagy a hálószoba padlóján hagytam egy tányért, másnap reggelre nem volt ott. Ha magazinokat, könyveket hagytam az asztalon, azokhoz nem nyúlt, csak panaszkodott anyának, hogy rendetlen vagyok, és anyám továbbadta az üzenetet. Rákaptam, hogy különböző dolgokat tároljak a nappali padlóján: régi könyveket, leosztályozott dolgozatokat,

papírkötésű regényeket, történetekkel vagy novellákkal teleírt spirálfüzeteket, a *Cosmopolitan* régi példányait. Később ruhákat kezdtem hagyni az egyik széken. Amikor végül a mosásban kötöttek ki, apám mindig kihasználta a lehetőséget, hogy összehajtogassa, és a fiókba tegye őket; de idővel visszakerültek a szék támlájára. Ám ő soha egyetlen szót sem szólt.

A kommunikáció egyetlen formája létezett közöttünk: a cetlis üzenetek. Ha pénz kellett tornacipőre, írtam neki egy cetlit. De apám nem hagyott pénzt. Amikor szóvá tettem anyámnak, azt mondta, azért, mert tépett szélű cédulára írtam, amit apám tiszteletlenségnek vett. Ezért aztán újraírtam az üzenetet, ezúttal egyenesre stancolt jegyzetpapírra, és másnap három ropogós húszas volt a konyhapulton. Ezután egy lezárt Tupperware edényben maradékot kezdett hagyni nekem. Reggelente mindig várt egy üzenet a konyhaasztalon: „Edd meg a spagettit” vagy: „Töltött paprika, a tej mögött, jobb oldalt.” Időnként kantalupdinnye-, avokádó-, görögdinnye- vagy mangó szeleteket is hagyott nekem a hűtőben.

Betöltöttem a tizenhatot, de még mindig érintetlen szűz voltam. Unszolásomra Péter tízszer is próbálkozott, tökéletesen úgy, ahogy kívántam, de egyszer sem sikerült, mert mindig önkéntelenül összeszorítottam a vaginaizmaimat, és a pénisze így képtelen volt belém hatolni. Próbáltam lazítani, Lorazepamot és Klonopint vettem be, amit Péter a veteránkórházból hozott, romantikus zenét tettünk fel, és gyertyát is gyújtottunk. Próbáltam a Tallman Park egyik őrére gondolni, akit szexinek találtam. Az a fiú, aki az óceán partján elfutott tőlem, még mindig felkavart, bár hónapok teltek el az eset óta. Péter később azt mondta, elvárta volna, hogy megszerezsem a fiú telefonszámát; de akkor miért indult el felénk? Elbújhatott volna a sétányon, és megvárhatta volna, mi lesz. De már nem számít. Valahogy el kell érni a célt, muszáj teherbe esnem. Örökre elmenekülnék Union Citynek még a környékéről is. Amint elmegyek, más ember leszek. Azt sem tudtam, hogyan beszéljek azzal a fiúval; néha gondolatban felidéztem ostoba megjegyzésemet

a medúza szájáról, és azt is, amit búcsúzóul mondott, hogy hercegnő vagyok. Olyan volt, mintha azt értette volna ezen, hogy valami nincs rendben velem; törékeny vagyok, érinthetetlen, egy lélek nélküli báb. Arra emlékeztetett, hogy miért kell elmenekülnöm. Emlékszem, az iskolában tanultam, hogy Délen néhány felszabadított rabszolga képtelen volt elhagyni a gazdáját. Ez azt bizonyította nekem, hogy nehéz megszabadulni attól, amihez az ember hozzászokott, függetlenül az adott dolog természetétől. De anyám és én nem maradhattunk Union Cityben. Ám hiába tudta az eszem, mit kellene tenni, a testem nem működött együtt vele.

Egy újabb sikertelen próbálkozás után Péter feladta:

– Szerintem felejtjük el. Jobb, ha meg sem próbáljuk többet. Nem hiszem, hogy fel tudnál izgulni tőlem. Nézz csak rám!

Arcának ráncai mélyebbnek tündek, mint néhány éve. Régebben nem rontották el jó kinézetét, de ekkorra a mély árkok a homlokán már morózus kifejezést kölcsönöztek neki, egy kicsit meg is ereszkedett az arca, és egykor telt ajka olyan vékonynak tünd, mint egy gumiszalag. Az álla is sokkal kisebb lett. Mintha nehéz élete súlyától összeroskadt volna az arca. Nem mertem ezt megmondani neki, de idősebbnek látszott, mint a hatvanasok többsége.

– Péter, nagyon szép férfi vagy.

– Nem. Már nem.

Ekkoriban történt, hogy valaki értesítette a hatóságokat, hogy vizsgálják ki, milyen kapcsolat van közöttünk.

– Nem megyek börtönbe. Nem mehetek vissza a börtönbe. Előbb leszek öngyilkos, mintsem hogy elvigyenek – mondta Péter, miközben nagy fekete szemeteszsákokba pakolta a holminkat. Paws az ajtóban állt, és minket nézett. A jegyzetfüzeteink egy zsákban; a fotóalbumaink és a kihívóbb képeket tartalmazó fadoboz egy másikban. A ruháim, amiket nála tartottam, egy harmadikban; regényeink és a regények szövegéből készült hangfelvételek a negyedikben. Külön zsákban a szerelmes leveleink, a csecsebecséink, a laminált haj, a videoszalagok, Péter pornóvideói, a

fa babaház, a sűrke filcegér, a fiatal lány/idősebb férfi regények: minden, ami inkrimináló lehet, ilyen zsákokba került.

– Voltál börtönben, Péter? Mikor?

Ezt képtelen voltam elhinni. Olyan volt, mint egy matrjoska baba: minden titok egy másik titkot rejtett; mintha egy végtelen kukoricamező lenne, amiből hét éve próbálok kikeveredni.

– Az alatt a két év alatt, míg nem találkozhattunk. Nem az én hibám volt – mondta dühösen, a könnyeit törölgetve. – Miért nem tudnak az emberek békén hagyni minket? Senkinek nincs joga átvizsgálni a holminkat. Ezek privát holmik.

– Nem kell házkutatási engedély ahhoz, hogy átkutassa ezt a helyet?

– De igen, ha az engedélyem nélkül csinálja. De meg is kérhet szépen, hadd nézze meg a holmimat.

– És te szépen nemet mondhatsz. Ehhez jogod van.

– Az úgy tűnne, mintha bűnös lennék. És még nagyobb ügy lenne belőle. Eljuthat a bíróságig is. Weehawken városa kontra Péter Curran. A jó és kedves emberek a nagy, csúnya farkas ellen. Mert annak fognak tekinteni. Nem számít, hogy szeretjük egymást. Az nem elég a törvény előtt. Nem fogadják el bizonyítékként. A miért és hogyan egyáltalán nem számít.

– Miért voltál börtönben, Péter?

– Hát volt az a két nevelt lányom, Renee és Jenny. Csak néhány hónapig voltak nálunk. Emlékszel, hogy beszéltél Renee-vel telefonon? A húga, Jenny egyszer csak úgy bejött a szobámba és meglátott meztelenül. Amikor visszavitték a családjához, elmondta nekik. Véletlenül nem volt bezárva az ajtóm, és Jenny egyszerűen rám nyitott. Jó lecke volt, hogy a biztonság kedvéért mindig tartsam zárva az ajtóm.

– Ezért nem került hozzátok több nevelt gyerek?

– Nem az én döntésem volt. Bár a vádat ejtették, nem kaphattam több nevelt gyereket.

Önkéntelenül is eszembe jutott, hogy akkor azt mondta nekem, azért nem fogadnak több nevelt gyereket, mert szomorú, amikor elmennek tőlük.

– Péter, ugye akkor nem csináltál semmit? Sem Jennyvel, sem Renee-vel?

– Nem, Margaux. Mindent elmondok neked! Miért tartanám ezt titokban, amikor minden mást elmondok? Elmondtam az életem teljes történetét. Eléd tártam. Te vagy a bírám, sőt a hóhérom is, ha úgy döntesz.

– És mi lett Karennel?

A szívem hevesen vert; valahányszor Karenre gondoltam, úgy éreztem, alig kapok levegőt.

– Nem, Margaux! Ugyan már! Nincs most ehhez hangulatom. Ártatlannak találtak. Csak néhány éjszakát töltöttem a börtönben, de az alatt az idő alatt szörnyű dolgokat láttam. A rabok nagyon összeverték egy férfit, és ahogy ott feküdt a földön, véresen, ezek levizelték. Én is kaptam halálos fenyegetéseket. Azt hiszem, ha visszakerülnék, a rabok szétszaggatnának.

Azon az éjszakán, Karen kísértett álmomban. Vajon biztonságban van? Boldog? Csak remélni tudtam, hogy az élete jobban alakult, mint az enyém. Ha Péter engem levitt az alagsorba, miért higgyem el, hogy őt nem? Ezért néhány nappal később újra feltettem neki a kérdést, de ugyanazt mondta: hogy soha egy ujjal sem ért hozzá. Megint csak azt bizonygatta, hogy ott voltam neki én, az igaz szerelme, miért kellett volna neki más? Ám nem tudtam sokat foglalkozni ezzel a kérdéssel. Lelkileg fel kellett készülnöm a szociális munkás látogatására. Az a nő fel lesz fegyverkezve mindenféle trükkel, amivel beismerő vallomást szoktak kiszedni az emberekből. Péter azt mondta, az a nő gazemberként állítja majd be őt: olyan szavakat fog használni, mint „nemi erőszak”, „defloráció” „kényszerítés”, ilyesmi. Amint megkapja a szükséges információt, lecsukítja őt, és a börtönben valószínűleg halálra verik. Attól is hevesen vert a szívem, hogy apa megtudhatja. Mindenki nevetne a

háta mögött, hogy olyan ostoba volt, hogy hagyta, hogy egy öregemberrel töltsen minden időmet. Képtelen voltam elfelejteni apa szavait, hogy egy nő inkább válassza a halált, mint hogy megerőszkolják.

A szociális munkás értelmes, hatvanas nő volt. Egy csütörtöki napon, délelőtt tizenegy óra körül jött el hozzánk. Apám munkában volt, anyám megint kórházban. A szociális munkásnál sárga jegyzetfüzet és frissen hegyezett ceruza volt. Papucscipőt viselt és khakiszínű kosztümnadrágot, hozzá hosszú ujjú, tengerészkék blúzt. Szinte rögtön faggatni kezdett, véget nem érőn kérdezgetett, de nem válaszolt arra a kérdésemre, hogy mégis ki küldte. Valahányszor válaszoltam egy kérdésre, gyorsan leírta a választ. Arra volt kíváncsi, Péter megérintett-e valaha; többször is feltette ezt a kérdést, többféle megfogalmazásban, és miután mindig nemet mondtam, folyton visszakérdezett:

– Biztosan így van?

Pontosan milyen kapcsolat van közöttünk? Miről beszélgetünk? Mit csinálunk általában? Ilyen kérdéseket tett fel, és közben a szemembe nézett. Aztán olyasmiket kezdett mondani, hogy:

– Tőled függ, hogy megvédesz-e más lányokat.

Ez nyilván csak egy vicc. Hiszen így is megvédek más lányokat. A fantáziavilágban adtam meg neki, amire szüksége volt. Nem volt szüksége arra, hogy igazi kislányokat bántson. Nagylány voltam és tudtam kezelni a helyzetet. Péter beteg, és én vagyok a gyógyszer.

– Van valami, amit nem mondasz el nekem – mondta. Vajon ki árult el minket? Valami pletyka jutott el véletlenül hozzá? Vagy Richárd? Vagy Jessenia, aki így akar bosszút állni, mert hat hónapja felemelték a lakbérét? Vagy Linda, pusztán az Inês iránti gyűlöletből, mert tudta, hogy így ő is velünk bukik? Az is lehet, hogy anyám hívta fel őket. Talán egyik örült, elborult pillanatában, amikor különböző segélyvonalakat hívogatott. Vagy az apám? Vagy valaki, aki a padlásszobában lakott, de kiköltözött, ám míg ott lakott, gyanúsak voltunk neki? Péter azt mondta, biztosan Ricky barátnője,

Gretchen volt az. Azt mondta, ez a Gretchen egyszer rosszindulatú megjegyzést tett rá, de nem emlékezett pontosan, mi volt az; egyszerűen kirekesztette a tudatából. Azt mondta, ha a paróka boszorkány volt, azt kívánja, bárcsak kimúlna az a néember! Aztán azt mondta, legszívesebben pusztá kézzel ölné meg azt, aki volt. De én úgy éreztem, akár a tulajdon anyám is lehetett.

Minél több kérdés hangzott el, annál több kitérő választ adtam, míg nem a szociális munkás kénytelen volt feladni.

Péternél már járt, és látta a kislányképeket a falon meg a kislányfigurákat a polcokon, amiket eszeveszett sietségében elfelejtett elpakolni. Elmondta nekem, miről volt szó, és én gondolatban rekonstruáltam a beszélgetést:

– Miért nincsenek kislányképek a falon? Nincsenek képek a nevelt fiairól és nincsenek kislányfigurák sem.

– Elidegenedtünk egymástól. Mint láthatja, a saját lányaimról sincsenek képek. Elszomorít, ha az ő képeiket látom, mert tudatosodik bennem, hogy mit vesztettem.

– Beszéltem velük. Az egyik lánya azt állította, hogy ön szexuálisan molesztálta. Nem fogalmazott elég világosan, csak sejtette.

– Dühösesek rám a válás miatt. Arról én nem tehetek.

– Szeretném, ha válaszolna a kérdéseimre: miért nincsenek fiúk képei a szobája falán?

– Ha jól tudom, alkotmányosan garantált jogom, hogy úgy dekoráljam a szobám falát, ahogy akarom. Elismeri a törvény az egyéni döntés szabadságát?

– Nem válaszolt a kérdésre. Az ön szobájában nagyon sok kislányfigurát látok. Csak kislányok. Nincs egyetlen fiú vagy felnőtt figura sem.

– Jogom van úgy dekorálni a szobámat, ahogy akarom. Más kérdésekre szívesen válaszolok. De az ízlésem magánügy. És nem hiszem, hogy ez releváns lenne. Ha ez a szoba egy sötét cella lenne,

korbácsokkal és láncokkal és kislánybugyi-gyűjteménnyel, az más lapra tartozna.

– Van önnek egy ábécés deszkalapja?

– Az Margaux-é.

– Miért tartja Margaux a személyes holmiját az ön szobájában?

– Az apja nem akarta, hogy ezt a házban tartsa. Nagyon babonás és fél a kísértetektől.

– Mit jelent a szobája ajtaja felett lógó , Rabszolgaszállítás” felirat? Mire utal?

– Ez egy vicc. Rám utal. Nyugdíjas vagyok, de sokat dolgozom a ház körül. Ez a második munkám.

– És a fő munkája Margaux szórakoztatása? Margaux ezt mivel viszonozza?

– A társaságával. Élvezzük egymás társaságát. Jó barátok vagyunk.

– A hatvanéves férfiak többségének nincs tizenhat éves jó barátjuk.

– Azt hiszem, ön összetéveszti a valószínűtlent a bűnnel.

– Én pedig azt hiszem, hogy ön szexuálisan molesztálja azt a lányt.

– Margaux. Úgy hívják: Margaux. Margaux a neve.

– Szerintem Margaux az ön egyik áldozata. Ön nagyon ügyes ember. Már jó ideje csinálja. Eltűntette ebből a szobából a gyanúsnak tűnő tárgyakat.

Péter azt mondta, a szociális munkás a végén egészen rosszindulatú lett, mert tudta, hogy elvesztette a csatát. Azt kérdezte, hogy ismeri-e a Patty Hearst-ügyet; hallott-e a „Stockholm szindrómáról.” Péter azt felelte, hogy nem ismeri és nem hallott róla. Aztán a nő azt mondta:

– Hát, sajnálni fogom magát, ha eljön az a nap, amikor az a lány a tudatára ébred.

Aznap éjjel, miután kiszálltam a zuhany alól, láttam, hogy apám a konyhában, a tűzhely mellett áll és dohányzik. Rám nézett, aztán a hamutartóban elnyomta a cigaretta.

– Gyere ide! – szólt hozzám halkán. – Beszélnem kell veled.

– Fáradt vagyok. Holnap...

– Beszélnem kell veled!

– Hát jó. Mi az? Anyám? Mikor jön haza?

– Figyelj rám! Nagyon jól tudod, miről van szó. Az a nő, az a szociális munkás üldözött. Tudni akarta, milyen viszony van közted és a között a férfi között. Megvédtem a becsületedet. Azt mondtam, ártatlan vagy. Azt hangoztattam, hogy jó lány vagy. Most pedig tudni akarom az igazat. Hozzád ért az a férfi, akár egy ujjal is?

– Megyek, lefekszem – mondtam, és elfordultam, de apám hirtelen megragadta a vállamat.

– Megvédtetek! – üvöltötte. – Megvédtem a jó hírnevedet. Jogosan tettem? Megérdemelsz te tőlem bármit is? Mondd meg az igazat!

– Eressz el!

– Az, az undorító nő azt mondta, beszélt annak a férfinak a lányával. Az a férfi megerőszkolta a saját lányát! Érted? A saját lányát!

– Ez nem igaz...

– Mi nem igaz? A lánya megerőszkolása, vagy amit rólad mondtak? Mert mondok neked valamit: nem érdekel, mit csinált az a férfi a lányával. Érted? Nem érdekel a lánya! Nem tartozik rám! Az se érdekel, ha minden lányát megerőszkolta! Csak az érdekel, hogy mi történt köztetek!

– Engedj el! Eressz el a vállamat! Azt hiszed, hogy megfélemlíthetsz, hogy hatalmaskodhatsz felettem? Azt hiszed, hogy gyenge vagyok, mint anya?

– Hagyd abba a mellébeszélést! – erősen rázni kezdett. – Hagyd abba! Hallod? Elmehetsz a pokolba, és magaddal viheted az utálatosságodat! Majd meglátjuk, mire jutsz vele! Milyen viszony

van köztetek? Közted és a között az öregember között? Közted és a között a vén, szájalmas, ráncos, fogatlan senkiházi között? Megengeded neki, hogy hozzád nyúljon? Jobb, ha rögtön az igazat mondod, mert kész vagyok egész éjjel fennmaradni! Az Isten verjen meg, nézz a szemembe! Az igazat akarom! Akkor is, ha már nem vagy méltó se a pénzemre, se az otthonra, amit biztosítok neked! Hidd el, hogy a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül kitagadlak! Aztán mehetsz ahhoz a vénemberhez lakni! Mit érdekel engem, ha kurva leszel, hogy eltartsd azt a beteg vénembert! Mert ha nem vagy jó lány, elfelejtem azt a napot is, amikor megszületted! Kitörlöm a születésnapodat a naptáramból!

– Nem történt semmi. Soha nem történt semmi! – mondtam, és magam is megdöbbsentem, mennyire elszomorodtam ettől. Ekkor kellett szembesülnöm azzal, amit évek óta gyanítottam: hogy Péter sosem fog már szeretni, hogy ami az alagsorban történt, amit nem is tudott, csak érzett, engem halottá tett a számára.

– Robot vagy! Nem hallod a saját hangodat! Minden meggyőződés nélkül beszélsz! Erre tanítottak? Báb vagy? Vér folyik az ereidben? Vagy hazugságokkal vagy kitömve? Mint valami papagáj, ami csak ismétli, amit mondanak neki, de egyetlen gondolat sem keletkezik a fejében! Én a helyedben nagyon igyekeznék meggyőzőbb lenni! Ha hazudsz, a te lelkesed szárad, nem az enyémen! Te fogod megszenvedni! Elevenen felfal! Hallod? Kitépi a beleidet!

– Hogyan mondjam? Hogyan mondjam, hogy higgy nekem? Nem vagyok bűnös! Nem vagyok bűnös! – testem könnyű lett. Szorítása gyengült a vállamon. A padlóra estem. – Ártatlan vagyok! Ártatlan vagyok! Ártatlan vagyok!

Átölelt.

– Ne sírj, kicsim, ne sírj!

– Apa, én ártatlan vagyok! Ártatlan! Hát nem érted? Hát nem érted?

– Tudom. Biztos vagyok benne, hogy az vagy. Csak próbára tettelek. Tudtam, hogy igazat mondasz. Ezek a szociális munkások nem a családok érdekében dolgoznak; ezek tönkre akarják tenni a családokat! Szenzációhajászok! Olyanok, mint a paparazzók! Ez a nő vadállat volt! Utálatos. Az, az arc! A rondánál is rondább. Istenem, milyen ronda volt! Úgy nézett ki, mint egy varangy! Azzal a jegyzetfüzettel! És milyen gyorsan körmölt! Az a nézés! Folyton bámult. Hogy meri az én lányomat ilyesmivel vádolni? Felhívom a hivatalt és panaszt teszek amiatt, ahogy velem viselkedett. Mintha másodrangú állampolgár lennék! Mintha bűnöző lennék.

Zsebkendőt adott a kezembe.

– Töröld meg az arcodat! Töröld meg az orrodát! Nézd, azt hiszem, jobb lenne, ha mégsem járnál abba a házba. Talán ez tanulságul szolgál arra, hogy...

Dühösen felálltam. Apám egészen eddig mindig azt hangoztatta, hogy képtelen engem elfogadni olyannak, amilyen vagyok, és most el akar szakítani az egyetlen embertől, akinek jó vagyok úgy, ahogy vagyok.

– Nem, apa. Ezt nem. Nem kényszeríthetsz. És nincs is okod rá.

26.

Asszony, élő fában

Azon az őszön olyan bandákat kezdtem el hallgatni, mint a Hole vagy a Veruca Salt; és sötétvörös rúzzsal festettem a számat, mint Courtney Love és Louise Post. Rajongani kezdtem a szőke, zseniális, merengő és örök huszónhét éves rocksztárért, Kurt Cobainért, aki előző áprilisban lőtte fejbe magát. Péter egyszer megjegyezte, milyen fiatal volt Kurt, amikor meghalt, én pedig vigyorogva megjegyeztem, hogy csodálom, amiért huszónhét évig bírta ebben a szar világban. Az ő önbecsülése még az enyémnél is gyengébb lehetett. A szövegei folyton arról szóltak, hogy értéktelennek érzi magát, és megveti, kiveti magából a társadalom. A kocsiban ültünk, és miközben egyre távolabb jutottunk Péter házától, végig Nirvánát hallgatunk, bár ő a számok egy részét nyugtalanítónak tartotta. A Palisades parkig negyven kilométer volt az út; Péterrel és Pawsszal ültünk a kocsiban, és én végig együtt énekeltem új bálványaimmal, és olyan jól éreztem magamat, mint régen, amikor a Nagy Történetről beszélgettünk.

A grillezett hamburgert, drágán mért chipset és a látogatók kutyái számára száraz tápot áruló OverlookLodge stand tulajdonosától Péter és én megtudtunk egy-két dolgot a Palisade park nyugtalanító történetéről. Egyáltalán nem volt ritkaság itt az öngyilkosság, mert a Hudson folyóra néző nagy sziklák csak úgy vonzották a reménytelen embereket. A legnyugtalanítóbb történet egy kis, sovány nőről szólt, aki felmászott az egyik sziklára és arra számított, hogy a folyó menti sziklákra csapódva azonnal meghal. Ám fennakadt egy fa ágain és

órákra ott rekedt; a csontjai eltörtek, és sokat szenvedett, mielőtt meghalt. Kis termete miatt akadt fenn a fán, olyan könnyű volt, hogy nem törtek el alatta az ágak.

Mivel ős volt, szélesre tárt szárnyú sólymokat kerestünk, és M alakú szárnyas halászsasokat. Nyáron vadmálnát szedtem a csapongva repkedő fecskefarkú tigrislepkék között, és az egyik piknikasztalba kulccsal belevestem a „Péter és Margaux '95” feliratot. Rejtett patakokat találtunk, és köveket gyűjtöttünk a gyógyító Wicca varázslatokhoz.

Szerettem ott lenni. Úgy éreztem magamat, mintha egy, a világtól egyre távolodó hajón lennék; Péteren és Pawson kívül alig volt más élőlényvel kapcsolatom. Nagyon jól teljesítettem magántanulóként, de mivel betöltöttem a tizenhatodik életévemet, kinőttem az iskolaköteles korból, úgyhogy az iskolai tanács hivatalosan is véget vetett a külön tanóráimnak. Sokat tanultam, és novemberben leérettségiztem, de fogalmam sem volt, mit kezdjek a bizonyítvánnyal. Nagyon hiányoztak a tanárain, különösen Mr. és Mrs. Bernstein, de azt mondtam magamnak, hogy nem érdekel. Mint egy tengerész az óceán közepén, vagy a Holdon sétáló asztronauta, mindent megtettem, hogy messze magam mögött hagyjam a borzalmak szigetét... apa házát Union Cityben, a pszichiátriai osztályokat, a Péterrel való veszekedéseket, a szörnyű iskolákat. A Palisades parkban mindettől szabad lehettem. Mivel alig találkoztam kamaszokkal, semmi és senki nem emlékeztetett a partikra, a randevúkra és a bulikra, amikből kimaradtam.

Tudtam, hogy Kurt Cobain iránti új keletű rajongásom miatt Péter féltékeny, ezért meglepődtem, amikor kijött a Barnes & Noble könyvesboltból a Hit Parade albummal a kezében és megkért, hogy olvassam fel neki a Nirvánáról szóló részt. Még a mosolygó Kurt fekete-fehér plakátját is kirakta a falra.

– Tadaada! – kiáltott fel, és elvette kezét a szemem elől. – Emlékszel arra a szociális munkásra, aki hiányolta a fiúkat a szobám falairól? Hát, tessék. Most itt van ő. A tiéd!

Lehet, hogy Péter nem vette észre, de ez a modern poszter kiemelte, mennyire kopott minden más abban a szobában. Bár olyan embert ábrázolt, aki már távozott ebből a világból, mindig reménnyel töltött el, mert arra emlékeztetett, hogy Péteren kívül is vannak férfiak, akik elfogadnak egy olyan lányt, mint én, mert maguk is sérültek. Úgy tűnt, Pétert nem zavarja, hogy kikerült a poszter a falra. Időnként kifürkészhetetlen tekintettel nézte, és egyszer megjegyezte, hogy Kurt úgy néz ki, mint egy cirkuszi fényektől elkápráztatott kisfiú.

A Nirvána és a Hole indulatos zenéje felszínre hozta a Peter iránti haragomat; mindazokat, amit olyan sokáig féltem beismerni, most kihallottam a dalokból. Ennek következtében minden addiginál gyakrabban és hevesebben veszekedtünk. Egyik éjjel a kocsiban, amikor amiatt estünk egymásnak, mert nem akartam újra megpróbálni a közösülést, azt üvöltöttem neki:

– Megígérted, ahogy én is megígértem neked, és én megadtam neked a születésnapodra, emlékszel? Bár akkor csak nyolcéves voltam. Tudod, mi vagy te? Egy pedofil. Pedofil, pedofil, pedofil!

Péter befogta a fülét, és amikor próbáltam lefeszíteni a tenyerét, hogy hallja, amit mondok, arcon vágott úgy, hogy vér fröcskölt a műszerfalra és a pólómra is.

Péter a Pathmark parkolójába hajtott, hogy gézt és ragtapaszt szerezzen. De nem tudott rögtön bemenni, mert nagyon zaklatott volt. Egy csomó papír zsebkendőt nyomtam az arcomra; képtelen voltam elhinni, hogy a műszerfal is véres. Az orrom olyan volt, mintha Novocainnal tömték volna ki. A tönkrement pólómat néztem. Meg kell szabadulnunk tőle, mielőtt valaki meglátná, mondtam. Azt mondta, hogy mielőtt hazavisz apa házába, megállunk náluk és lehozza az egyik pólómat, amit nála tartok, hogy átöltözhessek.

Kezét a kormányon tartva azt mondta:

– Teljesen megőrjítesz. Kérlek, többé ne emlegesd velem kapcsolatban azt a szörnyű szót! Könyörgök, ami elmúlt, legyen a múlté! A lányaim nem képesek megbocsátani nekem, és benned is

olyan sok lett a gyűlölet. Na, és a szép idők? Amikor jól éreztük magunkat egymással? Ezt mondtam a lányaimnak is a telefonban. Emlékszem, az esküvőjén beosontam a templomba, a hátsó sorból néztem, aztán elmentem, mielőtt megláthatott volna. Szerettelek; igazán szerettelek; nem akartalak bántani. Ezt ne feledd!

Bár megígértem, hogy nem hánytorgatom fel a múltat, képtelen voltam nem tenni. Egy másik veszekedésünk során Péter olyan monoklit csinált nekem, amit csak több réteg alapozóval tudtam eltüntetni. Kétszer kellett kicseréltetnie a Granada szélvédőjét, mert kiverte. Egyszer megpróbáltam egy fának vezetni a kocsit. Máskor kést ragadott és kivájta a falán oly sok éve ott lógó, nyolcéves kori képem arcát. Aztán megbánta, ezért a képet kerettestől a matracra alá rögzítette ragasztószalaggal, mert nem akart megválni tőle, ahogy attól a könyvtől és a lányai bekeretezett fényképétől sem.

Egy decemberi éjszakán Péter szobájában megmértem a hőmérsékletemet, hogy biztosan tudjam, ovulálok-e, mert egy, a termékenységről szóló könyvben olvastam erről. A testhőmérsékletem kissé megemelkedett, ami azt jelezte, hogy méhem nyálkahártyája elegendő mértékben megvastagodott, ösztrogénszintem a luteinizáló hormon hatása miatt magas, és kész vagyok megfoganni. Nem számított, hogy minden álom, amire ébredés után emlékeztem, rémálom volt: egy elhagyatott elvarázsolt kastély, sorozatgyilkosok, vasúti sínek, az óceán feneké. Ekkoriban arról álmodtam, hogy furcsa emberek erőszakolnak meg egy parkban, vagy hajléktalan nőket láttam, akiknek dobókocka volt a szeme helyén, és a saját, csótányokkal borított testemet is láttam meg kiszáradt szurdokokat, redőnyöktől nem látszó napot. A naplomba feljegyeztem, hogy egyszer azt álmodtam, hurkos kötelet kötök az alagsor egyik fagerendájára, vörös rúzzsal a „kurva” és „szajha” szavakat írom a mellemre, és felakasztom magamat, hogy mindenki lásson.

Ám ezen az estén kész voltam anya lenni, és arra is, hogy valaki örökre, feltétel nélkül szeressen. Szép terv: beteljesíteni anya és Bonnié néni álmait, és az enyémeiket is. A testvérpár újra együtt élne; szerető, harmóniában élő családuknak lenne Ohióban. Még apa is boldog lenne, mert végül úgy élhetne, ahogy mindig is akart: megszabadulna két terhétől. A vér és a fájdalom nem állhat az utamba; erős vagyok. Nő vagyok. Bevettem két Lorazepamot Péter készletéből, elszívtam egy jointot, amit egy szomszéd fiútól, Ricky egyik barátjától kaptam, és ittam is egy kicsit, miközben két óráig Nirvána-videókat néztünk.

Péternek természetesen még mindig súlyos kétségei voltak. Ha a terv bejön, egyedül marad. Egyedül kell átrendeznie a szobrocskákat a polcokon, amit az utóbbi időben kényszeresen művelt; a tökéletes rendet kereste, amit még nem talált meg. A szociális munkás látogatása után újra kifestette a falakat, ezúttal rágógumi-rózsaszínre, olyanra, mint egy új tricikli. Hogy távol tartsa az éjszakánként belógó kamaszokat, akik inni és cigizni jártak az udvarba és alumínium italos dobozokat hagytak a függőágyban, meg csikketeket nyomtak el a bálvány-fa törzsén, Péter kerítést kezdett építeni. Már elég magasnak tűnt a fal, de még magasabbra rakta. Amikor már nem tudta magasabbra rakni, kiszélesítette, bár Inês megjegyezte, hogy az egészségével játszik: megfájdulhat a háta, pedig az egésznek semmi értelme nincs. A fal kezdett régiesnek kinézni. Azt képzeltem, hogy ha elmegyek anyámmal Bonnié nénihez lakni, a fal olyan hosszúra nyúlik majd, hogy az egész udvart körbeérje, felváltja a rozsdás csibedrótkerítést és összeér a vadszőlővel, amitől Inês szerint a háznak kísértetjárta jellege van.

Azon az éjszakán egyenesre állította az ágyat. Meztelenül feküdtem rajta, mint egy darab kő. Fanszörzetem rendesen leborotválva, hajam két fonatban, felkunkorítva, hogy kislányosnak nézzen ki. Ahogy közelített hozzám, arcán szörnyű szomorúság látszott; szeplős teste fehér volt és öreg. Minden idegszálam és ízületem megfeszült; olyan voltam, mint a testét összegömbölyítő,

tüskéit kifelé fordító sün. A háttérben a Nirvána *In Utero* című albuma szólt. A Kurt-poszterre néztem. Kurt mosolygott, keze tépett farmerjének a térdén. Péter a szobájában csak mosolygó arcokat akart látni.

– Kicsim, kérlek, lazíts! – mondta, és kezdte belém nyomni a péniszét.

– Próbálok.

– Tegyéél úgy, mintha egy fiú lennél! Tegyéél úgy, mintha Kurttal szeretkeznél, vagy mintha te ő lennél!

– Nem tudok. Tudom, mi fog történni. Próbálok bátor lenni. Nagyon igyekszem.

– Tudom, kicsim.

– Kérlek, ha fáj, akkor is tedd meg! Erőszakolj meg, mint ahogy Kurt mondja. Csak tedd meg a testemmel, és egyáltalán ne gondolj rám! Jó érzés lesz, akkor is, ha fáj.

– Ezt úgy mondtad, mint Nina. Úgy hangzik, mintha kemény lennél. Kemény lettél, ugye? Nem vagy bátortalan kiscsirke!

– Kicsi luk. Az én babalukam. Olyan kicsi. Csak nyolcéves vagyok. Akarlak, apuci. Varázspálcád van, apuci. Azt akarom, hogy bennem legyen a te varázspálcád! Gyereket akarok tőled.

Pontosan kétszer annyi idős voltam, mint amikor először mondtam ezeket. Péter petyhüdt pénisze keményedni kezdett.

– Mondd még! Beszélj!

Behunytam a szememet, hogy ne lássam hosszú, öreg testét, fáradt arcát, ráncos bőrét.

– Kicsim, lazítanod kell. Ha érzem, hogy megfeszülsz, lelankadok. Ha ez így megy tovább, ma este is le kell mondanod róla.

– Azt nem lehet! Csak havonta egyszer van ovulációm!

– Ma este próbáljunk valami könnyedebbet. Holnap újra próbálkozunk ezzel. Szórakozzunk inkább egy kicsit. Játsszunk betűrejtvényest vagy römizzünk! Valami pihentetőt. Ettől már fáj a hátam.

– Nem! – feleltem; úgy éreztem, nagy szükségem van arra, hogy végre beteljesedjen a kör, amit nyolcéves koromban kezdtünk. Ezúttal annyira elszánt voltam, hogy izmaid merevsége sem akadályozhatott. Ahogy kérte, én voltam felül, mert neki fáj a háta. Száraz voltam, de vazelint használtunk. Szex közben próbáltam elképzelni, hogy Kurt fekszik alattam, de nem sikerült; a szoba túlságosan valóságos volt nekem. Láttam a polcokon a figurákat, az alabástromangyal lámpa fényétől megvilágított arcokat, a terráriumban ugráló tücsköket, a kaméleonok eleségét. Hallottam, hogy odakint nyílik a hűtőszekrény ajtaja, valaki köhög, és elszégyelltem magamat.

Fájt. Próbáltam a harcos énemre fókuszálni, szembenézni a félelmemmel, és kész voltam előre mozdulni, nem el, kész voltam a fájdalom forró, vörös legközepébe nyomulni. Később jön majd a szülés nemes agóniája, amikor egy lány romjaiból igazi nő születik. Bár nem éreztem izgalmat, örültem, hogy belém hatolt a pénisze, mert az, hogy új életet próbáltunk létrehozni, igazolta azt a sok-sok ajándékot, amit az évek során adtam neki. Úgy tűnt, hogy végre megoldom egy nyolcéves problémáját, hogy jóval idő előtt megismerte a szexet, mégpedig úgy, hogy most én irányítom, és ő pontosan úgy hatol belém, ahogy kértem.

December 30-a volt, másnap szilveszter, apa kedvenc napja, ráadásul vasárnap. Péter és Inês csak kiránduljanak; én is kirándulok. Valahol egy móló mellett vár már rám az én igazi hajóm. Nincs vitorlája. Mások is felszálltak már rá előttem. Hideg volt, a föld még fehér a hótól, de könnyű pamut bugyimon a pici rozsdabarna folt jelezte, hogy megjött a menstruációm; vagyis, mint sejtettem, a testem túlromlott; nem lehet benne új élet. Nem vagyok olyan, mint Kicsi Mama, az alagsori macska. Az alagsor az élet halála. Az a sötét, nyirkos, pókhálós alagsor vette el az életemet. Ott adtam fel önmagamat, ott romboltam le a saját akaratomat, ott engedtem át neki, és mostanra teljesen eltűnt. Az én akaraterőm halott, tehát akár meg is halhatok.

Ezért kétoldalas búcsúlevelet írtam, gyöngybetűkkel vettem papírra apa iránti tiszteletemet. Vajon így visszanyerem a becsületemet? Apa épp valamelyik bárban volt, anya a nagy hálósobában. Panaszkodtam neki, hogy huzat jön be az ablakon, és azt mondtam, a konyha melletti benyílóban akarok aludni. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy a nagy hálósobában haljak meg. Elővettem apa nagy üveg whiskeyjét és anya mind a tíz orvosságos fioláját. Miután bevettem minden gyógyszert és több korty whiskey-t megittam rá, a whiskey-s palackkal a fürdőszobába mentem, és újabb gyógyszereket nyeltem le: Tylenolt, Advilt, Robitussint, lázcsillapítót, Imodiumot, Pepto-Bismolt, vitaminokat, Codeine-t és mindent, amit csak találtam. Az üres gyógyszeres fiolákat az asztalon hagytam, a félig üres whiskey-s üveget pedig a mosdóban. A csapból folyt a víz, a fogkrémes tubus félig üres volt, mert a fogkrémet is megettem.

– Belső szervek nem sérültek? Biztos? – kérdezte Péter.

– Nincs belső károsodás. Istennek legyen hála! Az orvos azt mondta, biztosan szándékosan hagyott mindent olyan nagy rendetlenségben, hogy az anyja megtalálja. Úgy tűnik, segélykiáltás volt, így akarta felhívni magára a figyelmet. Tudja, hogy az anyja éjjel fel szokott kelni és a mosdóba megy.

– Azt mondtad, búcsúlevelet hagyott? Cassie búcsúlevelet talált nála? Megírta, miért tette?

– Túlbugzó volt. Ezért élte túl. Ha csak néhány tablettát vett volna be, akkor meghal. De ebből is látható, hogy csak azért tette, hogy felhívja magára a figyelmet. Műsor volt. Egyszerű műsor.

– Mit írt a búcsúlevélben? Azt mondtad, a kórházba jövet elolvastad. Írt benne az anyjáról, rólad, rólam vagy Inêsről?

– Odaadtam az orvosnak. Továbbítania kell a gyerekosztály pszichológusának. Semmi értelmes nem volt benne. Valami Kurt Cobainről írt, és egy ábécés tábláról. Valami olyasmit írt, hogy ezzel a Kurttal beszélgetett az ábécés tábla fölött. Nem tudtam, hogy van ilyen ábécés táblája. Veszélyes játék. Állítólag spiritiszta

szeánszokon használják. Miért nem tiltottad meg neki, hogy ilyenekkel játsszon?

– Nem velem csinálta, hanem Inêszel. Azt hittem, ártalmatlan dolog. Csak Kurtról és az ábécés tábláról írt a búcsúlevélben?

Arra gondoltam, vajon miért érdeklî annyira az a levél. Hiszen élek. És csak ez kellene, hogy érdekelje.

– Kurt Cobain. Élete szerelme. Heroin függô. Beteges szöveg volt. Érezni lehetett rajta, hogy beteg ember írta.

– Ez a rajongás egészségtelen – jegyezte meg Péter.

Alig tudtam elhinni, hogy apa és Péter így beszélgetnek rólam. Nem akartam többet gondolni erre. A gyógyszerek miatt könnyen, szinte azonnal visszaaludtam.

27.

Egyezés

Élénk fényre ébredtem. Négyszögletes nyalábokban világított a fejem fölött. Aztán olvadt aszfalthoz hasonló folyadékot hánytam.

– Ne ijedj meg! – szólt egy zöld ruhás ember. – Szenet kaptál, hogy segítsen hányni. Szerencsés lány vagy. Felépülsz; meggyógyulsz. Csak hányjál, kicsikém! Nagyon jól csinálod!

Csodálattal állapítottam meg, hogy nem vagyok már ember. Csövek és drótok lógtak ki belőlem. Vastag, áttetsző ragasztószalaggal infúziós csövet rögzítettek a karomba. Nem volt rajtam bugyi, katéter lógott ki belőlem. A kezem szabad volt, de a lábam valamilyen szalaggal volt összekötve. Erősen rugdaltam, szabadulni igyekeztem, de a szalag nem engedett.

– Oldozzanak el! Kérem, oldozzanak el!

A fehér világ felém nyomakodott. Egy pillanatra behunytam a szememet és a kórházi emberek eltűntek.

– Oldozzanak el! – nyöszörögtem. – Kérem, engedjenek el! El akarok menni!

Nehéz volt nyitva tartani a szememet. A bokám gyengén a köteléknek feszült, és hirtelen az jutott eszembe, a doktor biztosan szexelni akar velem, azért kötözött meg.

Aztán hangokra ébredtem. Apa és Péter hangjára.

Az ágy lábánál álltak. Rólam beszéltek, ezért úgy tettem, mintha még aludnék.

A fiatalok öngyilkosok osztályán volt egy nagyon helyes srác, aki késsel vágta ki a tetoválásokat a karjából. A csoportterápiás foglalkozásokra, ahová együtt jártunk, vörös rúzzsal festettem ki a számát; anyámnak kellett behoznia a ruháimmal együtt. Anya nem tudott sírni, a gyógyszerek miatt. Nehéz volt megmondani, mit érez, mire gondol, vajon aggódik-e, hogy úgy járok, mint a szobatársam, Shawna, aki mindig rengeteg arckrémot kent magára. Ha egy ápoló azt mondta neki, hogy törölje le, felcsattant: – Egyél szart, és dögölj meg!

Szerencsére én nem voltam olyan, mint ez a Shawna: én csak depressziós voltam, de a fejem tiszta maradt.

Az alatt a két hét alatt, amit a pszichiátrián töltöttem, mintha az inkvizíció szállt volna rám; rengeteget kérdeztek Péterről, trükkös kérdőíveket töltettek ki velem, tintapacateszketek csináltattak velem, és alá kellett írnom egy nevetséges szerződést, hogy soha többé nem próbálok meg öngyilkosságot elkövetni. A pszichiáter azt mondta, a tesztekben az derült ki, hogy sokkal nagyobb düh van bennem az anyámnál, mint az apámnál; számomra ez is annak a bizonyítéka volt, hogy fogalmuk sincs, mit csinálnak. Hogyan haragudhatnék szegény anyára? Apa tette tönkre a családot. A pszichiáter szerint a legjobbat kell gondolnom anyáról, hogy ne gondoljak a rosszra, és bár dühös vagyok apára is, mélyen legbelül szeretem. Soha nem hallottam akkora zagyvaságot, mint amit ezek az állítólagos szakértők mondtak rólam.

Még mindig véreztem. Új barátnőmnek, Kimnek azt mondtam, valószínűleg vetélés, csak hogy vagányabb lánynak tűnjek, bár mindig sokáig tartott a menstruációm. Shawna nem volt ott. Éppen egy külön erre a célra kiképzett lavórban borotválta le a lábát egy ápolónő felügyelete mellett, nehogy felvágja az ereit, így Kim meg én kihasználtuk a lehetőséget, hogy a szobámban beszélgessünk. Felidegesítettem Kimet, mikor azzal hancegtem, nem bánom, hogy Greg, az egyik segítő mosás közben a mosógépnek nyomott és a merevedését a lábam közéhez dörzsölte. Azt mondtam Kimnek:

– Ha lett volna vér a pucájában, hogy megerőszakoljon, örülnék, mert most miattam kirúgnák. Ráadásul beperelném, mert nincs joga lányokat megérinteni sem itt, sem máshol. Különösen itt nem; itt mindenkinek elege volt már. Engem nyolcéves korom óta molesztáltak. Lehet, hogy engem molesztálnak a legrégebben közülünk – ezt olyan gyorsan, olyan arrogánsan mondtam, hogy legszívesebben visszazívtam volna.

Kim arcán nem látszott sajnálat, és ezért hálás voltam neki; csak azt akartam, hogy tudja, eleget tapasztaltam, eleget türtem, eleget kibírtam ahhoz, hogy bármilyen tesztet kiállják.

– Az apád volt? – kérdezte.

– Nem, egy weehawkeni pasi. Nem rokon.

A rossz Péter természetesen csak egy idegen volt. Amíg nem mondom ki a nevét, nem olyan, mintha arról a férfiről beszélnék, akit szeretek, aki követelte, hogy az orvos oldozza el lábamat és a kezemet.

– Hát, annak a szörnyű Shawnának a saját bátyja nyúlt fel. Nem figyeltél? A múltkor csoportterápián mondta. A saját bátyja. Na, és Tracy?

Zavarban voltam. Miközben Tracy rémtörténetét hallgattam, hogy egy egész banda erőszakolta meg, sorban mentek át rajta, arra gondoltam, hogy „ő legalább nem nyolcéves volt”. Valahogy megdöbbenő volt belegondolni, hogy nem az én problémám a legnagyobb vagy a legrosszabb.

– Gyűlölöm Greget. Gyűlölök minden istenverte perverz alakot ezen a világon! – mondta Kim. – Ha én hoznám a törvényeket, mindegyiket megkínoznám és a farkuknál fellógatva árammal csapatnám agyon őket.

– Jó ötlet – jegyeztem meg, és soha még olyan egyedül nem éreztem magamat. Eszembe jutott, hogy Péter pedofil, és ezen a helyen mindenki utálná. Még mindig szerettem és védelmeztem, nehogy börtönbe kerüljön. Vajon miért?

28.

Tigris ugrása

Néhány hónappal azután, hogy kiengedtek a pszichiátriáról, kidobtam a gyógyszereket, amiket felírtak nekem. A Zoloft először mintha energiát adott volna, de lassanként letompított, érzéketlenné tett. A legrosszabb az volt, hogy elvesztettem az érdeklődésemet a regényírás iránt. Péter meg én hetente vettünk egy olcsó regényt, és éjjelente négy órát olvastam neki. De az, az idióta gyógyszer még azt a képességemet is elvette, hogy élvezni tudjam az irodalmat.

Péter újabban arról kezdett beszélni, hogy ő is gyógyszerezésre szorul; a veteránkórházban a pszichiátere azt mondta, hogy a súlyos depresszió határán van. Eljutott arra a pontra, hogy egyáltalán semmi kritikát nem volt képes tolerálni, még a játékos incselkedést sem. Például ha egy pincérnő pajkos megjegyzést tett arra, hogy milyen sok cukrot tett a kávéjába, annyira dühös lett, hogy onnantól nekem kellett bemennem az étterembe kávéért. Aztán egy nap annyira felizgatta magát, hogy alig tudott megszólalni. Anya leültette, én pedig szaladtam apa hamutartójáért.

– Paws, Paws, Paws – csak ennyit tudott mondani, semmi mást.

Paws halála után közvetlenül az orvos nagy dózis Prozacot írt fel Péternek, és egyre jobban rászokott a Lorazepam nevű nyugtatóra; e két gyógyszer hatására teljesen elvesztette minden szexuális érdeklődését; szenvedett a mellékhatásoktól is: hasmenése és

hányingere volt (sétáink során gyakran az erdőt kellett végének használnia).

Ennek ellenére még így is negyven kilométereket vezetünk naponta, nekem ugyanúgy szükségem volt erre, mint Péternek. Aztán a Granada lerobbant, és megengedtem Péternek, hogy a spórolt pénzből, amit az ő bankszámláján tartottam, néhány százasért vegyen egy használt Cadillac Cimarront.

Néhány évvel korábban győzött meg, hogy a pénzemet a bankszámláján tartsam, mivel ott kamatozik. Túl fiatal voltam ahhoz, hogy bármit szóljak ellene.

Azon az őszön, amikor már betöltöttem a tizenhetet, jelentkeztem a Hudson County Community College-be, mert apa azt mondta, hogy vagy munkába kell állnom, vagy folytatnom kell a tanulmányaimat. Nem csak hogy egyetértettem vele, de nagyon vártam, hogy egyetemre mehessek; tudtam, hogy az teljesen más lesz, mint a középiskola volt. Péter folyton panaszkodott, hogy nincs már szopás és masszázs; azt mondta, így már nem érzi magát férfinak. De én úgy gondoltam, ezt inkább meg kellene ünnepelni, mert a rossz Péter, az alagsori Péter végre eltűnt.

Amikor végre elkezdtem a tanulmányaimat a HCCC óvónőképző szakán, még úgy gondoltam, senki nem szerethet engem, de sok barátom lett, lányok és fiúk egyaránt. A fiúknak már az elején megmondtam, hogy kizárólag plátói kapcsolatot akarok, és egy ideig jól el is voltak ezzel; vasárnaponként kirándulni jártunk vagy órák előtt kávéztunk. Ha egy fiú jámi akart velem, mindig azt hazudtam neki, hogy nem tudok randizni, mert még nem hevertem ki a fájdalmat, amit az előző barátom okozott. Illetve lehet, hogy ez nem is volt egészen hazugság. Már nem töltöttem minden időmet Péterrel, és nehéz volt a „barát” szót használni vele kapcsolatban, az „apafigura, aki szexeit velem” definíció közelebb állt volna az igazsághoz.

Túlságosan szégyelltem magamat ahhoz, hogy bizalmasan elmondjak bárkinek bármit is Péterről vagy a múltamról, de mások megnyíltak előttem. Jennifer mindig kólát védelt az órák előtt; Keishának, aki depresszióval már kétszer volt kórházban, még mindig az volt a rögeszméje, hogy Jézus beszélget vele telefonon; Natalie hozzám hasonlóan kamaszként teherbe akart esni, csak neki sikerült is, ezért az iskola mellett erotikus táncosként kellett dolgoznia, hogy eltartsa a fiát. Katié rengeteget szexelt középkorú férfiakkal, és úgy érezte, mindenképpen el kell mennie Jersey Citybe, hogy egy ingyenes klinikán HIV-tesztet csináltasson, de rettegett megtenni ezt a lépést. A korombeli lányok minden szégyenérzés nélkül beszéltek mindenféle pozitúráról, amit már kipróbáltak a szexben, a segédeszközökről, amivel maguknak szereztek örömet, és arról, hogy milyen fehérműt kedvel a barátjuk, de senki egy szóval sem említett olyan pasikat, akiknek Péterhez hasonló fantáziáik lettek volna.

Vasárnaponként rövid kirándulásokat tettem New York Cityben Roccóval, aki egy évvel korábban Nigériából vándorolt be az Egyesült Államokba; vagy a Bergenline-on vásárolgattam Taniával, egy Puerto Ricó-i lánnyal, aki szőke csíkokat festetett a hajába és piercing volt a nyelvében. Valahányszor Roccóval voltam, felváltva döntöttük el, mit csináljunk, de Taniával más volt; mindent ráhagytam: ő döntött, milyen filmeket nézzünk, milyen zenét hallgassunk, milyen ételt rendeljünk. Tetszett neki ez a szerep, én pedig élveztem, hogy tükör lehetek, melyben megmutatkozik neki szexualitása és hatalma. Vadmacska arca volt, orr luka széles, érzéki megjelenésű, melle nagy, nyaka formás, haja dús; nagyon utálta a rendőröket, az ateistákat és a beképzelt pasikat, akiknek semmi okuk, nincs beképzeltnek lenni. Tania szeretett magáról beszélni, ami teljesen rendben is volt, mivel én inkább a hallgató szerepét választottam. Így többet tanulhattam. Amikor vele voltam, azt akartam, hogy tumbolja ki magát és panaszkodjon; én azonban nem adtam ki magamból semmit; olyan voltam, mint egy árnyék, amivel

esténként egyedül a szobájában boksolt. Mindazt, amit én nem tudtam kimondani, Tania megtette, ezért ösztönösen nem versenyeztem vele, hanem tanulmányoztam, hogy teljesen kiismerjem. Azzal, hogy nem adtam neki okot az irigységre, szép lassan rávettem, hogy felfedje előttem az igazi énjét. Ez sokkal többet ért, mint az azonnali vágy, hogy lenyűgözzem, hogy jó véleménnyel legyen rólam. Nagyobb szükségem volt erre bárminél, mert gyakran úgy éreztem, hogy az utóbbi néhány évben nagyon kimerültem, és a személyiségemnek valahogy újra kell építenie magát. Ám mint az építészeknek, nekem is először tervrajzokra volt szükségem. Álmaim palettáján minden éjjel összekevertem a lelkiismeretes Rocco finom pasztellszíneit és a nyers, elemi Tania élénk színeit.

A keresés, tanulás, kipróbálás fáradtságos munkája azonban nem volt könnyű; olyan fájdalmasnak éreztem, mint amikor az ember hosszú kóma után kinyújtóztatja elgémberedett végtagjait. Egyszerűen nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy társaságban legyek: amikor jó négy órát eltöltöttem Taniával vagy Roccóval, nagyon elfáradtam, néha még rosszul is lettem. Hiányzott Péter szobája, Péter autója és Paws, akinek halála visszatérő rémálomként gyötört: ott fekszik a vasúti sínek között, kiomlott belein fehér férgek nyüzsögnek. Ilyenkor úgy éreztem, bármit megtennék, csak bebújhassak Péter kórházi ágyának szakadt takarói közé a halvány, kékes növénylámpák fényébe, hogy érezzem az állott füst- és babaolajszagot, magamba húzódhassak, menedékre leljek, mint denevér egy elhagyott épületben: csak lójak észrevétlenül.

Amikor Tania szakított a barátjával, észrevette, hogy csak vasárnaponként vagyok vele, más napokon nem, amit furcsának talált. Tudta, hogy nincs pasim. Azt mondtam neki, hogy a hét többi napját a vak nagyapámmal töltöm. Állandó unszolására megadtam neki Péter telefonszámát, és hirtelen szeszélyből egyik pénteken felhívott nála, hogy menjünk el bulizni egy kicsit a városba.

Miután letettem a telefont, azt mondtam Péternek:

– Most haza kell mennem és rendes ruhát kell szereznem. Nagyon izgulok. A Tunnelbe vagy a Bankbe megyünk. A Bank egy gót klub, és csak tizennyolc éven felülieket engednek be.

– Hova mész? – kérdezte Péter, cigaretta után nyúlva. –Csak így elmész?

– Igen, az utolsó pillanatban hívtak. De holnap látjuk egymást.

– Hát itthagysz? Csak arra vagyok jó, hogy eltöltsd valahol az idődet, aztán ha valaki más hív, egyszerűen ejtesz? – ráncos szeme könnyel telt meg.

– Ritkán van ilyen lehetőségem. Nem mindennap hívnak, hogy korombeliekkel szórakozzak egy kicsit. Hiszen mindig azt mondtad, azt akarod, hogy korombeliekkel legyek.

– Tudtam, hogy ez lesz. Csak idő kérdése volt. Miért is akarnál itt ragadni egy öregemberrel, ha táncolni mehetsz, és jól érezheted magadat másokkal?

– Csak arról van szó, hogy meg fog haragudni. Ismerem; ha nemet mondok, teljesen hülyének néz...

– Menj, menj csak! Szórakozz! Idd le magad! Érezd jól magad! Én már nem vagyok jó semmire. Bárcsak én vihetnék ilyen helyekre! Ha nem lenne olyan rossz a hátam! Ha újra fiatal lehetnék, boldoggá tudnálak tenni... diszkóba járhatnánk... mehetnénk mindenfelé!

Ekkor meghallottam saját, tompa hangomat:

– Szívesebben maradok veled. Tényleg. Csak úgy érzem, Tania nagyon haragudna rám. De biztos vagyok benne, hogy meg fogja érteni. Nem beszéltük meg előre.

Tania azonban nem értette meg, és ezzel vége is lett a barátságunknak.

Mohos szélű kis tó mellett ültünk, néztük az ugráló békákat.

– Mit csináltál tegnap Roccóval? – kérdezte Péter. Követ dobtam a zöld tóba, néztem a fodrozódó vizet.

– Megint a Central Parkba mentünk; csónakáztunk. Aztán kebabot ettünk.

– Egyszer én is megcsónakáztattam ott Inêst. Nem tudom elképzelni, hogy most képes lennék ilyen intenzív fizikai munkára. Ki evezett: te vagy ő?

– Próbáltam elkérni az egyik evezőt, de nem engedte.

Hatalmas füstfelhőt fújt ki. Elegem volt abból, hogy a ruháimon, a kezemen megmarad a szaga. Sosem vette figyelembe, hogy krónikus orrmelléküreg-gyulladásom van, ami rosszabbodott, amióta orrba vert.

– Értem. Ezek szerint van benne valamennyi macsós beütés. Nem látszik rajta, de azt mondják, azokkal kell a legjobban vigyázni.

Rocco a legkevésbé sem volt macsó: gyerekmeséket írt, afrikai rongybabákat varrt, és túlságosan úriember volt ahhoz, hogy bármi többre vetemedjen, mint hogy átöleli a vállamat. Péter olyan volt, mint a szagnyomot követő vadászkutya. Ezért nem szívesen meséltem neki egy másik barátomról, George-ról sem, aki segített tanulni a matematika-alapvizsgára. Matematikai készségeim nagyjából negyedikes szinten voltak, amikor felvételiztem a HCCC-re; mintha minden, amit tudtam, kiment volna a fejemből. Egyszer valahogy a szexről kezdtünk el beszélgetni, és George azt mondta, szerinte domináns nő vagyok, de olyan típus, aki eljártssa a szomszéd lányt. Erre a következtetésre a cipőim alapján jutott, valamint abból, hogy észrevette nálam a mások feletti hatalomgyakorlás rejtett jeleit, amelyekre ő különösen figyelt. Péter nem is tudott a térdig érő fűzős cipőmről; még Taniával együtt vettük. George és én Péter tudta nélkül elkezdtünk e-mailezgetni; mindenféle fantáziákat éltünk ki így. Leveleit mindig a „Kedves Mistress Margaux!” Megszólítással kezdte.

De amikor személyesen találkoztunk, csak tanított, nem történt köztünk semmi több.

Azt hittem, Péter lezárta a témát, de aztán megszólalt:

– Megint ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen?

– Igen.

– Tudod, ha egy pasi fizet, valamit akar cserében.

– Csak barátok vagyunk. Mindig van nálam pénz. Csak túl udvarias ahhoz, hogy elfogadja.

Elkomorult.

– Mi a baj? – kérdeztem, mert kínos volt a csend.

– Semmi gond azzal, hogy korodbeli pasikkal járkálsz. Ez teljesen természetes. Csak olyan nehéz a partvonalra szorulni! Még akkor is, ha csak barát. Tudom. De semmi gond, kicsim. Ez elkerülhetetlen. Áldásom rá. Tudod, csak egy kicsit féltékeny vagyok. De vajon hibáztathatsz engem ezért? A múltkor a veteránkórházban voltam; azt akarják, hogy minden nap megszúrjam az ujjamat és mérjem meg a vércukorszintemet. Erre nem vagyok hajlandó. Inkább meghalok. Aztán megláttam egy öregembert tolószékben. Ki akar így élni? Hogy képes kibírni? Meséltem Inésnek, és ő azt mondja, az ember hozzászokik. Én sosem tudnék egy ilyen élethez hozzászokni.

A vállamra tette a kezét, és azt mondta:

– Kérlek, kérlek, ha velük vagy, gondolj néha rám! Mindegy, hol vagy és kivel, csak gondolj néha rám!

– Jó – mondtam, de eszembe jutott, hogy az iránta tanúsított hűségem miatt már elvesztettem Tania barátságát. Amikor bulizni hívott és nem mentem, és aznap este telefonon beszéltünk, azt éreztette velem, hogy hülye különc vagyok, és soha többé nem akarom így érezni magamat.

Azon a tavaszon átmentem egy négyéves egyetemi szakra. A tanulás lett az új drogom, valamint a rövid és romantikus liezonok az enyémhez hasonlóan turbulens múltú festőkkel és zenészekkel. Mint Éva őszanya, én is kezdtem megismerni a fallal körülvett kertet: játszottam, tanultam, szerelembe estem; hetente egy napon még kötődött a lelkem ahhoz a régi házassági eskühöz, bár szívem és testem már megtagadta. Péter szörnyen féltékeny volt az első pasijaimra, de nem esett kétségbe egészen addig, amíg húszéves koromban meg nem ismerkedtem a huszonhat éves Anthonyval.

Nem sokkal azután, hogy randevúzni kezdtünk, közöltem Péterrel, hogy ezentúl péntek estétől kezdődően minden hétvégén Anthonyval

leszek. Évekig kínozott azzal, hogy vasárnaponként Inêst vitte kirándulni és a városba, miközben én mélabúsan ücsörögtem egyedül. Valahányszor Péter szomorúságára gondoltam, az a Byron-versrészlet járt a fejemben, amit le is írtam a füzetembe, miután a professzorom hangosan felolvasta a csoportban:

*Tigris ugrása a bosszú,
Halálos, gyors; s miközben lecsap,
Maga is érzi, amit az áldozat.*¹¹

Péntekenként, amikor Péter hazavitt kocsival, mindent elkövetett, hogy elkéssek az Anthonyval megbeszélrt randevúról, pedig semmire nem vágytam jobban, mintsem hogy nekiláthassak a szépítkezésnek: frizura, smink. Az autóban elővette a hét leghosszabb levelét, és lassan olvasta fel, miközben egyik cigarettáról a másikra gyújtott; ezeken az oldalakon a velem kapcsolatos emlékeit idézte fel tizenhárom, tizenkét, tizenegy, nyolc- és hétéves koromból.

Ezekben a levelekben gyakran utalt az öngyilkosságra. Nem tudom, azért tette-e, hogy megpróbálja visszanyerni az elveszett időt; csak azt tudom, hogy nem aggódtam túlságosan. Hiszen akkor sem lett öngyilkos, amikor a második felesége elvált tőle, márpedig első kézből tudom, milyen az, amikor az ember idegei pattanásig feszülnek. Akkoriban nagyon vallásos lett, és mindig azt kérdezgette, szerintem tényleg létezik-e a pokol. Egyszer rajzolt egy rózsaszín rózsákkal átszótt, vértől csöpögő töviskoronát; alatta a felirat: „Ő a vérét adta, hogy megváltson minket bűneinktől.” Anyám is éppen egy hasonló vallásos korszakot élt át, így a rajzot az ágya mellé ragasztotta az állatokat és kisgyerekeket ábrázoló képek, az én gyerekkori fényképeim, valamint a kézzel írt önsegítő szlogenek mellé.

Péter azt mondta, egész hétvégén a rólam készült házi filmfelvételeket fogja nézegetni, és könyörgött:

---

¹¹ Byron: *Don Jüan*. 199. stanza, 6-8. sor.

– Gondolj rám, míg velem vagy! Legalább néhány óránként. Én rád gondolok majd. Küldj nekem telepatikus üzeneteket!

Eszembe jutott, hogy ezt csinálta velem akkor is, amikor kislány voltam. Néha a fülemben suttogta, hogy sok gondolatomat meghallja. Folyton nyaggatott, hogy mutassam be neki Anthonyt, és amikor határozottan nemet mondtam, azt kérdezte, szégyellem-e, ahogy kinéz (nem volt egyetlen olyan ruhadarabja sem, ami ne lett volna pecsétetes, szakadt vagy festékfoltos, és elvesztette a műfogsorát, ezért már különleges alkalmakkor sem viselhetette). Nem tudtam, miért akarja annyira ezt a találkozást; úgy gondoltam, hogy csak atyáskodni szeretne.

– Igyekeztem, de nem is vagy olyan rossz – mondta Péter, azzal kezét fogott Anthonyval, miután befejezték a biliárdozást.

Anthony később azt mondta, hogy a majdnem-nagybátyám jópofa ember, de „egy kicsit flúgos”. Rákérdeztem, mit ért ezen.

– Hát, azt sem vette észre, hogy két égő cigaretta van a szájában egyszerre.

Egyik hétfőn, miközben hamburgert ettünk egy standnál és a golfozókat néztük, ahogy az egyik labdát a másik után ütik el, Péter azt kérdezte:

– Szerinted Anthony sejt valamit?

– Mire gondolsz? Hogy nem vagyunk rokonok?

– Nem csak arra – mondta Péter. – Úgy értem, sejt-e valamit rólunk?

– Mit kellene sejtene? – kérdeztem vissza, azzal összetéptem és galacsinná gyúrtam a szalvétát. Már semmi nem volt köztünk.

– Miért téped szét a szalvétákat? Már vagy nyolc éve ezt csinálod – kérdezte a golfozókat nézve.

– Persze, hogy nem tud semmit.

– Azt hiszem, gyanítja. Nem azt mondtam, hogy *tudja*.

– Miért mosolyogsz így?

Megmerevedett.

– Micsoda? Már mosolygynom sem szabad? Szép ez a nap. Jó idő van.

A Péterrel töltött időt azzal magyaráztam meg Anthony-nek, hogy hét közben egy Gretchen nevű nő gyerekére vigyázok. Újabb szalvétát vettem a kezembe és tépkedni kezdtem.

– Észrevettem, hogy ez az Anthony fésűt és kézkrémet tart a kocsijában. Apád nem tartott fésűt a kesztyűtartóban? Az a feltűnő sportkocsi olyan, amelyet Louie is biztosan szívesen vezetne.

– Apámnak sötét Chevelle volt. Nem emlékszel?

– De, emlékszem. De Louie úgy negyvenöt éves lehetett, amikor megismerkedtünk, ugye? Úgy értem, ilyet vezetett volna akkor, amikor annyi idős volt, mint most Anthony.

– Nem hiszem, hogy apám valaha is sokat törődött volna az autókkal. Anthony két másodperc alatt megmondja egy kocsiról, milyen gyártmány és milyen modell. Kocsi buzi; különösen a felturbózott autók érdeklik. Tudod, hogy nyolcévesen kezdett vezetni, a mezőn, az apjával? Elvitt ugyanarra a mezőre, és vezetni tanít.

– És rengeteg kölnit locsol magára. Nem annyit, mint az apád, de így is... és... az ezüstlánc az apád aranykeresztjére emlékeztet.

Mintha vissza akart volna menni az időben, mintha újra át akarta volna élni azt, ahogy apával a Benihanában találkozott. Apa azok után azt mondta, ő mossa kezeit, vagyis nem érdekli, mit csinállok. Vajon Anthonyt is el akarja marni tőlem? Ahogy Taniát? Kezdett egyre inkább gyötörni ez a kérdés. Ha szeret, miért akar megkötni, miért akarja megakadályozni, hogy továbblépjek? Már szinte csak a múlt foglalkoztatta.

– Hát, szerintem egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. Hiszen láttad, milyen csendes Anthony.

– Talán csak nem kedvel engem.

– Miért ne kedvelne?

Megint olyan furcsán mosolygott, és összefont ujjait bámulta.

– Azért, mert a vetélytársa vagyok. Még ha nem is tud a viszonyunkról, az emberek megéreznek bizonyos dolgokat.

Aggódni kezdtem. Miközben biliárdoztak, egyszer kimentem a mosdóba. Vajon Péter tett valami megjegyzést? Semmi oka nem volt, hogy ezt tegye, és Péter megjelenése alapján esély sem volt arra, hogy Anthony valamit magától megsejtsen. Mert Péter teljesen megőszült, és ahelyett, hogy rövidere vágatta volna, megnövesztette és lófarokba fogta a haját, ami egyáltalán nem állt jól neki, mert kihangsúlyozta mély ráncait. Bajuszt is növesztett, amitől úgy nézett ki, mintha nem törölte volna le a tejet a szájáról. Amikor Anthony ránézett Péterre, egy minimum hetvennégynek kinéző hatvannégy éves embert látott. Péter úgy gondolta, hogy megnyerte a biliárdjátékot, de Anthony elárulta nekem, hogy szándékosan hagyta nyerni.

HARMADIK RÉSZ

29.

Vetélytársak

Azon a télen megkaptam a jogosítványomat és lett egy saját autóm, egy Toyota, amit kirándulásaink során legalább olyan gyakran használtunk, mint Péter kocsiját. Egyik nap el kellett vinnem Pétert a veteránkórházba, mert váratlanul elfogyott a Lorazepamja. Annyira függő lett, hogy a legkisebb stresszhelyzetben is kapkodta magába a tablettákat. Remegett, verejtékezett, három órán keresztül fogta a kezemet, amíg a sürgősségi ügyeleten vártuk, hogy megkapja a receptjét.

Aznap éjjel, amikor hazavittem, lekapcsoltam a rádiót, hogy jobban tudjak figyelni az útra. Egyszer csak egy halk füttyülő hangra lettem figyelmes; olyan volt, mintha valaki levegőt fújt volna az alján lukas műanyag csészébe. Becsuktam az összes ablakot, hogy kiderüljön, nem valami résen szivárogo-e be a levegő, de rá kellett jönnöm, hogy a kísérteties hang Pétertől származik; tüdőágulása volt.

A kreatív írás professzorom egyik hétköznapi este meghívott a Barnes & Noble könyvesboltba, hogy felolvassam az egyik írásomat. Péter mindenképpen velünk akart jönni Anthony Firebirdjével; azt mondta, mindenképpen látni szeretné a nagy pillanatomat. Nem igazán akartam, hogy Péter ott legyen, de megsérteni sem szerettem volna azzal, hogy azt mondom, maradjon inkább otthon. A felolvasás

teljesen eseménytelenül zajlott, attól eltekintve, hogy az egyik srác a csoportomból folyamatosan flörtölt velem. Hazafelé Anthony többször is köszönetet mondott Péternek, amiért segített neki megőrizni a nyugalmat.

Másnap, ahogy éppen kihajtottam a Tonnele Avenue forgalmába, Péter különös mosollyal megjegyezte: – Jelzett nekem.

– Kicsoda? Mit?

– A barátod. Anthony – közölte az ablakon nézve kifelé. –Ha van valami, amit megtanultam az életben, az, az, hogy nem lehet semmit biztosan tudni olyanokról, akiket nem ismersz. Mondd meg az igazat! Mondtál neki valamit rólam? Nem akarom, hogy valamelyik éjjel az ajtómon dörömböljön, és megijessze Inêst...

– Milliomodsor mondom: miért mondtam volna neki bármit is rólad? Hogy szakítson velem?

– Egyszer majd említsd meg neki, hogy még mindig jó vagyok kungfuban. Ha az ember egyszer megtanulja, sosem felejtí el. A kor ez esetben nem számít.

– Nézd, Anthony annyira kedvel téged, hogy még aggódik is érted, nem akarja, hogy összetörd a kocsidat. Mondtam neki, hogy az utóbbi időben padlógázzal hajtasz, és azt mondta, hogy az nem tesz jót a motornak.

Péter kidobta a csikket az ablakon; életemben először láttam szemetelni.

– Fogalma sincs, miről beszél. Ezzel csak átmosom az üzemanyag-vezetékeket.

– Ugyan már, Péter! Nem is értesz a kocsikhoz!

Egy percig csendben volt, aztán megint megszólalt. Halkan, higgadtan beszélt.

– Vele dugsz, szóval mindenhez ért, igaz? Legszívesebben teljes erőből gyomron vágtam volna, de attól félttem, hogy ezúttal tényleg betörné az orromat. Úgyhogy csak annyit mondtam neki:

– Nézd, nem is tudod, hogy dugunk-e. Miért nem tudod befogni a szádat? Miért nem törődsz inkább a saját istenverte dolgaiddal? A barátom. Mi a gond ezzel?

Fanyar mosolya annyira eltorzította az arcát, hogy szinte már nem is tűnt embernek.

– És mondd csak, boldoggá tud tenni téged? Ez a leghetlenebb dolog a világon.

– Csak akkor lehetetlen, ha önző vagy.

– Ezt hogy érted?

– Fogalmazzuk meg ezt egy kicsit másként: neki soha életében nem volt dolga sztepptáncosokkal; eggyel sem. És hidd el, ez egyáltalán nem ártott neki.

Beletelt egy percbre, míg Péter felfogta, mit mondtam, de amikor megértette végre, követelte, hogy álljak meg, és kiszállt a kocsiból a Kennedy Boulevard közepén. A szája olyan feszes volt, mint egy ólomkatonáé. Sokat kellett volna még gyalogolnia hazáig, és az ő tempójában akár négy órába is beletelhetett. Fejét lehajtva, derekát fogva haladt át a széles kereszteződésen. Annyira lassan ment, hogy pirosra váltott a lámpa, és majdnem elütötte egy salsa zenét bömböltető Honda. Megfordultam, leparkoltam előtte és odakiáltottam neki:

– Szállj be! Nem tudsz hazagyalogolni!

– Nem. Legyél csak vele! Elegendő volt a bosszúból! Olyan sok évig kellett eltűnnöm a kegyetlen és érzéketlen megjegyzéseidet, a gúnyolódásaidat, azt, hogy irányítani akartál. Miért is? Lehúzhatunk a vécén tizennégy évet, a szerelmünket. Azt hittem, a mi kapcsolatunk sosem érhet véget, de úgy látszik tévedtem.

Lassan hazahajtottam a szüleim házához. Ellenálltam a késztetésnek, hogy felhívjam Pétert, amikor hazaértem.

Talán tényleg ideje véget vetni ennek a kapcsolatnak. Neki ott van Inês. Aznap éjjel nehezen aludtam el. Forgolódtam, hanykolódtam és gondolkodtam. „Most rossz, de minden nap jobb lesz majd. Hozzászokom. Ő is megszokja majd, hogy nem vagyok vele.”

Másnap arra mentem haza, hogy Péter egy fehér párnahuzatban otthagyta anyámnál az összes füzetet, amibe a nekem szóló leveleket írta, valamint néhány képet és porcelánfigurát. „Szeretném, ha Margaux megtartaná ezeket” – mondta. Amikor belenéztem a csomagba, nem tudtam állva maradni; a nappali padlójára rogytam, állammat a térdemre támasztottam, és alig tudtam megmozdulni. Tizennégy év – csak erre tudtam gondolni. Tizennégy év. Szinte az egész életem. Anyám nem tudta, mit mondjon. Az arcomat simogatta, és vigasztalt.

– Mindig voltak köztetek kisebb veszekedések. Majd kibékültök megint.

Azon a héten minden éjjel elmentem Anfhonyhez; azt mondtam neki, hogy Gretchen kirúgott. Anthony nem értette, miért voltam úgy letörve azért, mert elvesztettem egy bébiszittermunkát, de azt mondtam, nem csak arról volt szó: Gretchen és én gyerekkorunk óta barátnők voltunk. Négy vagy öt napig nem is hívtam vissza Pétert, de aztán az egyetemről felhívtam. A telefonfülke sarkába húzódtam, felhúzott lábamat átölelve. Egy-egy perc telhetett el úgy, hogy nem hallottam mást, csak a szuszogását. Úgy éreztem, mintha megint kilencéves volnék, és azért hívnám, hogy a Nagy Történetről beszéljünk. Huszonegy éves voltam, és kilencnek éreztem magamat. Nyolcnak. Hétnek. Kislánynak. Másnap megint felvett, a szokásos időben, és elindultunk a délutáni kocsikázásunkra.

30.

A kölcsön

Áprilisban, a huszonkettedik születésnapomra Wayne-be, a Red Lobster étterembe mentünk. Karaokeest volt; Péter felállt és elénekelt a „Leroy Brown”-t; olyan jól, ahogy egy bárénekes énekelte volna. A végén megtapsolták és megélték. Aztán direkt nekem elénekelt a „Nights in White Satin”-t is. Amikor visszajött az asztalunkhoz, megszorította a kezemet.

– Huszonkét éves vagy – súgta. – Én viszont hihetetlenül messze vagyok a huszonkettőtől! Bele tudsz gondolni, mennyi idő telt el? Tizennégy évig tartott a kapcsolatunk. Hiába próbálták, senki nem tudta tönkretenni. Olyan erős volt.

Hang nélkül sírt, a könnyek megálltak arcának ráncai közt.

– Olyan szép vagy, kicsim! Olyan szép! Felnőttél. Felnőtt nő vagy.

Beleharaptam egy kihült garnélás felfűjtba, ami a hely specialitása. A Red Lobsterben halvány fények világítottak, a falakon hajózási, halászati dekoráció, ami megnyugtatóan hatott rám. Kissé becsíptem már; két pina coladát ittam, de nem voltam elég részeg ahhoz, hogy kiállják énekelni. Péter az ilyesmiben bátor volt, és évek óta először éreztem büszkeséget nyilvános helyen azért, mert vele vagyok.

– A „Nights in White Satin”-t énekeltem, és volt benne egy sor, ami tökéletesen leírja a valóságot – folytatta. – Az igazat és azt is, hogy soha senki nem lehet biztos abban, mi az igazság... Van valami, amit nem mondtam el neked, pedig megegyeztünk, hogy nincs titkunk egymás előtt, de attól féltem, ha elmondom, dühös leszel. Az Escort kuplungja csúszik. Aggódok, mert csak az Escorttal tudok járni. Az a kocsi a lábam.

– Ha arra gondolsz, hogy kérjek pénzt az apámtól, az nem fog menni.

Már korábban is javasolta, hogy kérjek kölcsön apámtól.

– Miért nem kérsz Inêstől?

– Nem lehet... Már sokszor kértem tőle kölcsön, és még nem tudtam neki mindent visszafizetni.

Nem is tudtam arról, hogy pénzzel tartozik Inêsnek. Elkapta a tekintetét.

– Tudod, azt hiszem, az utóbbi időben kicsit lobbanékony vagyok. Talán a korom miatt... ha a férfiak idősödnek... Amíg énekeltem, alig tudtam megállni, hogy sírva ne fakadjak, mert úgy éreztem, az a dal rólunk szól; amikor együtt autózunk, az olyan, mintha körhintán ülnénk, és soha nem jutnánk az út végére. Mindegy. A lényeg, hogy nem voltam őszinte veled. Titokban pénzt vettem le a számládról, hogy kifizessek valamit, amiről nem szóltam neked. Reméltem, hogy idővel visszacsempészhetem a pénzt, de aztán csúszni kezdett a kuplung, és tudom, hogy el kellett volna mondanom neked... Tolvaj vagyok; loptam tőled.

– Mennyit, Péter?

Karba fontam a kezemet. Hallgatnom kellett volna Anthonyre; egyszer említettem neki, hogy Péter számláján tartom a pénzemet, és ő próbált rábeszélni, hogy vegyem ki. Azt mondta, nem mintha nem bízna a nagybátyámban, csak ideje, hogy saját számlám legyen. Nem jutottam el odáig. Idióta módon teljesen megbíztam Péterben, de ő meglopott.

Sírva fakadt.

– Négy száz dollárt.

– Te viccelsz?

– Reméltem, hogy sosem kell ezt elmondanom neked. Péter kivett egy darab felfűjtat, az utolsót, és csavargatni kezdte, mint valami maroklabdát. A karaoke folytatódott, ami jó volt, mert elég hangosan szólt a zene ahhoz, hogy elnyomja a beszélgetésünket. Péter azonban

mintha egyébként is nagyon vigyázott volna, hogy senki ne hallhassa, amit egymásnak mondunk.

– Gretchen. Az a boszorkány! Szent Isten, mennyire utálok! Mindenkit tönkretesz. Téged is. Habozás nélkül tönkreteszi a te életedet is az enyémmel együtt. Maga a Gonosz. Vádaskodnak; feljelentett... komolyan azt hiszem, hogy ő volt és nem Ricky. Mert Ricky jó gyerek. Én neveltem fel. Soha nem okoztam fájdalmat neki. Ezt ő is tudja.

– Azt akarod mondani, hogy... te... Ricky t... Már majdnem kimondtam, hogy „molesztáltad”, de visszafogtam magamat.

– Igen, ezt mondták Inêsnek. Négyszáz dollárt költöttem egy poligráfos tesztre. Megmutattam Inêsnek az eredményt. Remélhetőleg az egész ügy elül. Csak remélni tudom.

– Átmentél a teszten?

– Ártatlan vagyok. Soha semmit nem csináltam Rickyvel. Tudod, hogy nem szeretem a fiúkat.

– Ó, azt hittem, hogy...

Eszembe jutott a történet, hogy gyerekként egy férfi fajtalankodásra kényszerítette. Mindig erőszakként emlegette, bár ő is „beleegyezett” mert kellett a pénz a sörétes puskára. Láthatóan nagyon felháborodott, hogy egy felnőtt férfi ilyesmit képes tenni egy kisfiúval. Nem volt homofób. Mindig csodálta azokat a homokosokat, akik a Palasides parkban kéz a kézben mertek sétálni a nyilvánosság előtt, és mindig azt mondta, hogy a homokosok ugyanúgy szeretnek, mint a heterók. Mintha a gondolataimban olvasott volna.

– Meséltem neked, hogy tízéves koromban egy férfi bántott. Nem élveztem, mert nem vagyok homokos. Ha homokos lennék, nem fájna volna, vagy nem éreztem volna úgy, hogy fáj. Amit velem tett, abban nem volt semmi gyöngédség. Nem érdekelte, hogy fájdalmát okoz. Az utcán szedett fel... ragadozó volt. Te meg én szerettük egymást. Hidd el, hogy előtted nem volt senki. Próbáltam normális lenni.

– Akkor miért vádol Ricky? Miért talált volna ki ilyesmit?

– Nem tudom. Még mindig ezen gondolkodom. Talán tényleg azt hiszi, hogy történt valami. Valami okból azt akarja hinni, hogy ez igaz. Lehet, hogy titokban éveig féltékeny volt rád. Vagy Gretchen annyira a kisujja köré csavarta, hogy megtesz bármit, ami neki tetszik, még azt is bevállalja, hogy tönkretégye az életünket.

– De mi rosszat tettünk Gretchennek?

– Nem személyes a dolog. Valószínűleg mindenkire féltékeny, aki közé és Ricky közé állhat. Emlékszel, hogy megvágta?

– Az nem Gretchen volt, hanem Audra – igazítottam ki.

– Mindegy. Ha engem kérdezel, mindegyik hülye. Elég egyszer Gretchenre pillantani, és rögtön tudja az ember, hogy egyáltalán nem lehet hinni neki. Álnok egy nő. Annyi piercing van benne, hogy csodálom, hogy nem csörög. A múltkor, amikor benéztek hozzánk, egy szűk csipkés ruha volt rajta, olyan mélyen dekoltált, hogy kilátszott a fél melle; lila parókát viselt, a szeme félhold alakúra kihúzva, a szája feketére rúzsozva. Képzeld csak el, milyen hatást kelt, ha így belép egy tárgyalóterembe! Kiröhögnék. Tudod, mi az, ami megdöbönt: az, hogy Inês így is neki hitt. Nem volt semmi bizonyítéka, mégis azt mondta, hogy költöztek el. Nincs hova mennem! Csak az a kis szobám van és a kocsim. Térden állva könyörögtem neki, hogy adjon időt nekem, hogy bebizonyítsam, hamis a vád. És hiába mentem át a hazugságvizsgáló teszten, még mindig úgy érzem, azt akarja, hogy költözök el. Miguel a múltkor nagyon komiszul nézett rám. Csak bámult és bámult, míg el nem fordultam. Nem hibáztatom. Nyilván a testvérének hisz. Ha Inês kidob a házból, nem tudom, mit csináljak. Hogyan találjak magamnak lakást a havi hatszáz dollárból?

Ezen én is elgondolkodtam: hova mehetne öregen, betegen, szegényen? Aztán a pénzemre gondoltam és megint dühös lettem. Nem akartam Rickyre gondolni és a lehetőségre, hogy Péter csinált vele valamit. Furcsán kellett egyensúlyoznom, hogy megpróbáljak nem gondolni semmire, mert ha egy gondolatot kiegengedek, akkor mindegyik előjön.

– Tudod, annyira függök a veteránkórháztól, hogy nem költözhetek el a környékről. Gondoltam arra is, hogy Floridába vagy Vegasba költözöm, valami meleg helyre. Már csak azért is, mert ha majd teljes munkaidőben dolgozol, és talán összeköltözöl Anthonyvel, alig fogjuk látni egymást. Nem lesz több délutáni autókázás. Szóval arra gondoltam, talán mindent újra kezdenék, de nem költözhetek messze attól az átkozott veteránkórháztól. Túl öreg vagyok ahhoz, hogy messze költözzek. Az embernek el kell érnie egy bizonyos kort, mire rájön, hogy nem akar változást. Ez félelmetes.

Én is féltem. Időnként azon kaptam magamat, hogy arról fantáziálok, szívinfarktust kap. El sem tudtam képzelni, hogy úgy kezdjek új életet, hogy ő mindig ott van a háttérben, egyre öregebb, még jobban függ tőlem és még elkeseredettebb. Ha lesznek gyerekeim, a közelébe sem engedhetem őket. Ahogy Gretchen sem engedte a közelébe a gyerekeit, hiába ment át a hazugságvizsgáló teszten.

Néhány nappal a vacsoránk után az Escort kuplungja végleg megadta magát. Péter könyörgött, hogy kérjek apától kölcsön ötszáz dollárt, mert ő túl ideges ahhoz, hogy közvetlenül ő kérje. Azt mondtam, jobban teszi, ha mindkettőnknek mindent visszafizet, és ezt meg is ígérte; azt mondta, akkor is visszafizet nekünk mindent, ha csak úgy spórolhat, hogy leszokik a dohányzásról. Azt is mondta, hogy nekem már legalább néhány száz dollárt spórolt, mert az ő nevén volt a kocsim biztosítása; és mivel ő öreg, és sosem volt balesete, így csak évi hatszáz dollárba került, ami New Jersey államban alacsonynak számított. Egy olyan napot választottam, amikor apa jó hangulatban volt, hogy előálljak a kéréssel, mert éppen akkor kapott egy nagyobb összeg adó-visszatérítést. A konyhában volt, rizst kevergetett, és a Beatles „Across the Universe” című számát dúdolgatta.

Meglepett, hogy apa hajlandó kölcsönadni. Azt mondta:

– Tudod mit? Jó kedvem van. Adok neki pénzt kölcsön, hogy szerezzen magának egy rendes autót. Eladhatja azt a citromszínű izét, és részletekben visszafizetheti. Egy feltételem van: én választom a kocsit. És semmiképpen sem lehet Ford!

Apa elvitt minket különböző használtautó-kereskedésekbe, ahol spanyolul beszélt az emberekkel; azt mondta, az ember errefelé nem kaphat jó autót, ha nem spanyolul tárgyal. De apával semmire sem jutottunk, és Péter végül azt mondta, kérdezzem meg az autószakértő barátomat. Anthonynek volt egy barátja, aki egy fekete Mazdát árult ezer dollárért, de a végén odaadta Péternek ötszázért. Péter vállalta, hogy havi száz dolláros részletekben fizet apának. De a hónap végére valahogy sosem tudott száz dollárt összerakni.

Így aztán, ahogy az várható volt, apa, miután hónapokig nem szólt egy szót sem, egy vasárnap délelőtt kifakadt:

– Az, az ember átvert engem! Kihasznlta a jó szívemet!

Becsapott! Te meg a cinkosa voltál! Ti ketten becsapatok engem! Tudhattam volna! Több eszem is lehetett volna! Ti a magatok külön kis világában éltek; céltalanul autókáztok, fogalmam sincs, miért. Láttam annak az Escortnak a kilométeróráját! Túlpörgött! Lenullázódott! Mintha a világ végére mentetek volna vele, meg vissza! Annak az embernek nincs semmi felelősségérzete. De neked se. Ti ketten egy fantáziavilágban éltek! És hadd mondjak neked valamit! A saját érdekedben hallgasd meg! Az az ember nem néz ki jól. Valahányszor találkozom vele, sokkal rosszabbul néz ki! Hiszen alig tud menni! Hallod? Érted, amit mondok? Jobb lenne, ha felnyílna végre a szemed!

Csütörtökönként nyolcvan kilométert vezettünk, csak hogy a Bear Mountain nagy szikláin ücsöröghessünk és bámulhassuk azt, amit Péter „az örökkévalóság mezejének” nevezett. Lengefű, szurokfenyő, mezei csormolya. Fekete cseresznye és vadmogoró. Tölgyfák, tulipánfák. Időnként megjelent $e^g \sim e^g$ f^{enér} farkú szarvas; olyan mereven álltak, mint emberen a libabőr. Eltelt még egy nyár. Péter végig nyugtalan volt Gretchen vádjai miatt. Újra közeledett az ősz.

– Inês tegnap este megint nekem támadt – közölte Péter. A fehér sziklán ültünk, a föld szélesen terült el alattunk, este hét óra volt, rózsaszínben játszott az ég. – Azt mondta, találkozott Gretchenel egy kávéházban, és megmutatta neki a poligráfeszt eredményeit. Gretchen továbbra is azt állítja, Ricky azt mondta neki, hogy molesztáltam. Azt mondta neki: „Egy tesztnek hiszel vagy a saját fiadnak?” Mondtam Inêsnek, hogy csak úgy tudhatja meg az igazat, ha közvetlenül Rickyt kérdezi meg.

– És megkérdezi?

– Inês irracionális módon fél a konfrontációtól. Inkább hagyja a dolgokat megoldatlanul, mintsem hogy konkrétan foglalkozzon valamivel. Mondtam neki, hogy meg kellene kérdeznie Rickyt, hogy ne másodkézből szerezzék az információit. Nem Ricky állítja, hanem Gretchen. Ebben egészen biztos vagyok.

– És mi van akkor, ha Ricky mégis mondott ilyet? Miért mondaná?

– Gondolkoztam ezen. Egyfolytában törtem a fejemet, és van egy elméletem. Évekig mindenki tudott rólad és rólam, vagy legalábbis sejtették. Láttak minket kettesben abban a szobában; hallották a veszekedéseinket. Tudják, persze, hogy tudják.

Olyan erős szégyenérzés jött rám, hogy rosszul lettem. Tudatában voltam, hogy tudják, de ki nem állhattam a gondolatot.

– Tudják, és nem értik, mert senki sem érti. Inês talán érti egy kicsit, mert ő egy drogfüggőbe szerelmes. Évekig látták, hogy beosonsz hozzám és kionsz tőlem, és hogy órákat töltesz a szobámban. Aztán jött az a szociális munkás...

– De mindenki megvédett minket. Ha tudták, miért nem árulták el?

– Tudod, gondolkodtam... Gretchen néhányszor áthozta a kisfiút, hogy az udvarban játsszon, és Inês is vigyázott rá néha. Talán Ricky, aki oly sok évig látott minket együtt, azt hitte, hogy csinálom valamit Gretchen gyerekével. De nem akarta azt mondani, hogy évekig figyelt minket, és nem szólt semmit. Gretchen gyávának tartotta

volna. Sőt talán eltűnődött volna, hogy Ricky mellett biztonságban van-e a gyerek. De ha Ricky magát állítja be áldozatnak, úgy távol tarthatja tőlem Gretchen gyereket anélkül, hogy ő maga gyanúsnak vagy bűnösnek tűnjön. De nem gondolom, hogy ő lett volna. Ő nem hazudna így.

– De mi van akkor, ha valóban mondott ilyet? Szerinted Inês tényleg kirak téged a házból?

– Nem tudom.

– Emlékszem, egyszer azt mondtad, sosem küldene el. Semmilyen körülmények között nem küldene el.

– De most a fiáról van szó. Amennyire tudom, Miguel is azt akarja, hogy menjek el. Inês többek között azt is mondta, hogy „Megbízom a fiamban”. Tudod, amikor sokat veszekedtünk, nagyon féltem tőled. Tudtam, hogy tönkre tudsz tenni. De nem tetted. Soha nem tetted volna. Ez az idegen... ez nem is ismer minket – elhallgatott, cigarettára gyújtott; csak harmadszorra sikerült lángot csiholnia az öngyújtóból, annyira remegett a keze. – Még ha Ricky mondott is ilyet, ez a nő az, aki távol tartja Inêst a lakásuktól! Tudod, mit mondott neki? Egyszer, úgy este tíz óra tájban dörömbölt nálunk. Inês azt mondja, fekete ruhában volt, fején az az idétlen paróka. És azt mondta Inêsnek: „Amíg azzal a férfival vagy, nem akarunk kapcsolatban lenni veled.” Azzal elment. Akárhogy is, időbe telik, de Inês végül úgyis megkérdezi Rickyt. Inês a lehető legtávolabb igyekszik távol tartani magát a dolgoktól, de ebben az esetben sarokba szorították. Ha Ricky azt feleli, hogy bántottam, akkor el kell mennem. Tudom.

– Ricky mindig köszönt nekem, legalábbis adott valami hangot vagy intett, de a vége felé, mielőtt elköltöztek, olyan volt, mintha zavarban lett volna, valahányszor találkoztunk. Annyira tetszett. Vajon mit gondolt rólam?

A kezembe tettem a fejemet.

31.

Örökség

A lig néhány hónappal a szeptember 11-i terrortámadások és az anthraxpánik után, amikor már az utolsó félévemem töltöttem az egyetemen, Péter nagy, vastag borítékot gyömöszölt a postaládámba, majd elment. Az egyetemen voltam, éppen brit irodalomból szigorlatoztam. A háború miatt felment a benzin ára, és sokan használtak közös autót a munkába járásra. Ezen a szerdán Manuel barátommal autóztunk haza. Manuel homokos volt, feketére lakkozta a körmeit. Hálósobája ablakából látta a második repülőgép becsapódását, és folyton rémálmai voltak arról, hogy anthraxszal mérgezik meg. Az anthraxparanoia olyan gyakori volt, hogy egyes helyi éttermekben már nem porcukrozták a bundás kenyeret és a gofrit.

A Bergenline sugárúton sok boltban lehetett kapni „Osama: Wanted Dead or Alive” feliratú kitűzőket és pólókat.

Szinte mindenki amerikai zászlókkal díszítette a házát és a kocsiját. Az újságírórára az egyik hithű muzulmán nő, aki korábban fejkendőt hordott, farmerben kezdett járni, miután három férfi egy terepjárával megpróbálta kitolni Jersey City legveszélyesebb kereszteződésébe.

Amikor ezt elmeséltem anyának, beírta az épp aktuális Ténykönyvébe, amelyben legalább húsz oldalt szentelt csak szeptember 11-nek. Apa undorodott attól, hogy anya mindig azt hangoztatta, szerinte a kamikaze pilóták gonoszak, de sosem gondolkodott el az addig vezető eseményeken.

– Gyerekkoruk óta agymosottak – vélekedett apa. – Rossz, amit tettek, de ők azt hitték, valami nemes dolgot cselekednek.

Anyám ezután felhívott néhány segélyvonalat, és elmondta, hogy apám a szeptember 11-i merénylőket támogatja.

Anyám hallotta, hogy becsapódik a kapu, ezért az ablakhoz ment és meglátta, hogy Péter a kezét zsebre téve, lehajtott fejjel elmegy. Megnézte, mennyi az idő, mert tudta, hogy meg fogom kérdezni; Péter korábban csak egyszer jött el hozzánk ilyen korán: amikor a naplókát és a fényképeimet hozta vissza egy párnahuzatban. Úgy éreztem, hogy gonosz kívánságom valóra válik, és mindennél jobban szerettem volna visszaszívni. Az utóbbi néhány hónapban Péter többször említette, hogy bármelyik napon véget vethet az életének, ezért folyton figyeltem; úgy éreztem, vigyáznom kell rá. De le kellett tennem azt a szigorlatot és nem gondoltam, hogy tényleg megteszi.

– Miért nem állítottad meg, anya?

– Nem volt időm. Úgy láttam, nagyon siet.

A borítékra néztem, vastag volt, a hátoldalán ragasztószalaggal leragasztva, mert Péter nem szerette az öntapadós borítékokat. Az asztalon, a boríték mellett egy barna papírtasakban kínai gyorsétel volt, amit anyám ebédre hozott; mielőtt elindultunk Péterrel a délutáni autókázásra, gyakran ettünk együtt. Kinyitottam a zacskót, rizsgombócós leves volt benne és homáros sült rizs. Késleltettem az elkerülhetlent. Ollóval nyitottam ki a borítékot, úgy, ahogy régen apa tanította, mert a boríték feltépését barbárságnak tartottam. Kivettem a köteg jegyzetlapot. Az első papíron kezdetleges rajz volt; rájöttem, hogy a Palisades park térképe. Rajzolt egy kocsit egy üres parkolóban, felette nyíl, háromszor bekarikázva. Amikor a második papírt széthajtottam, egy kulcs esett a kezembe. Slusszkulcs.

Remegve olvastam el a tíz búcsúlevelet. Nehéz volt olvasni, a kézírása rosszabb volt, mint valaha, és végig nagyon sok betűt tévesztett. „Jézus” helyett „Jézi”, „évek” helyett „éfek”; a „szégyenből kihagyta az e-t. Sokszor kijelentette:

„Csak hogy tudd: soha semmit nem tettem Rickyvel. De azt hiszem, az ő dolga, mit hisz.”

Minden levélben nyomatékosan kért, hogy ne értesítsem a rendőrséget, se Inêst.

Péter kártyás mobiltelefonját tárcsáztam, és még vagy százszor felhívtam. Azután is hívtam, hogy a rendőrség egy ködös pénteki napon megtalálta. A hátán feküdt. Amikor Péter leugrott arról a szikláról a Palisades parkban, a zsebében volt a mobiltelefonja. Mint később megtudtam, a telefon furcsamód végig működött. Amikor aznap hívtam, valószínűleg egész álló nap csengett száz méterrel a szikla alatt.

„Megkaptad a címet – írta. – Menj, hozd el a kocsit, mielőtt elvontatják! Nem akarom, hogy ki kelljen fizetned az elvontatás és a raktározás költségét; ha lefoglalják, több mint száz dollárba kerül, míg kiadják.”

Később, amikor megnéztem a levelek dátumát, láttam, hogy nem egy napon írta őket; a legkorábbi majdnem egy évvel azelőtt. Fokozatosan meríthetett bátorságot, hogy megtegye.

Igaza volt; az elvontatás és a tárolás valóban száznegyven dollárunkba került, amikor apa és én elmentünk az autóért. Apa vitt el a harminc mérföldre levő telepre. Szomorú, esős nap volt, és apa, aki elszokott a vezetéstől, legalább hússzal kevesebbel ment a megengedett sebességnél. Néztem a félig ködbe vesző Hudson folyót és hangtalanul sírtam, ahogy beértünk a River Roadra és olyan ismerős helyek mellett mentünk el, ahol Péterrel jártunk: a River View Diner, a pláza, ahol a Barnes & Noble és a Wall zenebolt is volt, ahol időnként CD-ket vettem, és ebben a plázában jártunk moziba is. Apa minden piros lámpánál rám szólt, hogy fűjjam ki az orromat. Odaadta a fehér zsebkendőjét, ami nem volt olyan finom, mint a papír zsebkendő, de a semminél jobb.

Először az út melletti Palisades Parkway rendőrőrsnél álltunk meg. Apa azt mondta, hogy Péter az ő első feleségének a féltestvére volt, mire elmondták, hol a telep.

– El kell adnod a kocsit, amint átveszed. Azt mondod, hogy rád hagyott mindent? Mindent, ami a szobájában volt? Igaz? –alig láthatóan bólintottam. – Azoktól a holmiktól is szabadulj meg! Add el, ami értékes, a többit dobd ki! Hallod?!

– Nem. Azt akarja, hogy tartsak meg mindent. Ez a végakarata.

Apa bekapcsolta az ablaktörőt; az eső jobban rákezdedt. Apa volt az egyetlen ember, akiről tudtam, hogy jobban szeret esőben vezetni, mint napsütésben. Péter ezt mindig meglepőnek találta. Apára néztem; az arcán kezdett meglátszani a kora, és most, hogy felnőtt lettem, mindenki láthatta, mennyire hasonlítunk egymásra. Feltűnt, mennyit fogyott az évek folyamán; ruhái mintha lógtak volna rajta. Talán azért, mert többet ivott, mint amennyit evett. Elgondolkodtam, vajon mennyit ivott és mennyit fog még inni aznap éjjel.

– Hadd mondjak el neked egy történetet, Keesy! Magamról. Az utóbbi időben egyre többet gondolkodom azon, hogy el kellene költözni. Sosem szerettem Union Cityt, de most már a házamat sem szeretem. De a költözés gondolata... Fiatal emberként sokszor költöztem. A hadseregben egyáltalán nincs nyugalom. Ezt sosem bántam. Aztán leszereltem, és sokfelé éltem; egy ideig Harlemben, aztán Queensben, sőt ideiglenesen visszamentem Puerto Ricóba is. Amikor fiatalabb voltam, nem volt semmim, ezért nem volt probléma a költözés. De ahogy idősebb lettem, kezdtem dolgokat gyűjteni, olyasmit, amire nincs állandóan szükség, mégis jelképeznek valamit. Hogy mit jelentenek ezek a tárgyak, nem mindig tudom szavakkal kifejezni. Olyan ez, mint abban a Beatles-dalban, ami helyekről és dolgokról szól. Akárhogy is, amikor elköltöztünk abból a lakásból, igyekeztem megszabadulni a felesleges holmiktól. Azonban rájöttem, hogy bizonyos dolgoktól egyszerűen nem tudok megválni. Mivel a házban van külön tároló helyiség, úgy gondoltam, hogy oda bepakolhatok mindent, amitől nem akarok megválni, mert ott nem lesznek útban. Évekkel később egyszer bementem abba a tárolóba, hogy megnézzem, mi minden van ott. És megláttam azokat a regényeket, amiket fiatal koromban olvastam; angol, spanyol

regények, néhány francia is; nagy költők művei, amelyeket egykor szépnak találtam, de pontosan tudom, hogy sosem fogom őket újra elolvasni... lemezek is voltak, de már nem hallgatom a Jefferson Airplane zenéjét... A lemezek némelyike már úgymint karcos. Fogalmam sincs, miért tartottam meg őket. Régi ruhák; még az egyik katonai egyenruhám is. Levelek; nagyon sok levél és fénykép cipős dobozokban; szép lányok, akiknek megesküdtem, hogy sosem felejttem el az arcukat, de most rájuk nézve, a képeket válogatva önkéntelenül is nevetek magamban... Sok kép van egy fiatalemberről, aki talán a barátom lehetett, mert egymásba karolva állunk, de már egyszerűen nem emlékszem. Annyi idős lehettem, mint most te... huszonkettő... huszonhárom?

– Huszonkettő – mondtam.

– Ez az eső nagyon nyomasztó. Nézd, megint csillapodott kicsit. Szeretem a nagy esőt, ami erővel ér a földre, úgy ömlik, mintha elmosna mindent. Azt hiszem, eltévedtünk. Megfordulok.

Egy külvárosi utcában voltunk; apa megfordult egy kocsibejárón, hogy visszajusson az autópályára. Megnézte a kezemben levő papírt, amire az útirány volt felírva, és azt mondta:

– Ó, hát erre. Most már értem. Az a rendőr úgy ír, mint egy orvos... A lényeg, hogy annyi szemét, annyi felesleges holmi van abban a tárolóban; ajándékok, amik nem igazán tetszettek olyanoktól, akiket nem különösebben kedveltem. Még a régi papagájom kalitkája is. Vajon miért tartottam meg? Akkor, amikor beköltöztünk a házba, úgy tizenöt éve, ezek a holmik nagyon fontosak lehettek nekem. Azt hittem, szükségem van rájuk. De tudod, amikor beköltöztünk, ezeket a holmikat a tárolóba tettem, és néhány hónap múlva el is feledkeztem róluk. Minden nap felkeltem reggel, ettem egy avokádót vagy egy kemény tojást, fogat mostam, nyakkendőt kötöttem, dolgozni mentem, aztán hazajöttem, egyedül ettem, általában fehér főtt rizst és fekete babot, aztán megint fogat mostam... Soha nem gondoltam arra a sok felhalmozott holmira.

Tudtam, hogy nem mond igazat. Apa nyilvánvalóan ekkor is azokra a holmikra gondolt, és még mindig nem dobta őket ki.

A Péter halála utáni első két hónapban rengeteget aludtam, napközben is; mikor felébredtem, ettem egy kicsit, és próbáltam visszaaludni. Nappal anyám ágyán aludtam a konyha melletti kis benyílóban. Csak éjjel mentem fel; át kellett engednem anyámnak az ágyát, mert ő sosem tudott volna elaludni odafent, abban a nagy ágyban. Éjszaka nyugodtan aludtam. Éjszaka semmi sem számított.

Nappal, miközben a legújabb naplómát írtam, azon tűnődtem, vajon igazán mindent megtettem-e, hogy lebeszéljem róla. Eszembe jutott, hogy egyszer említette, hogy leugrik a szikláról, és figyelmeztettem, hogy ha valóban ez a szándéka, olyan helyet kell választania, ahol nincsenek fák. Azon is eltűnődtem, hogy a depresszióm ellenére vajon miért melíroztattam a hajamat, holott előtte sosem tettem. Tetoválást is akartam csináltatni. Ha Péter ilyet látott volna rajtam, sírva fakad. Vajon ennyi évig megtagadtam magamat? Amit a saját ízlésemnek tekintettem, mennyiben volt az övé? Hat hónapja még nem is gondoltam volna arra, hogy befestetem a hajamat, és a tetoválás gondolata sem fordult volna meg a fejemben. Félttem. Ez az ostoba kérdés vitt rá, hogy végül újraolvassam a búcsúleveleit, és átnézzem a szerelmes leveleit, hogy emlékeztessem magamat: az ő élete tisztelgés volt az én életem előtt. Minden, amit tőle örököltem, azt bizonyította, hogy engem tartott a legnagyobb becsben. Ám az egyik búcsúlevelének egy mondata aggasztott egy kicsit: „Margaux, rád hagyom a kocsimat, mert Inês amúgy sem tud vezetni.” Bánatpénz? Egy ezerdolláros kocsi, amit az apám pénzből és az én pénzemből vett? Azt mondogattam magamnak, hogy nem gondolkodott; összezavarodott a feje.

Egy nap anyám behúzta a spalettát és odajött hozzám. Leült az ágy szélére.

– Margaux, remélem, rendben leteszed a vizsgáidat. Megnéztem a naptárt. Hamarosan kezdődik a vizsgaidőszak. Nyilván nem akarsz megbukni.

– Tudom, hogy ez önző gondolat – mondtam. – De azt kívánom, bárcsak várt volna a vizsgák utánig. Amíg megkapom a diplomámat. Nem tudom. Lehet, hogy meg kellett tennie. Lehet, hogy volt oka, hogy nem tudott várni.

– A végén nagyon sokat szenvedett. És mindennek oka van. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Hidd el, senki nem törődött jobban az egyetemi tanulmányaiddal, mint Péter. Mindig Péter volt a legnagyobb rajongód. Drukkolt neked. Ha apád elszomorított, ő felvidított.

– Bárcsak itt lenne most!

Anya a hajamat simogatta.

– Hát, Isten mindig gondoskodik az emberről. Rólam gondoskodott. Jó embereket küldött az utamba. Mint amikor kicsi voltál, és nem tudtalak megetetni. Átmentünk Mariához, és Maria etetett meg; repülőzött veled, emlékszel?

– Igen; volt egy kislány. Aranyos gyerek.

– Isten akarata volt, hogy elveszísem a ház kulcsait. Határozottan azt hiszem, hogy Isten tetette velem félre aznap a kulcsot, hogy újra találkozassunk Péterrel. Tudom, hogy neked ez most nagyon fáj, de sok évig okozott örömet neked, és sok helyre elvitt téged, sok dolgot megtanított neked.

– Szerinted hol van most Péter?

– A mennyországban. Odafentről figyel téged; ő a te őrangyalod. Tudod, néha még mindig úgy gondolom, hogy ő volt Jézus Krisztus reinkarnációja. Olyan bölcs volt, és olyan tiszta szívé. Bárcsak megfelelő pszichiátriai segítséget kapott volna! Talán ha eltalálják a gyógyszerelését, ez nem történt volna meg.

– Hidd el, mindenképpen megtörtént volna.

– Hát, te mindenkinél jobban ismered. Különleges barátok voltatok. Kár, hogy olyan öreg volt, és annyi egészségügyi problémától szenvedett. De mint mindig mondtam, a mennyországban összeházashozhattok.

– Férfiként halt meg – mondta apám egy hónap múlva a konyhában. – Ezt legalább elmondhatom róla. Nem úgy halt meg, mint a gyávák. Nem volt egy nyámnyila alak. Fogalmam sincs, honnan vette a bátorságot. Őrülnék kell lenni ahhoz, hogy az ember ilyet csináljon – jegyezte meg, aztán ajkát lassan a Heineken palack szájára zárva hozzátette: – Én nem tudtam volna megtenni.

Ezen nagyon meglepődtem, mert apa mindig olyan kritikus hangon beszélt az öngyilkosságról. Aztán észrevettem,

hogy magas hangon, változó hangerővel beszél, ami azt jelentette, hogy talán maga sem hiszi, amit mond, csak azért mondja, hogy vigasztaljon engem. Ez ritkaság volt nála. Vagy tényleg valami tiszteletre méltót látott Péter ugrásában? Miközben beszélt, apa egy papayát vágott fel; figyeltem, ahogy a fekete magok szétrepülnek. Figyeltem, ahogy apám eszik egy kis papayát, és a nyelvével csettint. Egy régi, csorba kék tányért tett elé, és én is enni kezdtem; ha másért nem, azért, hogy egy időre lefoglaljam a kezemet és a számát.

– Biztos, hogy akarod azt az autót? – Figyeltem, ahogy a konyhaszekrényre hajol és rágyújt. Ellegyezte a füstöt maga elöl; szívott, legyezett, megint szívott. – El kellene adnod, hogy visszaadd a pénzemet. Azon a kocsin már átok van. Én nem akarnám azt a kocsit vezetni. Inkább gyalogolnék tíz mérföldet, mintsem hogy beüljek abba a fekete kocsiba.

Azt mondtam, meg akarom tartani az autót. Megint eszembe jutott, hogy Inês csak azért nem kapta meg, mert nem tud vezetni. Próbáltam kirekeszteni a fejből ezt a gondolatot.

– Tudod, mit csináltam azon az éjszakán, amikor telefonáltak? – elnyomta a csikket. – A bárban voltam. Ittam. Egész éjjel ittam, és azt gondoltam: talán gyógyszert vett be, és az erdőbe ment; lehet, hogy hideg van ott. Vagy leugrott valahonnan, eltörte a lábát és szenved. Senki nincs mellette, hogy segítsen neki. Azt kívántam, hogy halott legyen. Imádkoztam. Istenem, add, hogy halott legyen! Nem akarok embereket szenvedni, látni. Én nem ilyen vagyok. Amikor kiderült, hogy meghalt, megkönnyebbültem.

Újabb cigarettára gyújtott.

– Tudod, mindig is úgy éreztem, hogy valami nagyon nincs rendben ezzel az emberrel. Volt benne valami nem normális. Nem tudtam rájönni, miért. Mindenesetre elég megfontoltnak tartottam, segítőkésznek. Egyszer még pénzt is adott kölcsön.

Emlékszel, amikor az ékszerészet nem ment jól, és néhány hónapig munka nélkül voltam? Egyik vasárnap eljött érted, és megkértem, adjon kölcsön egy húszast. Olyan megalázó olyantól kérni, akinek kevés van. Persze később én fizettem az egyik autóját, vagyis tiszszeresen adtam vissza a segítségét. –elhallgatott egy időre. Aztán folytatta. – Persze mindig segített anyád mellett is. De volt benne valami furcsa, valami háborodottság. Nem hagyta maga mögött a tragédiáját; képtelen volt továbblépni. Az életben bármi megtörténhet; az embernek meghalhat valamelyik családtagja, elvesztheti a pénzét, a munkáját, szóval bármi történhet: mégis túl kell élni. Az ember nem ölheti meg magát. Nem azért van az élet, hogy megöljük magunkat. Bármi történik, élni kell.

– Akkor is, ha az ember megöregszik és pelenkázni kell?

– Minden körülmények között. Az élet túl drága. Amikor apám a végét járta, a legidősebb nővérem, Esmeralda pelenkázta.

– Nem volt megalázó mindkettőjüknek?

– Ez volt a kötelessége! Én is pelenkáztalak, nem? Csak remélni tudom, hogy törődsz majd velem, ha megöregszem. Erről szól az élet. A család gondoskodik egymásról. Tudom, hogy segített nekem, pénzt adott kölcsön, bár ő is szegény volt, és hogy sokszor bevitte anyádat a kórházba; nagyra becsültem, de nem tartozott a családhoz. Nem volt a vérem. És neked sem volt a rokonod. A halála szomorú, de minden szomorú. Továbblépünk – a vállamra tette a kezét. – Figyelj rám! Ne gondold, hogy az életünk többet jelent annál, hogy felkel a nap és lenyugszik. Ne gondold, hogy ez örökre így marad; nem tudhatjuk. Mikor felébredek, nem várom, hogy a nap felkeljen, de ha mégis felkel, az ajándék.

Arra gondoltam, hogy amikor annyi idős volt, mint én, verseket írt, aztán feladta. És arra, hogy nem igazán ajándékként élte meg az életét; minden nap elátkozott embernek tartotta magát. De ez éppen olyan volt, mint az a megjegyzése, hogy Péter öngyilkossága bátor tett volt; nem azért mondta, mert el is hitte, hanem mert valami okból azt akarta, hogy én elhiggyem.

– Mindazok ellenére, ami velem történt, én továbblépek. Gyászolok, de nem túl sokáig. Az élet túl rövid ahhoz, hogy folyton gyászoljunk. Ezért van az, hogy errefelé kaptam egy új becenevet; a barátaim parti embernek neveznek.

Ezen elmosolyodtam. Háttal álltam neki, nem láthatta. Amikor rápillantottam, láttam, hogy ő is mosolyog.

– Parti ember vagyok. Eduardo, Jose, Félix, Ricardo annak tart. Barátok, pultosok, lányok, mikor meglátnak, integetnek, hívnak, hogy szórakozzunk egy kicsit. Jó társalgó vagyok. Sok jó viccet ismerek. Ha besétálok egy helyre, az a hely megelevenedik. Bármikor tudok partit csinálni... háborúban, békeidőben, recesszióban, természeti katasztrófák, személyes válságok idején; lehetek szomorú, de attól még iszom; a barátaimmal nézem a lóversenyt, a baseballt, és jól érzem magamat, megyek, csak megyek előre. Ezért nem fogok soha oda jutni, mint ez a te Péter barátod.

Tizenegy hónappal Péter halála után igazgatói állást kaptam egy katolikus óvodában, Jersey Cityben. Minden nap fáradtan indultam hazafelé a lakásba, ahol Anthonyvel laktam. Egyik nap, amikor szakadó esőben rákanyarodtunk a 7-es útra New Jersey legrosszabb kereszteződésénél, láttam, hogy néhány autó beragadt a méteres vízbe. Lelassítottam, meg akartam állni, de aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve tövig nyomtam a gázt. A Mazda nem jutott messzire. Minden oldalról mély víz vette körül; Péter autója megzökkent, aztán teljesen leállt; víz szívárgott be az ajtó résein, a padló felől. Végül jöttek a tűzoltók, és csónakkal szabadítottak ki. Csak akkor szálltam be a csónakba, miután megmentettem, amit tudtam: a CD-imet és néhány könyvet, amit a kocsiban tartottam. Minden más, a

kárpitozástól a motorig teljesen tönkrement, odaveszett az ezer dollár. Apa később üvöltözött ezért. De aztán rendíthetetlen büszkeséggel közöltem, hogy mivel már dolgozom, az utolsó centig visszafizetem neki az ötszáz dollárt, amit ő adott az autóra, de ő feltette a kezét, és azt mondta, nem az én dolgom visszafizetni más adósságát.

Péter halála után olyan érzésem volt, mintha mély álomból ébredtem volna fel arra, hogy egy kutya vagy farkas vonyít valahol a vadonban. Mintha egy pillanatról pillanatra halványuló álom utóhatását éltem volna át. A levegő az ablakban kékesfekete volt, a szél fújta a függönyt, ami ettől úgy nézett ki, mintha egy szem nyílt volna fel. Hajnali kettő vagy három lehetett. Mintha egy tenger felé igyekvő frissen kikelt teknősbéka lennék. Vagy hasadó atommag, esetleg finom permitté porladó víz. Mintha Isten hamuból teremtette volna a szempillámat. Mintha fejlődő embrió lettem volna, akinek csak most alakul ki a szeme a lágy koponyájában. Hússzor is meghalhattam volna, de ez már nem számít.

Coney Islandről hazafelé Péter hirtelen leparkolja a Suzukit az esőben egy híd alatt, és csókolózunk a sárga konténerek, a narancsszín forgalmi lámpák és az ablakon kidobott szemét között. A híd alatt, ahol senki nem lát, merészek vagyunk. Merészek vagyunk Péter szobájában, a zárt ajtó mögött is. Merészek vagyunk a kihalt tengerparton.

Coney Island ege van felettünk, rózsaszín és vörös. A metróban vagyunk, a városba megyünk. Ott vagyunk az Empire State Building tetején, fúj a szél, erősen, skalpolóan élesen.

Görkorizunk a pályán; ez kockázatos, mert Péter egyetlen eséstől lebénulhat. Játsszunk: Super Mario Brothers 3; megkér, mutassam meg, hogyan lehet a Mario karakterrel ugrani. A Frankensteint olvasom Mary Shelley-től. Templomban vagyunk: a Huszonharmadik zsoltárt olvassa. Én vagyok az egyetlen lány nyolcadikban, aki már férjnél van. Ott vagyok a motoron mögötte, hajam kibomlik a lófarokból. Fűves mezőn fekszünk, a Bear

Mountainen, várjuk, hogy a csillagok bekapcsolják lézerfényüket. Aztán megmászom a nagy hegyet a panorámaút mellett, a hegytetőn piros málnát szedek. Nagyon bátran állok a hegy tetején, kezemben a málna, és megmutatom neki, hogy lássa: meghódítottam. A fényben, a tiszta levegőben egy éles kövön péppé töröm a málnát, és elindulok lefelé, üres kézzel, a kezemet nyalogatva.

Évekkel Péter halála után nézegetem a képeket. Különálló képek, képek albumokban, képek abban a fadobozban, amit technikaórán készítettem. Én hétévesen: cigánykerekezni próbálok, a rózsaszín-fehér ruha a nyakamba hull, a szoros bőrcipő kiáll, mint az óramutató nyila. Tisztán látható a bugyim: My Little Pony figurás. Nyolcadik vége; kerti széken ülök az udvaron, egy szál vörös rózsával, amit Pétertől kaptam. Haja gondosan nyírt, arca szép. Tizenöt éves vagyok, a fa babaház fölé hajlok flanelblúzban, harisnyában, kezemben kicsi filcegér.

Aztán nagy riválisom képét nézem. Jill. Péter nem tudja, de láttam Jillt felnőtt nőként a nyáron, az ő utolsó nyarán; Jill talán vakációra jött haza az egyetemről. Biztos vagyok benne, hogy ő volt. Láttam az anyajegyét a szemem alatt; arról ismertem meg. Szőke haját lófarokba fogta a tarkóján, lábán teletalpú, pántos szandál. Magas volt, vékony, arca rózsaszín. Ahogy aznap elmentem mellette, biztos voltam benne, hogy teljesen elfelejtette Pétert. Ha Péter adott is neki valami élvezetet, az olyan rövid ideig tartott, mint egy Mister Softee fagyis; neki ott volt az anyja, ezért Péterrel csak szokványosan tölthették együtt az időt, amilyen szokványos Capri nadrágot és bokaperecet viselt. Nem volt boszorkányok órája, nem volt semmi titok közöttük.

Egy másik képen húszéves vagyok, kezemben szőlőízű, rágógumi belsejű nyalóka, a titkos ösvényünkön, olyan erős a nap, hogy az arcomat mintha gyertyafény világítaná meg. Vannak más képek is: egy napba nevetős, és egy olyan is, amin ujjamat annak az eldugott tónak a vizébe mártom, ahol egyszer szabadon engedtem egy erdei teknőcöt.

Sok kép van rólam a rozsdás vizeskannával, ahogy mezítláb állok a zöld kapu mellett Péter háza előtt, ahogy a motoron ülök, orrom mélyen a Max Gráf rózsaszirmai közt. A függőágyban, fejem a mellére hajtva; Péter egy hajtincsemet az ujjára csavarta; arcom révedező. Egy másik képen fejemet a karjára hajtom, ő profilból néz rám, tekintetem érzelmektől bódult, az ő tekintete éles és tiszta, mint a hajnal. Egy másik képen, amit még nem láttam, Karennel vagyok a kádban, babasamponnal mosom a haját. Közöttünk Micimackó fürdőjátékok úsznak. A fotográfus természetesen láthatatlan. A mi világunkon kívül van valahol, a régi hegyekben; egy ovális kezítükörben őrződött meg csak halványan alakja. Egy villanásnyira megjelenik a haldokló nagymama emlékei közt valahol a sötét tóban, a nevető erdő fái között. Szavakat talál ki és hozzájuk illő zenét. Ezermeister, és szép férfi. Nagyon szeret minket.

Utószó

Ma 2010. október 6-a van. Teljesen más képeket nézegetek. Most hoztam el őket a Walgreensből. Az egyik fotón, amit a férjem készített, a lányommal vagyok; egy hatalmas, kék tó partján ülünk a kövön. Négyszögletes hippis szemüveg van rajtam, bizarr lila körpár, lányomon rikító műanyag kitűzőkkel teletűzdelt élénk rózsaszín Hello Kitty vászonkalap. Alányom szokás szerint nem hajlandó mosolyogni a fénykép kedvéért. Ezt én az önállósága jelének veszem.

Tegnap éjjel a lépcső mellett elhaladva észrevettem, hogy az elektromos gitár hiányzik a húszcentis Kurt Cobain-szobrocska kezéből. Kurt egy CD-állvány tetején áll egy nyolcas biliárdgolyót formázó gyertya mellett, amit Binghamtonban vettem. Kurt jobbján egy vörös szemű, sötétkék műanyag szörny van, fehér pólóban, amin „a legjobb fodrász” felirat díszel.

– Te vetted el megint Kurt gitárját? – kérdezem a lányomat.

– Igen – ismeri el.

Nagyon szereti a zenét; az apró hangszerrel gyakran beépíti a játékaiba. A szőnyeggel borított lépcsőn két rolni barna sütőpapír hever...

– Fahasábok, a filmem díszlete – magyarázza nekem.

Sokszor állít össze „díszletet” cipős dobozokból, üres ásványvizes palackokból, a szemétből kiszedett kartonpapírból. Élvezettel használunk fel a lányommal mindennapi használati tárgyakat művészkedésünkhöz: a zöld filc lehet fű; a patakából szedett lapos kövek befestve düllelt szemek. Egyszer téli tájat raktunk össze úgy, hogy fekete fotókartonra ragasztót kentünk, és beszórtuk asztali sóval. Ezt az ötletet egy régi jegyzetfüzetből vettem; még anyám

gyűjtötte össze az ilyen módszereket, amikor pedagógusként dolgozott... még azelőtt, hogy betegsége lehetetlenné tette számára, hogy emberek között dolgozzon.

Azzal, hogy ebben a könyvben kiírtam magamból az emlékeimet, megtettem, amit meg kellett tennem: megtörtem azt a mélyen belénk ivódott, családunkat nemzedékek óta gyötrő átkot, hogy némán szenvedünk a minket ért erőszak miatt, írás közben rájöttem, hogy mivel nagyszüleim nem voltak hajlandók nyíltan foglalkozni az anyámat és nagynénémet ért nemi erőszakkal, a trauma parttalanul terjedt tovább bennük. Anyámnak fogalma sem volt róla, képtelen volt felismerni a bajt, képtelen volt megvédeni tőle engem. Azzal, hogy hallgatást és felejtést követeltek, nagyszüleim talán a lányaikat próbálták megvédeni a további sérüléstől, de az én történetem a bizonyíték, hogy ez nagy, súlyos és tragikus tévedés volt.

A titkok éltették Péter világát. Titkok nélkül nem létezett volna. A hallgatás és a tagadás az a két erő, amit a pedofilok kihasználnak, hogy igazi céljaik rejtve maradjanak. Régi írásokat újraolvasva, alaposan belegondolva abba, amit átéltem, felismertem, milyen változatos módon manipulált Péter engem és a családomat is. Már a vége felé jártam az írásnak, amikor elolvastam dr. Amy Hammel-Zabin *Beszélgetések egy pedo-fil férfival: Gyermekünk érdekében* (Conversations with a Pe-dophile: In the Interest of Our Children) című könyvét. Dr. Hammel-Zabin terapeuta, egy börtönben dolgozik. E könyv nyomán meggyőződtem arról, amit addig is sejtettem: hogy a szexuális ragadozó zaklatott családi környezetből való gyerekekre vadászik, olyanokra, mint én voltam, de átlagos családokkal is el tudja hitetni, hogy teljesen hétköznapi ember, sőt a társadalom rendes, becsületos tagja. A pedofilok a megtévesztés mesterei, mert magukat is megtévesztik: azzal áztatják magukat, hogy amit tesznek, az egyáltalán nem ártalmas.

Számítógépemben őrzöm annak az 1989-es bírósági ügynek a dokumentumait (tavaly találkoztam vele először), melyben Pétert az egyik nevelt gyereke ellen elkövetett bűncselekményekkel vádolják,

négy vádpontban: nemi erőszak, megrontás, kiskorú veszélyeztetése és gyermekbántalmazás. A bíróság meg volt győződve arról, hogy Péter magatartásában „valószínűleg pozitív változás következik be szabadlábba bocsájtása esetén”. Abban az időben Péter és én nem találkozhattunk, csak telefonon beszélünk; de egy évvel később, tizenegy éves koromban megint szexuális viszonyt kezdeményezett velem. Mivel úgy gondolom, hogy az igazságszolgáltatás rendszere többnyire nem képes eltéríteni és rehabilitálni a szexuális bűnözőket, ha ebben a kérdésben változást akarunk elérni, alapvető fontosságú, hogy a pedofília problémáját azok szemével nézzük, akik az életüket szentelték a tanulmányozásának. A *Time* magazinban dr. Fred Berlin, a National Institute for the Study, Prevention and Treatment of Sexual Trauma szervezet alapítója pragmatikusan fogalmaz ezzel kapcsolatban: „Az emberek, ha azt mondják, »pedofil«, egy szörnyeteget képzelnek el, egy szörnyeteget akarnak látni. De a pedofilok esetében a közbiztonság érdekében a legjobb megközelítés az, ha kezeljük ezeket az embereket. Ezzel megelőzzük a további bűncselekményeket.” Dr. Berlin weboldala forrás lehet mindenkinek, aki szexuálisan vonzódik a gyerekekhez: www.fredberlin.com/treatmentframe.html. Idősebb korában Péter esetében hatásosak voltak az antidepresszánsok, és Hammel-

Zabin egy interjúalanyánál is jó hatása volt a tesztoszteron hormon hatását gátló gyógyszereknek. Tény, hogy a hatályos törvények szerinti büntetési tételek alkalmazása, például a börtönbüntetés is fontos a megoldásban. Sajnálatos módon a pedofilok nagy részét igen nehéz orvosilag kezelni, mielőtt az igazságszolgáltatás elítélné őket. Gyakori, hogy mire a hatóságok fellépnek az ügyben, a pedofil már számos gyereket megrontott, és sérült ösztönkésztetései, gondolkodási folyamatai annyira rögzültek, hogy ellenáll a kezelésnek. Azoknak van a legnagyobb szüksége segítségre, akik még csak a gondolataik szintjén pedofilok; így a probléma a gyökerénél lenne kezelhető.

Nemrégiben az egyik esti mesénkben szerepelt egy boszorkány, aki megállította a Föld forgását. Mivel megállt az idő, nem volt többé éjszaka, csak nappal, soha véget nem érő fényesség. Ennek csak a Nap örült, mert mindig őt nézték; az emberek csodálataért nem kellett többé versengenie a Holddal. Az éjszakai állatok azonban megzavarodtak, nem jöttek elő a vackukból. Senki nem tudott aludni, míg meg nem tört az átok, és a boszorkányt be nem zárták egy földalatti börtönbe.

– De nincs még vége – nyugtattam a lányomat, aki nagyon szereti, ha egy történet a legizgalmasabb résznél marad függőben. – A boszorkány SMS-t küldött a húgának, hogy szabadítsa ki.

Meséket találok ki a lányomnak, ahogy apám is meséket talált ki nekem gyerekkoromban. Vannak bizonyos családi hagyományok, amelyeket folytatok; a többi azonban nálam megszakadt.